J.M. DARHOWER

18+

Monster in His Eyes #2

De mână cu ISPITA

BOOKZONE

J.M. DARHOWER

De mână cu ISPITA

MONSTER IN HIS EYES #2

Oricui s-a îndrăgostit vreodată de ultima persoană căreia ar fi trebuit să-i ofere inima.

Această carte este pentru tine.

Prolog

Secretele sunt amuzante.

Le păstrezi bine, nişte gânduri ascunse pe care nu le mai aude nimeni altcineva. E greu să-i laşi pe alţii să se apropie de tine – să te *cunoască* cu adevărat – când îţi ascunzi cele mai profunde părţi din tine, când îi laşi doar să atingă suprafaţa.

Dar eu cred că e mai bine ca unele secrete să rămână nespuse.

Uneori, secretele au puterea de a ucide. Puterea de a *distruge*. Cu toţii avem arme nucleare în interiorul nostru, iar degetele tremură întotdeauna deasupra butonului de detonare. Cei mai mulţi îl apasă. Unii dintre noi n-o facem.

Îmi doresc să fi avut şi eu genul acesta de autocontrol.

Îi invidiez pe cei care ţin pe toată lumea la distanţă.

Sunt slab.

Mult prea al dracului de slab.

Am lăsat-o să se apropie prea mult.

Am auzit mai demult vorba asta, dar n-am uitat-o niciodată: *trei pot ţine un secret, dacă doi dintre ei sunt morţi*. Am dezvăluit multe secrete la viaţa mea, iar apoi cineva a murit. Uneori, din cauza mea, iar alteori... ei bine... *din cauza* mea. Mă gândesc la ei de fiecare dată

când mă întind în pat să dorm, le văd fețele când închid ochii, retrăiesc momentele în care butoanele au fost apăsate și totul în jurul meu a explodat.

Sunt un om bântuit.

Întunericul mă înconjoară.

La figurat.

La propriu.

E întuneric.

E genul acela de întuneric, pe care-l simți când respiri, îl simți cum îți umple plămânii cu greutatea lui și cum te sufocă. Nu e nicio ușurare în acest întuneric... doar și mai multă tortură. Broboane de sudoare îmi acoperă pielea, iar umiditatea verii plutește în aer, așa că e greu să găsești vreo urmă de confort. Mă întorc de pe-o parte pe alta, mă foiesc, ațipesc și mă trezesc, pierd secunde, minute, ore...

De fiecare dată când mă uit la ceas, arată altceva, iar cifrele roșii își bat joc de mine.

23-43

00.11

1.45

2.09

Mă întorc pe spate și-mi închid ochii strâns, mi-i acopăr cu mâna și fac eforturi să nu mă mai uit la ceasul ăla nenorocit. Îmi dictează viața și-l urăsc. Îl *urăsc* din tot sufletul. Liniștea este încordată, sunetele casei vechi sunt prea zgomotoase pentru urechile mele. N-au cum să te liniștească.

O altă scârțâitură.

O scândură din podea geme.

Patul se mișcă brusc.

Îmi mișc mâna și deschid ochii, iar privirea mi se fixează în tavan în timp ce mă zgâlțâi. Nu văd nimic decât

întuneric, iar cu coada ochiului observ cum strălucește lumina ceasului deșteptător.

Întorc capul încet ca să mă uit din nou la ceas.

2.45

Un alt sunet.

Un clic zgomotos.

Inima îmi stă în loc o fracțiune de secundă, înainte să înceapă să bată, mai să-mi spargă pieptul.

Cunosc sunetul acela.

Nu e normal.

Nenatural.

O pușcă e încărcată.

Mă ridic, clipesc de mai multe ori și încerc cu disperare să-mi dau seama ce se întâmplă în întuneric, dar ochilor mei le ia prea mult să se obișnuiască. Nu, *ai ei* se obișnuiesc mai repede și îl vede... vede prădătorul.

Își dă seama că noi suntem prada.

— Naz! strigă panicată. O, Doamne, Naz!

Încremenesc. Doar pentru o secundă. Doar un interval de o secundă, iar vederea mi se obișnuiește. Mă holbez la o figură familiară – un chip care îmi zâmbise cu doar câteva ore în urmă, ca și când între noi nu era nimic altceva decât dragoste. Chipul unui om care avea secrete, mi-am dat seama. Un om pe care nu-l cunoșteam cu adevărat.

Chipul celui mai bun prieten al meu.

Durează doar o secundă, dar cu o secundă mai mult.

BUM

Zgomotul explodează într-o lumină puternică, ce mă aruncă în conștiență. Mă ridic în fund, din nou sufocat de întuneric. Încerc să respir, iar transpirația îmi intră în ochi. Clipesc de mai multe ori, dar scena îmi apare în fața

ochilor din nou, și din nou, și din nou, de fiecare dată când îi închid.

Clipesc.

Clipesc.

Clipesc.

La dracu'.

Indiferent cât de mult încerc, nu pot să uit.

Nu pot să nu văd.

Nu pot să nu *retrăiesc*.

Patul se mișcă lângă mine, iar pentru un moment mă conving că n-a fost real. Că a fost doar imaginația mea. Atâta tot.

De fapt, nu s-a întâmplat.

Sunt în regulă.

Nu e moartă.

Dar când mă uit, nu privirea Mariei mă întâmpină de pe pernă, nu fața ei o văd, iar realitatea mă învăluie și se lasă din nou asupra mea.

N-a fost un coșmar.

Nu, a fost o amintire.

Karissa mă privește, precaută, în întuneric, dar nu spune nimic. Nu încearcă să mă consoleze sau să mă întrebe ce s-a întâmplat. Nici nu trebuie s-o facă.

Probabil că deja știe.

Mă cunoaște.

Oftând, îmi întorc privirea de la ea, pe măsură ce înțeleg, și mă uit instinctiv spre noptiera de lângă pat, căutând un ceas deșteptător pe care nu-l mai am de douăzeci de ani. Mă întreb ce oră e acum... mă întreb dacă mai contează.

În ziua aceea, timpul s-a oprit la ora 2.45.

De-atunci, am rămas blocat în întuneric.

Am să-ți spun un secret.

Un secret pe care nu l-am dezvăluit nimănui, niciodată.

Mie, Ignazio Vitale, mi-a fost întotdeauna frică de întuneric.

Dacă spui cuiva, te omor.

Capitolul unu

Întreaga mea viaţă e un studiu de caz despre lăcomie.

Dacă aştepţi să-mi cer iertare, caut-o în altă parte. Nu-mi pare rău absolut deloc. Tot ce fac, fac în exces; din tot ce am, am mai mult decât mi-ar trebui.

Ce pot să spun? Nu-mi refuz nimic.

Am omorât mai mult de zece oameni în viaţa mea. Mai mult de douăzeci, dacă e să fiu sincer. Am încetat să-i mai număr acum mult timp. Ucid, rănesc, dar, până de curând, n-am iubit decât o dată.

Maria Angelo.

Credeam că ea a fost singura, credeam că numai ea a putut să ajungă la sufletul meu, că numai ea a putut să treacă dincolo de armura mea. Credeam că după ea nu mai pot să iubesc şi mi-era bine aşa. Trăiesc o viaţă plină de excese pentru că asta mă satisface. Iubirea, pe de altă parte, doare ca dracu'.

Ştiu.

Crede-mă că ştiu.

Am privit cum moare iubirea chiar în faţa ochilor mei, am privit-o cum rămânea fără aer şi se zbătea după încă puţină viaţă. Am decis, în acel moment, că mai degrabă aş muri decât să mai simt aşa ceva.

Dar apoi s-a întâmplat... *ea*.

Mă opresc în pragul bucătăriei și mă sprijin de tocul din lemn al ușii, în timp ce o privesc pe Karissa cum gătește. Sau, mai bine zis, cum încearcă să gătească. Uleiul sare din tigaia de pe aragaz, în care se prăjește niște pui cu pielea deja arsă. O oală dă în clocot pe ochiul din spate, iar arzătorul începe să fâsâie imediat ce se varsă lichidul. Toate astea, în timp ce din cuptor iese fum.

— Futu-i, futu-i, futu-i, o aud, când își scoate căștile din urechi și le atârnă de gât. Apucă niște mănuși de bucătărie și deschide cu putere ușa cuptorului, încercând să alunge fumul cu mâna, care începe rapid să se împrăștie în jurul ei, în timp ce un sunet ascuțit se aude în toată camera.

Aruncă o privire furioasă către detectorul de fum înainte să scoată din cuptor o foaie de copt și să o arunce pe tejghea, înjurând de mama focului orice o fi în tavă. Biscuiți, presupun, deși arată ca niște rahați.

Apetisant.

Mă apropii și mă întind după detectorul de fum, îi scot bateria și așa încetează să mai facă zgomot. Karissa se uită la mine și-mi oferă un zâmbet timid în loc de cuvinte.

Cuvintele sunt un dar rar de la ea în ultima vreme. A plouat cu vorbe usturătoare, apoi a încetat și am putea spune că am intrat în faza de secetă.

Eu aștept să treacă, dar tăcerea ei e asurzitoare.

Frustrantă.

În unele zile e chiar tortură.

Se plimbă prin casă cu căștile în urechi, cu muzica la maximum, și blochează toată lumea din afară. Dacă nu mă aude, se poate preface că nu sunt aici. Dacă nu mă aude, crede că n-o să-mi irosesc energia încercând să vorbesc cu ea.

Se întoarce spre cuptor și la mâncarea ei arsă. De obicei îi iese mai bine de-atât, dar probabil că ceva a tulburat-o. Nu sunt sigur ce este.

— E totul în regulă, Karissa?

— Al dracului de minunat, șoptește în timp ce oprește ambele ochiuri ale aragazului.

Tonul ei mă face să-mi încleștez fălcile, dar mă abțin să reacționez. Mă enervează lipsa de respect, dar uneori mi-o oferă ca și când mi-aș dori-o.

La dracu', poate chiar mi-o doresc.

Poate o merit.

Dar nu-mi place.

Deloc.

În loc s-o fac să-mi răspundă altfel, să-mi dea un răspuns *mai bun*, pur și simplu ies din cameră și o las să salveze o cină pe care știe că n-o voi mânca. Face asta în fiecare zi, e parte din rutina pe care și-a stabilit-o vara aceasta și la care nu prea vrea să renunțe.

E previzibilă, aproape robotică, de parcă se luptă să-și ascundă emoțiile în fața mea, ca și când dacă face același lucru în fiecare zi, poate că mă complac și îi voi ignora prezența. Ca și când poate voi uita de ea. Ca și când așa ar putea să scape. Nu înțelege că eu așa prind oamenii. Cred că se pierd în mulțime, când pentru mine, ei doar ies în evidență și mai mult.

Își distrage atenția cu aceste cine dezastruoase, cu această rutină pe care o are, dar nimic nu o oprește să gândească. Să gândească *prea mult*. Tăcerea tensionată alimentează cele mai ursuze gânduri. Știu. Crede-mă că știu. Iar asta nu face decât să înrăutățească și mai mult lucrurile.

Karissa e o bombă cu ceas.

Tic.

Tic.

Tic.

E doar o chestiune de timp până tai firul greșit și explodează.

Intru în birou, mă așez la masa de scris și îmi scot telefonul, să comand ceva de la restaurantul chinezesc din apropiere. Comand specialitatea casei și o porție de vită Lo Mein, fără legume, preferata Karissei.

Îi aud pașii prin bucătărie, cum trântește ușile de la dulapuri și cum aruncă tot felul de lucruri. Mă așez mai bine în scaun și îi ascult haosul, primind impactul de parcă m-ar lovi cu pumnii.

N-am vrut s-o iubesc.

Nici măcar n-am plănuit s-o plac.

Dar s-a întâmplat... ni s-a întâmplat... și încă mai încerc să-mi dau seama cum să fac față acestei situații.

Tipul cu mâncarea apare în mai puțin de treizeci de minute. Unul nou de fiecare dată, locuri diferite de fiecare dată când comand, pentru ca nimeni să nu poată să prevadă de unde mănânc în ziua respectivă. Nu e sigur, dar măcar e mai sigur decât să mănânc ce gătește Karissa.

Plătesc mâncarea și mă întorc în sufragerie fără să mă grăbesc. E întuneric, iar Karissa stă singură la masă. Lumina care bate din bucătărie mă ajută să văd că are o farfurie în față. Se joacă cu mâncarea, nu mănâncă, pentru că din nou are căștile în urechi.

Nu mă surprinde.

Altă parte a rutinei ei: nu recunoaște când a fost învinsă.

Scot în liniște cutia cu vită Lo Mein și o așez pe masă în fața ei, înainte să mă întorc în birou și s-o las singură, cu o fărâmă de demnitate, să mănânce ce-i place.

Să mă ocup de oameni.

Să găsesc chestii.

Specialitățile mele.

Stau în birou, cu picioarele pe masă, în scaunul meu de piele, și-mi mănânc cina. Ochii îmi sunt blocați în laptop, pe banda cu acțiunile de la bursă care se mișcă pe ecran. Am investit niște bani în anumite afaceri cunoscute, afaceri legitime care nu mă pun pe radarul guvernului, dar acum mă concentrez pe unele mai mici, ale căror acțiuni nu interesează pe nimeni.

Le zice acțiuni tăiate.

Găsești una, investești, apoi îi păcălești și pe alții să-și bage banii acolo, îi convingi că e cel mai bun lucru pe care-l pot face și, în momentul în care prețul acțiunilor crește, îți scoți imediat banii. Valoarea acțiunilor va scădea, din moment ce e un rahat, iar toată lumea va pierde tot, dar tu vei pleca cu un profit frumușel, mulțumită fraierilor.

E ilegal și n-o fac eu, personal, dar uneori e ceva normal.

Să găsesc chestii.

Mereu m-am priceput să pun la cale tot felul de scheme, să descopăr modalități de a obține lucruri, să fac bani, dar abia când am început să lucrez cu Ray am reușit să-mi perfecționez talentele. Acum am conexiuni peste tot în lume – dacă cineva are nevoie de ceva, eu cunosc pe altcineva sau cunosc pe cineva care cunoaște pe altcineva care poate obține orice o fi nevoie. Vine la pachet cu faptul că mă ocup de oameni, dacă e să mă gândesc mai bine. Dacă oamenilor le e frică de tine – de ceea ce ești capabil –, nu te vor trăda și nu te vor refuza niciodată.

Mi-am descoperit acest talent mult mai târziu... după ce lumea pe care mi-o construisem s-a prăbușit în jurul meu și m-am transformat într-o persoană lipsită de suflet. Când nu mai ai nimic în interior în afară de întuneric, devine mai ușor să stingi și luminile celorlalți.

Iar ăsta sunt eu. Fac ce vreau, iau ce vreau și nu îmi cer scuze pentru nimic. În fond, nu m-am născut așa. Lumea m-a făcut cine sunt, iar lumea plătește pentru acea

greșeală în fiecare zi. Un singur om a reușit să-mi scape, o singură persoană s-a ferit din calea mea, doar ea, suficient de inteligentă încât să fie cu un pas înaintea mea în toți acești ani.

Carmela Rita.

Johnny a fost ușor de găsit. A urmat același drum pe care-l urmează Karissa acum: era previzibil. A jucat la sigur, și-a stabilit o rutină, și-a cumpărat o casă și avea o slujbă de tot rahatul, de la nouă la cinci, în speranța că, dacă va deveni un nimic, va rămâne ascuns. Convenabil, având în vedere că el *era* nimic.

Pe de altă parte, Carmela n-avea o rutină, trăia o viață haotică, era mânată de instincte. De fiecare dată când m-am apropiat de ea, a dispărut, și-a schimbat tactica, s-a mutat în altă parte.

Cred că seamănă mult cu mine.

E inteligentă.

Dar eu sunt și mai inteligent.

Așa știu că încă nu s-a terminat, că faptul că l-am ucis pe Johnny n-a pus capăt întregii povești. Îmi doresc să dispară din nou, să dispară într-o altă viață, să-și creeze o altă existență pe undeva și să nu se mai uite niciodată în urmă, dar n-o va face.

Știu asta, pentru că nici eu n-aș face-o.

Și Carmela e plină de întuneric. Singura lumină din viața ei strălucește acum în casa mea, și va veni după ea. Va veni după Karissa.

S-o ajute Dumnezeu când o s-o facă.

Apropo de lumina vieții mele...

Îmi mut privirea din laptop la Karissa când intră în birou, într-o liniște aproape deplină. Se așază pe canapea și ia telecomanda. Pornește televizorul, dar menține volumul scăzut și mută programul direct pe canalul de

gătit. Are un caiet deschis în poală și un pix între degete, pe care-l agită absentă în timp ce se holbează la ecran.

Ia notițe, ca și când e vorba de ceva foarte important.

Scrie rețetele, ca și când are nevoie de idei.

Și studiază... și studiază... și studiază, cu nasul în caietul scris pe jumătate, ca și când ar avea de dat un test la final, ca și când e pe punctul de a apărea în fața lui Bobby Flay sau a lui Rachel Ray sau a vreunui alt prezentator enervant la care se uită azi.

Închid laptopul și termin de mâncat, atent la Karissa. O privesc, o disec așa cum disecă ea ce se gătește la televizor, o sparg în fragmente micuțe, cum sunt ingredientele pe care le notează ea pe caiet.

Mă întreb dacă știe cât de des am făcut asta până acum, cât de mult am studiat-o, cât de bine și în profunzime o cunosc. Îi cunosc oftatul și zâmbetele, de ce are vocea spartă și de ce i se face pielea de găină. Îmi pot da seama când e fericită, când e tristă, când e furioasă, doar după strălucirea din privire și din felul în care pășește. E ca o carte deschisă, o femeie energică și empatică, și indiferent cât de mult se luptă să-și ascundă emoțiile, știu ce crede despre mine.

Știu că mă urăște.

Pot să văd asta. Pot s-o simt.

E scris în mușchii ei încordați, în felul în care se închide în ea când mă apropii, în corpul ei tremurând de fiecare dată când îndrăznesc s-o ating. Dar știu că mă și iubește. Pentru că se aprinde un foc sub pielea ei, care nu e deloc alimentat de furie.

Câteodată mai uită c-ar trebui să mă disprețuiască, mai uită că nu-i e permis să mă dorească.

Mai uită că sunt un monstru.

Iar tot ce-și amintește în acele momente, tot ce știe, tot ce-o interesează, e că sunt un bărbat care a trecut prin focurile iadului, un bărbat care o iubește, care a jurat că

n-o va răni niciodată, iar în acele momente își dă voie să creadă toate astea. Uită că sunt personajul negativ și își amintește cum se simțea când credea că sunt un erou.

Cel care voia să se înece ca să rămână ea la suprafață.

De asta mă agăț.

Asta este licărirea pe care o caut atunci când o studiez.

Astăzi nu e acolo.

Se încruntă, fiecare centimetru din corpul ei este tensionat, fălcile îi sunt încleștate. Știe că o privesc, dar refuză până și să conștientizeze că exist.

Zâmbesc în timp ce o privesc.

Încearcă să mă rănească, dar eu nu mă pot gândi decât cât de frumoasă e când e nervoasă.

Telefonul începe să sune și mă distrage pentru o clipă. Îl iau de pe birou fără măcar să mă sinchisesc să văd cine sună și răspund. Știu cine e doar după sunetele pe care le scoate.

— Da.

— Ignazio!

Ray e deja beat criță. Vocea nu-l trădează, e la fel de puternică și de sigură ca întotdeauna, dar mi-a spus pe numele mic. Nu face niciodată asta când e treaz.

— Da, spun din nou, în timp ce mă așez mai bine pe scaun și-mi iau picioarele de pe birou.

— Suntem la Cobalt, spune el. Vino puțin.

— Da, bine, răspund, ridicându-mă.

Închid și îmi pun telefonul în buzunarul de la pantaloni. Aș fi putut să-l refuz... probabil sunt singura persoană din lume care ar putea să-i refuze o invitație fără să existe consecințe serioase... dar atmosfera din casă e prea încărcată ca să mai stau. Are nevoie să fie singură ca să-i treacă orice-o fi supărat-o azi. Știu că va fi tot aici când mă voi întoarce.

Va fi aici pentru că știe că dacă pleacă, o voi găsi și o voi târî înapoi.

Îmi pun pantofii și-mi așez cravata înainte să-mi iau haina de pe scaun. Mă îmbrac, închid nasturii și mă îndrept spre ușă.

— Am ceva de făcut.

Karissa nu zice nimic, nici măcar nu se uită la mine, dar m-a auzit. Felul în care tresare în timp ce-și mușcă obrazul îmi dă de înțeles că m-a auzit.

— S-ar putea să întârzii, îi zic apropiindu-mă de canapea și oprindu-mă chiar lângă ea. Sau poate nu.

Iar tresare. Și mai multă liniște.

Rămân pe loc o clipă, contemplând, înainte să mă aplec și să o sărut pe păr. Nu încerc s-o sărut pe buze. Nu-mi va opune rezistență, niciodată n-o face, dar nu voi mai obține nimic de la ea azi dacă fac asta.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Se aude doar un mormăit, gutural și firav, ca și când s-a luptat să-și înghită cuvintele și au ieșit la suprafață doar nervii pe care-i are. S-a enervat pentru că am îndrăznit să consider c-ar putea să aibă nevoie de mine? Sau pentru că undeva, adânc în sufletul ei, știe că deja are nevoie?

Oricum ar fi, zâmbesc din nou și râd în sinea mea în timp ce ies pe ușă.

The Cobalt Room[1] este un club social de lux din Manhattan, nu departe de campusul NYU. E genul de loc pe care oamenii îl admiră de afară, o structură veche, uriașă, pe care o găsești în paginile revistelor de istorie, dar în care prea puțini intră. Ai nevoie de un card de

1 Camera de cobalt (în limba engleză în original) (n. tr.).

membru, pe care-l obții doar prin invitație, iar ca să fii invitat zilele astea, trebuie să treci peste Ray.

Nu e clubul lui, dar cu siguranță îl controlează. Conduce majoritatea afacerilor dintr-un birou aflat în spatele barului sofisticat și în spatele camerelor ostentative de recreere. Pierde vremea prin fața barului, dând ordine cu personalitatea lui deschisă, dar dacă este chemat în spate, știi că ai dat de belea.

Nu mă obosesc să-mi scot cardul când intru. Kelvin, cel care stă la ușă, mă cunoaște – doar e unul de-ai noștri. Lucrează aici pentru Ray în aproape toate după-amiezile, iar weekendurile și le petrece la clubul de noapte Timbers, aflat la câteva străzi distanță. Era la intrare în seara în care Karissa a venit cu prietena ei, în seara în care am decis să acționez.

Kelvin mi-a trimis vorbă imediat ce ea și-a făcut apariția. A recunoscut-o și știa că o consider importantă. Ca să fiu sincer, toți știau... toți oamenii lui Ray știau exact cine era Karissa.

Kelvin mă salută și-și lasă capul în jos când trec pe lângă el, poate din respect, dar mai degrabă pentru că tipilor de genul lui nu le place să mă privească în ochi.

Nu sunt mulți cei cărora le place.

Soldații străzilor, huliganii care mint, trădează, ucid și fură se rușinează, în timp ce Karissa, jumătate din statura mea, cu prea puțină forță fizică, n-a ezitat niciodată să mă privească direct în ochi, ca și când mi-ar citi sufletul dintr-o privire. La început, credeam că nu vede, că nu știe ce sunt, dar după un timp mi-am dat seama că știa – doar că nu îi păsa atât de tare.

Nu-i păsa că aveam sufletul întunecat cât să înghit toată lumina din lume.

Nimeni nu mă privea așa, atât de deschis, cu o asemenea afecțiune și încredere.

Nici măcar Ray.

Mai puțin când e beat, poate. Și în seara asta e beat. Rânjește când mă vede că mă apropii de zona privată a barului, rânjește ca și când ar fi pisica din Cheshire și și-a găsit o Alice cu care să-și facă de cap.

— Naz!

Aproape tresar când mă strigă pe nume. Își dă seama de ce, dar nu-și cere scuze; în schimb, ridică din umeri și se schimonosește la față, ca și când ar zice: „Ah, la dracu', m-ai prins". Flutură mâna, transmițându-i din priviri tipului care stă pe scaunul de piele de lângă el să se mute, iar eu ocup imediat locul rămas liber. Îi fac semn chelneriței și îi spun să-mi aducă ce beau de obicei – o sticlă de bere rece, nedesfăcută. Mi-o aduce fără întrebări și fără ezitări, iar eu folosesc desfăcătorul de la chei ca să deschid sticla.

— Deci, am încasat banii pe acțiunile pentru mâncarea congelată în această dimineață, începe Ray imediat, așezându-se mai bine în scaun. Am făcut profit aproape un sfert de milion.

— Excelent, spun eu, relaxându-mă în scaun. Să înțeleg că faci cinste în seara asta?

— Desigur, răspunde Ray și-și ridică paharul – whisky cu gheață –, lovindu-l ușor de sticla mea. Ține-o tot așa și-ți cumpăr berărie!

Râd și mai iau o gură de bere.

— O să țin minte.

— Știu.

Atmosfera e destinsă și nu există limită la alcool. Ray râde și glumește, o stare contagioasă. Îi țin isonul, zâmbesc, încerc să mă relaxez și să nu mă mai gândesc la nimic altceva, dar Karissa îmi tot apare în minte.

Pare că doar ne pierdem vremea, dar pentru niște bărbați ca noi, asta înseamnă muncă. Complotăm, punem planuri la punct, vorbim, socializăm... face parte din slujba pe care o urăsc. Nu e vorba că urăsc oamenii, în

general. Nu. Nu chiar. Doar că sunt mai fericit când nu sunt prin preajmă.

În afară de ea.

S-o ia naiba pe Karissa.

Mereu o excepție în zilele astea.

N-ar fi trebuit să fie niciodată.

E trecut de miezul nopții când apar femeile. De obicei, nu sunt invitate și nu li se permite accesul în Cobalt, dar când Ray are chef să sărbătorească, toată lumea îi face pe plac.

Prostituate. Ele își spun escorte. Eu le spun curve. Cele mai multe nu sunt altceva decât niște fete mult prea machiate și cu prea puțină minte.

Brandy, iubita blondă și băgăcioasă a lui Ray, apare și ea și se înghesuie pe același scaun cu el, în poala lui, îngropându-și nasul în gâtul lui. Mai demult, se vindea și ea, precum celelalte, dar lui Ray i-a plăcut mult de ea și a păstrat-o numai pentru el.

Mica lui Păpușă, îi spune.

Toată lumea începe să se destindă, în timp ce eu mă încordez din ce în ce mai tare, iar alcoolul din organism nu face altceva decât să-mi amplifice neliniștea.

Nu ajută nici faptul că prietena minionă a lui Brandy se așază pe brațul fotoliului meu. E nouă, evident, e prima dată când vine aici. Se uită la mine și zâmbește, cu pupilele mărite. *E beată*.

— Hei, frumușelule, vrei să te distrezi în seara asta?

Mă holbez la ea absent, în timp ce-și freacă piciorul de al meu. Brandy, și ea cam amețită, observă și încearcă să-și oprească prietena, dar Ray îi acoperă gura cu mâna și mă privește din nou rânjind.

Vrea să-mi vadă reacția.

Uneori, bărbatul ăsta mă face să mă simt de parcă aș fi jucăria lui.

Îmi termin berea – a patra – și așez sticla goală pe masa de lângă mine. Mă ridic și îi fac semn fetei să se apropie. Ea se apleacă și zâmbește seducător, gândindu-se c-o să-i sărut buzele pline cu colagen, dar eu îmi apropii gura de urechea ei:

— Dacă mă mai atingi o singură dată, îți tai gâtul.

După râsul sălbatic al lui Ray, cred că fata avea o față de-a dreptul îngrozită. Nu-mi pasă. Mă ridic și mă îndrept spre ieșire, fără să mă uit în urmă.

— Ne vedem mai târziu, Ray.

— Pa, Naz.

De data asta chiar tresar.

Nu mă deranjează neapărat numele. Întotdeauna am preferat să mi se spună Ignazio. Dar acest apelativ îmi aduce aminte de bărbatul care eram înainte. Naz avea speranțe. Naz era plin de iubire.

Naz a suferit o moarte crudă.

I-am spus Karissei să mă strige Naz. Am spus-o într-un scurt moment de slăbiciune, pentru că se uita la mine cu atâta lumină în privire, cu o expresie atât de inocentă, încât am crezut pentru o secundă că s-ar putea să fie o reflexie a bărbatului care eram.

Un ignorant fericit.

M-am pierdut atunci, am uitat cine sunt și încă nu știu cum să plec de-acolo.

Ajung acasă abia după unu noaptea. Casa e cufundată în liniște și întuneric. Îmi dau jacheta jos în timp ce intru pe ușă și slăbesc nodul de la cravată, oftând. Biroul e gol, televizorul este închis, telecomanda e pe măsuță, peste caietul Karissei. Dau telecomanda la o parte și deschid caietul chiar la prima pagină. E o rețetă pentru un fel de mâncare cu cartofi, iar dedesubt scrie: *cum să gătești friptura perfectă*.

Când pun caietul înapoi pe masă, observ un plic printre foile lui. Curios, îl scot și văd că îi este adresat Karissei, din partea NYU.

Nu-i corect ce fac, dar mă uit; scot hârtia și citesc scrisoarea.

Dragă domnișoară Reed, bla, bla, bla, așa și pe dincolo, v-ați pierdut bursa, așa că va trebui să achitați taxele.

O factură de aproape douăzeci și cinci de mii de dolari.

Scot un fluierat în timp ce pun scrisoarea înapoi în plic și o bag la loc în caiet.

Nu-i de mirare că era într-o stare proastă.

Capitolul doi

— Vrei să...?

— Nu.

Înghit restul cuvintelor și mă holbez la Karissa care stă pe canapea, cu caietul în brațe, și se uită la o altă emisiune de gătit. *Același rahat în fiecare zi.* Se aude muzică din căștile pe care și le-a agățat de gât, ceea ce înseamnă că am câteva momente în care e posibil să vorbesc cu ea.

— Pot măcar să-mi termin întrebarea înainte să răspunzi?

Nu spune nimic, doar notează ceva ce vede pe ecran și se face iar că nu exist.

Trag aer adânc în piept și întreb din nou:

— Vrei să mergi cu mine să...?

— Nu.

Încerc să-mi domolesc frustrarea, totuși scot un mârâit.

Femeia asta este incredibil de enervantă.

Dau din cap și ies din birou, fără să mă obosesc s-o mai întreb încă o dată. Îmi iau cheile, ies din casă și trântesc ușa în urma mea.

Mi-a intrat pe sub piele.

Încerc să nu-i permit.

Încerc să rămân calm și adunat. Sunt antrenat să-mi ascund emoțiile. Dar numai ea știe cum să-mi intre pe sub piele.

Tresare, holbându-se, iar eu o împing dintr-un colț al camerei în altul și o blochez acolo.

— Asta vrei? Zi!

O privesc atent și mă apropii și mai mult de ea.

— Vrei să-ți bați joc de mine? continui. Vrei să mă provoci?

— Ce? spune cu buzele tremurând. Despre ce vorbești?

— Vorbesc despre ce faci, îi zic. Despre ce-*mi* faci!

— Dar nu-ți fac nimic.

Lăcrimează. Mă controlez și mai slăbesc strânsoarea, ca să n-o rănesc, dar nu contează. O lacrimă îi curge pe obraz în timp ce se uită în ochii mei, cu fiecare mușchi încordat, ca și când și-ar ține respirația pentru că este atât de aproape de mine.

De mine.

Nu poate să suporte să stea lângă mine.

M-am deschis în fața ei, mi-am expus cele mai vulnerabile părți, unele pe care nimeni n-apucă să le vadă, iar ea le-a acceptat. Le-a acceptat și le-a iubit, dar nu le înțelege. Iar când ajung să-i explic, să-i explic cum am fost o victimă, cum am fost rănit, cum mi-a fost distrusă viața, ea se comportă ca și când eu aș fi greșit.

— Te-am lăsat în pace, Karissa. Te-am lăsat în pace pentru că asta îți dorești tu, chiar dacă toată ființa mea îmi spune să n-o fac. Te-am lăsat în pace și cum îmi răspunzi? Mă întărâți. Chemi oameni la mine în casă, în spațiul meu, fără să mă consulți înainte. Vrei să te las în pace? Atunci lasă-mă și tu pe mine și respectă asta!

— Dar eu am...

— Nu ai respectat asta, o întrerup eu. Micuța ta scenetă inocentă nu mai funcționează... nu cu mine. Știi foarte bine ce faci. Nu ești ignorantă. Știi cum mă afectează și, totuși, continui s-o faci. Te-am lăsat, pentru că ai avut

nevoie de timp, ai avut nevoie de răbdarea mea, dar acum ești pe timpul meu, Karissa, pentru că nu mai am răbdare. Vrei să ne jucăm? Vrei să te joci cu mintea mea până când reacționez? Foarte bine. Am să-ți dau exact ce-ți dorești.

Mă lipesc de ea și îi ating nasul cu al meu, în timp ce ea se zbate să scape din brațele mele. Înclin capul și mă apropii cu buzele la un milimetru distanță de ale ei. Mă opresc.

Vreau s-o sărut.

Aș da orice să mă sărute și ea.

Pot să simt că își dorește atunci când îmi șoptește:

—Lasă-mă în pace.

— Obligă-mă. Te *provoc*.

Mă împinge cu mâna liberă și alunecă pe lângă mine atât de repede, încât aproape că n-am timp să reacționez. Îi dau drumul la mână o secundă prea târziu, iar ea se crispează când i se sucește brațul într-un mod ciudat. Se prinde de încheietură frecând locul în care am strâns-o și începe să se îndepărteze dând din cap, o altă lacrimă prelingându-i-se pe obraz.

— E ceva în neregulă cu tine! strigă ea, suficient de tare încât aude Melody, care o strigă pe Karissa din birou. Ești... ești bolnav.

— Spune-mi ceva ce nu știu.

— Te urăsc!

— Spune-mi ceva ce *nu* știu.

— Karissa? se aude Melody când ajunge în pragul bucătăriei.

Ezită o secundă și se uită când la mine, când la Karissa, suspicioasă.

— E totul în regulă?

Mă holbez la Karissa, ridic din sprânceană și aștept să răspundă. Nu vrea să vorbesc eu cu prietena ei, nu acum, nu când sunt în starea asta.

Karissa aprobă dând din cap și își freacă în continuare încheietura.

— Da, totul e în regulă, dar... cred că ar trebui să pleci. Naz și cu mine... ei bine...

— Înțeleg, zice Melody repede și ne face cu mâna. Certuri între îndrăgostiți și chestii d-astea. Păi... ă, ne vedem săptămâna asta, da? Mai ieșim la cafea?

— Desigur, răspunde Karissa cu un zâmbet forțat. Ne vedem atunci.

Melody mai face o dată cu mâna și iese din casă. Karissa nu se întoarce cu fața spre mine până nu se aude ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se la loc. I-a dispărut toată frica din privire, și la fel și furia cu care m-am obișnuit în ultimele săptămâni. Mă întâmpină doar cu tristețe.

Durere.

Își freacă în continuare încheietura și se ține de ea. Mă mai calmez și devin îngrijorat. Mă apropii de ea, cu intenția de a-i mângâia mâna.

— Ești OK?

Înainte s-o ating, se retrage și creează o distanță și mai mare între noi.

— De parcă ți-ar păsa.

— Îmi pasă, îi spun. Dacă te-aș răni...

Pufnește.

— Tot ce faci e să mă rănești.

Aș vrea să o pot contrazice, dar nu pot.

Karissa tace un moment, apoi se uită la mine și îmi șoptește:

— Știi care a fost cea mai proastă zi din viața mea, Naz?

Nu ezit.

— Ziua în care ți-am ucis tatăl.

Tresare la auzul acestor cuvinte, dar clatină din cap și își încrucișează mâinile la piept.

— Cea mai nasoală zi din viața mea a fost atunci, în dormitorul de la cămin. M-ai avertizat să stau departe de tine... dar nu te-am ascultat. Mi-ai spus că dacă nu pleci atunci, n-o să mai poți pleca niciodată... dar nici atunci nu te-am ascultat. Iar acum îmi dau seama că vorbeai serios. Chiar vorbeai serios, spune cu o voce spartă. Am făcut o greșeală. N-ar fi trebuit să te rog niciodată să rămâi.

Ar fi putut să ia un cuțit de pe masă și să mi-l înfigă în piept chiar în momentul acela și nu m-ar fi durut – nu m-ar fi rănit – așa cum m-au rănit aceste cuvinte.

Mai bine m-ar fi împușcat din nou în piept, decât să aud cuvintele astea.

Dar ea știe.

Și poate chiar a vorbit serios.

Poate aia chiar a fost cea mai nasoală zi din viața ei.

Dar asta îmi oferă prea puțină consolare.

Mă *ustură*.

Mă îndepărtez de tejghea și, în liniște, fac câțiva pași rătăciți spre ea. Karissa rămâne nemișcată, refuzând să-mi întâlnească privirea când ajung lângă ea.

Mă aplec până când buzele mele aproape îi ating urechea.

— Dar ai făcut-o, îi spun în șoaptă. M-ai rugat să rămân, așa că obișnuiește-te cu asta, draga mea, pentru că nu plec *nicăieri*.

Pielea ei e fină. Pură. Rareori atinsă.

Deși are ochii închiși și nu face nicio mișcare, știu că e trează. Îmi dau seama după sunetul pe care-l scoate,

Karissa aprobă dând din cap și își freacă în continuare încheietura.

— Da, totul e în regulă, dar... cred că ar trebui să pleci. Naz și cu mine... ei bine...

— Înțeleg, zice Melody repede și ne face cu mâna. Certuri între îndrăgostiți și chestii d-astea. Păi... ă, ne vedem săptămâna asta, da? Mai ieșim la cafea?

— Desigur, răspunde Karissa cu un zâmbet forțat. Ne vedem atunci.

Melody mai face o dată cu mâna și iese din casă. Karissa nu se întoarce cu fața spre mine până nu se aude ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se la loc. I-a dispărut toată frica din privire, și la fel și furia cu care m-am obișnuit în ultimele săptămâni. Mă întâmpină doar cu tristețe.

Durere.

Își freacă în continuare încheietura și se ține de ea. Mă mai calmez și devin îngrijorat. Mă apropii de ea, cu intenția de a-i mângâia mâna.

— Ești OK?

Înainte s-o ating, se retrage și creează o distanță și mai mare între noi.

— De parcă ți-ar păsa.

— Îmi pasă, îi spun. Dacă te-aș răni...

Pufnește.

— Tot ce faci e să mă rănești.

Aș vrea să o pot contrazice, dar nu pot.

Karissa tace un moment, apoi se uită la mine și îmi șoptește:

— Știi care a fost cea mai proastă zi din viața mea, Naz?

Nu ezit.

— Ziua în care ți-am ucis tatăl.

Tresare la auzul acestor cuvinte, dar clatină din cap și își încrucișează mâinile la piept.

— Cea mai nasoală zi din viața mea a fost atunci, în dormitorul de la cămin. M-ai avertizat să stau departe de tine... dar nu te-am ascultat. Mi-ai spus că dacă nu pleci atunci, n-o să mai poți pleca niciodată... dar nici atunci nu te-am ascultat. Iar acum îmi dau seama că vorbeai serios. Chiar vorbeai serios, spune cu o voce spartă. Am făcut o greșeală. N-ar fi trebuit să te rog niciodată să rămâi.

Ar fi putut să ia un cuțit de pe masă și să mi-l înfigă în piept chiar în momentul acela și nu m-ar fi durut – nu m-ar fi rănit – așa cum m-au rănit aceste cuvinte.

Mai bine m-ar fi împușcat din nou în piept, decât să aud cuvintele astea.

Dar ea știe.

Și poate chiar a vorbit serios.

Poate aia chiar a fost cea mai nasoală zi din viața ei.

Dar asta îmi oferă prea puțină consolare.

Mă *ustură*.

Mă îndepărtez de tejghea și, în liniște, fac câțiva pași rătăciți spre ea. Karissa rămâne nemișcată, refuzând să-mi întâlnească privirea când ajung lângă ea.

Mă aplec până când buzele mele aproape îi ating urechea.

— Dar ai făcut-o, îi spun în șoaptă. M-ai rugat să rămân, așa că obișnuiește-te cu asta, draga mea, pentru că nu plec *nicăieri*.

Pielea ei e fină. Pură. Rareori atinsă.

Deși are ochii închiși și nu face nicio mișcare, știu că e trează. Îmi dau seama după sunetul pe care-l scoate,

mica respirație hârșâită atunci când mă așez în pat lângă ea. Poartă un maiou negru și subțire și o pereche de chiloți.

Întotdeauna doarme aproape dezbrăcată.

Și eu dorm și mai și.

Dezbrăcat. N-am nicio jenă. Încerc să fiu un gentleman, încerc să fiu înțelegător și să-mi țin mâinile acasă, dar e dificil.

E al dracului de dificil.

Mai ales în momente ca ăsta.

În momente în care știu că e trează, îmi dau seama că știe că sunt aici, atât de aproape și, totuși, atât de al dracului de departe. Mă face să am o durere în mușchi, o durere de care scap cu greu. Mă trezesc că o ating, urmărind cu vârfurile degetelor orice centimetru de piele expusă. Rămâne încremenită, dar o simt cum tremură, simt cum se face pielea de găină în urma atingerilor mele.

E prea mult.

Nu e niciodată suficient.

Vreau mai mult. Am nevoie de mai mult. Sunt lacomă și o vreau cu totul. Vreau s-o iubesc, s-o țin în brațe, să fiu din nou în ea.

Vreau să i-o trag fără milă.

Nici nu-mi amintesc ultima oară când s-a întâmplat asta.

Eram amețit, iar ea plănuia să plece. A trecut o lună... o lună nemiloasă fără atingerea ei. Vreau să-mi strecor mâna pe sub maiou, s-o dezbrac și s-o țin aproape.

Dar dacă încerc, o să folosească acel cuvânt. *Roșu.*

Vreau să-i smulg limba din gură pentru c-a folosit-o așa cum a făcut-o.

Oftez și mă întorc pe partea cealaltă. N-o voi atinge în seara asta, oricât de mult mă doare. E supărată, iar eu nu vreau să înrăutățesc lucrurile mai mult.

Nu știu cum vom putea să trecem vreodată peste asta.

Un pas înainte, șase înapoi...

Dorm ușor, corpul meu intră în armonie în mod natural cu tot ce e în jur. De fiecare dată când se mișcă în pat, se întoarce de pe-o parte pe cealaltă sau își întinde picioarele, se ghemuiește sau își strânge perna în brațe, mă trezesc speriat, zguduit într-o realitate de care e greu să scap.

Ca să dormi cu cineva – să împărțiți o cameră, să-l lași în spațiile tale personale, să te cunoască în cele mai vulnerabile momente – e nevoie multă încredere. Sunt puternic și rapid, dar chiar și-un idiot cu un singur neuron ar putea ucide pe cineva în somn.

E nevoie doar de câteva secunde.

Știu.

În final, reușesc să ațipesc. O simt pe Karissa când se trezește dimineața, îi aud pașii ușori când iese din cameră. Încerc să adorm din nou după ce pleacă, dar e imposibil.

Pe cât de greu îmi e să dorm cu ea lângă mine, pe atât de imposibil îmi e să dorm când nu e.

Curiozitatea câștigă în doar câteva minute.

Cobor din pat, arunc pe mine niște haine și cobor la parter. Karissa e în bucătărie, lângă blat, punând niște cereale într-un bol. Coco Puffs. Încă e ciudat să văd tot spațiul ăsta folosit atât de des, la micul dejun, prânz și cină. Uneori doar pierde timpul pe-acolo, sprijinită de bar, ca să pună paie pe foc.

Ciudat.

Trec pe lângă ea și scot o sticlă de apă din frigider, o deschid și iau o gură în timp ce o aud vorbind.

— Aș ucide pentru o cafea.

Vocea îi e scăzută, iar cuvintele îi ies rapid, ca și când încă e ceva firesc să vorbească cu mine.

Ha.

Mă sprijin și eu de blat și o privesc cu subînțeles.

— La propriu?

Se întoarce spre mine și-și dă ochii peste cap.

— E o expresie.

— Știu că este, spun în timp ce pun din nou capa pe sticlă. Dacă vrei cafea, sună la cafeneaua din capă străzii și spune-le să-ți aducă.

— Și ce, comand cinșpe căni de cafea? Doar știi au sumă minimă pentru livrare. Mai bine merg până ac dar asta ar însemna să-mi pun pantaloni și...

Și... nu are pantaloni pe ea.

O scanez rapid cu privirea când spune asta, îmbăt du-mă cu felul în care lumina slabă de la fereastră cade pielea ei mătăsoasă. Uneori cred că face asta doar ca să incite. Niciodată nu stătea așa dezbrăcată. E tentant, a cu siguranță.

Vreau să-i mângâi fiecare centimetru de piele.

— Vrei să mă duc eu să-ți iau? mă ofer atunci când întâlnesc din nou privirea. Mă duc, să știi.

— Nu, e în regulă, răspunde imediat. Nu vreau nim de la tine.

Dau din umeri, mă îndepărtez de blat și trec p lângă ea când aud telefonul sunând în birou. Din nou Ra *Întotdeauna Ray.*

— Treaba ta. Dacă te răzgândești...

— În niciun caz, zice ea. N-am să mă răzgândesc.

E din nou liniște după ce ies din bucătărie, iar voce i se aude ca o șoaptă când spune:

— Oricum, nu când vine vorba de tine.

Capitolul trei

— Şi tipul ăsta...

Cam aşa încep majoritatea conversaţiilor cu Ray. Dac-aş avea un dolar pentru fiecare dată când am auzit aceste trei cuvinte...

De fapt, sunt destul de sigur că am câteva miare pentru fiecare dată când le-am auzit.

— Ce tip? întreb, fără să fie nevoie, ştiind că el îmi va spune când va fi pregătit.

Ray are o apetenţă pentru dramatism.

— Tipul ăsta, spune el, care a lucrat câte ceva pentru mine. Are afaceri cu maşini, ştii... deţine un magazin şi ne-a scăpat de nişte maşini. Da' s-a implicat prea mult şi s-a decis că vrea să iasă, dar ştii şi tu la fel de bine ca mine că nu ai cum *să ieşi*, aşa că idiotul a făcut o plângere. Pentru hărţuire! Îţi vine să crezi? A sunat la poliţie şi-a crezut că vor face un dosar!

Da, îmi vine să cred.

Oamenii au impresia că poliţiştii există ca să-i ajute.

Şi eu aveam aceeaşi impresie.

Înainte să aflu adevărul.

Mă întorc spre Ray când ne aşezăm la biroul lui din spatele barului, în Cobalt, şi îl văd bând dintr-un pahar cu alcool, chiar dacă încă nu-i nici ora prânzului. Brandy doarme pe canapeaua de piele din colţ, de lângă perete. Mă întreb dacă au petrecut noaptea aici. N-am mai văzut-o niciodată până acum aşa devreme la Cobalt.

— Și i-ai dat o lecție?

— Nu, deja i-am distrus genunchii, zice Ray. A prefera să terminăm odată cu el.

— Da, bine, spun. Mă ocup eu.

Ray îmi zice numele tipului și câteva detalii de identificare – Josh Donizetti, aproape cincizeci de ani, păr blond, șchioapătă din cauza fazei cu genunchii. Garajul pe care-l deține e în Brooklyn, nu departe de locuința mea. Doar de atât am nevoie, dar Ray caută în sertarul de la birou și-mi întinde cartea lui de vizită.

Îmi termin berea în timp ce Ray trece de la un subiect la altul, trâncănind despre tot felul de lucruri. Nu știu. Nu vorbește cu mine. Nu chiar. Doar vorbește. Spre deosebire de mine, lui Ray nu prea-i place tăcerea.

După ce îmi termin berea, pun sticla deoparte și mă ridic, îmi pun întâi haina, apoi mă întind să dau mâna cu Ray.

Mi-o strânge și zâmbește sincer.

— Nu știu ce m-aș face fără tine, Vitale.

Fără mine, ar fi mai sărac, mai slab și, probabil, ar fi chiar mort. Se bazează pe mine mai mult decât îi place să recunoască... mai mult decât știu ceilalți băieți. Ei cred că șeful lor este cel mai puternic bărbat din oraș, cel mai influent, și la suprafață chiar pare că-i așa. Își atribuie cele mai multe dintre acțiunile mele și-și asumă meritele.

Nu mă deranjează.

N-o fac pentru glorie.

N-am nevoie de laude.

Nu vreau să mă pupe oamenii în cur toată ziua.

— Te sun după ce am terminat, îi spun.

Îmi petrec toată după-amiaza încercând să găsesc garajul din Brooklyn, urmărind subiectul, care se tot plimbă șchiopătând prin atelier, chinuindu-se să se aplece în timp ce lucrează la mașini. Nenorocitul probabil

c-a suferit suficient, cu ambii genunchi distruși. Are noroc că mai poate să meargă.

Dar a făcut greșeala fatală de-a se duce la poliție. Asta nu se iartă în lumea noastră, nimeni nu scapă de pedeapsă în cazul ăsta. Indiferent cine ești, sau ce faci, sau cine te iubește... e un păcat capital, pe care nu-l iertăm.

Prima persoană pe care am ucis-o a fost un tip pe nume Joseph Manchetti. Am lucrat curat și simplu, cu un glonț în ceafă. În ziua aceea, mi-au tremurat mâinile pe trăgaci și am vărsat tot ce-aveam în mine până să ajung la colțul clădirii.

Nu pentru că era mort, nu pentru că luasem viața unui bărbat căsătorit, viața unui tată, viața unui bărbat îngropat în datorii față de un mafiot care nu voia nimic altceva drept plată decât viața lui.

N-avea nimic de-a face cu el.

Era adrenalina.

A fost prima dată în viața mea când am simțit-o curgând prin vene încă de când îmi fusese furată, prima dată când m-am simțit din nou normal. A fost un sentiment ca nici un altul, sentimentul cuiva care controlează ultima suflare a unui om. Inima îmi bătea nebunește în piept, o inimă de care nu mai fusesem sigur până atunci că există.

Un moment inuman din viața mea mi-a amintit că și eu, la rândul meu, fusesem cândva om.

M-am simțit din nou în viață.

Am devenit dependent de acel sentiment.

În cele din urmă, am încetat să mai vomit după ce-o făceam. Sentimentul nu mai era așa de intens. Adrenalina nu-și mai făcea efectul la fel de bine. Ca orice alt drogat veritabil, aveam nevoie de tot mai multă adrenalină ca să fiu mulțumit. Curat și simplu s-a transformat într-o tortură murdară, sentimentul amplificându-se atunci când observam rezultatele. M-am perfecționat, mi-am dat

seama care e cea mai eficientă variantă pentru a obține cele mai intense senzații cu cel mai mic risc.

Nu-mi pasă cum se simt ei, atâta vreme cât eu apucam să simt din nou.

Stând în mașina mea, vizavi de garaj, și urmărindu-l pe bărbatul care se plimbă prin magazin, încep să mă furnice degetele pentru că știu ce urmează. Mă joc cu cartea lui de vizită, îmi plimb vârfurile degetelor pe marginile aspre, aștept momentul, dar atracția e puternică. Într-un fel, e amuzant că numesc asta lovitură.

Pentru că este.

Este o lovitură.

Un drog.

Iar eu tânjesc după el.

Aștept până la apus, când se lasă liniștea peste cartier și toată lumea a plecat din garaj, mai puțin bărbatul cu care am treabă. Lucrează sub o mașină sport veche.

Cobor cu grijă din mașină, las cartea de vizită pe bord și îmi pun mănușile negre în timp ce traversez strada. Intru în garaj în liniște, fără zgomot. Bărbatul nu mă aude, nu mă vede, nu știe că sunt aici, până când e prea târziu.

Lovesc cricul vechi, iar mașina cade pe el, atât de repede, că nenorocitul nici măcar n-are timp să se dea la o parte. Nu se poate mișca, poate doar să țipe, în timp ce două tone de metal i se așază pe piept.

Dă din picioare și se oprește din țipat, dar corpul i se zbate violent.

Zăbovesc un moment, privindu-l.

E ceva hipnotizant la moarte. Cred că este o ofertă de pace. Indiferent de durerile din timpul vieții, de tortura și de chinurile ei, în final, totul se sfârșește.

Ne naștem ca să murim. Așa stau lucrurile.

Și eu voi muri, cumva, într-o zi, și nu mi-e frică. Moartea va fi pentru mine o eliberare. Până atunci, trăiesc prin ceilalți, îi privesc cum ajung în punctul acceptării și cum se luptă pentru încă o suflare.

Viața nu le-o mai dă, nu când sunt eu prin preajmă.

Așa cum nici ei nu i-a mai dat încă o șansă.

Uneori, cred că sunt blestemat.

Este o pedeapsă autoimpusă, care abia dacă-mi ține demonii la distanță. Este purificatoare, dar de moment.

Eliberarea îmi dă nesiguranță.

Mă îndepărtez cât el încă se mai zbate și-mi țin capul în jos când traversez strada înapoi spre mașină. Plec fără să privesc în urmă spre garaj, îmi scot telefonul și îl sun pe Ray; îi spun „s-a rezolvat", apoi îi închid înainte să poată spune ceva. Nu mă duc direct acasă, ci mai conduc puțin pe străzi, ca să-mi golesc mintea, să las doza de adrenalină să-mi iasă din organism.

Ar fi periculos să dau ochii acum cu Karissa.

Mașinăria neagră cu argintiu ocupă un sfert din blat, iar accesoriile sale imaculate strălucesc în lumina dimineții care intră pe geam. Mă sprijin de blat în celălalt capăt al bucătăriei și aud pașii Karissei sus, la etaj, deasupra mea, în timp ce-și face drum pe hol, spre bucătărie.

Privirea mea o întâlnește de îndată ce intră. Mă strâmb când aprinde becul puternic și o văd ezitând când observă că o pândeam din întuneric. Teama cu care mă întâmpină îmi face sângele să fiarbă și mușchii să mi se încordeze. Simt o greutate în piept, ca și când m-ar fi lovit direct în stomac cu privirea aceea.

Indiferent de câte ori aș jura că n-o voi răni, ea tot uită. Și chiar dacă nu durează decât o clipă, tot e prea mult.

— Bună dimineața, îi zic.

Se holbează la mine pe măsură ce panica i se risipește
vine la starea ei naturală de confuzie. Nu răspunde și
ıtoarce privirea de la mine, încruntându-se atunci când
· mașinăria de pe tejghea.

— Este un espressor, îi explic.

Mă privește surprinsă, iar eu ridic din umeri în timp
u manualul de utilizare de lângă mine și i-l întind.

— Ai spus că ai ucide pentru o cafea.

— Așa că ai cumpărat un espressor? Întreabă ea, în
ce îmi ia manualul din mână, apoi se uită din nou spre
at. Nu puteai și tu să cumperi un ibric normal? Unul
n-are nevoie să citești un roman ca să-l folosești?

Dau să răspund, dar mă întrerupe, mormăind:

— Bineînțeles că nu puteai.

Se uită la prima pagină a manualului, apoi îl aruncă
ejghea și îl tratează cu indiferență. Ia un bol din dulap
pune porția obișnuită de cereale. O privesc în tăcere,
timp ea trece pe lângă mine să ia laptele din frigider.
arnă peste cereale, varsă puțin pe masă, dar nu se
hisește să curețe.

Stă acolo, cu spatele la mine, ia o gură de cereale și se
pe fereastră.

Încă e atât de furioasă...

Mă apropii încet și mă opresc chiar în spatele ei,
de aproape, încât cravata mea îi atinge pielea. Încă
hainele de ieri. Nici nu știu dacă a observat sau dacă
să că n-am dormit cu ea, că am venit acasă la o oră
ışnuită și că mi-am petrecut toată dimineața punând
ncțiune un nenorocit de aparat care să-i facă ei o cafea.
tiu dacă mi-a simțit lipsa atunci, dar știu că-mi simte
ența acum.

Știu, pentru că tremură când mă aplec peste ea și
u că în reflexia din geam văd cum închide ușor ochii.
obor buzele lângă urechea ei și îi spun în șoaptă:

— Cred că încercai să spui *mulțumesc*.

Capitolul patru

Credință.

Încredere.

Praf de zâne.

Cuvintele scrise cu auriu strălucesc pe posterul colorat și vechi. L-am mai văzut de câteva ori în camera de cămin a Karissei, dar nu l-am văzut niciodată de când s-a mutat aici.

Cel puțin, nu până acum.

Ochii mari ai zânei mici și blonde mă scrutează din partea cealaltă a camerei, de unde e suspendată haotic pe perete.

Arată de parcă locul ei ar fi la coșul de gunoi, nu lângă patul meu.

Posterul ăsta îmi face pielea de găină și devin nervos. Vreau să-l dau jos... sau, la dracu', măcar să-l îndrept, să-l fixez la linie și să-l fac să arate bine. Dar n-o fac. Nu fac altceva decât să stau, iritat, în ușă și să mă holbez la nenorocirea aia în lumina difuză.

Clatin din cap și cobor. Sunt prea epuizat acum ca să mă ocup de el. Îmi petrec toată după-amiaza rezolvând diverse lucruri pentru Ray, gestionând afacerile, și vreau doar să mă pot destinde puțin, să dau totul la o parte și să mă relaxez.

Singura lumină din casă este aprinsă în birou, iar sunetul televizorului se aude din ce în ce mai tare, pe măsură ce mă apropii. Presupun că se uită la altă emisiune

de gătit. Mereu nenorocitul ăla de canal de gătit. Mă opresc în cadrul uşii, surprins, când aceeaşi nenorocita blondă de sus mă întâmpină din ecran.

Clopoţica.

Ha.

Karissa stă pe canapea, în pijamale, cu picioarele strânse sub ea. Mă apropii şi mă trântesc lângă ea, atât de aproape, încât coapsa mea se atinge de piciorul ei.

Se încordează, se crispează, dar nu se uită la mine. În schimb, priveşte fix în ecran. Îi arunc o privire, în timp ce-mi slăbesc cravata, şi-mi dau jos pantofii, apoi mă întorc spre televizor.

Peter Pan.

Mă uimeşte.

Ştiu multe despre ea, dar nu înţeleg ce-i place atât de mult la filmul ăsta. M-am gândit mult la asta, am întors-o pe toate părţile, şi ştiu că e tânără, dar pare ceva atât de pueril pentru cineva atât de matur.

— Ştii, îi zic, unii cred că Peter Pan e, de fapt, o poveste de groază.

O văd cu coada ochiului cum se încruntă, confuză. Îmi aruncă o privire plină de neîncredere.

— Vorbesc serios, zic, întâlnindu-i privirea. Sunt teorii cum că Peter Pan ar fi moartea şi Ţara de Nicăieri ar fi purgatoriul. De-aia nu îmbătrâneşte nimeni pe-acolo.

Se holbează la mine în tăcere, şi pentru că nu-i întoarce privirea o iau ca pe un semn bun şi continui:

— Dar, desigur, există şi alte teorii, că Băieţii Pierduţi nu îmbătrânesc pentru că Peter îi ucide înainte. Chiar e o replică în carte, nu ştiu dacă ai citit-o, dar spune: *Când pare că ar creşte, ceea ce e împotriva regulilor, Peter îl mai subţiază.* Cam de la sine înţeles, nu-i aşa?

Mimez cu două degete ca şi cum mi-aş tăia beregata.

Karissa mă priveşte lung.

Lung.

Şi insistă să se uite.

Privirea ei nu spune nimic, dar ochii aruncă flăcări. Dac-ar fi putut să-mi dea foc, ar fi făcut-o. După un moment, se întoarce, apucă telecomanda şi apasă butonul de oprire. Televizorul se închide în timp ce ea se ridică şi aruncă telecomanda pe perna de lângă mine.

— Chiar trebuie să strici tot, nu-i aşa? mormăie ea, fără să-mi ofere şansa să răspund, înainte să dispară din cameră.

După ce pleacă, îmi sprijin capul de spătarul canapelei şi închid ochii.

E o cauză pierdută.

E evident, cred, dar inacceptabil. Când vine vorba de ea, nu pare să pot face ceva. Sunt convins că are impresia că eu deţin toată puterea, că e la mâna mea, dar asta doar pentru că mă lupt zi de zi să am o urmă de control pe-aici.

Pentru că fără asta ştiu c-o voi pierde definitiv.

Şi dacă o pierd?

La fel de bine am putea fi morţi.

Mă ridic din nou şi plec din birou, îmi las lucrurile acolo unde sunt, prea epuizat să mai fac ordine astăzi. Am să mă ocup mâine, am să mă ocup de tot ce pare că stă să se prăbuşească în jurul meu, dar în seara asta n-am energie decât ca să mă ocup de ea.

Şi de ea nu pot să mă ocup aşa cum mă ocup de toată lumea. Ceilalţi primesc un cuţit în gât sau un glonţ în ceafă. Tot ce am pentru ea sunt cuvinte, iar acestea par în cel mai bun caz nepotrivite.

Nu vrea să-mi cunoască bunătatea.

Nu crede un cuvânt din promisiunile mele.

Machiavelli credea că e mai bine să fii temut decât iubit, pentru că afecţiunea poate fi uşor retezată, însă teroarea durerii este întotdeauna prezentă. I-e frică de

mine. Știu că i-e frică de mine. O văd uneori, când
privește. Dar nu știu cum să-i mențin dragostea
când e la un pas să se dizolve de fiecare dată când
cu ea, ca și când caută în fiecare silabă ceva împotriva
încă ceva care să-i dovedească faptul că eu sunt
care crede ea că sunt.

Și poate chiar este un monstru în interiorul meu.

Uită ce-am zis, de fapt știu că este acolo.

Îl mai simt câteodată cum își întoarce capul
mine. Îl simt cum mă mănâncă pe interior, otrăvindu-
gândurile atunci când întunericul preia controlul.
întuneric în interiorul meu, dar inima încă îmi mai bate.

Încă îmi mai bate.

Și la dracu', bate doar pentru ea.

Așa că este un monstru înăuntrul meu, așa este,
nu mă definește cu totul.

Și-apoi, nu există câte un monstru în fiecare din
noi?

La etaj, luminile sunt stinse, iar dormitorul
cufundat în întuneric, acum, că a apus, în sfârșit, soarele
Ochii mi se obișnuiesc ușor cu întunericul, obișnuiți după
ani întregi de antrenament, iar primul lucru pe care-l
observ este posterul.

Nu mai e acolo.

Mă holbez la peretele gol, în care încă mai sunt
piunezele înfipte în perete, cu colțurile hârtiei rămase sub
ele.

L-a rupt.

Scanez rapid încăperea și îl văd pe podea, lângă pat,
rupt fix în două bucăți mari mototolite.

Rămân în cadrul ușii și mă uit o secundă la posterul
distrus, înainte să percep un sunet, cel mai ușor scâncet,
aproape inaudibil.

Recunosc sunetul ăla, îl cunosc în mod intim, e un sunet care-mi bântuie existența.

La dracu'.

E un suflu ușor, o gură de aer dintr-un piept care are nevoie disperată de el.

Trăiesc în fiecare zi torturat de amintirea asta.

Privirea mi se mută direct pe pat, unde stă Karissa, învelită în pătură, ca și când ar vrea să se ascundă de lumea din jurul ei. Nu-i pot vedea fața, nu pot să disting mai mult decât forma corpului ei, dar pe măsură ce sunetul are ecou în cameră, știu.

Știu că plânge.

Plânge din cauza mea.

Simt cum pieptul aproape că îmi cedează, împovărat de marea durere pe care ea o poartă. Nu mă învinovățesc în totalitate, dar știu, oricât de mult nu mi-ar plăcea să recunosc, că am rănit-o.

Am încercat să n-o fac.

Am jurat că n-o voi face.

Dar am făcut-o.

Cred că uneori nu ne putem abține. Stricăm totul la fel de des cum respirăm. Singurii pași greșiți pe care-i fac sunt cei asupra cărora n-am niciun control, înțepăturile acelea inevitabile ale sorții, dar chiar și-așa, mereu reușesc să-mi mențin echilibrul.

Dar cu ea, îl pierd.

Îmi pierd echilibrul.

O să mă doboare dacă mai scoate încă o dată acel sunet.

Merg încet până la marginea patului, în liniște. Pot s-o văd cum se încordează în momentul în care mă așez lângă ea, umbra mea blocând puțina lumină pe care luna o aruncă în cameră. O privesc lung și văd că are ochii deschiși și că îi curg lacrimile șiroaie pe obraji. Fără să

scot un cuvânt, mă întind spre ea și îi șterg ușor urmele de lacrimi, cu dosul degetelor, înainte să-i dau părul la o parte de pe față, după ureche.

Se uită în gol, fără să-mi întâlnească privirea și fără să fie conștientă de prezența mea. Mă aplec și o sărut pe obrazul plin de lacrimi ude și sărate, bucurându-mă de căldura ei. În momentul în care buzele mele îi ating pielea scoate din nou sunetul acela, gura de aer a disperării care-mi traversează corpul și se fixează în oasele mele rigide.

Îngenunchez lângă ea și o forțez să mă privească, să mă vadă. N-am nicio șansă să dorm în seara asta, nicio șansă să mă relaxez, știind că ea e în starea asta.

— Ce pot să fac, Karissa?

Am întrebat-o abia șoptit, dar ea tresare, ca și când aș fi țipat la ea. Rânjește zeflemitor, iar ura îi răzbate din privire.

— Du-te dracului.

Se îneacă cu cuvintele astea de parcă ar fi cele mai amare lucruri pe care le-a gustat vreodată. Dorința îmi face pielea de găină. Probabil e imoral să mă incite, dar al dracului să fiu dacă ostilitatea ei nu trezește ceva în mine, ceva primar și josnic. O mișcare, o zvârcolire, o clocotire care-mi face penisul să se întărească și să mă treacă un fior.

E periculos să povestesc senzațiile astea.

Îi șterg și mai multe lacrimi de pe obraz cu dosul palmei și curăț și mai multe lacrimi.

— Mă îndrept într-acolo de mult timp, iubito.

Abia ce-mi termin cuvintele, când sunt împins, cu forță, și aproape cad pe spate. Mă sprijin în mâini, în timp ce ea se ridică și-și încrucișează mâinile la piept, iar pătura cade pe jos. Nu mai plânge, ura i-a uscat lacrimile.

Cu furia pot să mă confrunt... cu orice, numai cu durerea sufletească nu pot.

Înainte să spună ceva, înainte să poată reacționa, mă ridic și-mi pun mâinile pe lângă ea, în timp ce mă aplec deasupra Karissei atât de aproape, că ni se ating nasurile.

Inspiră adânc, de data asta, surprinsă.

— Ai grijă, îi șoptesc, cu vocea atât de joasă și de dură din cauza emoțiilor pe care mi le stăpânesc. Știi că-mi place când te zbați.

— Du-te-n mă-ta!

Îmi lipesc buzele de ale ei și o sărut cu putere.

Nu-mi răspunde la sărut.

Durează doar câteva secunde până mă împinge în piept și mă îndepărtează suficient cât să mă poată lovi.

Tare.

Mă lovește cu pumnul chiar peste gură, luându-mă prin surprindere. Mă încrunt la durerea ascuțită și o prind de încheietură înainte să mă mai lovească încă o dată. Tresare și-și flexează degetele bolbându-se la mine, din ce în ce mai furioasă.

Simt gustul metalic al sângelui pe buza de sus, unde sesizez o mică tăietură. Ustură și deja pulsează odată cu bătăile nestăvilite ale inimii.

Nu sunt mulți cei care au tupeu să mă lovească. Și rareori sunt prins cu garda suficient de jos încât chiar s-o facă.

Sentimentele pe care le blocasem cu câteva momente în urmă ies la suprafață, fitilul e aprins, iar tot ce țineam închis în mine explodează. O trag pe pat și mă urc peste ea în timp ce țipă ceva, dar vocea ei e doar o șoaptă în vânt, un murmur slab înecat de electrizarea vibrantă din mine.

Un singur cuvânt mă poate opri din nebunia asta.

Roșu.

Roșu, culoarea furiei, culoarea urii, nuanța care-mi colorează toată viața, până în punctul în care nu mai pot gândi limpede. Roșu, culoarea sângelui, acea mâzgă

groasă care pătrunde
care înmoaie material
vărsat. Roșu, ca obraji
întâlnească o dată buz
pe care mi le face pe l
luptă, dar trage, nu în
ce-mi distruge pielea.

Roșu.

Roșu.

Roșu.

O sărut din no
pierde, îmi intră în m
suficient de tare cât
simtă c-am făcut-o.

— Spune-l, mi

de ea.

Mi s-a sculat

— Spune cuvâ

Vreau să-l spu

Am nevoie să

Pentru că da
rărunchii, dacă nu
pot opri. Roșul îm
peste realitate, iar
să dispară.

— Spune-l, îi
de ale ei că-i pot sir
dacă nu simți.

Se holbează
Pisicuța mea blânc
într-o leoaică înfo
Și o va face. Mă va

Tot ce trebui
termină.

groasă care pătrunde prin podelele de lemn masiv și care înmoaie materialele, rareori șters odată ce a fost vărsat. Roșu, ca obrajii și gura ei care imploră să-mi mai întâlnească o dată buzele. Roșu, ca urmele de zgârieturi pe care mi le face pe brațe, pe piept, pe gât și pe față. Se luptă, dar trage, nu împinge, mă ține lângă ea pe măsură ce-mi distruge pielea.

Roșu.

Roșu.

Roșu.

O sărut din nou cu putere, iar usturimea buzei se pierde, îmi intră în mușchi și mă alimentează. O muşc, nu suficient de tare cât să-i dea sângele, dar suficient cât să simtă c-am făcut-o.

— Spune-l, mârâi în timp ce mă lipesc și mai mult de ea.

Mi s-a sculat și e atât de tare că mă doare.

— Spune cuvântul.

Vreau să-l spună.

Am nevoie să-l spună.

Pentru că dacă n-o să facă – dacă nu țipă din toți rărunchii, dacă nu mi-l scuipă ca pe venin –, n-o să mă pot opri. Roșul îmi întunecă vederea, un filtru tulbure peste realitate, iar „roșu" este singurul care-l poate face să dispară.

— Spune-l, îi zic din nou, cu buzele atât de aproape de ale ei că-i pot simți răsuflarea sacadată. Dar nu-l spune dacă nu simți.

Se holbează la mine, mai furioasă decât oricând. Pisicuța mea blândă s-a transformat într-o bestie feroce, într-o leoaică înfometată care e capabilă să mă distrugă. Și o va face. Mă va face bucăți.

Tot ce trebuie să facă e să spună cuvântul ăla și mă termină.

— Spune-l, o tachinez, spune-l *dracului* odată.

Deschide gura, iar eu aștept. Mi se încordează fiecare mușchi, simt o presiune în piept cât aștept să aud cuvântul ăla, dar tot ce obțin este o expirație tremurată. Ca un mârâit, iar sunetul rămâne blocat între noi o fracțiune de secundă înainte să-și ridice capul și să-și lipească buzele de ale mele.

Și mă dezlănțui.

Hainele zboară de pe noi, iar trupurile noastre sunt agresate în violenta eliminare a oricărui tip de material care poate sta între noi. Nu e nimic blând, nimic tandru.

Asta nu e iubire.

Asta e ură.

Ură *adevărată*.

Mă urăște și cred că asta o calmează, îi calmează durerea, îi permite să-și descarce furia pe mine.

Nu mă supăr.

O primesc cu brațele deschise.

Poate să mă lovească, să mă bată, să mă tortureze și-am să rezist la orice. Am să primesc cu bucurie orice impact al pumnilor și amărăciunea cuvintelor ei. Poate să fie agresivă, să ne piardă pe amândoi împreună, și tot n-am să-i port pică.

Pentru că știu cum e.

Cunosc furia, ura și durerea.

Și uitându-mă la ea cum își dezlipește buzele de ale mele pentru o fracțiune de secundă, ca să-mi întâlnească privirea, e ca și când m-aș uita într-o oglindă din nou... una spartă și ascuțită, de argint, care-mi reflectă sufletul.

De data asta, e jumătatea întunecată.

E la fel de terminată ca mine.

Și poate că eu i-am făcut asta.

Poate c-am greșit.

Dar la dracu' dacă nu e bine-așa!

O sărut pe obraz, pe bărbie, pe gât, pe piept din nou, și din nou, și din nou, dinții îmi intră în pielea ei pe măsură ce o trag și mai sus pe pat și o așez între coapsele mele. Deja e udă și are pielea fierbinte, fiecare părticică din ea fierbând pentru că știe ce urmează.

O prind de picioare și i le îndepărtez, îi forțez genunchii până la piept, iar buzele mele le întâlnesc din nou pe-ale ei. Mă împing în ea tare, o pătrund adânc, iar ea plânge cu buzele lipite de gura mea, mârâind o înjurătură:

— Futu-i.

— Așa am să fac, îi șoptesc. Am să te fut până n-o să mai știi de tine.

Ies din ea și mai intru o dată, șoptind:

— Am să te fut până o să mă implori să mă opresc.

Mă mai împing o dată. Mai șoptesc o dată.

— Și-apoi tot n-am să mă opresc, nu până nu-mi spui cuvântul.

Ies și iar o privesc înainte să intru din nou, mai adânc decât înainte. Încetează să respire o secundă.

— N-am să mă opresc până nu spui cuvântul... până nu *simți* asta.

Se holbează la mine, încăpățânată, sfidătoare... tăcută. E o bătălie a ambițiilor, una pe care n-o s-o câștige niciodată.

O s-o fut până îmi crapă inima.

La dracu', fără ea, oricum n-am nevoie de inimă.

Nu spune nimic și nici nu trebuie, pentru că oricum nu prea o las. Intru în ea atât de adânc, că de fiecare dată o împing și mai tare în pat. Încearcă din răsputeri să rămână tăcută, cu fața contorsionată și cu fălcile încleștate, ca să nu scoată niciun zgomot, dar îi aud scâncelile compulsive, o simt cum își înghite gemetele în timp ce eu îi ling, și îi sug și îi mușc tot gâtul, și mă ofer în întregime ei.

N-am reţineri.

Am încetat să mai am reţineri cu ea.

Ştie cine sunt.

Ştie de ce sunt capabil.

Nu mai obţine tratamentul preferenţial.

Minutele trec. Zece. Cincisprezece. Douăzeci.

Poate c-a trecut jumătate de oră.

Poate c-a trecut jumătate de zi.

În cameră e întuneric beznă, dar eu îi observ încordarea când refuz să mă ridic, când o mut şi o întorc, tratând-o ca pe o păpuşă din cârpe, aşa cum am aflat că-i place să fie. Un timp, se împotriveşte cu toată forţa, dar apoi oboseşte, iar scâncetele ei devin agonizante, muşchii i se încordează, epuizată pe măsură ce orgasmele vin unul după altul, mai puternice şi mai rapide decât înainte.

Îi simt picioarele vibrând şi mâinile nemiloase pe pielea mea. Zgârieturile de pe spate pulsează şi mă ustură de la sudoarea care le acoperă. A vărsat şi mai mult sânge, i s-a rupt o unghie când m-a zgâriat pe obraz, dar nu-mi pasă.

Poate să mă rănească.

Poate să-mi lase cicatrici.

Poate să facă ce vrea cu mine.

O simt cum se încordează din nou sub mine, cum se pregăteşte pentru încă un orgasm. Trage aer adânc în piept, apoi expiră spunând ceva:

— Gata.

— Ce-ai spus? O întreb. Nu te-am auzit.

— Gata, spune ea şi mă împinge. Nu... nu mai pot să – se opreşte din nou din respirat – continui.

Cuvintele parcă sunt strangulate, în timp ce termină din nou, şi-şi lasă trupul pradă convulsiilor. Se agaţă de mine, cu o lacrimă în colţul ochiului. Nu mă opresc. Ştie

J.M. DARHOWER

18+

Monster in His Eyes #2

De mână cu ISPITA

BOOKZONE

J.M. DARHOWER

De mână cu ISPITA

MONSTER IN HIS EYES #2

Oricui s-a îndrăgostit vreodată de ultima persoană căreia ar fi trebuit să-i ofere inima.

Această carte este pentru tine.

Prolog

Secretele sunt amuzante.

Le păstrezi bine, niște gânduri ascunse pe care nu le mai aude nimeni altcineva. E greu să-i lași pe alții să se apropie de tine – să te *cunoască* cu adevărat – când îți ascunzi cele mai profunde părți din tine, când îi lași doar să atingă suprafața.

Dar eu cred că e mai bine ca unele secrete să rămână nespuse.

Uneori, secretele au puterea de a ucide. Puterea de a *distruge*. Cu toții avem arme nucleare în interiorul nostru, iar degetele tremură întotdeauna deasupra butonului de detonare. Cei mai mulți îl apasă. Unii dintre noi n-o facem.

Îmi doresc să fi avut și eu genul acesta de autocontrol.

Îi invidiez pe cei care țin pe toată lumea la distanță.

Sunt slab.

Mult prea al dracului de slab.

Am lăsat-o să se apropie prea mult.

Am auzit mai demult vorba asta, dar n-am uitat-o niciodată: *trei pot ține un secret, dacă doi dintre ei sunt morți*. Am dezvăluit multe secrete la viața mea, iar apoi cineva a murit. Uneori, din cauza mea, iar alteori... ei bine... *din cauza* mea. Mă gândesc la ei de fiecare dată

când mă întind în pat să dorm, le văd fețele când închid ochii, retrăiesc momentele în care butoanele au fost apăsate și totul în jurul meu a explodat.

Sunt un om bântuit.

Întunericul mă înconjoară.

La figurat.

La propriu.

E întuneric.

E genul acela de întuneric, pe care-l simți când respiri, îl simți cum îți umple plămânii cu greutatea lui și cum te sufocă. Nu e nicio ușurare în acest întuneric... doar și mai multă tortură. Broboane de sudoare îmi acoperă pielea, iar umiditatea verii plutește în aer, așa că e greu să găsești vreo urmă de confort. Mă întorc de pe-o parte pe alta, mă foiesc, ațipesc și mă trezesc, pierd secunde, minute, ore...

De fiecare dată când mă uit la ceas, arată altceva, iar cifrele roșii își bat joc de mine.

23.43

00.11

1.45

2.09

Mă întorc pe spate și-mi închid ochii strâns, mi-i acopăr cu mâna și fac eforturi să nu mă mai uit la ceasul ăla nenorocit. Îmi dictează viața și-l urăsc. Îl *urăsc* din tot sufletul. Liniștea este încordată, sunetele casei vechi sunt prea zgomotoase pentru urechile mele. N-au cum să te liniștească.

O altă scârțâitură.

O scândură din podea geme.

Patul se mișcă brusc.

Îmi mișc mâna și deschid ochii, iar privirea mi se fixează în tavan în timp ce mă zgâlțâi. Nu văd nimic decât

întuneric, iar cu coada ochiului observ cum strălucește lumina ceasului deșteptător.

Întorc capul încet ca să mă uit din nou la ceas.

2.45

Un alt sunet.

Un clic zgomotos.

Inima îmi stă în loc o fracțiune de secundă, înainte să înceapă să bată, mai să-mi spargă pieptul.

Cunosc sunetul acela.

Nu e normal.

Nenatural.

O pușcă e încărcată.

Mă ridic, clipesc de mai multe ori și încerc cu disperare să-mi dau seama ce se întâmplă în întuneric, dar ochilor mei le ia prea mult să se obișnuiască. Nu, *ai ei* se obișnuiesc mai repede și îl vede... vede prădătorul.

Își dă seama că noi suntem prada.

— Naz! strigă panicată. O, Doamne, Naz!

Încremenesc. Doar pentru o secundă. Doar un interval de o secundă, iar vederea mi se obișnuiește. Mă holbez la o figură familiară – un chip care îmi zâmbise cu doar câteva ore în urmă, ca și când între noi nu era nimic altceva decât dragoste. Chipul unui om care avea secrete, mi-am dat seama. Un om pe care nu-l cunoșteam cu adevărat.

Chipul celui mai bun prieten al meu.

Durează doar o secundă, dar cu o secundă mai mult.

BUM

Zgomotul explodează într-o lumină puternică, ce mă aruncă în conștiență. Mă ridic în fund, din nou sufocat de întuneric. Încerc să respir, iar transpirația îmi intră în ochi. Clipesc de mai multe ori, dar scena îmi apare în fața

ochilor din nou, și din nou, și din nou, de fiecare dată când îi închid.

Clipesc.

Clipesc.

Clipesc.

La dracu'.

Indiferent cât de mult încerc, nu pot să uit.

Nu pot să nu văd.

Nu pot să nu *retrăiesc*.

Patul se mișcă lângă mine, iar pentru un moment mă conving că n-a fost real. Că a fost doar imaginația mea. Atâta tot.

De fapt, nu s-a întâmplat.

Sunt în regulă.

Nu e moartă.

Dar când mă uit, nu privirea Mariei mă întâmpină de pe pernă, nu fața ei o văd, iar realitatea mă învăluie și se lasă din nou asupra mea.

N-a fost un coșmar.

Nu, a fost o amintire.

Karissa mă privește, precaută, în întuneric, dar nu spune nimic. Nu încearcă să mă consoleze sau să mă întrebe ce s-a întâmplat. Nici nu trebuie s-o facă.

Probabil că deja știe.

Mă cunoaște.

Oftând, îmi întorc privirea de la ea, pe măsură ce înțeleg, și mă uit instinctiv spre noptiera de lângă pat, căutând un ceas deșteptător pe care nu-l mai am de douăzeci de ani. Mă întreb ce oră e acum... mă întreb dacă mai contează.

În ziua aceea, timpul s-a oprit la ora 2.45.

De-atunci, am rămas blocat în întuneric.

Am să-ți spun un secret.

Un secret pe care nu l-am dezvăluit nimănui, niciodată.

Mie, Ignazio Vitale, mi-a fost întotdeauna frică de întuneric.

Dacă spui cuiva, te omor.

Capitolul unu

Întreaga mea viaţă e un studiu de caz despre lăcomie.

Dacă aştepţi să-mi cer iertare, caut-o în altă parte. Nu-mi pare rău absolut deloc. Tot ce fac, fac în exces; din tot ce am, am mai mult decât mi-ar trebui.

Ce pot să spun? Nu-mi refuz nimic.

Am omorât mai mult de zece oameni în viaţa mea. Mai mult de douăzeci, dacă e să fiu sincer. Am încetat să-i mai număr acum mult timp. Ucid, rănesc, dar, până de curând, n-am iubit decât o dată.

Maria Angelo.

Credeam că ea a fost singura, credeam că numai ea a putut să ajungă la sufletul meu, că numai ea a putut să treacă dincolo de armura mea. Credeam că după ea nu mai pot să iubesc şi mi-era bine aşa. Trăiesc o viaţă plină de excese pentru că asta mă satisface. Iubirea, pe de altă parte, doare ca dracu'.

Ştiu.

Crede-mă că ştiu.

Am privit cum moare iubirea chiar în faţa ochilor mei, am privit-o cum rămânea fără aer şi se zbătea după încă puţină viaţă. Am decis, în acel moment, că mai degrabă aş muri decât să mai simt aşa ceva.

Dar apoi s-a întâmplat... *ea*.

Mă opresc în pragul bucătăriei și mă sprijin de tocul din lemn al ușii, în timp ce o privesc pe Karissa cum gătește. Sau, mai bine zis, cum încearcă să gătească. Uleiul sare din tigaia de pe aragaz, în care se prăjește niște pui cu pielea deja arsă. O oală dă în clocot pe ochiul din spate, iar arzătorul începe să fâsâie imediat ce se varsă lichidul. Toate astea, în timp ce din cuptor iese fum.

— Futu-i, futu-i, futu-i, o aud, când își scoate căștile din urechi și le atârnă de gât. Apucă niște mănuși de bucătărie și deschide cu putere ușa cuptorului, încercând să alunge fumul cu mâna, care începe rapid să se împrăștie în jurul ei, în timp ce un sunet ascuțit se aude în toată camera.

Aruncă o privire furioasă către detectorul de fum înainte să scoată din cuptor o foaie de copt și să o arunce pe tejghea, înjurând de mama focului orice o fi în tavă. Biscuiți, presupun, deși arată ca niște rahați.

Apetisant.

Mă apropii și mă întind după detectorul de fum, îi scot bateria și așa încetează să mai facă zgomot. Karissa se uită la mine și-mi oferă un zâmbet timid în loc de cuvinte.

Cuvintele sunt un dar rar de la ea în ultima vreme. A plouat cu vorbe usturătoare, apoi a încetat și am putea spune că am intrat în faza de secetă.

Eu aștept să treacă, dar tăcerea ei e asurzitoare.

Frustrantă.

În unele zile e chiar tortură.

Se plimbă prin casă cu căștile în urechi, cu muzica maximum, și blochează toată lumea din afară. Dacă nu aude, se poate preface că nu sunt aici. Dacă nu mă e, crede că n-o să-mi irosesc energia încercând să orbesc cu ea.

Se întoarce spre cuptor și la mâncarea ei arsă. De obicei îi iese mai bine de-atât, dar probabil că ceva a tulburat-o. Nu sunt sigur ce este.

— E totul în regulă, Karissa?

— Al dracului de minunat, şopteşte în timp ce opreşte ambele ochiuri ale aragazului.

Tonul ei mă face să-mi încleştez fălcile, dar mă abţin să reacţionez. Mă enervează lipsa de respect, dar uneori mi-o oferă ca şi când mi-aş dori-o.

La dracu', poate chiar mi-o doresc.

Poate o merit.

Dar nu-mi place.

Deloc.

În loc s-o fac să-mi răspundă altfel, să-mi dea un răspuns *mai bun*, pur şi simplu ies din cameră şi o las să salveze o cină pe care ştie că n-o voi mânca. Face asta în fiecare zi, e parte din rutina pe care şi-a stabilit-o vara aceasta şi la care nu prea vrea să renunţe.

E previzibilă, aproape robotică, de parcă se luptă să-şi ascundă emoţiile în faţa mea, ca şi când dacă face acelaşi lucru în fiecare zi, poate că mă complac şi îi voi ignora prezenţa. Ca şi când poate voi uita de ea. Ca şi când aşa ar putea să scape. Nu înţelege că eu aşa prind oamenii. Cred că se pierd în mulţime, când pentru mine, ei doar ies în evidenţă şi mai mult.

Îşi distrage atenţia cu aceste cine dezastruoase, cu această rutină pe care o are, dar nimic nu o opreşte să gândească. Să gândească *prea mult*. Tăcerea tensionată alimentează cele mai ursuze gânduri. Ştiu. Crede-mă că ştiu. Iar asta nu face decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile.

Karissa e o bombă cu ceas.

Tic.

Tic.

Tic.

E doar o chestiune de timp până tai firul greşit şi explodează.

Intru în birou, mă așez la masa de scris și îmi scot telefonul, să comand ceva de la restaurantul chinezesc din apropiere. Comand specialitatea casei și o porție de vită Lo Mein, fără legume, preferata Karissei.

Îi aud pașii prin bucătărie, cum trântește ușile de la dulapuri și cum aruncă tot felul de lucruri. Mă așez mai bine în scaun și îi ascult haosul, primind impactul de parcă m-ar lovi cu pumnii.

N-am vrut s-o iubesc.

Nici măcar n-am plănuit s-o plac.

Dar s-a întâmplat... ni s-a întâmplat... și încă mai încerc să-mi dau seama cum să fac față acestei situații.

Tipul cu mâncarea apare în mai puțin de treizeci de minute. Unul nou de fiecare dată, locuri diferite de fiecare dată când comand, pentru ca nimeni să nu poată să prevadă de unde mănânc în ziua respectivă. Nu e sigur, dar măcar e mai sigur decât să mănânc ce gătește Karissa.

Plătesc mâncarea și mă întorc în sufragerie fără să mă grăbesc. E întuneric, iar Karissa stă singură la masă. Lumina care bate din bucătărie mă ajută să văd că are o farfurie în față. Se joacă cu mâncarea, nu mănâncă, pentru că din nou are căștile în urechi.

Nu mă surprinde.

Altă parte a rutinei ei: nu recunoaște când a fost învinsă.

Scot în liniște cutia cu vită Lo Mein și o așez pe masă în fața ei, înainte să mă întorc în birou și s-o las singură, cu o fărâmă de demnitate, să mănânce ce-i place.

Să mă ocup de oameni.

Să găsesc chestii.

Specialitățile mele.

Stau în birou, cu picioarele pe masă, în scaunul meu de piele, și-mi mănânc cina. Ochii îmi sunt blocați în laptop, pe banda cu acțiunile de la bursă care se mișcă pe ecran. Am investit niște bani în anumite afaceri cunoscute, afaceri legitime care nu mă pun pe radarul guvernului, dar acum mă concentrez pe unele mai mici, ale căror acțiuni nu interesează pe nimeni.

Le zice acțiuni tăiate.

Găsești una, investești, apoi îi păcălești și pe alții să-și bage banii acolo, îi convingi că e cel mai bun lucru pe care-l pot face și, în momentul în care prețul acțiunilor crește, îți scoți imediat banii. Valoarea acțiunilor va scădea, din moment ce e un rahat, iar toată lumea va pierde tot, dar tu vei pleca cu un profit frumușel, mulțumită fraierilor.

E ilegal și n-o fac eu, personal, dar uneori e ceva normal.

Să găsesc chestii.

Mereu m-am priceput să pun la cale tot felul de scheme, să descopăr modalități de a obține lucruri, să fac bani, dar abia când am început să lucrez cu Ray am reușit să-mi perfecționez talentele. Acum am conexiuni peste tot în lume – dacă cineva are nevoie de ceva, eu cunosc pe altcineva sau cunosc pe cineva care cunoaște pe altcineva care poate obține orice o fi nevoie. Vine la pachet cu faptul că mă ocup de oameni, dacă e să mă gândesc mai bine. Dacă oamenilor le e frică de tine – de ceea ce ești capabil –, nu te vor trăda și nu te vor refuza niciodată.

Mi-am descoperit acest talent mult mai târziu... după ce lumea pe care mi-o construisem s-a prăbușit în jurul meu și m-am transformat într-o persoană lipsită de suflet. Când nu mai ai nimic în interior în afară de întuneric, devine mai ușor să stingi și luminile celorlalți.

Iar ăsta sunt eu. Fac ce vreau, iau ce vreau și nu îmi cer scuze pentru nimic. În fond, nu m-am născut așa. Lumea m-a făcut cine sunt, iar lumea plătește pentru acea

greşeală în fiecare zi. Un singur om a reuşit să-mi scape, o singură persoană s-a ferit din calea mea, doar ea, suficient de inteligentă încât să fie cu un pas înaintea mea în toţi aceşti ani.

Carmela Rita.

Johnny a fost uşor de găsit. A urmat acelaşi drum pe care-l urmează Karissa acum: era previzibil. A jucat la sigur, şi-a stabilit o rutină, şi-a cumpărat o casă şi avea o slujbă de tot rahatul, de la nouă la cinci, în speranţa că, dacă va deveni un nimic, va rămâne ascuns. Convenabil, având în vedere că el *era* nimic.

Pe de altă parte, Carmela n-avea o rutină, trăia o viaţă haotică, era mânată de instincte. De fiecare dată când m-am apropiat de ea, a dispărut, şi-a schimbat tactica, s-a mutat în altă parte.

Cred că seamănă mult cu mine.

E inteligentă.

Dar eu sunt şi mai inteligent.

Aşa ştiu că încă nu s-a terminat, că faptul că l-am ucis pe Johnny n-a pus capăt întregii poveşti. Îmi doresc să dispară din nou, să dispară într-o altă viaţă, să-şi creeze o altă existenţă pe undeva şi să nu se mai uite niciodată în urmă, dar n-o va face.

Ştiu asta, pentru că nici eu n-aş face-o.

Şi Carmela e plină de întuneric. Singura lumină din viaţa ei străluceşte acum în casa mea, şi va veni după ea. Va veni după Karissa.

S-o ajute Dumnezeu când o s-o facă.

Apropo de lumina vieţii mele...

Îmi mut privirea din laptop la Karissa când intră în birou, într-o linişte aproape deplină. Se aşază pe canapea şi ia telecomanda. Porneşte televizorul, dar menţine volumul scăzut şi mută programul direct pe canalul de

gătit. Are un caiet deschis în poală şi un pix între degete, pe care-l agită absentă în timp ce se holbează la ecran.

Ia notiţe, ca şi când e vorba de ceva foarte important.

Scrie reţetele, ca şi când are nevoie de idei.

Şi studiază... şi studiază... şi studiază, cu nasul în caietul scris pe jumătate, ca şi când ar avea de dat un test la final, ca şi când e pe punctul de a apărea în faţa lui Bobby Flay sau a lui Rachel Ray sau a vreunui alt prezentator enervant la care se uită azi.

Închid laptopul şi termin de mâncat, atent la Karissa. O privesc, o disec aşa cum disecă ea ce se găteşte la televizor, o sparg în fragmente micuţe, cum sunt ingredientele pe care le notează ea pe caiet.

Mă întreb dacă ştie cât de des am făcut asta până acum, cât de mult am studiat-o, cât de bine şi în profunzime o cunosc. Îi cunosc oftatul şi zâmbetele, de ce are vocea spartă şi de ce i se face pielea de găină. Îmi pot da seama când e fericită, când e tristă, când e furioasă, doar după strălucirea din privire şi din felul în care păşeşte. E ca o carte deschisă, o femeie energică şi empatică, şi indiferent cât de mult se luptă să-şi ascundă emoţiile, ştiu ce crede despre mine.

Ştiu că mă urăşte.

Pot să văd asta. Pot s-o simt.

E scris în muşchii ei încordaţi, în felul în care se închide în ea când mă apropii, în corpul ei tremurând de fiecare dată când îndrăznesc s-o ating. Dar ştiu că mă şi iubeşte. Pentru că se aprinde un foc sub pielea ei, care nu e deloc alimentat de furie.

Câteodată mai uită c-ar trebui să mă dispreţuiască, mai uită că nu-i e permis să mă dorească.

Mai uită că sunt un monstru.

Iar tot ce-şi aminteşte în acele momente, tot ce ştie, tot ce-o interesează, e că sunt un bărbat care a trecut prin focurile iadului, un bărbat care o iubeşte, care a jurat că

n-o va răni niciodată, iar în acele momente își dă voie să creadă toate astea. Uită că sunt personajul negativ și își amintește cum se simțea când credea că sunt un erou.

Cel care voia să se înece ca să rămână ea la suprafață.

De asta mă agăț.

Asta este licărirea pe care o caut atunci când o studiez.

Astăzi nu e acolo.

Se încruntă, fiecare centimetru din corpul ei este tensionat, fălcile îi sunt încleștate. Știe că o privesc, dar refuză până și să conștientizeze că exist.

Zâmbesc în timp ce o privesc.

Încearcă să mă rănească, dar eu nu mă pot gândi decât cât de frumoasă e când e nervoasă.

Telefonul începe să sune și mă distrage pentru o clipă. Îl iau de pe birou fără măcar să mă sinchisesc să văd cine sună și răspund. Știu cine e doar după sunetele pe care le scoate.

— Da.

— Ignazio!

Ray e deja beat criță. Vocea nu-l trădează, e la fel de puternică și de sigură ca întotdeauna, dar mi-a spus pe numele mic. Nu face niciodată asta când e treaz.

— Da, spun din nou, în timp ce mă așez mai bine pe scaun și-mi iau picioarele de pe birou.

— Suntem la Cobalt, spune el. Vino puțin.

— Da, bine, răspund, ridicându-mă.

Închid și îmi pun telefonul în buzunarul de la pantaloni. Aș fi putut să-l refuz... probabil sunt singura persoană din lume care ar putea să-i refuze o invitație fără să existe consecințe serioase... dar atmosfera din casă e prea încărcată ca să mai stau. Are nevoie să fie singură ca să-i treacă orice-o fi supărat-o azi. Știu că va fi tot aici când mă voi întoarce.

Va fi aici pentru că știe că dacă pleacă, o voi găsi și o voi târî înapoi.

Îmi pun pantofii și-mi așez cravata înainte să-mi iau haina de pe scaun. Mă îmbrac, închid nasturii și mă îndrept spre ușă.

— Am ceva de făcut.

Karissa nu zice nimic, nici măcar nu se uită la mine, dar m-a auzit. Felul în care tresare în timp ce-și mușcă obrazul îmi dă de înțeles că m-a auzit.

— S-ar putea să întârzii, îi zic apropiindu-mă de canapea și oprindu-mă chiar lângă ea. Sau poate nu.

Iar tresare. Și mai multă liniște.

Rămân pe loc o clipă, contemplând, înainte să mă aplec și să o sărut pe păr. Nu încerc s-o sărut pe buze. Nu-mi va opune rezistență, niciodată n-o face, dar nu voi mai obține nimic de la ea azi dacă fac asta.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Se aude doar un mormăit, gutural și firav, ca și când s-a luptat să-și înghită cuvintele și au ieșit la suprafață doar nervii pe care-i are. S-a enervat pentru că am îndrăznit să consider c-ar putea să aibă nevoie de mine? Sau pentru că undeva, adânc în sufletul ei, știe că deja are nevoie?

Oricum ar fi, zâmbesc din nou și râd în sinea mea în timp ce ies pe ușă.

The Cobalt Room[1] este un club social de lux din Manhattan, nu departe de campusul NYU. E genul de loc pe care oamenii îl admiră de afară, o structură veche, uriașă, pe care o găsești în paginile revistelor de istorie, dar în care prea puțini intră. Ai nevoie de un card de

1 Camera de cobalt (în limba engleză în original) (n. tr.).

membru, pe care-l obții doar prin invitație, iar ca să fii invitat zilele astea, trebuie să treci peste Ray.

Nu e clubul lui, dar cu siguranță îl controlează. Conduce majoritatea afacerilor dintr-un birou aflat în spatele barului sofisticat și în spatele camerelor ostentative de recreere. Pierde vremea prin fața barului, dând ordine cu personalitatea lui deschisă, dar dacă ești chemat în spate, știi că ai dat de belea.

Nu mă obosesc să-mi scot cardul când intru. Kelvin, cel care stă la ușă, mă cunoaște – doar e unul de-ai noștri. Lucrează aici pentru Ray în aproape toate după-amiezile, iar weekendurile și le petrece la clubul de noapte Timbers, aflat la câteva străzi distanță. Era la intrare în seara în care Karissa a venit cu prietena ei, în seara în care am decis să acționez.

Kelvin mi-a trimis vorbă imediat ce ea și-a făcut apariția. A recunoscut-o și știa că o consider importantă. Ca să fiu sincer, toți știau... toți oamenii lui Ray știau exact cine era Karissa.

Kelvin mă salută și-și lasă capul în jos când trec pe lângă el, poate din respect, dar mai degrabă pentru că tipilor de genul lui nu le place să mă privească în ochi.

Nu sunt mulți cei cărora le place.

Soldații străzilor, huliganii care mint, trădează, ucid și fură se rușinează, în timp ce Karissa, jumătate din statura mea, cu prea puțină forță fizică, n-a ezitat niciodată să mă privească direct în ochi, ca și când mi-ar citi sufletul dintr-o privire. La început, credeam că nu vede, că nu știe ce sunt, dar după un timp mi-am dat seama că știa – doar că nu îi păsa atât de tare.

Nu-i păsa că aveam sufletul întunecat cât să înghit toată lumina din lume.

Nimeni nu mă privea așa, atât de deschis, cu o asemenea afecțiune și încredere.

Nici măcar Ray.

Mai puțin când e beat, poate. Și în seara asta e beat. Rânjește când mă vede că mă apropii de zona privată a barului, rânjește ca și când ar fi pisica din Cheshire și și-a găsit o Alice cu care să-și facă de cap.

— Naz!

Aproape tresar când mă strigă pe nume. Își dă seama de ce, dar nu-și cere scuze; în schimb, ridică din umeri și se schimonosește la față, ca și când ar zice: „Ah, la dracu', m-ai prins". Flutură mâna, transmițându-i din priviri tipului care stă pe scaunul de piele de lângă el să se mute, iar eu ocup imediat locul rămas liber. Îi fac semn chelneriței și îi spun să-mi aducă ce beau de obicei – o sticlă de bere rece, nedesfăcută. Mi-o aduce fără întrebări și fără ezitări, iar eu folosesc desfăcătorul de la chei ca să deschid sticla.

— Deci, am încasat banii pe acțiunile pentru mâncarea congelată în această dimineață, începe Ray imediat, așezându-se mai bine în scaun. Am făcut profit aproape un sfert de milion.

— Excelent, spun eu, relaxându-mă în scaun. Să înțeleg că faci cinste în seara asta?

— Desigur, răspunde Ray și-și ridică paharul – whisky cu gheață –, lovindu-l ușor de sticla mea. Ține-o tot așa și-ți cumpăr berărie!

Râd și mai iau o gură de bere.

— O să țin minte.

— Știu.

Atmosfera e destinsă și nu există limită la alcool. Ray râde și glumește, o stare contagioasă. Îi țin isonul, zâmbesc, încerc să mă relaxez și să nu mă mai gândesc la nimic altceva, dar Karissa îmi tot apare în minte.

Pare că doar ne pierdem vremea, dar pentru niște bărbați ca noi, asta înseamnă muncă. Complotăm, punem planuri la punct, vorbim, socializăm... face parte din slujba pe care o urăsc. Nu e vorba că urăsc oamenii, în

general. Nu. Nu chiar. Doar că sunt mai fericit când nu sunt prin preajmă.

În afară de ea.

S-o ia naiba pe Karissa.

Mereu o excepție în zilele astea.

N-ar fi trebuit să fie niciodată.

E trecut de miezul nopții când apar femeile. De obicei, nu sunt invitate și nu li se permite accesul în Cobalt, dar când Ray are chef să sărbătorească, toată lumea îi face pe plac.

Prostituate. Ele își spun escorte. Eu le spun curve. Cele mai multe nu sunt altceva decât niște fete mult prea machiate și cu prea puțină minte.

Brandy, iubita blondă și băgăcioasă a lui Ray, apare și ea și se înghesuie pe același scaun cu el, în poala lui, îngropându-și nasul în gâtul lui. Mai demult, se vindea și ea, precum celelalte, dar lui Ray i-a plăcut mult de ea și a păstrat-o numai pentru el.

Mica lui Păpușă, îi spune.

Toată lumea începe să se destindă, în timp ce eu mă încordez din ce în ce mai tare, iar alcoolul din organism nu face altceva decât să-mi amplifice neliniștea.

Nu ajută nici faptul că prietena minioană a lui Brandy se așază pe brațul fotoliului meu. E nouă, evident, e prima dată când vine aici. Se uită la mine și zâmbește, cu pupilele mărite. *E beată.*

— Hei, frumușelule, vrei să te distrezi în seara asta?

Mă holbez la ea absent, în timp ce-și freacă piciorul de al meu. Brandy, și ea cam ametită, observă și încearcă să-și oprească prietena, dar Ray îi acoperă gura cu mâna și mă privește din nou rânjind.

Vrea să-mi vadă reacția.

Uneori, bărbatul ăsta mă face să mă simt de parcă aș fi jucăria lui.

Îmi termin berea – a patra – și așez sticla goală pe masa de lângă mine. Mă ridic și îi fac semn fetei să se apropie. Ea se apleacă și zâmbește seducător, gândindu-se c-o să-i sărut buzele pline cu colagen, dar eu îmi apropii gura de urechea ei:

— Dacă mă mai atingi o singură dată, îți tai gâtul.

După râsul sălbatic al lui Ray, cred că fata avea o față de-a dreptul îngrozită. Nu-mi pasă. Mă ridic și mă îndrept spre ieșire, fără să mă uit în urmă.

— Ne vedem mai târziu, Ray.

— Pa, Naz.

De data asta chiar tresar.

Nu mă deranjează neapărat numele. Întotdeauna am preferat să mi se spună Ignazio. Dar acest apelativ îmi aduce aminte de bărbatul care eram înainte. Naz avea speranțe. Naz era plin de iubire.

Naz a suferit o moarte crudă.

I-am spus Karissei să mă strige Naz. Am spus-o într-un scurt moment de slăbiciune, pentru că se uita la mine cu atâta lumină în privire, cu o expresie atât de inocentă, încât am crezut pentru o secundă că s-ar putea să fie o reflexie a bărbatului care eram.

Un ignorant fericit.

M-am pierdut atunci, am uitat cine sunt și încă nu știu cum să plec de-acolo.

Ajung acasă abia după unu noaptea. Casa e cufundată în liniște și întuneric. Îmi dau jacheta jos în timp ce intru pe ușă și slăbesc nodul de la cravată, oftând. Biroul e gol, televizorul este închis, telecomanda e pe măsuță, peste caietul Karissei. Dau telecomanda la o parte și deschid caietul chiar la prima pagină. E o rețetă pentru un fel de mâncare cu cartofi, iar dedesubt scrie: *cum să gătești friptura perfectă.*

Când pun caietul înapoi pe masă, observ un plic printre foile lui. Curios, îl scot și văd că îi este adresat Karissei, din partea NYU.

Nu-i corect ce fac, dar mă uit; scot hârtia și citesc scrisoarea.

Dragă domnișoară Reed, bla, bla, bla, așa și pe dincolo, v-ați pierdut bursa, așa că va trebui să achitați taxele.

O factură de aproape douăzeci și cinci de mii de dolari.

Scot un fluierat în timp ce pun scrisoarea înapoi în plic și o bag la loc în caiet.

Nu-i de mirare că era într-o stare proastă.

Capitolul doi

— Vrei să...?

— Nu.

Înghit restul cuvintelor și mă holbez la Karissa care stă pe canapea, cu caietul în brațe, și se uită la o altă emisiune de gătit. *Același rahat în fiecare zi.* Se aude muzică din căștile pe care și le-a agățat de gât, ceea ce înseamnă că am câteva momente în care e posibil să vorbesc cu ea.

— Pot măcar să-mi termin întrebarea înainte să răspunzi?

Nu spune nimic, doar notează ceva ce vede pe ecran și se face iar că nu exist.

Trag aer adânc în piept și întreb din nou:

— Vrei să mergi cu mine să...?

— Nu.

Încerc să-mi domolesc frustrarea, totuși scot un mârâit.

Femeia asta este incredibil de enervantă.

Dau din cap și ies din birou, fără să mă obosesc s-o mai întreb încă o dată. Îmi iau cheile, ies din casă și trântesc ușa în urma mea.

Mi-a intrat pe sub piele.

Încerc să nu-i permit.

Încerc să rămân calm și adunat. Sunt antrenat să-mi ascund emoțiile. Dar numai ea știe cum să-mi intre pe sub piele.

Încă o dată, este excepția mea.

Întotdeauna o nenorocită de excepție.

Drumul până în Manhattan pare nesfârșit. Îmi trosnesc degetele și gâtul cât timp stau în traficul aglomerat, încercând să îmi dezmorțesc corpul, să scap de tensiunea care pare să crească mai mult în fiecare zi. În loc ca situația să fie din ce în ce mai bună, pare că ne-am împotmolit la linia de start.

Răbdarea a fost întotdeauna o calitate importantă a mea – am urmărit-o pe Carmela aproape douăzeci de ani, am așteptat la fel de mult ca să mă răzbun pe Johnny –, dar nivelul meu de toleranță a ajuns la limită în ceea ce-o privește pe fiica lor.

Mă îndrept spre Greenwich, parchez mașina într-un garaj de lângă Washington Square și mă întorc pe stradă. Serviciile studențești NYU, la primul etaj al clădirii: *Biroul Bursierilor*.

Clădirea este extrem de luminată și surprinzător de aglomerată, având în vedere că e vacanța de vară. Aștept câteva minute să fiu băgat în seamă și mă îndrept spre o femeie de vârsta a doua, care stă în spatele unui birou mare de pe hol.

— Vreau să vorbesc cu cineva despre plata unei taxe.

Femeia începe să turuie spunându-mi că studenții pot plăti taxele on-line, dar o opresc.

— Nu, trebuie să fac o plată și aș vrea să o achit în întregime. Astăzi.

O oră mai târziu, ies din clădire, mai sărac cu douăzeci și cinci de mii de dolari și doar cu o chitanță tipărită la schimb, pe care ștampila „Plătit în întregime" stă deasupra numelui Karissei.

Soarele aproape că a apus când ajung înapoi în Brooklyn și-mi parchez mașina în fața casei. Intru, iar volumul tare al muzicii mă întâmpină de cum deschid ușa.

Fac câțiva pași pe hol și o strig pe Karissa, când, prin tot tărăboiul, aud niște râsete.

E râsul unei femei și mi-e familiar, dar nu e al Karissei.

Melody.

Pulsul mi se accelerează și încep să tremur de nervi. Îmi încleștez pumnii ca să mă opresc din tremurat, dar nu prea mă ajută. Vreau să-i sugrum râsul, să sufoc toată bălmăjeala ei nesuferită.

Îmi intră pe sub piele și mă răscolește pe dinăuntru.

Zgomotul vine din birou, singura cameră în care mă simt cel mai mult acasă. Singurul loc în care m-am simțit vreodată *în siguranță.*

Să invit oameni la mine în casă e ca și când i-aș lăsa să-mi atingă mâncarea sau să-mi toarne băutura: pentru mine, încrederea e aproape imposibil de găsit. Am fost spionat și înainte, am avut telefoanele ascultate, și e foarte simplu să-mi scape ceva, să treacă neobservat, chiar pe sub nasul meu. Nu las oamenii să-mi intre în viață, iar ea deschide ușile sanctuarului meu pentru cineva pe care nici nu prea cunosc.

Melody Carmichael. Taică-su lucrează pe Wall Street. Maică-sa e casnică și are un club de lectură. Par familia perfectă, dar este o imagine în care eu nu am încredere. În profunzime, dincolo de stratul de la suprafață, există întotdeauna o altă poveste, există secrete ascunse pe care un om ca mine știe să le dezgroape.

Există o parte negativă în orice, fiecare dintre noi are o parte întunecată, iar cei care merg de bunăvoie în întuneric sunt al dracului de convingători, față de cei care văd doar lumina zilei.

Prietenul meu cel mai bun m-a împușcat în piept, dar măcar a avut bunul-simț să mă privească în ochi.

Evit biroul și, în schimb, mă îndrept spre bucătărie, în căutarea unei băuturi tari, care să mă calmeze, însă mă

opresc în prag. Dezastru total. Vase murdare și gunoi peste tot, iar tigăile încă sunt pe aragaz, cu mâncare arsă și lipită pe margini. Peste tot miroase a ars, dovada unei alte cine ruinate, de data aceasta abandonată la jumătate lângă niște cutii de pizza aproape goale.

Simt cum mă trec toate căldurile și strâng din dinți. Închid ochii, trag aer adânc în piept și încerc să-mi țin în frâu furia. *Relaxează-te. Nu-ți face griji.* Număr până la zece ca să mă calmez, dar e inutil. Pentru că în momentul în care deschid iar ochii și văd mizeria din fața mea, vederea mi se întunecă și am nevoie de fiecare fărâmă de autocontrol, ca să nu o iau razna.

Răbdarea mea a ajuns la sfârșit.

Iau tigăile de pe aragaz și le lovesc de coșul de gunoi, ca să dezlipesc resturile de mâncare de pe ele, apoi le trântesc pe masă, fără să-mi pese de zgomotul pe care-l fac când se lovesc de tăblia din marmură.

Umplu chiuveta, iar spuma aproape că dă pe dinafară, în timp ce aburul se ridică din apa fierbinte. Arunc vasele în chiuvetă, cu mintea într-o furtună de gânduri negre, îmi dau jos haina și îmi ridic mânecile până la cot.

Frec, și frec, și iar frec, și apa fierbinte îmi arde mâinile. Strâng din dinți, încercând să-mi distrag atenția prin durere, să mă concentrez asupra ei, ca să o asimilez, dar are efectul invers. Fiecare râs, fiecare oftat, fiecare silabă care-mi ajunge la urechi apasă butonul de resetare, iar indignarea mea escaladează din nou și din nou.

Cât tupeu are!

Totul în jurul meu e în ceață, iar mâinile mi se mișcă independent de voința mea. Curăț tot ce e în jurul meu, până când mâinile mele ajung carne vie, pentru că am frecat tigăile cu un burete din sârmă până mi-a dat sângele. Stau în întuneric și fac curat, încercând să alung gândurile răzbunătoare, dar ele încă mai există.

Când ajung așa, mă mănâncă de viu.

Sunt atât de furios, atât de mânios, că nici nu-i aud pașii și nici nu-i simt prezența până când nu se aprind becurile de deasupra mea. Pentru un moment, lumina mă blochează. Strâng atât de tare un pahar, încât încheieturile degetelor mele înroșite se albesc precum cocaina.

Sunt al naibii de norocos că nu s-a spart paharul.

Aproape că-mi doresc să-l fi spart.

Aș fi luat un ciob și mi-aș fi tăiat naibii o venă.

— Naz?

Vocea ei, atât de aproape, rostindu-mi numele, e ca gazul aruncat peste niște flăcări deja scăpate de sub control. Îmi plec capul și simt cum încep să tremur de furie.

Al dracului de mult tupeu!

— Întoarce-te, îi spun eu, cu o voce atât de joasă, atât de rece, că aproape nici eu nu o recunosc. Vreau să se întoarcă de unde a venit și să mă lase să mă calmez, să curăț toată mizeria asta din jur și să aduc din nou ordine în lumea mea, înainte să putem vorbi despre asta.

— Poftim?

— Întoarce-te, Karissa, nu vrei să facem asta acum.

— Ce nu vreau să facem?

Nu-i răspund, iar ea nu pleacă.

În schimb, se apropie de mine străbătând bucătăria, cu pași măsurați. Pășește ușor, dar apropierea ei e un urlet de rău augur pentru urechile mele. Respir adânc ca să nu reacționez, încremenesc și închid ochii atunci când vorbește din nou.

— Ignazio?

Mâna ei e pe spatele meu, atingerea ei e tentantă, dar e de ajuns să mă detoneze. Paharul îmi alunecă din mână în chiuvetă și se sparge în apa murdară, iar eu mă întorc spre ea. Karissa e luată prin surprindere și dă să plece, dar o prind de încheietură și o trag mai aproape de mine.

Tresare, holbându-se, iar eu o împing dintr-un colț al camerei în altul și o blochez acolo.

— Asta vrei? Zi!

O privesc atent și mă apropii și mai mult de ea.

— Vrei să-ți bați joc de mine? continui. Vrei să mă provoci?

— Ce? spune cu buzele tremurând. Despre ce vorbești?

— Vorbesc despre ce faci, îi zic. Despre ce-*mi* faci!

— Dar nu-ți fac nimic.

Lăcrimează. Mă controlez și mai slăbesc strânsoarea, ca să n-o rănesc, dar nu contează. O lacrimă îi curge pe obraz în timp ce se uită în ochii mei, cu fiecare mușchi încordat, ca și când și-ar ține respirația pentru că este atât de aproape de mine.

De mine.

Nu poate să suporte să stea lângă mine.

M-am deschis în fața ei, mi-am expus cele mai vulnerabile părți, unele pe care nimeni n-apucă să le vadă, iar ea le-a acceptat. Le-a acceptat și le-a iubit, dar nu le înțelege. Iar când ajung să-i explic, să-i explic cum am fost o victimă, cum am fost rănit, cum mi-a fost distrusă viața, ea se comportă ca și când eu aș fi greșit.

— Te-am lăsat în pace, Karissa. Te-am lăsat în pace pentru că asta îți dorești tu, chiar dacă toată ființa mea îmi spune să n-o fac. Te-am lăsat în pace și cum îmi răspunzi? Mă întărâți. Chemi oameni la mine în casă, în spațiul meu, fără să mă consulți înainte. Vrei să te las în pace? Atunci lasă-mă și tu pe mine și respectă asta!

— Dar eu am...

— Nu ai respectat asta, o întrerup eu. Micuța ta scenetă inocentă nu mai funcționează... nu cu mine. Știi *foarte bine* ce faci. Nu ești ignorantă. Știi cum mă afectează *și, totuși,* continui s-o faci. Te-am lăsat, pentru că ai avut

nevoie de timp, ai avut nevoie de răbdarea mea, dar acum ești pe timpul meu, Karissa, pentru că nu mai am răbdare. Vrei să ne jucăm? Vrei să te joci cu mintea mea până când reacționez? Foarte bine. Am să-ți dau exact ce-ți dorești.

Mă lipesc de ea și îi ating nasul cu al meu, în timp ce ea se zbate să scape din brațele mele. Înclin capul și mă apropii cu buzele la un milimetru distanță de ale ei. Mă opresc.

Vreau s-o sărut.

Aș da orice să mă sărute și ea.

Pot să simt că își dorește atunci când îmi șoptește:

—Lasă-mă în pace.

— Obligă-mă. Te *provoc*.

Mă împinge cu mâna liberă și alunecă pe lângă mine atât de repede, încât aproape că n-am timp să reacționez. Îi dau drumul la mână o secundă prea târziu, iar ea se crispează când i se sucește brațul într-un mod ciudat. Se prinde de încheietură frecând locul în care am strâns-o și începe să se îndepărteze dând din cap, o altă lacrimă prelingându-i-se pe obraz.

— E ceva în neregulă cu tine! strigă ea, suficient de tare încât aude Melody, care o strigă pe Karissa din birou. Ești... ești bolnav.

— Spune-mi ceva ce nu știu.

— Te urăsc!

— Spune-mi ceva ce *nu* știu.

— Karissa? se aude Melody când ajunge în pragul bucătăriei.

Ezită o secundă și se uită când la mine, când la Karissa, suspicioasă.

— E totul în regulă?

Mă holbez la Karissa, ridic din sprânceană și aștept să răspundă. Nu vrea să vorbesc eu cu prietena ei, nu acum, nu când sunt în starea asta.

Karissa aprobă dând din cap şi îşi freacă în continuare încheietura.

— Da, totul e în regulă, dar... cred că ar trebui să pleci. Naz şi cu mine... ei bine...

— Înţeleg, zice Melody repede şi ne face cu mâna. Certuri între îndrăgostiţi şi chestii d-astea. Păi... ă, ne vedem săptămâna asta, da? Mai ieşim la cafea?

— Desigur, răspunde Karissa cu un zâmbet forţat. Ne vedem atunci.

Melody mai face o dată cu mâna şi iese din casă. Karissa nu se întoarce cu faţa spre mine până nu se aude uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se la loc. I-a dispărut toată frica din privire, şi la fel şi furia cu care m-am obişnuit în ultimele săptămâni. Mă întâmpină doar cu tristeţe.

Durere.

Îşi freacă în continuare încheietura şi se ţine de ea. Mă mai calmez şi devin îngrijorat. Mă apropii de ea, cu intenţia de a-i mângâia mâna.

— Eşti OK?

Înainte s-o ating, se retrage şi creează o distanţă şi mai mare între noi.

— De parcă ţi-ar păsa.

— Îmi pasă, îi spun. Dacă te-aş răni...

Pufneşte.

— Tot ce faci e să mă răneşti.

Aş vrea să o pot contrazice, dar nu pot.

Karissa tace un moment, apoi se uită la mine şi îmi şopteşte:

— Ştii care a fost cea mai proastă zi din viaţa mea, Naz?

Nu ezit.

— Ziua în care ţi-am ucis tatăl.

Tresare la auzul acestor cuvinte, dar clatină din cap și își încrucișează mâinile la piept.

— Cea mai nasoală zi din viața mea a fost atunci, în dormitorul de la cămin. M-ai avertizat să stau departe de tine... dar nu te-am ascultat. Mi-ai spus că dacă nu pleci atunci, n-o să mai poți pleca niciodată... dar nici atunci nu te-am ascultat. Iar acum îmi dau seama că vorbeai serios. Chiar vorbeai serios, spune cu o voce spartă. Am făcut o greșeală. N-ar fi trebuit să te rog niciodată să rămâi.

Ar fi putut să ia un cuțit de pe masă și să mi-l înfigă în piept chiar în momentul acela și nu m-ar fi durut – nu m-ar fi rănit – așa cum m-au rănit aceste cuvinte.

Mai bine m-ar fi împușcat din nou în piept, decât să aud cuvintele astea.

Dar ea știe.

Și poate chiar a vorbit serios.

Poate aia chiar a fost cea mai nasoală zi din viața ei.

Dar asta îmi oferă prea puțină consolare.

Mă *ustură*.

Mă îndepărtez de tejghea și, în liniște, fac câțiva pași rătăciți spre ea. Karissa rămâne nemișcată, refuzând să-mi întâlnească privirea când ajung lângă ea.

Mă aplec până când buzele mele aproape îi ating urechea.

— Dar ai făcut-o, îi spun în șoaptă. M-ai rugat să rămân, așa că obișnuiește-te cu asta, draga mea, pentru că nu plec *nicăieri*.

Pielea ei e fină. Pură. Rareori atinsă.

Deși are ochii închiși și nu face nicio mișcare, știu că e trează. Îmi dau seama după sunetul pe care-l scoate,

mica respirație hârșâită atunci când mă așez în pat lângă ea. Poartă un maiou negru și subțire și o pereche de chiloți

Întotdeauna doarme aproape dezbrăcată.

Și eu dorm și mai și.

Dezbrăcat. N-am nicio jenă. Încerc să fiu un gentleman, încerc să fiu înțelegător și să-mi țin mâinile acasă, dar e dificil.

E al dracului de dificil.

Mai ales în momente ca ăsta.

În momente în care știu că e trează, îmi dau seama că știe că sunt aici, atât de aproape și, totuși, atât de al dracului de departe. Mă face să am o durere în mușchi, o durere de care scap cu greu. Mă trezesc că o ating, urmărind cu vârfurile degetelor orice centimetru de piele expusă. Rămâne încremenită, dar o simt cum tremură, simt cum i se face pielea de găină în urma atingerilor mele.

E prea mult.

Nu e niciodată suficient.

Vreau mai mult. Am nevoie de mai mult. Sunt lacom și o vreau cu totul. Vreau s-o iubesc, s-o țin în brațe, să fiu din nou în ea.

Vreau să i-o trag fără milă.

Nici nu-mi amintesc ultima oară când s-a întâmplat asta.

Eram ametit, iar ea plănuia să plece. A trecut o lună... o lună nemiloasă fără atingerea ei. Vreau să-mi strecor mâna pe sub maiou, s-o dezbrac și s-o țin aproape.

Dar dacă încerc, o să folosească acel cuvânt. *Roșu.*

Vreau să-i smulg limba din gură pentru c-a folosit-o așa cum a făcut-o.

Oftez și mă întorc pe partea cealaltă. N-o voi atinge în seara asta, oricât de mult mă doare. E supărată, iar eu nu vreau să înrăutățesc lucrurile mai mult.

Nu știu cum vom putea să trecem vreodată peste asta.

Un pas înainte, șase înapoi...

Dorm ușor, corpul meu intră în armonie în mod natural cu tot ce e în jur. De fiecare dată când se mișcă în pat, se întoarce de pe-o parte pe cealaltă sau își întinde picioarele, se ghemuiește sau își strânge perna în brațe, mă trezesc speriat, zguduit într-o realitate de care e greu să scap.

Ca să dormi cu cineva – să împărțiți o cameră, să-l lași în spațiile tale personale, să te cunoască în cele mai vulnerabile momente – e nevoie multă încredere. Sunt puternic și rapid, dar chiar și-un idiot cu un singur neuron ar putea ucide pe cineva în somn.

E nevoie doar de câteva secunde.

Știu.

În final, reușesc să ațipesc. O simt pe Karissa când se trezește dimineața, îi aud pașii ușori când iese din cameră. Încerc să adorm din nou după ce pleacă, dar e imposibil.

Pe cât de greu îmi e să dorm cu ea lângă mine, pe atât de imposibil îmi e să dorm când nu e.

Curiozitatea câștigă în doar câteva minute.

Cobor din pat, arunc pe mine niște haine și cobor la parter. Karissa e în bucătărie, lângă blat, punând niște cereale într-un bol. Coco Puffs. Încă e ciudat să văd tot spațiul ăsta folosit atât de des, la micul dejun, prânz și cină. Uneori doar pierde timpul pe-acolo, sprijinită de bar, ca să pună paie pe foc.

Ciudat.

Trec pe lângă ea și scot o sticlă de apă din frigider, o deschid și iau o gură în timp ce o aud vorbind.

— Aș ucide pentru o cafea.

Vocea îi e scăzută, iar cuvintele îi ies rapid, ca și când încă e ceva firesc să vorbească cu mine.

Ha.

Mă sprijin și eu de blat și o privesc cu subînțeles.

— La propriu?

Se întoarce spre mine și-și dă ochii peste cap.

— E o expresie.

— Știu că este, spun în timp ce pun din nou capacul pe sticlă. Dacă vrei cafea, sună la cafeneaua din capătul străzii și spune-le să-ți aducă.

— Și ce, comand cinșpe căni de cafea? Doar știi că au sumă minimă pentru livrare. Mai bine merg până acolo, dar asta ar însemna să-mi pun pantaloni și...

Și... nu are pantaloni pe ea.

O scanez rapid cu privirea când spune asta, îmbătându-mă cu felul în care lumina slabă de la fereastră cade pe pielea ei mătăsoasă. Uneori cred că face asta doar ca să mă incite. Niciodată nu stătea așa dezbrăcată. E tentant, asta cu siguranță.

Vreau să-i mângâi fiecare centimetru de piele.

— Vrei să mă duc eu să-ți iau? mă ofer atunci când îi întâlnesc din nou privirea. Mă duc, să știi.

— Nu, e în regulă, răspunde imediat. Nu vreau nimic de la tine.

Dau din umeri, mă îndepărtez de blat și trec pe lângă ea când aud telefonul sunând în birou. Din nou Ray. *Întotdeauna Ray.*

— Treaba ta. Dacă te răzgândești...

— În niciun caz, zice ea. N-am să mă răzgândesc.

E din nou liniște după ce ies din bucătărie, iar vocea i se aude ca o șoaptă când spune:

— Oricum, nu când vine vorba de tine.

Capitolul trei

— Şi tipul ăsta...

Cam aşa încep majoritatea conversaţiilor cu Ray. Dac-aş avea un dolar pentru fiecare dată când am auzit aceste trei cuvinte...

De fapt, sunt destul de sigur că am câteva miare pentru fiecare dată când le-am auzit.

— Ce tip? întreb, fără să fie nevoie, ştiind că el îmi va spune când va fi pregătit.

Ray are o apetenţă pentru dramatism.

— Tipul ăsta, spune el, care a lucrat câte ceva pentru mine. Are afaceri cu maşini, ştii... deţine un magazin şi ne-a scăpat de nişte maşini. Da' s-a implicat prea mult şi s-a decis că vrea să iasă, dar ştii şi tu la fel de bine ca mine că nu ai cum *să ieşi*, aşa că idiotul a făcut o plângere. Pentru hărţuire! Îţi vine să crezi? A sunat la poliţie şi-a crezut că vor face un dosar!

Da, îmi vine să cred.

Oamenii au impresia că poliţiştii există ca să-i ajute.

Şi eu aveam aceeaşi impresie.

Înainte să aflu adevărul.

Mă întorc spre Ray când ne aşezăm la biroul lui din spatele barului, în Cobalt, şi îl văd bând dintr-un pahar cu alcool, chiar dacă încă nu-i nici ora prânzului. Brandy doarme pe canapeaua de piele din colţ, de lângă perete. Mă întreb dacă au petrecut noaptea aici. N-am mai văzut-o niciodată până acum aşa devreme la Cobalt.

— Și i-ai dat o lecție?

— Nu, deja i-am distrus genunchii, zice Ray. Aș prefera să terminăm odată cu el.

— Da, bine, spun. Mă ocup eu.

Ray îmi zice numele tipului și câteva detalii de identificare – Josh Donizetti, aproape cincizeci de ani, păr blond, șchioapătă din cauza fazei cu genunchii. Garajul pe care-l deține e în Brooklyn, nu departe de locuința mea. Doar de atât am nevoie, dar Ray caută în sertarul de la birou și-mi întinde cartea lui de vizită.

Îmi termin berea în timp ce Ray trece de la un subiect la altul, trăncănind despre tot felul de lucruri. Nu știu. Nu vorbește cu mine. Nu chiar. Doar vorbește. Spre deosebire de mine, lui Ray nu prea-i place tăcerea.

După ce îmi termin berea, pun sticla deoparte și mă ridic, îmi pun întâi haina, apoi mă întind să dau mâna cu Ray.

Mi-o strânge și zâmbește sincer.

— Nu știu ce m-aș face fără tine, Vitale.

Fără mine, ar fi mai sărac, mai slab și, probabil, ar fi chiar mort. Se bazează pe mine mai mult decât îi place să recunoască... mai mult decât știu ceilalți băieți. Ei cred că șeful lor este cel mai puternic bărbat din oraș, cel mai influent, și la suprafață chiar pare că-i așa. Își atribuie cele mai multe dintre acțiunile mele și-și asumă meritele.

Nu mă deranjează.

N-o fac pentru glorie.

N-am nevoie de laude.

Nu vreau să mă pupe oamenii în cur toată ziua.

— Te sun după ce am terminat, îi spun.

Îmi petrec toată după-amiaza încercând să găsesc garajul din Brooklyn, urmărind subiectul, care se tot plimbă șchiopătând prin atelier, chinuindu-se să se *aplece* în timp ce lucrează la mașini. Nenorocitul probabil

c-a suferit suficient, cu ambii genunchi distruşi. Are noroc că mai poate să meargă.

Dar a făcut greşeala fatală de-a se duce la poliţie. Asta nu se iartă în lumea noastră, nimeni nu scapă de pedeapsă în cazul ăsta. Indiferent cine eşti, sau ce faci, sau cine te iubeşte... e un păcat capital, pe care nu-l iertăm.

Prima persoană pe care am ucis-o a fost un tip pe nume Joseph Manchetti. Am lucrat curat şi simplu, cu un glonţ în ceafă. În ziua aceea, mi-au tremurat mâinile pe trăgaci şi am vărsat tot ce-aveam în mine până să ajung la colţul clădirii.

Nu pentru că era mort, nu pentru că luasem viaţa unui bărbat căsătorit, viaţa unui tată, viaţa unui bărbat îngropat în datorii faţă de un mafiot care nu voia nimic altceva drept plată decât viaţa lui.

N-avea nimic de-a face cu el.

Era adrenalina.

A fost prima dată în viaţa mea când am simţit-o curgând prin vene încă de când îmi fusese furată, prima dată când m-am simţit din nou normal. A fost un sentiment ca nici un altul, sentimentul cuiva care controlează ultima suflare a unui om. Inima îmi bătea nebuneşte în piept, o inimă de care nu mai fusesem sigur până atunci că există.

Un moment inuman din viaţa mea mi-a amintit că şi eu, la rândul meu, fusesem cândva om.

M-am simţit din nou în viaţă.

Am devenit dependent de acel sentiment.

În cele din urmă, am încetat să mai vomit după ce-o făceam. Sentimentul nu mai era aşa de intens. Adrenalina nu-şi mai făcea efectul la fel de bine. Ca orice alt drogat veritabil, aveam nevoie de tot mai multă adrenalină ca să fiu mulţumit. Curat şi simplu s-a transformat într-o tortură murdară, sentimentul amplificându-se atunci când observam rezultatele. M-am perfecţionat, mi-am dat

seama care e cea mai eficientă variantă pentru a obține cele mai intense senzații cu cel mai mic risc.

Nu-mi pasă cum se simt ei, atâta vreme cât eu apucam să simt din nou.

Stând în mașina mea, vizavi de garaj, și urmărindu-l pe bărbatul care se plimbă prin magazin, încep să mă furnice degetele pentru că știu ce urmează. Mă joc cu cartea lui de vizită, îmi plimb vârfurile degetelor pe marginile aspre, aștept momentul, dar atracția e puternică. Într-un fel, e amuzant că numesc asta lovitură.

Pentru că este.

Este o lovitură.

Un drog.

Iar eu tânjesc după el.

Aștept până la apus, când se lasă liniștea peste cartier și toată lumea a plecat din garaj, mai puțin bărbatul cu care am treabă. Lucrează sub o mașină sport veche.

Cobor cu grijă din mașină, las cartea de vizită pe bord și îmi pun mănușile negre în timp ce traversez strada. Intru în garaj în liniște, fără zgomot. Bărbatul nu mă aude, nu mă vede, nu știe că sunt aici, până când e prea târziu.

Lovesc cricul vechi, iar mașina cade pe el, atât de repede, că nenorocitul nici măcar n-are timp să se dea la o parte. Nu se poate mișca, poate doar să țipe, în timp ce două tone de metal i se așază pe piept.

Dă din picioare și se oprește din țipat, dar corpul i se zbate violent.

Zăbovesc un moment, privindu-l.

E ceva hipnotizant la moarte. Cred că este o ofertă de pace. Indiferent de durerile din timpul vieții, de tortura și de chinurile ei, în final, totul se sfârșește.

Ne naștem ca să murim. Așa stau lucrurile.

Şi eu voi muri, cumva, într-o zi, şi nu mi-e frică. Moartea va fi pentru mine o eliberare. Până atunci, trăiesc prin ceilalţi, îi privesc cum ajung în punctul acceptării şi cum se luptă pentru încă o suflare.

Viaţa nu le-o mai dă, nu când sunt eu prin preajmă.

Aşa cum nici ei nu i-a mai dat încă o şansă.

Uneori, cred că sunt blestemat.

Este o pedeapsă autoimpusă, care abia dacă-mi ţine demonii la distanţă. Este purificatoare, dar de moment.

Eliberarea îmi dă nesiguranţă.

Mă îndepărtez cât el încă se mai zbate şi-mi ţin capul în jos când traversez strada înapoi spre maşină. Plec fără să privesc în urmă spre garaj, îmi scot telefonul şi îl sun pe Ray; îi spun „s-a rezolvat", apoi îi închid înainte să poată spune ceva. Nu mă duc direct acasă, ci mai conduc puţin pe străzi, ca să-mi golesc mintea, să las doza de adrenalină să-mi iasă din organism.

Ar fi periculos să dau ochii acum cu Karissa.

Maşinăria neagră cu argintiu ocupă un sfert din blat, iar accesoriile sale imaculate strălucesc în lumina dimineţii care intră pe geam. Mă sprijin de blat în celălalt capăt al bucătăriei şi aud paşii Karissei sus, la etaj, deasupra mea, în timp ce-şi face drum pe hol, spre bucătărie.

Privirea mea o întâlneşte de îndată ce intră. Mă strâmb când aprinde becul puternic şi o văd ezitând când observă că o pândeam din întuneric. Teama cu care mă întâmpină îmi face sângele să fiarbă şi muşchii să mi se încordeze. Simt o greutate în piept, ca şi când m-ar fi lovit direct în stomac cu privirea aceea.

Indiferent de câte ori aş jura că n-o voi răni, ea tot uită. Şi chiar dacă nu durează decât o clipă, tot e prea mult.

— Bună dimineața, îi zic.

Se holbează la mine pe măsură ce panica i se risipește și revine la starea ei naturală de confuzie. Nu răspunde și își întoarce privirea de la mine, încruntându-se atunci când vede mașinăria de pe tejghea.

— Este un espressor, îi explic.

Mă privește surprinsă, iar eu ridic din umeri în timp ce iau manualul de utilizare de lângă mine și i-l întind.

— Ai spus că ai ucide pentru o cafea.

— Așa că ai cumpărat un espressor? Întreabă ea, în timp ce îmi ia manualul din mână, apoi se uită din nou spre aparat. Nu puteai și tu să cumperi un ibric normal? Unul care n-are nevoie să citești un roman ca să-l folosești?

Dau să răspund, dar mă întrerupe, mormăind:

— Bineînțeles că nu puteai.

Se uită la prima pagină a manualului, apoi îl aruncă pe tejghea și îl tratează cu indiferență. Ia un bol din dulap și își pune porția obișnuită de cereale. O privesc în tăcere, cât timp ea trece pe lângă mine să ia laptele din frigider. Îl toarnă peste cereale, varsă puțin pe masă, dar nu se sinchisește să curețe.

Stă acolo, cu spatele la mine, ia o gură de cereale și se uită pe fereastră.

Încă e atât de furioasă...

Mă apropii încet și mă opresc chiar în spatele ei, atât de aproape, încât cravata mea îi atinge pielea. Încă port hainele de ieri. Nici nu știu dacă a observat sau dacă îi pasă că n-am dormit cu ea, că am venit acasă la o oră neobișnuită și că mi-am petrecut toată dimineața punând în funcțiune un nenorocit de aparat care să-i facă ei o cafea. *Nu știu dacă* mi-a simțit lipsa atunci, dar știu că-mi simte *prezența acum.*

Știu, pentru că tremură când mă aplec peste ea și pentru că în reflexia din geam văd cum închide ușor ochii. Îmi cobor buzele lângă urechea ei și îi spun în șoaptă:

— Cred că încercai să spui *mulțumesc.*

Capitolul patru

Credinţă.

Încredere.

Praf de zâne.

Cuvintele scrise cu auriu strălucesc pe posterul colorat şi vechi. L-am mai văzut de câteva ori în camera de cămin a Karissei, dar nu l-am văzut niciodată de când s-a mutat aici.

Cel puţin, nu până acum.

Ochii mari ai zânei mici şi blonde mă scrutează din partea cealaltă a camerei, de unde e suspendată haotic pe perete.

Arată de parcă locul ei ar fi la coşul de gunoi, nu lângă patul meu.

Posterul ăsta îmi face pielea de găină şi devin nervos. Vreau să-l dau jos... sau, la dracu', măcar să-l îndrept, să-l fixez la linie şi să-l fac să arate bine. Dar n-o fac. Nu fac altceva decât să stau, iritat, în uşă şi să mă holbez la nenorocirea aia în lumina difuză.

Clatin din cap şi cobor. Sunt prea epuizat acum ca să mă ocup de el. Îmi petrec toată după-amiaza rezolvând diverse lucruri pentru Ray, gestionând afacerile, şi vreau doar să mă pot destinde puţin, să dau totul la o parte şi să mă relaxez.

Singura lumină din casă este aprinsă în birou, iar sunetul televizorului se aude din ce în ce mai tare, pe măsură ce mă apropii. Presupun că se uită la altă emisiune

de gătit. Mereu nenorocitul ăla de canal de gătit. Mă opresc în cadrul uşii, surprins, când aceeaşi nenorocită blondă de sus mă întâmpină din ecran.

Clopoţica.

Ha.

Karissa stă pe canapea, în pijamale, cu picioarele strânse sub ea. Mă apropii şi mă trântesc lângă ea, atât de aproape, încât coapsa mea se atinge de piciorul ei.

Se încordează, se crispează, dar nu se uită la mine. În schimb, priveşte fix în ecran. Îi arunc o privire, în timp ce-mi slăbesc cravata, şi-mi dau jos pantofii, apoi mă întorc spre televizor.

Peter Pan.

Mă uimeşte.

Ştiu multe despre ea, dar nu înţeleg ce-i place atât de mult la filmul ăsta. M-am gândit mult la asta, am întors-o pe toate părţile, şi ştiu că e tânără, dar pare ceva atât de pueril pentru cineva atât de matur.

— Ştii, îi zic, unii cred că Peter Pan e, de fapt, o poveste de groază.

O văd cu coada ochiului cum se încruntă, confuză. Îmi aruncă o privire plină de neîncredere.

— Vorbesc serios, zic, întâlnindu-i privirea. Sunt teorii cum că Peter Pan ar fi moartea şi Ţara de Nicăieri ar fi purgatoriul. De-aia nu îmbătrâneşte nimeni pe-acolo.

Se holbează la mine în tăcere, şi pentru că nu-şi întoarce privirea o iau ca pe un semn bun şi continui:

— Dar, desigur, există şi alte teorii, că Băieţii Pierduţi nu îmbătrânesc pentru că Peter îi ucide înainte. Chiar e şi o replică în carte, nu ştiu dacă ai citit-o, dar spune: *Când pare că ar creşte, ceea ce e împotriva regulilor, Peter îi mai subţiază*. Cam de la sine înţeles, nu-i aşa?

Mimez cu două degete ca şi cum mi-aş tăia beregata.

Karissa mă priveşte lung.

Lung.

Și insistă să se uite.

Privirea ei nu spune nimic, dar ochii aruncă flăcări. Dac-ar fi putut să-mi dea foc, ar fi făcut-o. După un moment, se întoarce, apucă telecomanda și apasă butonul de oprire. Televizorul se închide în timp ce ea se ridică și aruncă telecomanda pe perna de lângă mine.

— Chiar trebuie să strici tot, nu-i așa? mormăie ea, fără să-mi ofere șansa să răspund, înainte să dispară din cameră.

După ce pleacă, îmi sprijin capul de spătarul canapelei și închid ochii.

E o cauză pierdută.

E evident, cred, dar inacceptabil. Când vine vorba de ea, nu pare să pot face ceva. Sunt convins că are impresia că eu dețin toată puterea, că e la mâna mea, dar asta doar pentru că mă lupt zi de zi să am o urmă de control pe-aici.

Pentru că fără asta știu c-o voi pierde definitiv.

Și dacă o pierd?

La fel de bine am putea fi morți.

Mă ridic din nou și plec din birou, îmi las lucrurile acolo unde sunt, prea epuizat să mai fac ordine astăzi. Am să mă ocup mâine, am să mă ocup de tot ce pare că stă să se prăbușească în jurul meu, dar în seara asta n-am energie decât ca să mă ocup de ea.

Și de ea nu pot să mă ocup așa cum mă ocup de toată lumea. Ceilalți primesc un cuțit în gât sau un glonț în ceafă. Tot ce am pentru ea sunt cuvinte, iar acestea par în cel mai bun caz nepotrivite.

Nu vrea să-mi cunoască bunătatea.

Nu crede un cuvânt din promisiunile mele.

Machiavelli credea că e mai bine să fii temut decât iubit, pentru că afecțiunea poate fi ușor retezată, însă teroarea durerii este întotdeauna prezentă. I-e frică de

mine. Știu că i-e frică de mine. O văd uneori, când mă privește. Dar nu știu cum să-i mențin dragostea atunci când e la un pas să se dizolve de fiecare dată când vorbesc cu ea, ca și când caută în fiecare silabă ceva împotriva mea, încă ceva care să-i dovedească faptul că eu sunt monstrul care crede ea că sunt.

Și poate chiar este un monstru în interiorul meu.

Uită ce-am zis, de fapt știu că este acolo.

Îl mai simt câteodată cum își întoarce capul spre mine. Îl simt cum mă mănâncă pe interior, otrăvindu-mi gândurile atunci când întunericul preia controlul. E întuneric în interiorul meu, dar inima încă îmi mai bate.

Încă îmi mai bate.

Și la dracu', bate doar pentru ea.

Așa că este un monstru înăuntrul meu, așa este, dar nu mă definește cu totul.

Și-apoi, nu există câte un monstru în fiecare dintre noi?

La etaj, luminile sunt stinse, iar dormitorul este cufundat în întuneric, acum, că a apus, în sfârșit, soarele. Ochii mi se obișnuiesc ușor cu întunericul, obișnuiți după ani întregi de antrenament, iar primul lucru pe care-l observ este posterul.

Nu mai e acolo.

Mă holbez la peretele gol, în care încă mai sunt piunezele înfipte în perete, cu colțurile hârtiei rămase sub ele.

L-a rupt.

Scanez rapid încăperea și îl văd pe podea, lângă pat, rupt fix în două bucăți mari mototolite.

Rămân în cadrul ușii și mă uit o secundă la posterul distrus, înainte să percep un sunet, cel mai ușor scâncet, *apro*ape inaudibil.

Recunosc sunetul ăla, îl cunosc în mod intim, e un sunet care-mi bântuie existența.

La dracu'.

E un suflu ușor, o gură de aer dintr-un piept care are nevoie disperată de el.

Trăiesc în fiecare zi torturat de amintirea asta.

Privirea mi se mută direct pe pat, unde stă Karissa, învelită în pătură, ca și când ar vrea să se ascundă de lumea din jurul ei. Nu-i pot vedea fața, nu pot să disting mai mult decât forma corpului ei, dar pe măsură ce sunetul are ecou în cameră, știu.

Știu că plânge.

Plânge din cauza mea.

Simt cum pieptul aproape că îmi cedează, împovărat de marea durere pe care ea o poartă. Nu mă învinovățesc în totalitate, dar știu, oricât de mult nu mi-ar plăcea să recunosc, că am rănit-o.

Am încercat să n-o fac.

Am jurat că n-o voi face.

Dar am făcut-o.

Cred că uneori nu ne putem abține. Stricăm totul la fel de des cum respirăm. Singurii pași greșiți pe care-i fac sunt cei asupra cărora n-am niciun control, înțepăturile acelea inevitabile ale sorții, dar chiar și-așa, mereu reușesc să-mi mențin echilibrul.

Dar cu ea, îl pierd.

Îmi pierd echilibrul.

O să mă doboare dacă mai scoate încă o dată acel sunet.

Merg încet până la marginea patului, în liniște. Pot s-o văd cum se încordează în momentul în care mă așez lângă ea, umbra mea blocând puțina lumină pe care luna o aruncă în cameră. O privesc lung și văd că are ochii deschiși și că îi curg lacrimile șiroaie pe obraji. Fără să

scot un cuvânt, mă întind spre ea și îi șterg ușor urmele de lacrimi, cu dosul degetelor, înainte să-i dau părul la o parte de pe față, după ureche.

Se uită în gol, fără să-mi întâlnească privirea și fără să fie conștientă de prezența mea. Mă aplec și o sărut pe obrazul plin de lacrimi ude și sărate, bucurându-mă de căldura ei. În momentul în care buzele mele îi ating pielea scoate din nou sunetul acela, gura de aer a disperării care-mi traversează corpul și se fixează în oasele mele rigide.

Îngenunchez lângă ea și o forțez să mă privească, să mă vadă. N-am nicio șansă să dorm în seara asta, nicio șansă să mă relaxez, știind că ea e în starea asta.

— Ce pot să fac, Karissa?

Am întrebat-o abia șoptit, dar ea tresare, ca și când aș fi țipat la ea. Rânjește zeflemitor, iar ura îi răzbate din privire.

— Du-te dracului.

Se îneacă cu cuvintele astea de parcă ar fi cele mai amare lucruri pe care le-a gustat vreodată. Dorința îmi face pielea de găină. Probabil e imoral să mă incite, dar al dracului să fiu dacă ostilitatea ei nu trezește ceva în mine, ceva primar și josnic. O mișcare, o zvârcolire, o clocotire care-mi face penisul să se întărească și să mă treacă un fior.

E periculos să povestesc senzațiile astea.

Îi șterg și mai multe lacrimi de pe obraz cu dosul palmei și curăț și mai multe lacrimi.

— Mă îndrept într-acolo de mult timp, iubito.

Abia ce-mi termin cuvintele, când sunt împins, cu forță, și aproape cad pe spate. Mă sprijin în mâini, în timp ce ea se ridică și-și încrucișează mâinile la piept, iar pătura cade pe jos. Nu mai plânge, ura i-a uscat lacrimile.

Cu furia pot să mă confrunt... cu orice, numai cu durerea sufletească nu pot.

Înainte să spună ceva, înainte să poată reacționa, mă ridic și-mi pun mâinile pe lângă ea, în timp ce mă aplec deasupra Karissei atât de aproape, că ni se ating nasurile.

Inspiră adânc, de data asta, surprinsă.

— Ai grijă, îi șoptesc, cu vocea atât de joasă și de dură din cauza emoțiilor pe care mi le stăpânesc. Știi că-mi place când te zbați.

— Du-te-n mă-ta!

Îmi lipesc buzele de ale ei și o sărut cu putere.

Nu-mi răspunde la sărut.

Durează doar câteva secunde până mă împinge în piept și mă îndepărtează suficient cât să mă poată lovi.

Tare.

Mă lovește cu pumnul chiar peste gură, luându-mă prin surprindere. Mă încrunt la durerea ascuțită și o prind de încheietură înainte să mă mai lovească încă o dată. Tresare și-și flexează degetele holbându-se la mine, din ce în ce mai furioasă.

Simt gustul metalic al sângelui pe buza de sus, unde sesizez o mică tăietură. Ustură și deja pulsează odată cu bătăile nestăvilite ale inimii.

Nu sunt mulți cei care au tupeu să mă lovească. Și rareori sunt prins cu garda suficient de jos încât chiar s-o facă.

Sentimentele pe care le blocasem cu câteva momente în urmă ies la suprafață, fitilul e aprins, iar tot ce țineam închis în mine explodează. O trag pe pat și mă urc peste ea în timp ce țipă ceva, dar vocea ei e doar o șoaptă în vânt, un murmur slab înecat de electrizarea vibrantă din mine.

Un singur cuvânt mă poate opri din nebunia asta.

Roșu.

Roșu, culoarea furiei, culoarea urii, nuanța care-mi colorează toată viața, până în punctul în care nu mai pot gândi limpede. Roșu, culoarea sângelui, acea mâzgă

groasă care pătrunde prin podelele de lemn masiv și care înmoaie materialele, rareori șters odată ce a fost vărsat. Roșu, ca obrajii și gura ei care imploră să-mi mai întâlnească o dată buzele. Roșu, ca urmele de zgârieturi pe care mi le face pe brațe, pe piept, pe gât și pe față. Se luptă, dar trage, nu împinge, mă ține lângă ea pe măsură ce-mi distruge pielea.

Roșu.

Roșu.

Roșu.

O sărut din nou cu putere, iar usturimea buzei se pierde, îmi intră în mușchi și mă alimentează. O mușc, nu suficient de tare cât să-i dea sângele, dar suficient cât să simtă c-am făcut-o.

– Spune-l, mârâi în timp ce mă lipesc și mai mult de ea.

Mi s-a sculat și e atât de tare că mă doare.

– Spune cuvântul.

Vreau să-l spună.

Am nevoie să-l spună.

Pentru că dacă n-o să facă – dacă nu țipă din toți rărunchii, dacă nu mi-l scuipă ca pe venin –, n-o să mă pot opri. Roșul îmi întunecă vederea, un filtru tulbure peste realitate, iar „roșu" este singurul care-l poate face să dispară.

– Spune-l, îi zic din nou, cu buzele atât de aproape de ale ei că-i pot simți răsuflarea sacadată. Dar nu-l spune dacă nu simți.

Se holbează la mine, mai furioasă decât oricând. *Pisicuța* mea blândă s-a transformat într-o bestie feroce, *într-o leoaică* înfometată care e capabilă să mă distrugă. *Și o va face.* Mă va face bucăți.

Tot ce trebuie să facă e să spună cuvântul ăla și mă termină.

— Spune-l, o tachinez, spune-l *dracului* odată.

Deschide gura, iar eu aștept. Mi se încordează fiecare mușchi, simt o presiune în piept cât aștept să aud cuvântul ăla, dar tot ce obțin este o expirație tremurată. Ca un mârâit, iar sunetul rămâne blocat între noi o fracțiune de secundă înainte să-și ridice capul și să-și lipească buzele de ale mele.

Și mă dezlănțui.

Hainele zboară de pe noi, iar trupurile noastre sunt agresate în violenta eliminare a oricărui tip de material care poate sta între noi. Nu e nimic blând, nimic tandru.

Asta nu e iubire.

Asta e ură.

Ură *adevărată*.

Mă urăște și cred că asta o calmează, îi calmează durerea, îi permite să-și descarce furia pe mine.

Nu mă supăr.

O primesc cu brațele deschise.

Poate să mă lovească, să mă bată, să mă tortureze si-am să rezist la orice. Am să primesc cu bucurie orice impact al pumnilor și amărăciunea cuvintelor ei. Poate să fie agresivă, să ne piardă pe amândoi împreună, și tot n-am să-i port pică.

Pentru că știu cum e.

Cunosc furia, ura și durerea.

Și uitându-mă la ea cum își dezlipește buzele de ale mele pentru o fracțiune de secundă, ca să-mi întâlnească privirea, e ca și când m-aș uita într-o oglindă din nou... una spartă și ascuțită, de argint, care-mi reflectă sufletul.

De data asta, e jumătatea întunecată.

E la fel de terminată ca mine.

Și poate că eu i-am făcut asta.

Poate c-am greșit.

Dar la dracu' dacă nu e bine-așa!

O sărut pe obraz, pe bărbie, pe gât, pe piept din nou, și din nou, și din nou, dinții îmi intră în pielea ei pe măsură ce o trag și mai sus pe pat și o așez între coapsele mele. Deja e udă și are pielea fierbinte, fiecare părticică din ea fierbând pentru că știe ce urmează.

O prind de picioare și i le îndepărtez, îi forțez genunchii până la piept, iar buzele mele le întâlnesc din nou pe-ale ei. Mă împing în ea tare, o pătrund adânc, iar ea plânge cu buzele lipite de gura mea, mârâind o înjurătură:

— Futu-i.

— Așa am să fac, îi șoptesc. Am să te fut până n-o să mai știi de tine.

Ies din ea și mai intru o dată, șoptind:

— Am să te fut până o să mă implori să mă opresc.

Mă mai împing o dată. Mai șoptesc o dată.

— Și-apoi tot n-am să mă opresc, nu până nu-mi spui cuvântul.

Ies și iar o privesc înainte să intru din nou, mai adânc decât înainte. Încetează să respire o secundă.

— N-am să mă opresc până nu spui cuvântul... până nu *simți* asta.

Se holbează la mine, încăpățânată, sfidătoare... tăcută. E o bătălie a ambițiilor, una pe care n-o s-o câștige niciodată.

O s-o fut până îmi crapă inima.

La dracu', fără ea, oricum n-am nevoie de inimă.

Nu spune nimic și nici nu trebuie, pentru că oricum nu prea o las. Intru în ea atât de adânc, că de fiecare dată o împing și mai tare în pat. Încearcă din răsputeri să rămână tăcută, cu fața contorsionată și cu fălcile încleștate, ca să nu scoată niciun zgomot, dar îi aud scâncelile compulsive, o simt cum își înghite gemetele în timp ce eu îi ling, și îi sug și îi mușc tot gâtul, și mă ofer în întregime ei.

N-am reţineri.

Am încetat să mai am reţineri cu ea.

Ştie cine sunt.

Ştie de ce sunt capabil.

Nu mai obţine tratamentul preferenţial.

Minutele trec. Zece. Cincisprezece. Douăzeci.

Poate c-a trecut jumătate de oră.

Poate c-a trecut jumătate de zi.

În cameră e întuneric beznă, dar eu îi observ încordarea când refuz să mă ridic, când o mut şi o întorc, tratând-o ca pe o păpuşă din cârpe, aşa cum am aflat că-i place să fie. Un timp, se împotriveşte cu toată forţa, dar apoi oboseşte, iar scâncetele ei devin agonizante, muşchii i se încordează, epuizată pe măsură ce orgasmele vin unul după altul, mai puternice şi mai rapide decât înainte.

Îi simt picioarele vibrând şi mâinile nemiloase pe pielea mea. Zgârieturile de pe spate pulsează şi mă ustură de la sudoarea care le acoperă. A vărsat şi mai mult sânge, i s-a rupt o unghie când m-a zgâriat pe obraz, dar nu-mi pasă.

Poate să mă rănească.

Poate să-mi lase cicatrici.

Poate să facă ce vrea cu mine.

O simt cum se încordează din nou sub mine, cum se pregăteşte pentru încă un orgasm. Trage aer adânc în piept, apoi expiră spunând ceva:

— Gata.

— Ce-ai spus? O întreb. Nu te-am auzit.

— Gata, spune ea şi mă împinge. Nu... nu mai pot să – se opreşte din nou din respirat – continui.

Cuvintele parcă sunt strangulate, în timp ce termină din nou, şi-şi lasă trupul pradă convulsiilor. Se agaţă de mine, cu o lacrimă în colţul ochiului. Nu mă opresc. Ştie

că n-am s-o fac. Începe să se împotrivească din nou, să mă lovească, să muște și să verse și mai mult sânge, în timp ce eu o țin strâns.

— Spune-l, îi zic eu din nou, știind că i-am găsit limita, locul unde trage linia. Spune cuvântul.

Tot ce vreau e să se recunoască înfrântă.

Să iasă din groapa asta.

Se uită în ochii mei, fără suflare, în timp ce eu o țin lipită de pat și îi blochez ambele încheieturi cu o mână. Îi tremură buza. Trebuie să mă abțin să n-o muşc. După o secundă, expiră cu forță, iar eu închid ochii, așteptând. Simt cum mă apropii de orgasm, cum mi se încordează toți mușchii.

Sunt periculos de aproape.

Vocea ei este atât de joasă, pierdută în zgomotul corpurilor transpirate care se lovesc unul de altul, încât cuvântul iese mai mult ca o șoaptă.

— Galben.

Deschid ochii imediat. Din instinct. Mă controlez, mă mișc mai încet, mai blând, în timp ce mă holbez la ea.

— Galben, zice din nou, scandând cuvântul.

Încetinesc până când mă opresc de tot, dar ea îl spune din nou și din nou.

Galben.

Galben.

Galben.

Știe că nu-l voi ignora.

Simt furnicături pe șira spinării când îmi dau drumul, dar nu obțin niciun fel de plăcere. Ies din ea înainte să fi terminat de tot, îi eliberez încheieturile și mă dau la o parte. Mă așez în genunchi, îmi trec mâinile prin *păr* și trag de el cât privesc în tavan, în întuneric. Penisul *mi zvâcnește* și capul îmi plesnește. Mă uit la ventilatorul

din tavan cum se învârte şi respir adânc, numărând până la zece.

Mi-a zis „galben", la dracu'.

Niciunul din noi nu poate câştiga aşa.

Suntem un dezastru, o catastrofă perfectă, şi calea pe care am apucat-o n-are niciun farmec. Încearcă să fie indestructibilă, dar eu sunt de neclintit. Ea înnebuneşte, iar eu sunt deja nebun de legat. I-am frânt aripile prizonierei mele, păsării din colivia fermecată, ca să nu poată pleca de lângă mine, iar acum mă întreb de ce nu pot s-o fac să cânte.

Aud din nou acel sunet familiar, ca şi când trage aer în piept, dar nu poate respira. Îmi las capul în jos şi o caut cu privirea când ea începe să plângă. De data asta, nu se abţine, nu încearcă să ascundă ce simte. În schimb, un val de emoţii se revarsă, o bombă cu ceas care a explodat, în sfârşit.

Simt explozia.

Iat-o.

BOOM

Plânge atât de tare, că hiperventilează. Mă aşez lângă ea, o cuprind în braţe şi o trag mai aproape de mine, cu capul pe pieptul meu. Mă aştept să mă respingă, să strige la mine, dar mi se abandonează, cu trupul greu şi nemişcat lipit de al meu.

N-a spus cuvântul, dar ar fi trebuit.

Îl simţea.

— Respiră, îi şoptesc. Doar respiră şi va fi în regulă.

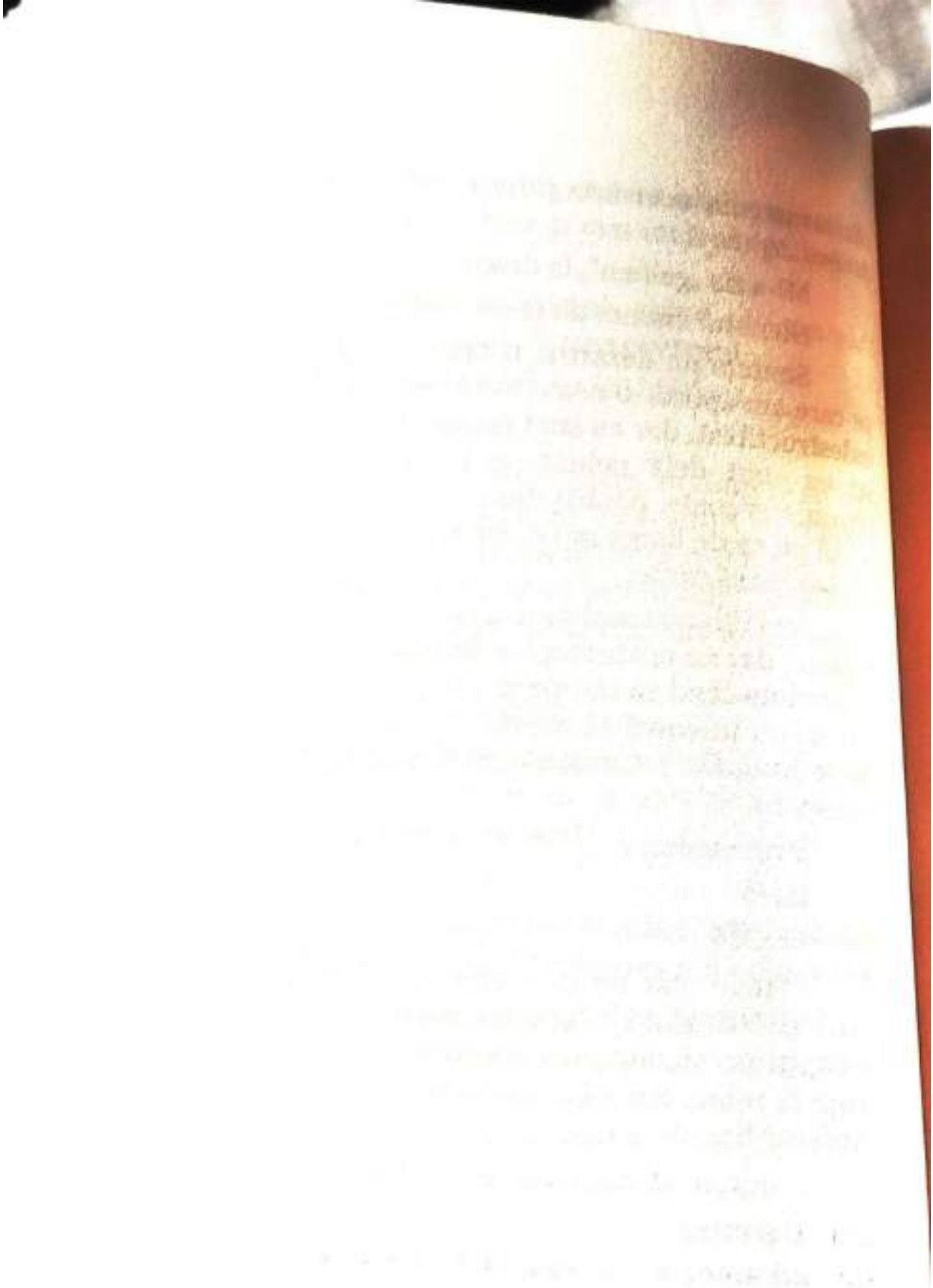

Capitolul cinci

Bărbatul pe care-l văd a doua zi în oglindă este distrus.

Urme și zgârieturi roșietice îmi împânzesc tot pieptul, se întind pe gât și ajung până pe brațe, iar câteva, răzlețe, sunt și pe obraz. Buza de jos e umflată, spartă abia vizibil, iar pielea și-a pierdut din culoare. Sub ochi am ditamai cearcănele din cauză că n-am dormit deloc, mușchii sunt încordați, fălcile încleștate, în timp ce strâng, absent, din dinți.

Îmi trec degetele peste vânătaia care s-a format undeva la baza gâtului, spre umăr, cu amprenta dinților ei întipărită pe pielea mea.

Am ucis oameni cu mâinile goale și-am scăpat cu mai puține răni decât acum.

Oftând, deschid robinetul și-mi dau cu apă rece pe față, îmi trec degetele prin păr, apoi închid apa și ies din baie. Cobor în liniște la parter, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni de trening pe care i-am luat la repezeală din dulap.

Karissa s-a trezit... sau mă rog, s-a dat jos din pat. Cred că nici ea nu a dormit prea mult, cât am stat întinși în pat, pe întuneric.

Sufocați de tăcere.

Înecându-ne în adevărul amar.

Din bucătărie vine miros de cafea. Au trecut două săptămâni – paisprezece dimineți lungi – de când am adus aparatul acasă.

În sfârșit, îl folosește.

Karissa stă lângă blat, într-o pereche de chiloți și cu un tricou de-al meu, și stă cu spatele la mine. Mă opresc în prag și pentru o clipă admir priveliștea. Îi văd profilul și-i observ expresia pasivă. În mână ține o ceașcă albă, una pe care presupun c-a luat-o de prin dulapul cu porțelanuri pe care nu le folosesc niciodată. Din ceașcă ies aburi, iar ea suflă ușor înainte să ia o înghițitură mică.

Și încă una.

Și încă una.

— Bună dimineața.

Se întoarce când mă aude. Încremenește când mă vede, cu ochii scanându-mi chipul și pieptul, admirându-și opera. Mă aștept să plece, să mă ignore, cum face de obicei atunci când vreau să încep o conversație, în schimb, vine spre mine.

După câțiva pași se oprește și zăbovește în fața mea, la doar câțiva centimetri distanță. Rămân tăcut, stoic, în timp ce-mi întinde ceașca și-mi oferă, în tăcere, din cafea.

Simt o încordare în piept.

E o ramură de măslin, bineînțeles, dar e una pe care nu vreau s-o primesc.

A gustat din cafea, deci nu cred să fie ceva în neregulă cu ea, dar îmi amintesc exact ce s-a întâmplat ultima oară când am crezut asta.

După o secundă, oftează, dându-și seama că nu mă voi atinge de cafea, își ia ceașca și pleacă.

— Mulțumesc pentru aparat, Naz, spune cu voce joasă. Apreciez mult.

Ray se abţine să nu râdă.

Eu mă abţin să nu-l pocnesc peste ochi.

După lăsarea serii, mă arunc în scaunul din piele neagră de la Cobalt şi trag de o sticlă de bere blondă şi rece, sperând că alcoolul îmi va calma nervii făcuţi franjuri, dar e inutil, având în vedere cum se holbează Ray la mine.

Mă întorc spre el şi ridic din sprânceană provocându-l în tăcere, iar colţul gurii îi zvâcneşte necontrolat. Nu se pricepe deloc să-şi ascundă emoţiile şi, în mod categoric, azi nu-şi poate ascunde amuzamentul.

Îi dansează în privire.

Îi place.

După un moment, pierde complet bătălia, chicoteşte, şi apoi rânjeşte cu toată gura.

— Cum te simţi, Vitale?

Măcar încă nu e beat.

Dacă mi-ar fi zis Naz cu privirea aia?

Chiar l-aş fi pocnit.

La dracu' cu eventualele consecinţe.

— Bine, răspund şi iau o gură din bere.

E exagerat de amară, sau poate că eu sunt într-una din stările alea. Karissa m-a derutat. Nu ştiu dacă ne apropiem de un punct comun sau ne îndepărtăm mai mult unul de altul.

— Bine, repetă el, învârtind paharul de whisky din care se aud cuburile de gheaţă lovindu-se, în timp ce el agită băutura spre mine. Dacă tu eşti bine, atunci nu vreau să ştiu cum arată celălalt.

Vrea informaţii, informaţii pe care ştie că nu mă ofer să i le dau, dar nu e prost, chiar deloc. S-ar îngrijora de-a binelea dacă ar crede cu adevărat că vreun tip mi-a

Din bucătărie vine miros de cafea. Au trecut două săptămâni – paisprezece dimineți lungi – de când am adus aparatul acasă.

În sfârșit, îl folosește.

Karissa stă lângă blat, într-o pereche de chiloți și cu un tricou de-al meu, și stă cu spatele la mine. Mă opresc în prag și pentru o clipă admir priveliștea. Îi văd profilul și-i observ expresia pasivă. În mână ține o ceașcă albă, una pe care presupun c-a luat-o de prin dulapul cu porțelanuri pe care nu le folosesc niciodată. Din ceașcă ies aburi, iar ea suflă ușor înainte să ia o înghițitură mică.

Și încă una.

Și încă una.

– Bună dimineața.

Se întoarce când mă aude. Încremenește când mă vede, cu ochii scanându-mi chipul și pieptul, admirându-și opera. Mă aștept să plece, să mă ignore, cum face de obicei atunci când vreau să încep o conversație, în schimb, vine spre mine.

După câțiva pași se oprește și zăbovește în fața mea, la doar câțiva centimetri distanță. Rămân tăcut, stoic, în timp ce-mi întinde ceașca și-mi oferă, în tăcere, din cafea.

Simt o încordare în piept.

E o ramură de măslin, bineînțeles, dar e una pe care nu vreau s-o primesc.

A gustat din cafea, deci nu cred să fie ceva în neregulă cu ea, dar îmi amintesc exact ce s-a întâmplat ultima oară când am crezut asta.

După o secundă, oftează, dându-și seama că nu mă voi atinge de cafea, își ia ceașca și pleacă.

– Mulțumesc pentru aparat, Naz, spune cu voce joasă. Apreciez mult.

Ray se abține să nu râdă.

Eu mă abțin să nu-l pocnesc peste ochi.

După lăsarea serii, mă arunc în scaunul din piele neagră de la Cobalt și trag de o sticlă de bere blondă și rece, sperând că alcoolul îmi va calma nervii făcuți franjuri, dar e inutil, având în vedere cum se holbează Ray la mine.

Mă întorc spre el și ridic din sprânceană provocându-l în tăcere, iar colțul gurii îi zvâcnește necontrolat. Nu se pricepe deloc să-și ascundă emoțiile și, în mod categoric, azi nu-și poate ascunde amuzamentul.

Îi dansează în privire.

Îi place.

După un moment, pierde complet bătălia, chicotește, și apoi rânjește cu toată gura.

— Cum te simți, Vitale?

Măcar încă nu e beat.

Dacă mi-ar fi zis Naz cu privirea aia?

Chiar l-aș fi pocnit.

La dracu' cu eventualele consecințe.

— Bine, răspund și iau o gură din bere.

E exagerat de amară, sau poate că eu sunt într-una din stările alea. Karissa m-a derutat. Nu știu dacă ne apropiem de un punct comun sau ne îndepărtăm mai mult unul de altul.

— Bine, repetă el, învârtind paharul de whisky din care se aud cuburile de gheață lovindu-se, în timp ce el agită băutura spre mine. Dacă tu ești bine, atunci nu vreau să știu cum arată celălalt.

Vrea informații, informații pe care știe că nu mă ofer să i le dau, dar nu e prost, chiar deloc. S-ar îngrijora de-a binelea dacă ar crede cu adevărat că vreun tip mi-a

făcut asta. Zgârieturile sunt amprenta furiei unei femei și doar o singură femeie ar fi putut să-mi lase semnele astea și să fie încă în viață.

Ray știe treaba asta, dar nu înțelege.

Tot nu înțelege de ce Karissa încă mai respiră.

De nu am... de ce n-o voi... de ce *nu pot*... s-o ucid.

Râde din nou, de data asta mai ascuțit, în timp ce ia o gură de băutură.

— Păcat.

Mă uit la el și sper că se referă la vreo ocazie ratată și că nu este vreo insultă la adresa mea.

Spre deosebire de ceilalți tipi pe care îi ține prin preajmă, eu, unul, n-am depus niciun jurământ ca să fiu aici. N-am fost niciodată cooptat în organizația pe care o conduce, nu mi-am dedicat niciodată viața lucrurilor pe care le fac ei. Le fac, desigur. Fac chiar mai multe decât ceilalți. Dar o fac în urma unei înțelegeri, cu un fel de respect reciproc ce nu are nevoie de împungerea degetului arătător care s-o facă reală.

O fac pentru că e ca un tată pentru mine.

O fac pentru că vreau.

O fac pentru că, acum mult timp, am decis că asta mi-e dat să fac.

Așa că atât timp cât îi sunt loial, și Ray știe asta, nu mă poate trata ca pe ceilalți tipi. Poate să mă forțeze doar până la o anumită limită. Nu ne-am înjunghia pe la spate, dar nimic nu ne poate opri ca, într-o zi, să ne înjunghiem în față.

Nimeni nu e cu adevărat în siguranță.

Prietenul meu cel mai bun mi-a dovedit asta.

Chestia e că nu sunt singurul care-l voia mort pe Johnny.

Și Ray îl voia.

Își dorea ca neamul Ritei să fie distrus.

Îi voia mestecați și-apoi scuipați.

Voia ca ei să sufere cum a suferit și el.

Cum am suferit și *noi*.

Singurul jurământ pe care i l-am făcut a fost că mă voi ocupa de asta.

Că-i voi distruge.

Că voi face dreptate.

Singurul lucru care-o ține pe Karissa în viață – care-l oprește pe Ray să pună pe altcineva s-o omoare – este că nu vrea să taie legăturile cu mine. E o chestie personală și, pentru moment, asta cântărește mai mult decât oricare afacere, dar nu sunt prost.

S-ar putea să nu fie așa tot timpul.

Karissa crede că sunt un monstru – sunt convins de asta – pentru c-o forțez să stea cu mine, și poate că sunt. Poate că sunt un nenorocit fără pereche. Cu siguranță nu sunt un om bun. Dar ea nu-și dă seama că tocmai datorită acestui lucru ea încă mai respiră. De-asta apucă să se trezească în fiecare zi și să mă urască.

E în viață pentru că nu m-am putut convinge s-o ucid și nimeni altcineva nu e suficient de prost încât să o facă în locul meu.

— E păcat?

Mai iau o gură din bere, apoi mă uit la sticlă și învârt ce-a mai rămas din lichid.

— E păcat de tot, dacă mă-ntrebi pe mine, continui. Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Dar s-au întâmplat, răspunde el. Și doar un fraier ar ignora asta.

Ei bine, *asta* e o insultă, dar îmi păstrez calmul și îmi termin berea.

— Mda, atunci bine că nu sunt un fraier. Nu ignor nimic.

Las sticla deoparte și mă ridic, îndreptându-mi costumul pe corp. Nu mă obosesc să spun la revedere, doar îl strâng pe Ray de umăr în drum spre ieșire.

E o noapte toridă, genul de noapte în care întunericul se simte mai dens decât de obicei și aerul e mai greu în plămâni și-mi face pieptul să se încordeze când respir. Urăsc astfel de nopți. E genul de aer care i-a furat ultima suflare Mariei. Senzația de rău augur îmi furnică pielea, un fior în căldură, ca și când mă lupt cu un curent care vrea să mă tragă la fund, dar eu nu-l las.

Niciodată nu-l las.

Mașina e în parcarea privată din spatele barului Cobalt, pe aleea care trece prin spatele clubului. Mă îndrept spre ea fără să mă grăbesc, neștiind ce să fac sau ce să zic când am s-o văd din nou pe Karissa.

Ajung în parcare și mă îndrept spre mașina aflată sub un stâlp de iluminat, apăs butonul de la chei să o deblochez, când aud un zgomot în spatele meu. E slab, abia îl aud, o lovitură cu piciorul în pietrișul de pe jos, un foșnet într-o briză inexistentă. Mi se ridică părul de pe brațe și mă încordez, în timp ce fiecare părticică din mine intră în alertă.

E cineva acolo.

Inima îmi bate rapid știind ce urmează, mintea lucrează repede la o strategie. Nu-mi iau arma cu mine decât dacă știu că am nevoie de ea. Nu pot purta nici măcar un nenorocit de briceag fără ca poliția din New York să-l numească armă letală. Mă încrunt în întuneric și caut ceva ce aș putea folosi ca să mă apăr, dar nu văd nimic.

Cu pumnii să fie, atunci.

Am fost binecuvântat cu doi foarte puternici.

Atâta vreme cât am pumnii, nu sunt fără apărare.

Zgomotul e și mai aproape – cinci metri, maximum. Îmi fac curaj și mă întorc, pregătit să atac înainte să-i dau răgaz celuilalt să facă vreo mișcare, când văd un chip, niște ochi mari și căprui familiari, care mă iau prin surprindere câteva secunde, suficient de mult cât o armă să fie îndreptată chiar spre pieptul meu.

Carmela Rita.

Stă dincolo de raza de lumină, cu mâinile tremurând pe pistolul de calibru mic și cu degetul pe trăgaci. Mă opresc și nu fac nicio mișcare bruscă, să n-o sperii.

Pentru că va trage.

Știu că va trage.

Privirea din ochii ei așa îmi spune.

— Bună, Carmela, zic calm. Mă bucur să te văd din nou.

— Să nici nu... să nu îndrăznești să vorbești așa cu mine! strigă ea, cu vocea tremurând. Să nu vorbești cu mine ca și când am fi prieteni!

Strânge pistolul cu ambele mâini acum, dar tot mai tremură, nesigură. E dementă, mai mult decât oricine am întâlnit până acum. E o pisică sălbatică încolțită, gata să-mi sfâșie mutra.

Îmi pare rău pentru ea, fii-sa i-a luat-o înainte.

Îmi ridic mâinile încet, să vadă că nu vreau să-i fac rău. Nu acum, cel puțin. N-am nicio intenție s-o rănesc azi.

— Foarte bine, zic. De ce nu-mi spui de ce ești aici?

— L-ai omorât! L-ai omorât pe Johnny! Mi-ai luat tot ce-aveam și-acum vreau totul înapoi! Am nevoie de tot, iar tu ai să-mi dai!

Karissa, cred. O vrea pe Karissa.

Dar n-o va primi.

N-o voi lăsa.

Nu pot.

Nu pot s-o las pe Karissa să devină victimă colaterală. Mintea îmi lucrează rapid, încercând să găsesc cuvintele potrivite, un mod să-i distrag atenția, suficient cât să-mi ofere un avantaj. Nu cred că știe unde locuiesc, decât dacă nu i-a spus Karissa înainte să rupă relațiile cu ea. Puțini oameni știu unde locuiesc tocmai din acest motiv.

— Vrei...

— O vreau pe fiica mea, mă întrerupe. Dar acum am nevoie de bani.

Mă încrunt.

— Bani?

— Johnny mă menținea pe linia de plutire. N-am unde să mă duc fără el. N-am nimic fără el! Am nevoie de bani, am nevoie să ies din mizeria asta, iar tu o să mă ajuți.

Mai face un pas, în lumină. E mai distrusă decât am crezut inițial – murdară și dementă. Mă întreb cum a trăit în ultimele săptămâni fără Johnny, dar e clar că orice-ar fi avut pus deoparte s-a evaporat, dacă e suficient de disperată să încerce să mă strângă *pe mine* cu ușa.

— N-am bani la mine. Va trebui să merg să-ți aduc.

— Mincinosule! spune fluturându-și pistolul în fața mea. Dă-mi portofelul tău.

Ezit, dar îmi duc încet o mână la buzunarul din spate și apuc portofelul. Îl scot și-l deschid, decis s-o împac când îi ofer banii, dar pentru ea nu e suficient.

— Aruncă-mi-l, strigă ea. Și nu-ncerca nimic, Vitale. O să trag.

Rahat.

Arunc portofelul spre ea. Aterizează la câțiva centimetri în fața ei și se apleacă cu grijă ca să-l ridice, asigurându-se că are în continuare îndreptată spre mine arma care-i tremură în mână, cu degetul încă pe trăgaci.

Se chinuie să țină pistolul îndreptat spre mine în timp ce se uită la portofel și își dă seama că am mințit-o.

Sunt peste o mie de dolari.

Sper c-o să ia banii și-o să lase portofelul, în schimb, îl bagă în buzunar, apoi își mută privirea la mine.

— Acum, dă-mi cheile.

— Cheile?

— Da.

— Îmi furi și mașina, Carmela? Credeam că ești mai inteligentă de-atât. Știi că mașinile noi au GPS. N-o să ajungi prea departe.

— Iar minți, spune ea. Dacă e cineva care ar avea o mașină fără GPS, tu ai fi ăla. Nu lași pe nimeni să-ți urmărească mișcările.

Inteligent.

Sunt aproape impresionat.

— Și-apoi, nu-ți vreau mașina, spune ea. Vreau doar să mă asigur că nu mă poți urmări.

Bine, chiar e deșteaptă.

Scot cheia de la Mercedes de pe breloc cu mișcări lente, când clatină din cap și mai face încă un pas spre mine.

— Dă-mi-le *pe toate*. Nu mă păcălești tu pe mine.

Prea deșteaptă.

Dar mă subestimează.

Țin o cheie de rezervă în mașină.

Arunc cu ură cheile și o privesc cum le ridică. Când o văd că se retrage, mă cuprinde panica. Trebuie să găsesc o modalitate s-o opresc, s-o întârzii. Nu pot s-o las, pur și simplu, să plece.

Fac un pas, cu numele ei pe buze.

— Car...

Ușa din spate a clubului se deschide și încep să se audă voci venind spre parcare. Prezența lor o face pe Carmela să acționeze, ca flacăra care aprinde fitilul. O văd pe fața ei, e prea târziu să reacționez, prea târziu să o dezamorsez.

Explozia răsună neașteptat, iar împușcătura scânteiază timp de o fracțiune de secundă înainte să simt durerea. Încep să înjur răsuflând tăios, în timp ce simt flăcări în piept, o arsură în partea stângă, iar amorțeala începe să radieze din acel loc.

La dracu'.

La dracu'.

La dracu'.

Nu pot să respir.

Presez pe partea lovită, scâncind de durere, și inhalez adânc, în timp ce un al doilea glonț străpunge noaptea și se lovește de portieră, ricoșând și aruncând cioburi pe scaunul șoferului. Genunchii îmi cedează și mă las la pământ lângă mașină, încercând să mă apăr în timp ce ea își golește arma, glonț după glonț, în direcția mea. Simt cum gloanțele trec pe lângă mine și cum se opresc în mașină.

Apasă trăgaciul din nou și din nou.

Clic.

Clic.

Clic.

Ridic capul, cămașa e plină de sânge și aud un zgomot distinct. Nu mai are gloanțe. Respir greoi, iar adrenalina mă activează. Durerea e profundă, ca și când cineva m-ar fi înjunghiat cu un vătrai. Sper că e doar o rană superficială, dar doare ca dracu'.

Carmela se retrage disperată. Împușcăturile i-au speriat pe cei care ieșiseră din bar, dar urma să iasă și alții, iar ea știe asta. Știe că vin și că e fără apărare, și că

eu n-am murit. Ori sunt un norocos nenorocit, ori n-are habar să tragă. Privirile ni se întâlnesc pentru câteva secunde, câteva secunde în care mă îmbăt cu teroarea din ochii ei.

Apoi, dispare.

Într-o clipită, cât mi-a luat să deschid ochii, fuge și dispare în întuneric. Încerc să mă ridic, încleștându-mi fălcile de durere și chinuindu-mă să-mi mențin respirația sub control. Pentru moment, pot să stau pe picioarele mele, dar pierd sânge.

Simt asta.

Nu pot să rămân aici.

Poliția nu e niciodată departe și au fost prea multe împușcături ca să nu le raporteze nimeni. Aud oamenii ieșind buluc pe ușa clubului, țipând, dar nu mă opresc ca să văd cine sunt. Mă urc în mașină, deschid torpedoul și scot cheia de rezervă. Mi-e greu, având în vedere că mă folosesc doar de mâna dreaptă, cu stânga presez rana, dar reușesc să pornesc mașina înainte să ajungă cineva la mine.

Totul e în ceață când demarez în trombă.

Vederea mi-e tulbure și capul stă să-mi plesnească.

Nu știu sigur cum dracului am să ajung acasă.

Dar până parchez în fața casei deja mă simt ca și cum aș atârna doar de un fir de ață. Nu opresc motorul și încerc să intru în casă. Ar trebui să mă duc la un spital, știu, dar nu pot.

Or să pună întrebări.

Iar eu n-am răspunsuri pentru ei.

Ușa e descuiată. De obicei mă supăr pe Karissa că nu o închide, dar acum îi mulțumesc lui Dumnezeu c-a făcut-o. O împing și o deschid, cu sângele scurgându-se pe mână cât timp mă chinui. Trântesc ușa în urma mea și-apoi mă sprijin de ea, scâncind.

Aud paşi coborând de la etaj în timp ce mai fac nişte paşi, împleticindu-mă pe hol.

Karissa.

— Naz? o aud panicată când apare în faţa mea, cu ochii plini de groază.

Îşi scoate căştile, se grăbeşte spre mine şi mă apucă de cămaşă.

— O, Doamne, sângerezi, Naz! Chiar *sângerezi*!

Mă holbez la ea, hipnotizat de frica din vocea ei — nu din cauza mea, ci *pentru* mine. E speriată pentru mine?

— Ce ţi s-a întâmplat, întreabă ea. Iisuse, e sânge peste tot!

— Am fost împuşcat, răspund eu. Doar o dată, cred.

— Împuşcat? Cineva te-a *împuşcat*?

Mă pipăie disperată, iar eu fac grimase şi strâng din dinţi ca să nu înjur din nou.

— O, Doamne, îmi pare atât de rău!

Se dă repede la o parte. Are sânge pe mâinile care îi tremură în timp ce-şi caută telefonul. Îl scapă o dată... de două ori... apoi reuşeşte să-l ţină suficient de bine în mâini cât să apese un buton de pe ecranul spart.

Ea şi telefonul ei idiot.

— Doar... rezistă, spune ea. Rezistă, bine? Am să cer ajutor.

Începe să formeze numărul de la Salvare, dar până să apese ultima cifră, o opresc şi clatin din cap, în timp ce-i iau telefonul din mână.

— Nu! Fără poliţie.

— Ce? spune în timp ce mă priveşte şocată. Naz, eşti rănit! Adică ai o rană foarte urâtă! Ai nevoie de o nenorocită de ambulanţă! Trebuie să mergi la spital!

— Carter, şoptesc eu. Sună-l pe Carter.

— Cine e Carter?

— E doctor, spun eu. Numărul lui e... ăăă... trei patru șapte, ăăă... opt cinci trei... ă... unu...

— Unu, și mai ce? Întreabă ea, când ezit. Ce urmează?

Clatin din cap. *La dracu'*. Totul e în ceață. Mă clatin.

— Telefonul meu... e în telefonul meu... Caută-l pe Carter.

Își aruncă telefonul și începe să caute prin buzunarele mele de la pantaloni până îl găsește pe-al meu. Sună în timp ce eu mă împleticesc pe lângă ea, ignorându-i protestele. Rana sângerează urât, dar nu cred că a atins nimic vital.

Dacă ar fi atins o arteră, aș fi fost mort până acum.

O aud pe Karissa, dar parcă ar vorbi de sub apă. Vorbește disperată la telefon, apoi mă strigă.

— Naz, așteaptă... a spus să nu te miști, să stai unde ești!

Înainte să pot răspunde, mă apucă și încearcă din răsputeri să mă ajute să ajung în birou. Mă prăbușesc pe canapea și încerc să-mi țin ochii deschiși. Trebuie să opresc sângerarea.

— Spune-i să se grăbească, mormăi.

— E pe drum, spune ea, aruncând telefonul pe jos înainte să termine de vorbit. Ce pot să fac? De ce-ai nevoie?

— Presează rana, spun eu.

Eu nu mai am putere s-o fac, și mă doare prea tare. Instinctul de conservare e pe cale să mă lase baltă.

— Cum?

— Ia... un prosop sau ceva. Folosește orice.

Se uită în jur după ceva ce poate folosi, apoi, decide să-și dea jos bluza. Se întâmplă într-o clipită, acum se dezbracă, apoi, practic e deasupra mea îmbrăcată doar în sutien, și cu maioul alb mototolit în mâini.

Nu putea să facă rost de un prosop?

Îmi dă mâna la o parte și apasă cu putere. Mă strâmb și gem în timp ce durerea îmi străpunge sufletul.

– Pe bune, Karissa, mormăi, eu sunt rănit, și tu începi să-ți dai hainele jos? Încerci să mă omori?

– Nu e amuzant, zice ea cu un tremur în voce și extrem de serioasă.

Nu i se pare nimic amuzant în toată chestia asta. Cu efort reușesc să-mi deschid ochii și mă uit la ea ca prin ceață, dar văd clar lacrimile care-i curg șiroaie pe obraji.

Imaginea mă trezește rapid.

– Hei, spun hotărât în timp ce mă întind spre ea și îi șterg obrazul cu podul palmei, ignorând faptul c-o murdăresc de sânge pe față. Nu plânge. O să fie în regulă.

Nu-mi întâlnește privirea, pentru că o preocupă rana, în timp ce apasă cu toată forța pe care o are și în timp ce lacrimile încă îi mai curg pe obraji. Nu știu ce să spun. Nu știu dacă atacul sau faptul că mi-am dat seama că o rănesc din nou mă fac să vărs, iar greața e atât de intensă, că-mi arde gâtul, totul e în ceață și pieptul e pe punctul de-a ceda.

Chiar că ar putea să-mi cedeze inima în stilul ăsta.

Mă învăluie repede o amețeală, iar vederea mi se întunecă pe măsură ce broboane de transpirație se adună deasupra sprâncenelor și curg pe față, cât încerc să să rămân conștient. Fiecare secundă e și mai dificilă, fiecare respirație e și mai chinuitoare.

– De unde știi? întreabă ea încet. De unde știi c-o să fie în regulă?

Închid ochii, pleoapele sunt prea grele, greața e prea puternică pentru a mă mai lupta cu ea, mă las purtat de val. Mă chinui cu toată energia pe care o mai am să răspund, dar cuvintele mele sunt doar o șoaptă.

– Pentru că nu scapi tu de mine așa de ușor.

— Naz! O, Doamne, Naz!

Nu dorm, dar nici treaz nu sunt; lumea este o ceață care se mișcă cu încetinitorul, o iluzie pe care n-o pot crede. Nu e real. N-are cum să fie. Nu poate să se întâmple asta. Vocea ei este un urlet fierbinte de groază, un sunet care îmi străpunge oasele și mă lasă fără suflare.

— Naz!

Strigă din nou, iar numele meu se transformă într-un țipăt ascuțit. E mai puțin de o clipită, o fracțiune de secundă în care mă holbez în întunericul gros la un chip rece, care obișnuia să mă privească cu căldură.

Se spune că atunci când pleci din această viață, mori de mâinile unui prieten.

Eu n-aș fi crezut niciodată că va fi el.

Împușcătura e însoțită de o sclipire; mă izbește în piept, ca o pocnitoare care îmi explodează între coaste. Nu pot să vorbesc, nu pot să reacționez, iar durerea mă distruge pe interior, extinzându-se, explodând.

La dracu', sunt mort.

Mor.

Cad din nou pe pat, vederea mi se întunecă de la glonț, iar sângele murdărește așternuturile albe din jurul meu. Totu-i negru în întuneric, un neant tenebros care amenință să mă răpească.

Încă mai țipă.

Îmi strigă numele.

Din nou și din nou.

Naz.

Naz.

Naz.

Numele îi moare pe buze în timp ce o altă împușcătură se aude cu ecou în cameră, iar vocea îi e înghițită de un icnet puternic. Un icnet care imploră aer, după încă o respirație, după încă o șansă... un icnet care mă cutremură din temelii, o durere pe care o simt pe sub piele, mai puternică decât glonțul din piept, strângându-mi inima până când explodează.

O clipită și dispare. Nu mai e nimic altceva în jurul meu, în afară de întuneric, iar camera e complet amorțită.

O altă clipită și mă forțez să mă mișc, sfidând legile naturii pe măsură ce mă chinui s-o trag în brațele mele. Încă mai icnește, disperată, încearcă să vorbească, buzele i se mișcă în timp ce-mi pronunță numele, fără niciun sunet însă. O țin strâns și mă lupt... mă lupt... mă lupt, dar nu mai e suficientă luptă în lumea asta pentru ea.

Încă o clipită și dispare și ea.

Capitolul șase

Prin întunericul gros, mă lovește mirosul slab al antisepticului și mă face să mă strâmb. Tremur, cu pătura subțirică ce mă acoperă rece și rigidă, ca o peliculă fină de gheață, în timp ce aerul suflă de undeva de deasupra mea.

Știu exact unde sunt încă dinainte să deschid ochii. Am mai fost aici. Nu e prima dată când mă trezesc așa.

Ultima oară am crezut că sunt în iad.

Spitalul.

Mă înconjoară un aer rece și e o liniște deplină, dar aud haosul de la distanță: bipăitul aparatelor, pași grăbiți, vorbe șoptite. Mă forțez să deschid ochii și nu mă surprinde întunericul ce mă întâmpină.

Încă e noapte.

Dac-o mai fi aceeași zi...

Văd în ceață și capul mi-e greu. Medicamentele îmi curg prin organism și, odată cu ele, vine leneveala, dar mai ușurează din durere.

Nu vreau să mă mișc.

Mă doare până și să clipesc.

Însă ignor durerea și îmi schimb oricum poziția, încleștându-mi fălcile când încerc – și nu reușesc – să mă așez în fund în pat. Mă furnică vârfurile degetelor, mi se usucă gura și simt cum mă cuprinde o greață subită.

Simt că aproape îmi explodează capul.

Mă prăbușesc înapoi cu un oftat resemnat și încep să mă pipăi. Am un bandaj mare pe partea stângă, de acolo de unde vine toată durerea. Am o perfuzie în brațul drept, legată la o mașinărie care pompează ceva incolor în venele mele.

Orice-ar fi, nu-mi trebuie.

Mă strâmb și smulg perfuzia din braț și o arunc cât colo, ignorând sângele care începe să curgă din rana micuță. Scot toate firele care ies din mine, smulgând acele și deconectându-mă de la mașinării.

Cu ochii înceţoşaţi, scanez camera în întuneric. Sunt singur. Nu mă surprinde, dar presiunea pe care o simt în piept în acest moment nu are legătură numai cu rănile pe care le-am suferit. Indiferent de cât de irațional ar putea părea, o parte din mine își dorește să fi fost aici, lângă mine, când m-am trezit.

Dar nu e nici urmă de Karissa.

Și-a găsit scăparea, șansa să fugă acolo unde n-ai cum s-o urmărești. Acum e liberă.

La doar un minut după ce mi-am recăpătat cunoștința, se deschide ușa de la cameră. Mă uit în direcția aceea, după Karissa, sperând prostește că ea va fi cea care va intra.

În schimb, e un bărbat care îmi este, din nefericire, prea familiar.

Dr. Michael Carter.

Bine, nu e tipul *acela* de doctor, neapărat.

E medic veterinar.

Ceea ce înseamnă că niciunul dintre noi n-are ce căuta aici.

Spitalele înseamnă acte, adică rapoarte obligatorii, adică e doar o chestiune de timp până când apare poliția la ușă. Vin la Carter să mă coasă rapid și discret, dar asta n-a fost nici rapid și nici n-are cum să fie prea discret.

Bărbatul măcar are bunul-simț să lase lumina stinsă, oferindu-mi un început de zâmbet nervos, pe măsură ce se apropie agitat.

Nu-i răspund la fel.

N-am de ce să zâmbesc.

Îl întreb cu vocea răgușită:

— De ce sunt aici?"

Ezită, apoi oprește toate mașinăriile de la care m-am deconectat, ca să nu alerteze pe nimeni altcineva. Se așază lângă mine pe marginea patului:

— N-am avut încotro, Vitale. Ai pierdut mult sânge.

— Nu-mi pasă, îi răspund. Ar fi trebuit să furi de la Crucea Roșie înainte să mă aduci aici.

Tace gânditor și se uită în jur, la orice altceva în afară de mine. Știe c-a făcut o greșeală. Privirea i se oprește pe un scaun gol din colțul celălalt al camerei, un scaun pentru vizitatori, dar nu e nimeni acolo pentru mine.

Mă gândesc că nimănui nu-i pasă *atât* de mult de mine.

— Am discutat cu chirurgul... suntem prieteni. E un om bun. A spus că rana din partea stângă a fost curată. Urâțică, dar superficială. Au oprit sângerarea și-au reparat daunele.

— Deci, din nou... de ce dracului sunt aici?

Clatină din cap.

— Femeia care a sunat? Era îngrijorată.

Privirea mi se oprește pe scaunul gol.

— N-are cum să fi fost prea îngrijorată.

Scapă un râs sugrumat.

— Era distrusă când am ajuns acolo. Își ieșise din minți. Biata de ea avea mai mult sânge pe ea decât tine. Erai inconștient, dar respirai bine, aveai pulsul scăzut, dar erai pe linia de plutire. Și, totuși, ea încerca să-ți

ofere primul ajutor, să-ți sufle aer în plămâni, mai mult strica decât să te ajute. De fiecare dată când te apăsa pe piept, pierdeai și mai mult sânge. Aproape că te-a omorât încercând să te mențină în viață.

În ciuda situației, zâmbesc. Pare exact Karissa – îmi distruge viața fără ca măcar să-și dea seama ce-mi face.

– Așa că de-aia a trebuit să te aduc la spital, spune el. Știu că e întotdeauna ultima soluție, Vitale, dar starea în care erai? Starea în care era ea? Era ultima soluție.

– Au raportat incidentul?

Oftează.

– Știi că trebuiau s-o facă.

Aș vrea să pot fi furios pe el, pentru problemele evidente pe care mi le-a creat aducându-mă aici, dar n-am cum. Nu-mi pot impune să fiu supărat, când mă doare în piept ca dracu' și când nu pare să-mi pese decât de Karissa.

Nenorocita de maică-sa m-a împușcat și mie îmi pasă doar de ea. *Ca să vezi.*

Îmi schimb din nou poziția și mă încrunt din cauza durerii, în timp ce Carter se ridică.

– Relaxează-te, bine? spune uitându-se la perfuziile pe care le-am aruncat pe podea și clatină din cap. Știu că n-am nicio autoritate asupra ta aici... sau oriunde... dar sper să ai încredere în decizia mea. Te vor ține aici timp de 48 de ore, sub observație.

– 48 de ore.

– Da, dar te cunosc, Vitale, așa că sper că ai să le oferi măcar jumătate din timpul ăsta. Doar pentru că n-a fost fatală, nu înseamnă că nu e o rană serioasă, să știi.

Știu, dar nu spun nimic, doar oftez resemnat și închid ochii, încercând să ignor puseurile de durere.

Mă lupt cu somnul toată noaptea, prea paranoic să *las garda* jos într-un loc ca ăsta, unde e prea ușor să curmi *viața cuiva*. Tot ce trebuie e să strecori medicamentul

greşit şi toată lumea o să-l considere un accident. Dar în ceea ce mă priveşte nu există accidente.

Vine o asistentă să-mi verifice semnele vitale şi încearcă să-mi înlocuiască perfuzia şi să bage morfină intravenos, dar o gonesc şi refuz tot. Durerea devine din ce în ce mai rea pe măsură ce medicamentul pe care îl aveam în sistem începe să-şi piardă efectul, iar pe lângă agonie, vine şi un puseu de furie amară.

Mai bine ajung la morgă decât iar în spital.

Până răsare soarele, anunţând o nouă zi, devin insuportabil, plin de furie reţinută care răzbate prin fiecare cuvânt pe care-l pronunţ şi mi se citeşte în privirile pe care le arunc către oricine îndrăzneşte să se apropie de mine.

Trebuie să plec din patul ăsta nenorocit.

Din locul ăsta nenorocit.

Din viaţa asta, din situaţia asta nenorocită, din existenţa asta.

Într-o decizie de moment, arunc pătura de pe mine şi mă ridic, şi simt cum mă înjunghie o durere în stomac. Încerc să mă ridic în picioare, când se deschide uşa şi camera se umple de voci. Pe una o recunosc imediat, şi mă trece un fior, iar fiecare milimetru din corp îngheaţă.

Albastru. Probabil e singura culoare care mă afectează mai mult decât roşu. Roşul este plin de pasiune, dar albastru este ceea ce se întâmplă când pasiunea îngheaţă. Nu simt nimic – *nimic* –, în afară de ură pură, genul acela care-ţi umple tot corpul şi-ţi îngheaţă sângele în vene, blocându-te pe interior. Sunt o epavă de om, plin de mânie nealterată, şi nu-mi cer scuze pentru asta.

Când văd albastru peste tot, nu-mi cer scuze pentru *nimic.*

Mă uit spre uşă şi văd doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme albastre, cu insignele aurii şi sclipitoare pe care au înscrise numele şi însemnele NYPD prinse pe mâneci.

Între ei stă un bărbat într-un costum gri, iar vocea lui este cea care îmi zgârie timpanele ca și când el ar fi un piolet, iar eu un gheţar.

Detectivul Jameson.

Prima dată când l-am întâlnit eram tot într-o astfel de cameră, după ce mă trezisem cu o gaură în piept și cu o jumătate de viaţă pe care s-o mai repar. A săpat în ziua aceea, a săpat după răspunsuri despre ce s-a întâmplat, iar eu am fost sincer.

Eram prea distrus ca să le mai ţin în mine.

I-am spus că Johnny Rita mi-a ucis soţia.

Mi-a spus că va face dreptate.

N-a făcut-o.

Bărbatul acesta m-a *minţit*.

Pot să respect un criminal sau un hoţ, dar n-am niciun fel de respect pentru cineva care mă minte în faţă. Spune ceea ce crezi cu adevărat și crede cu adevărat ceea ce spui, sau nu mai vorbi deloc.

Viaţa e prea scurtă ca să punem fundiţe pe rahat.

Detectivul Jameson intră în cameră, cu un zâmbet larg și fals pe faţă, împreună cu partenerul lui mai tânăr care-l urmează. Nu prea am avut de-a face cu detectivul Andrews, dar e mai direct, nu zâmbește forţat și nici nu se preface că e altcineva în afară de ceea ce. E un ticălos, iar asta aproape că mă face să-l plac.

Aproape.

– Domnule Vitale, zice detectivul Jameson, venind lângă patul meu, îmi pare rău să aud ce ţi s-a întâmplat.

– Sunt sigur că-ţi pare.

– Chiar îmi pare. Dar mă bucur să văd că te poţi mișca. Voiai să...? începe făcând o pauză, în timp ce se uită teatral în jur. Pleci undeva?

Nu-i răspund și mă așez cu grijă din nou în pat. Nu pot să mă ridic acum, nu de faţă cu toţi ăștia. Probabil

c-am să cad direct în nas și nu vreau să le ofer această satisfacție.

Ca să nu mai zic că nu am nimic altceva pe mine decât un halat de spital închis la spate și nu-mi văd hainele pe nicăieri.

— Unde-aș putea să mă duc? întreb.

— Bună întrebare, zice Jameson și se așază pe scaunul negru, fără să aștepte vreo invitație, în timp ce partenerul lui se sprijină de perete.

Ofițerii în uniformă stau pe hol și nu se apropie prea mult. Sunt acolo doar ca întăriri.

Pentru ce? Nu știu.

Nu e ca și când i-aș ataca în mijlocul unui spital, în miezul zilei.

Nu, în schimb m-aș strecura în casele lor după lăsarea întunericului.

— Vrem doar să-ți punem câteva întrebări referitoare la incidentul de azi-noapte, continuă detectivul, în timp ce-și scoate un carneţel și un pix din buzunarul de la haină.

Îl deschide la prima pagină goală, fără să se uite la mine, și întreabă:

— Poți să-mi spui cine te-a împușcat?

Răspund fără ezitare:

— Da.

Liniștea înghite camera timp de câteva secunde, înainte ca bărbatul să-mi întâlnească privirea și să ridice o sprânceană:

— Păi?

— Păi, ce?

— Nu-mi spui cine?

— Nu.

Se încruntă.

— Nu?

— M-ai întrebat dacă pot să-ți spun, nu dacă vreau, clarific eu. N-am nicio intenție să-ți spun absolut nimic.

Andrews intervine și își drege vocea.

— Dacă ți-e teamă de răzbunare...

Izbucnesc în râs, dar imediat mă încrunt, cu lacrimi în ochi și cu durerea care-mi pătrunde prin tot corpul, ca un curent electric care-mi trece prin vene. Evit să mă uit la cei doi, îmi încleștez fălcile și închid ochii, ca să alung senzația.

Când îi deschid din nou, privirea mi se oprește în ușă și mă blochez, încremenit de ceea ce văd. Karissa e în cadrul ușii, sprijinită în tăcere de prag, îmbrăcată într-un tricou negru prea mare și într-o pereche de pantaloni din flanel, de parcă tocmai s-a dat jos din pat. Are părul prins în vârful capului, înnodat și răsucit, cu șuvițe rătăcite care-i încadrează fața. Are urme pe obraji și o roșeață pe piele care i se trage de la cea mai recentă repriză de plâns.

E distrusă, dar atât de al dracului de frumoasă.

Vreau s-o repar.

Dar vreau încă și mai mult s-o distrug.

Îi întâlnesc privirea și simt o presiune în piept când îi văd suferința. E tristețe, da, dar și mai mult văd frică.

Încă îi e frică de mine?

De ce mai e aici?

Oftând, îmi iau privirea de la ea și mă uit din nou la detectivi. Sunt prea epuizat și mă simt prea umilit și mă doare prea tare ca să mai joc farsa asta. Jameson vorbește din nou, despre aceleași tâmpenii, despre menținerea în siguranță a străzilor, știind al dracului de bine că eu sunt unul dintre infractorii orașului ăsta blestemat. Amândoi știm asta, dar el nu poate s-o dovedească, așa că îl ignor complet, la fel cum l-aș ignora când ar face pe narcisistul

labagiu care tânjește după putere, dar nu e în stare nici măcar să prindă un nemernic de infractor.

Îl arde pe dinăuntru.

Uneori, aș vrea să-i dau foc la casă și să-l văd arzând pe bune.

— Vrei să știi cine m-a împușcat? îl întreb, întrerupându-l.

Se uită amândoi la mine, cu ochii mari și plini de speranță, în timp ce Jameson își ține și mai strâns carnețelul.

— Uite, hai să-ți zic pe litere, ca să-ți fie mai ușor să pricepi. Nu vreau să înțelegi greșit.

Jameson își flutură pixul spre mine.

— Sunt gata.

— E, ăăă... D-U-T-E. Numele de familie: D-R-A-C-U-L-U-I. Ai înțeles? Sau vrei să-ți zic din nou pe litere?

Înainte de ultimul cuvânt, Jameson își închide carnețelul și îl bagă din nou în buzunar, în timp ce se ridică de pe scaun. Știe că e inutil. Nu o să primească nimic de la mine. Face un semn spre ușă, iar Andrews se îndreaptă spre ea, în timp ce Jameson mai zăbovește puțin și se uită la mine ciudat, ca și când ar avea ceva să-mi spună.

Orice-ar fi, își consumă energia pe care ar trebui să și-o păstreze, pentru că cine știe când rămâne fără. Pare să reflecteze o clipă, apoi clatină din cap și se întoarce.

Karissa stă cu privirea în podea și se sprijină cu spatele de peretele din cameră, dându-se la o parte din drumul lor. Andrews trece chiar pe lângă ea, rânjind, dar Jameson se oprește și îi zâmbește cu căldură.

— Mă bucur să vă văd din nou, domnișoară Reed.

— Și eu.

Vocea îi e joasă, o șoaptă care abia se sparge în jurul acelor cuvinte goale. Jameson pleacă, iar ofițerii în uniformă îi însoțesc și ne lasă singuri.

Nu-mi vine să cred că e chiar aici.

E o liniște mormântală, în afară de sunetele care vin de pe hol. Karissa stă încremenită o secundă, apoi se uită spre ușă, ca și când s-ar gândi deja s-o ia la goană. Mi se face un ghem în stomac numai la gândul plecării ei, dar încerc să mă controlez și îmi dreg vocea, știind că ea nu va sparge tăcerea.

– Ești aici.

Nu răspunde imediat, iar ochii i se întorc la linoleumul tocit înainte să mă privească din nou.

– De ce n-aș fi?

Pentru că mă urăști.

Pentru că ți-am omorât tatăl.

Pentru că urmează maică-ta și, după privirea din ochii tăi, cred că știi deja asta.

– Pentru că nu erai aici când m-am trezit.

– A!

Se îndepărtează de perete și merge până la scaunul negru care a rămas gol toată noaptea fără ea. Își dă jos șlapii, își ridică picioarele murdare și și le așază sub ea, în timp ce găsește o poziție comodă.

– Nu suntem rude și nu lasă decât rudele să rămână peste noapte, așa că...

– Așa că nu te-au lăsat aici.

– Da.

Simt cum mi se urcă furia la cap. Una e să nu vină ea; cu totul altceva e să n-o lase ei. Oricât de mult ar durea, nu pot să dau vina pe ea, dar cu siguranță dau vina pe ei.

– Le-ai spus totuși cine ești pentru mine?

– Nu, spune cu o voce și mai joasă acum. Nu erai conștient, așa că oricum n-ar fi contat. Am rămas în camera de așteptare până mi-au zis că te-ai trezit.

– Ai stat aici toată noaptea?

Încuviințează ușor din cap și își frământă mâinile, trăgând de pielițele de pe degete. Mă uit la ele și văd răni și sânge. Mă întreb de câte ori a trebuit să se spele pe mâini ca să scape de sângele meu. Inelul de logodnă îi lipsește de pe deget, dar nu mă surprinde. Nu și l-a pus niciodată, oricum.

Poate așa se răzvrătește.

O modalitate prin care își arogă vreun fel de control într-o situație ieșită de sub control.

Sau poate că nici nu vrea să ne căsătorim.

Însă n-o întreb despre asta și nici ea n-a deschis niciodată discuția. Stă tăcută și încremenită, privindu-și degetele de la picioare, apoi scoate un oftat.

— Am crezut c-ai să mori.

Nu pot să descriu cât de goală îi sună vocea, așa că îi pun o întrebare de al cărei răspuns mă tem:

— Îți pare rău că *n-am murit*?

Își întoarce brusc privirea spre mine, ca atunci când accelerezi de pe loc la două sute de kilometri pe oră într-o secundă. Are lacrimi în colțurile ochilor, gata să le verse în timp ce se uită la mine cu atât de multă ostilitate; dacă n-aș fi fost rănit, chiar m-aș fi dat la o parte din fața ei. Femeia îmi spune că sunt un monstru, dar există o bestie mică în ea pe care o mai eliberează din când în când.

Probabil că n-ar trebui s-o iubesc așa de mult.

— Probabil că ar trebui să-mi pară, spune cu vocea tremurândă, în timp ce se chinuie să-și țină lacrimile. Ar trebui să te vreau mort. Numai Dumnezeu știe cât meriți, probabil. Ar trebui să te urăsc. Chiar... *te urăsc*. În unele zile mă trezesc și-mi doresc să fi dispărut, ca să nu te mai văd niciodată... dar apoi, m-am gândit c-ai putea să mori, chiar să mori. Am crezut că *mori*.

Se oprește și îi cade o lacrimă. Și-o șterge cu vârfurile degetelor și nu se mai uită la mine, dar râde cu amărăciune în glas.

— Am crezut că n-o să te mai văd niciodată, că n-o să-ți mai aud vocea mincinoasă, iar asta m-a durut mai mult decât m-aș fi așteptat, continuă.

O privesc în timp ce-și șterge altă lacrimă... și o alta... apoi îi răspund:

— Nu te-am mințit niciodată.

— Tot repeți asta, spune ea, cu vocea puțin mai ridicată decât cu o secundă în urmă, ca și când faptul că a recunoscut că nu i-ar plăcea să mă vadă mort i-a luat o piatră de pe inimă. Și partea cea mai tristă este că tu chiar crezi ce spui.

— Chiar cred. Nu te-am mințit niciodată.

— Ei bine, poate că asta e valabil în cine știe ce univers trăiești tu, dar aici, în lumea reală, există minciună prin omisiune și doare la fel de tare. M-ai păcălit. Te-ai jucat cu mine. Tot timpul cât am fost împreună m-am întrebat „De ce eu?" și acum știu foarte bine de ce. Mă manipulai! Așa că poate că nu m-ai mințit în față, dar cu siguranță nu erai sincer. Nu ai fost ceea ce spuneai că ești. Nu poți să râzi și să te prefaci că mă iubești acum și în secunda imediat următoare, să-mi distrugi lumea. Nu poți să faci asta și să te aștepți să mai am încredere în tine, Naz.

Nu poți să râzi și să te prefaci că mă iubești acum și în secunda imediat următoare, să-mi distrugi lumea. Cuvintele astea m-au lovit ca un pumn în piept. Cineva mi-a făcut și mie asta cândva, iar eu cu siguranță nu l-am iertat pentru asta.

— N-am încercat niciodată să fiu altcineva decât sunt, îi răspund. Poate că n-am dat toate cărțile pe față din prima, dar nu te-am mințit niciodată în legătură cu ce joc jucăm.

— Nu ar trebui să fie un joc!

— Aici greșești, îi spun eu. Lumea e un joc, Karissa. În viață există învingători și învinși, iar eu am făcut tot ce

mi-a stat în putere – și voi face întotdeauna ce-mi va sta în putere – să mă asigur că nu pierd niciodată. Poți să mă urăști, dar asta nu mă va opri să te protejez. Nu mă va opri să mă asigur că și tu câștigi.

— Și dacă nu poți?

În sfârșit, îmi întâlnește din nou privirea. Îmi spune totul în față, își pune inima pe tavă și își arată durerile în loc să le ascundă.

— Dacă nu putem să câștigăm amândoi? continuă.

— Ți-am zis deja ce-o să se întâmple atunci.

— Ce?

— Îți dau scândura, Karissa.

Îi ia un moment să înțeleagă. Scândura lui Carneades[2]. Dacă doar unul dintre noi ar putea supraviețui, cine ar fi? Unii consideră că uciderea se justifică atunci când îți salvezi propria viață. Nu sunt chiar împotriva răpirii unei alte vieții, dar sunt unii oameni pe care nu i-aș ucide.

Unii, ca ea.

Doar ea.

Pentru că într-o lume în care ea nu există sunt sigur că nici nu merită să trăiești. Deja am trăit o viață în întuneric, ani de zile în care razele soarelui nu m-au atins, iar acum, că am văzut din nou lumina zilei, nu cred c-aș putea să mai trăiesc altfel.

Se holbează la mine, fără să mai îndepărteze lacrima care-i curge pe obraz. Îi alunecă pe bărbie și-apoi în poală, în timp ce ea clatină din cap, de parcă nu-i vine să creadă ce-i spun.

Nu răspunde, nu continuă discuția, dar se foiește în scaun și-și așază capul pe mâner, folosindu-se de suprafața

2 Experiment inițiat de filosoful sceptic grec Carneades din Cirene, care explorează conceptul legat de autoapărare în relație cu crima (n. red.).

tare ca de o pernă. Timp de câteva minute, liniștea sufocă încăperea și niciunul dintre noi nu vorbește și nici nu se mișcă. Nu-mi dezlipesc privirea de la ea, în timp ce închide ochii, somnoroasă.

Trec ore și fiecare ticăit al ceasului este agonizant. Sunt înțepenit și obosit, frustrat și în suferință, și de-abia aștept să fiu oriunde în altă parte, numai în patul ăsta nenorocit nu.

Oamenii mă lasă în pace, pășesc în prag și se uită, dar pleacă mai departe, fără să-mi spună nimic. Deja e după-amiază târziu când se trezește Karissa, cască și se întinde, după ce a dormit în mod evident inconfortabil în acel scaun.

Ar trebui să fie acasă.

Amândoi ar trebui să fim acasă.

— Nu știi unde sunt hainele mele, nu?

— Nu, spune ea. De ce?

— Pentru c-aș vrea să plec dracului din locul ăsta.

— Vrei să pleci? Deja?

— Nici măcar n-ar fi trebuit să ajung aici.

— Erai rănit, răspunde ea neîncrezătoare, îndreptându-se în scaun. Adică, rănit rău. Fix aici trebuie să fii.

— N-au cu ce să mă ajute, spun eu. N-am să le mănânc mâncarea și nici n-am să le iau medicamentele, n-am să dorm într-un pat pe lângă oameni pe care nu-i cunosc și care își tot bagă nasul. Singurul lucru care m-ar mai ajuta acum ar fi să mă odihnesc și n-am cum aici.

— Dar...

— Uite, pot să ies de-aici așa, dacă e cazul, spun eu, arătând spre „ținuta" mea. Dar aș prefera să n-o fac.

Se uită la mine neîncrezătoare.

— Așa?

— Da.

— În halatul ăla?

— Da.

Lasă să se vadă un zâmbet, unul pe care-l șterge repede, dar nu suficient de rapid. L-am prins, iar acel zâmbet este tot ce am nevoie ca să mai eliberez din presiunea din piept.

Clătinând din cap, își întinde picioarele în față și se ridică.

— Stai să văd ce pot rezolva.

Iese și mă lasă singur în cameră. Iar singur, strâng din dinți și fac eforturi să mă ridic, întorcându-mi corpul în așa fel încât picioarele să-mi atârne din pat. Mă sprijin într-o parte și respir adânc, încercând să alung durerea.

Mă aștept să lipsească o vreme și vreau să fac pipi, așa că încerc să mă ridic și mă prind de pat, în timp ce mă așez bine pe picioare.

Vederea mi se tulbură și mă arde tot corpul în timp ce mă târăsc prin cameră spre baia mică din colț și mă închid înăuntru.

E un chin să mă ușurez, cu o mână mă țin de chiuvetă și cu cealaltă abia dacă țintesc toaleta și mă piș pe tot capacul de veceu. Mă spăl pe mâini și încerc să mă târăsc înapoi, dar imediat ce ies din toaletă mă sperie o voce.

— Uau, zice Karissa din prag, te-ai ridicat.

— Te-ai întors.

— Da, spune ea și pășește în spatele meu.

Se înroșește la față, iar zâmbetul îi apare din nou pe buze.

— Uite, am găsit astea, spune.

Îmi dă niște haine albastru-închis și mototolite – un halat de doctor.

— Ai luat astea de la un doctor?

— Le-am luat de la *cineva*, zice ea. Le-am găsit într-un dulap de la etajul unu.

— Le-ai furat.

— Le-am împrumutat.

Clatin din cap și mă uit suspicios la halat. E curat și pare că mi s-ar potrivi la fix. Mă târăsc spre pat și mă prind de tăblie ca să mă echilibrez, în timp ce trag de halatul cu care sunt îmbrăcat și-l las să cadă pe jos.

Karissa suspină și-și acoperă fața.

— O să faci asta chiar aici?

Chicotesc ușor, pentru că râsul doar îmi alimentează durerea.

— Mda, păi, nu e ca și când nu m-ai mai văzut și înainte dezbrăcat.

— Poate, dar acum poate să te vadă toată lumea.

— Nu mi-e rușine, zic și mă așez pe marginea patului ca să îmi trag pantalonii, dar e aproape imposibil.

Nu pot să mă aplec și să-mi bag picioarele în nenorociții de pantaloni. Ochii îmi lăcrimează de durere în timp ce mă chinui în tăcere un moment, înainte ca ea să se apuce de pantaloni și să mă ajute să-i îmbrac, fără să scoată un cuvânt.

Când pot să-i apuc, îi trag și mă acopăr și o prind de mână când încearcă să se îndepărteze. S-a înroșit la față și încearcă să-mi evite privirea când o trag mai aproape.

— Nu-ți fie rușine, spun eu. Mie cu siguranță nu-mi e. În plus, îmi aduc aminte că și *tu* te-ai dezbrăcat aseară.

— Sângerai, trebuia să folosesc ceva.

— Da, continuă să-ți spui asta, zic eu și îi eliberez mâna. Întotdeauna am știut că ești puțin cam exhibiționistă.

Își dă ochii peste cap, dar nu neagă.

E mult mai ușor să-mi pun cămașa decât pantalonii. După ce m-am îmbrăcat, mă verific, fericit că nu mai sunt indecent.

— Mulțumesc c-ai șterpelit hainele astea pentru mine.

— Le-am împrumutat, accentuează ea din nou.

— Cum zici tu, hoață, spun eu și o privesc în timp ce ridic o sprânceană. Ești gata să plecăm de-aici?

Nu răspunde imediat, ca și când cântărește bine întrebarea mea, dar, în final, dă din umeri, cu un fel de „ce mama dracului, hai să mergem". O urmez afară din cameră și apoi pe holul aglomerat. Mă mișc la fel de încet ca o țestoasă, fiecare pas mă seacă de durere, dar mă străduiesc să continui, descălțat pe podeaua murdară.

— Dar cum am ajuns aici? întreb eu în timp ce ne îndreptăm spre lifturi.

— Cu ambulanța.

— Ai vreun ban la tine?

— Ăăă, nu, nu cred.

Oftez în timp ce ne oprim în fața liftului.

— Va trebui să găsim o modalitate să ajungem acasă.

Imediat ce termin de spus asta, mă uit în sus și mă clatin când îl văd pe Ray lângă cabinetul asistentelor. Și chiar atunci o asistentă arată spre mine. Ray se întoarce și mă vede imediat.

Karissa stă lângă mine și se bagă în mine pe măsură ce se apropie Ray. O cuprind protector în jurul umerilor, dar mai mult ca să mă sprijin de ea.

Nu sunt sigur pe picioare.

Când ajunge lângă noi, Ray o ignoră un moment și se concentrează exclusiv pe mine. Mă studiază ca și când ar căuta un punct vulnerabil.

— Pleci deja, Vitale?

— Da, spun eu. Ce cauți aici?

— Am venit să văd ce faci, răspunde el. Ai demarat în trombă azi-noapte, n-am știut ce s-a întâmplat, dar am auzit c-ai fost împușcat.

— Doar o rană superficială, spun eu. Am trecut prin momente mai rele.

— Așa este, spune și aprobă din cap. Ei bine, haide să te duc acasă.

Dau să-l refuz, dar nu pot să mă țin pe picioare. Ce pot să zic? N-am altă variantă să plec de-aici. Mă clatin în lift, iar Karissa rămâne la mijloc, și toți trei ne îndreptăm spre o limuzină care ne așteaptă cu șoferul încă la volan.

Atmosfera din mașină e tensionată pe tot drumul spre Brooklyn; stau pe bancheta din spate a vehiculului luxos, lângă Karissa și în spatele lui Ray. Nimeni nu vorbește. Nimeni nu-și găsește cuvintele. Mintea îmi este o încâlceală de gânduri, corpul mi-e în agonie și simt o presiune în piept.

Când oprim în fața casei mele, Ray își drege vocea.

— Pot să vorbesc ceva cu tine, Vitale?

Ezit, dar mă relaxez înapoi pe banchetă și îi fac semn Karissei să intre în casă. Pleacă și închide portiera în spatele ei, iar noi rămânem în tăcere câteva momente. Mă uit pe geam și-mi văd mașina în parcare, răvășită de gloanțe.

Ray se uită înțelegător, când la mine, când la mașina din parcare:

— Cine a făcut asta?

Îmi stă pe limbă o minciună. Încerc să înghit cuvintele, dar îmi ies fără să vreau:

— Nu știu.

Nu l-am mai mințit niciodată pe Ray, până acum.

— Nu știi?

— Nu, spun. M-au legat la ochi, mi-au furat portofelul și cheile, apoi s-au panicat și m-au împușcat.

— Și nu știi cine-a fost?

— Nu, îi spun. Nu știu.

Privirile ni se întâlnesc din nou, iar el se uită precaut, cântărindu-mi cuvintele. Nu mă crede, citesc asta în ochii lui, dar și el știe că nu l-am mai mințit niciodată. Nu vrea să creadă că lucrurile s-au schimbat între noi. Nici eu nu vreau să cred asta, dar o simt.

Simt schimbarea încă dinainte să vorbească.

— Te înmoi, Vitale. Ai lăsat pe cineva să te împuște. Ai lăsat pe cineva să te jefuiască și să scape nepedepsit.

— Doar pentru că au scăpat aseară nu înseamnă că au scăpat nepedepsiți, răspund eu. Întotdeauna mă răzbun.

— Răzbunarea, mă întrerupe Ray, cu un rânjet uscat. Încep să cred că avem definiții diferite pentru cuvântul ăsta. Credeam că răzbunarea însemna plată, dreptate, ochi pentru ochi... familie pentru familie... nu să alegi calea cea mai ușoară.

Calea cea mai ușoară. Clatin din cap.

— Aici gândim diferit, Ray. Pare că tu crezi că ce-am făcut a fost ușor pentru mine, că a fost ușor să renunț la un plan pe care l-am pus la punct timp de aproape două decenii, dar te înșeli, pentru că n-a fost nimic ușor în legătură cu asta. Încă simt că am dat greș, că nu i-am făcut dreptate Mariei.

— N-ai făcut-o, spune el direct, iar cuvintele mă străpung ca un cuțit. Te-ai pișat pe amintirea fiicei mele pentru c-ai lăsat-o pe Carmela în viață.

— Mda, doar pentru moment.

După azi-noapte, nu mai e cale de întors.

Nu pot s-o las pe Carmela să continue să bântuie pe străzi după ce mi-a făcut. Am încercat să-i ofer o scăpare, o șansă să fugă, de dragul Karissei, dar e prea târziu acum.

A făcut o greșeală fatală.

— Și copilul lor? Karissa? întreabă Ray, uitându-se la mine.

Nu îi întorc privirea, dar îi pot vedea cu colțul ochiului expresia serioasă.

— Ce-i cu ea?

— Ai s-o lași, pur și simplu, să trăiască, spune el. O lași să respire, să trăiască în casa aia, care ar fi trebuit să fie a fiică-mii, să doarmă în patul tău, să doarmă *cu tine*, îi dai viața pe care fii-mea ar fi trebuit s-o aibă, pe care ar fi putut s-o aibă, pe care-ar fi avut-o, și tu acuma i-o dai ei? *Ei*?

Fiecare cuvânt mă înjunghie și mă devorează pe interior ca o otravă, mă distruge cu fiecare silabă pe rând. Nu spune nimic din ce nu am gândit și eu, mai mult de o singură dată, sentimentul trădării deja există în mine, dar tonul acuzator în care își scuipă cuvintele mă agită și mai mult.

Simt c-o să leșin.

— Fiica criminalului fiicei mele, mormăie el. Pe ea ai ales-o, pe ea ai lăsat-o s-o înlocuiască.

— Nimeni n-o va înlocui niciodată, spun eu, străduindu-mă să pot vorbi prin tumultul de emoții. Nu încerc să înlocuiesc pe nimeni, dar nu pot să controlez ce simt față de Karissa.

— Bănuiesc că și la asta gândim diferit, spune Ray. Ai fi putut să te abții. Ai fi putut să eviți toate astea dacă i-ai fi tăiat gâtul curvei, așa cum trebuia s-o faci. Nu așa ai spus, Vitale? *C-o s-o faci să se sufoce cu sângele împuțit din care e făcută?*

Aproape că tresar când rostește acele cuvinte, pline de aceeași furie pe o aveam și eu în mine prima dată când

le-am rostit. Au fost câteva luni, săptămâni chiar, care, cumva, m-au transformat în cineva pe care nu-l cunosc. Îi înțeleg confuzia lui Ray. Cum poate el să înțeleagă ceva ce eu abia acum încep să accept? Timp de aproape douăzeci de nenorociți de ani am visat să vărs fiecare picătură de sânge din neamul lor, iar acum, că-mi stă în puteri, ezit.

Nu, nu ezit.

Mă răzgândesc.

Schimb planurile, o întorsătură la o sută optzeci de grade, aproape peste noapte, din cauza Karissei.

Nu doar că mi-a intrat pe sub piele, e în toate organele mele, e cuprinsă în celulele mele și mă infectează.

— Doar încerc să înțeleg, Vitale, spune el. Doar încerc să-nțeleg cum poți să suporți să respiri același aer cu fata aia și cum de nu te gândești în fiecare secundă că fii-mea ar trebui să-l respire. Că ar trebui să fie copilul meu, nu al lui Johnny. Cum poți să fii cu ea, s-o fuți, să faci cu ea lucruri pe care obișnuiai să le faci cu fii-mea, și tot să nu-i tai gâtul doar din cauză că este atât de incorect?

Nu știu ce să-i răspund. Încremenesc pe banchetă și doar mă uit pe geam.

— Ea nu făcea parte din planul original.

— Planurile se schimbă.

— Exact, spun eu. Și s-au schimbat din nou. Dac-aș omorî-o, n-aș fi mai bun decât Johnny, iar fiică-ta nu iubea un astfel de bărbat. Dacă aș ucide-o pe Karissa, nu i-aș face cinste memoriei Mariei. Doar ar înrăutăți situația.

Apoi, cobor din mașină, fără să-i mulțumesc pentru că m-a adus acasă. Dau să închid portiera când îi aud vocea:

— Încă un lucru cu care nu suntem de acord.

Stau încremenit și mă uit cum limuzina se îndepărtează pe stradă și dispare. Dau din cap, apoi intru în casă, clătinându-mă.

Primul lucru pe care-l văd când intru, primul lucru care-mi sare în ochi, sunt urmele de sânge uscat de pe podea, peste tot în jurul picioarelor mele goale. Mă holbez la dungile de un roşu-închis şi oftez exasperat, în timp ce Karissa vine în hol.

Închid ochii.

Respir adânc.

Inspir.

Expir.

Nu pot să-l curăţ acum.

O s-o fac mai târziu.

Nu-ţi face griji.

Când deschid din nou ochii, Karissa este chiar în faţa mea. Întinde o mână pe lângă mine şi încuie uşa de la intrare, în timp ce eu îmi trec degetele peste faţă.

Probabil că e inutil.

Nu sunt sigur dacă mama Karissei ştie unde locuiesc. Adresa nu e trecută pe carnetul de conducere, dar dacă ştie, dacă află, acum are o cheie pentru casă. Ştiu că e inteligentă, dar s-a dovedit a fi şi curajoasă, iar asta poate să fie o combinaţie mortală.

Ca şi când nu eram suficient de paranoic şi până acum...

Karissa se străduieşte să mă ajute să urc scările. Mă prăbuşesc pe spate pe pat, cu picioarele atârnând pe margine, iar ochii mi se închid imediat. Nu vreau să dorm, n-ar trebui să risc, dar nu pot să mă abţin. Ea îmi spune ceva cu voce blândă, şi îşi trece prin părul meu ciufulit degetele şi mai blânde, dar nu înţeleg ce zice.

Nu mai pot să mă lupt cu somnul.

Capitolul șapte

Apari așa cum îți dorești să fii.

Dorm profund, petrec multe ore în abis, timpul trece pe nesimțite, înainte să mă trezesc, în sfârșit. Rămân în întuneric și mă holbez la tavan, în timp ce clipesc rapid, încercând să-mi revin în simțiri.

Sunt singur în cameră.

Îmi plesnește capul și-mi simt corpul de parcă ar fi luat foc. Nu îndrăznesc să-mi mișc niciun mușchi încă, iar cu ochii urmăresc ventilatorul din tavan, în timp ce se învârte din nou și din nou, răspândind o brumă de aer rece spre fața mea transpirată.

Sunt slăbit – atât de al dracului de slăbit, că mă doare până și să clipesc, până și asta necesită fiecare urmă de energie pe care-o mai am ca să respir. Ar fi atât de simplu să mă omoare cineva azi. Sunt vulnerabil și sensibil, încă în viață, dar cu sentimentul că sunt deja cu un picior în groapă.

De fapt, mă simt așa de ceva timp.

Mă întreb când o să intru și cu celălalt picior.

Sunt încă obosit, dar trebuie să rămân treaz, așa că închid ochii ca să mă îmbărbătez, îmi încleștez dinții și mă forțez să cobor din pat. Timpul nu așteaptă după nimeni. Lumea nu o să se dea peste cap pentru mine. Trebuie s-o înfrunt, să mă ridic și să continui să merg înainte cât de mult pot.

Nu pot fi slab.

Trebuie să fiu puternic.

Îmi simt picioarele grele, dar paşii îmi sunt uşori, lenţi şi calculaţi când îmi fac drum spre parter. Mă îndrept spre bucătărie pentru că doar acolo e lumina aprinsă, am gura uscată şi gâtul iritat. Păşesc în prag şi mă opresc când o văd pe Karissa la blatul de lângă chiuvetă cum taie haotic nişte legume şi le aruncă într-o oală de pe aragaz.

Se chinuie cu cuţitul în timp ce masacrează un morcov în bucăţi inegale care zboară peste tot. Clatin din cap şi intru în bucătărie, în timp ce-o privesc cu un soi de amuzament morbid.

— Nu te-a învăţat nimeni cum să foloseşti un cuţit, nu?

Vocea mea e amplificată de tăcere. Karissa tresare pentru că o iau prin surprindere. Cuţitul alunecă pe morcov şi intră direct în degetul ei arătător. Înjură şi scapă cuţitul pe jos.

— Rahat, rahat, rahat, mormăie în timp ce ţopăie pe loc. Doamne, Naz! Ce m-ai speriat!

Nu spun nimic, dar mă opresc lângă ea, o prind de încheietură şi îi trag mâna spre mine ca să mă uit la tăietură. Dar şi-o trage înapoi şi-şi bagă degetul rănit în gură, înfăşurându-l cu buzele în timp ce se strâmbă.

Mă cuprinde greaţa. Aproape că pot simţi eu însumi gustul sângelui.

Dezgustător.

Trec pe lângă ea şi deschid dulapul de lângă frigider. E plin cu tot felul de chestii, câte puţin din orice, e singurul dulap din bucătărie care nu e gol. Caut prin el şi scot o trusă mică de prim ajutor. O pun pe blat şi o deschid, apoi iau un plasture.

O prind din nou de mână şi îi scot degetul dintre buze. Mă uit la el o secundă, cât timp iese iar sângele din rana micuţă. Tăietura nu e prea adâncă, n-are nevoie de copci, dar e evident că o ustură după cum se strâmbă.

Ani de zile am căutat sângele ăsta – l-am vânat ca să pot să-l vărs, să opresc inima care-l pompează, să scap lumea de această familie dezgustătoare. Nu mi-am imaginat niciodată că o singură picătură din el va avea un astfel de efect asupra mea, că durerea ei, indiferent cât e de superficială, va provoca același tip de suferință și în mine.

Karissa nu se luptă cu mine, doar mă privește în tăcere în timp ce pregătesc plasturele.

— Ar trebui să avem o regulă ca numai unul dintre noi să sângereze pe zi.

— E trecut de miezul nopții, șoptește ea. Încă n-ai sângerat astăzi.

Încă.

Râd sec, îi înfășor plasturele pe deget și acopăr rana. Îi duc degetul la buze și i-l sărut, apoi îi eliberez mâna.

— E cam târziu să gătești.

— Ăăă... doctorul tău a trecut pe-aici și... a lăsat niște rețete și niște instrucțiuni... știi tu, odihnește-te, bea multe lichide și chestii de genul ăsta. A zis că ar trebui să încerci să mănânci ceva, dar că s-ar putea să nu poți, așa că doar m-am gândit să...

Se oprește fără să-și termine răspunsul.

— Te-ai gândit să...?

— M-am gândit să-ți fac niște ciorbă.

— Ciorbă?

— Ăăă, da, bănuiesc că e mai mult o supă, din moment ce are pui, și morcovi, și țelină și ...

Se oprește cât se îndepărtează de mine ca să meargă să amestece în ce-o fi în oala de pe aragaz. Îmi întâlnește privirea după o secundă și se încruntă când îmi vede expresia de pe chip.

— Sunt doar lucrurile alea și niște apă și niște mirodenii. Atât. Nimic mai mult.

Vreau s-o cred.

Chiar vreau.

— N-aveam nişte supă la plic? Cred că am văzut una pe undeva.

Se strâmbă.

— Sunt anumite lucruri pe care n-ar trebui să le mănânci *niciodată* dintr-un plic sau cutie, iar supa de pui e unul dintre ele.

— Bănuiesc că vinul este un alt lucru? întreb şi mă sprijin de blat.

— Îmi place vinul la cutie, spune ea. E ieftin şi te face să te simţi bine.

— Ei bine, pe mine nu mă deranjează supa la plic, spun eu şi dau din umeri în timp ce mă dezlipesc de blat. Şi nici nu m-a omorât încă.

Dau să plec, când o aud mormăind, abia şoptind:

— *Nici eu* n-o să te omor, să ştii.

Nu mai întârzii şi mă duc în birou. Mirosul de clor îmi pătrunde în nări imediat ce intru. Urmăresc cu privirea o urmă de pe podea, care ajunge până la canapea, şi scrutez camera, apoi mă întorc şi mă uit la uşa de la intrare.

Tot sângele a dispărut.

E ordine şi curăţenie, şi orice urmă a ceea ce s-a întâmplat aici a fost complet ştearsă, în timp ce eu dormeam sus. Mă trece un fior, pe care încerc, instinctiv, să-l ascund, dar sunt prea epuizat să mă prefac, prea sleit de puteri ca să-mi mai pun o mască.

Recunoştinţă.

A curăţat toată mizeria, a şters sângele scurs din cauza mamei sale. Nu trebuia s-o facă, dar a făcut-o.

Oftez, intru în birou şi mă aşez pe canapea, îmi sprijin capul de spătar şi închid ochii, încercând să respir printre junghiurile dureroase. Ar trebui să mă întorc în

pat, dar mă simt rupt de toate acolo, blocat într-un vid în care timpul nu există.

Nu rezist mult și adorm din nou, cu corpul aproape blocat, pe măsură ce încearcă să proceseze ce i s-a întâmplat, și simt ceva care mă acoperă. Materialul se freacă de pielea mea și, deși e moale, mă sperie. Deschid ochii și o văd imediat pe Karissa care încearcă să mă acopere cu o pătură.

Recunoștința mă cuprinde din nou, dar o îngrop și mai adânc.

— De ce faci asta?

Netezește pătura, apoi se așază ușor pe masa de lângă canapea, atât de aproape, că ni se ating genunchii. E o schimbare șocantă față de ultima oară când am stat împreună în camera asta, când a făcut tot ce i-a stat în putere să nu atingă nici măcar un centimetru din pielea mea. Orele se simt ca săptămâni, zilele ca o eternitate, dar știu că n-au trecut decât patruzeci și opt de ore de-atunci.

Două zile și o diferență atât de dramatică.

— Aveai pielea de găină, zice ea în șoaptă. M-am gândit că ți-e frig.

— Nu mă refer doar la pătură. De ce faci *tot* ce faci?

— Pentru că ești rănit. Tocmai ai fost împușcat, Naz. Ieri. N-ar fi trebuit să pleci din spital, darămite să te plimbi pe-aici, ca și când ai fi în regulă.

— Dar sunt, spun eu. Sunt bine, Karissa. Nu e prima oară când mi se întâmplă așa ceva.

— Știu.

— Și probabil că n-o să fie nici ultima, continui. Pot să am grijă de mine. O fac dinainte să te naști tu. N-am nevoie să te prefaci că-ți pasă de mine doar pentru că sunt rănit, pentru c-am să mă fac bine, scumpo. Am să fiu la fel de bine ca-nainte, fie că ți-e milă sau nu de mine.

Își retrage mâinile și i se vede durerea pe chip, o durere care se dizolvă rapid într-o mască de furie. Mă privește cu ochii mijiți și-și încleștează pumnii.

— Chiar *trebuie* să fii așa de nesimțit? Încerc doar să ajut.

— De ce?

— Pentru că ești *rănit*, spune ea din nou. Și indiferent de ce crezi tu, nu e milă, sau oricum dracu' ai mai numi-o. Poate crezi că n-ai nevoie de nimeni și poate chiar n-ai... nu știu... dar asta nu înseamnă că nu *meriți* să ai pe cineva. N-ar trebui să fii singur sau să ai grijă de tine singur acum, nu când e cineva care poate s-o facă pentru tine.

— De ce ai face-o *tu*? De ce m-ai ajuta tu?

— Pentru că așa e corect.

Mă holbez la ea în timp ce reflectez la cuvintele ei. Mă privește o secundă, apoi cedează și se uită în altă parte, clătinând din cap. Se ridică, iar eu oftez, resemnat. Suntem într-un impas și n-o să ieșim niciodată din el, pentru că unul dintre noi nu vrea să cedeze.

Unul dintre noi, adică *eu*.

Ea face cât de multe compromisuri poate.

— Nu e vina ta, spun eu cu voce joasă, iar cuvintele mele îi atrag din nou atenția.

Se încruntă, în timp ce eu continui. Nu i-am spus cine m-a împușcat... n-am spus nimănui. Dar pot să-i simt rușinea, oricum.

— Dacă faci asta din vreun sentiment dubios de *vină*, dacă crezi că îmi ești datoare...

— Nu e vorba despre asta, spune ea repede, deși *tonul vocii* ei trădează faptul că, măcar puțin, e și despre *asta. Am crezut* că mori sub ochii mei, Naz. Nu mai vreau *să trec din nou prin* asta. Și știu că n-ai încredere în mine. *Nu știu dacă o să* mai ai vreodată încredere în mine, dar

nu încerc să te păcălesc. Nu încerc să te rănesc, nu vreau decât să ajut. Vreau să te ajut. Atât. Ai putea oare să... îmi oferi prezumția de nevinovăție?

Am o mulțime de motive ca să n-am încredere în ea, ca să nu cred niciun cuvânt din ce-mi spune. Când vine vorba de familia asta, trecutul cu siguranță e de partea mea. Dar tocmai i-am spus că nu e vina ei. Dacă aș orienta asta împotriva ei, nu aș fi bărbatul care încerc să fiu... nu aș fi bărbatul care *vreau* să fiu.

Îmi sprijin din nou capul de canapea și închid ochii, amintindu-mi de ce spunea în urmă cu câteva zile, despre espressor.

— Mulțumesc pentru pătură, Karissa. Apreciez mult.

Compromisuri, îmi amintesc. Trebuie să existe compromisuri.

— Cu plăcere.

Vorbește pe un ton jos. Îi simt picioarele atingându-se de ale mele și parfumul în timp ce se apropie și mai mult de mine. Apoi mă sărută pe obraz cu buzele ei moi.

— Vise plăcute.

Vise plăcute. Ce sentiment plăcut.

Dar visele mele nu sunt niciodată plăcute.

Am doar coșmaruri.

Amintiri.

Aceleași, din nou și din nou, la nesfârșit.

Durerea.

Tortura.

Împușcăturile.

Poc.

POC.

Aștipesc din nou, chiar acolo, pe canapea, și toată noaptea dorm cu întreruperi, încercând să-mi schimb

poziția, să mă simt mai confortabil, dar nu am nicio alinare. Mă trezește ceva pe la răsărit, când razele timpurii ale dimineții intră pe fereastră și luminează podeaua de lemn, aruncând prin toată camera lumini aurii. Tremur, inima îmi bate rapid și sunt acoperit din cap până-n picioare de o transpirație rece.

Trebuie să fac un duș.

Și să mă bărbieresc.

Orice.

Stau întins, complet nemișcat și încerc să-mi dau seama ce anume m-a trezit, și simțind greață, îmi dau seama că a fost ușa de la intrare.

S-a deschis și s-a închis, apoi s-a auzit încuietoarea. Se aud pași ușori prin casă, agitați, ca și când cineva încearcă să se furișeze din sufragerie până în bucătărie, mută lucruri și trage de sertare.

Mă forțez să mă ridic, ținându-mă de rana din partea stângă de parcă încerc să nu mă destram. Ies din birou, alertat, cu vederea tulbure și capul greu.

Sunt un dezastru.

Dac-ar încerca cineva să mă doboare acum, m-ar pune ușor la pământ. Întunericul mă face să clipesc și mai des, iar reacțiile mele sunt încetinite.

Îmi fac drum, în tăcere, spre bucătărie și mă opresc în prag, iar o stare de calm mă învăluie atunci când o văd pe Karissa. *Doar Karissa.* E îmbrăcată într-o pereche de blugi tăiați, care abia dacă-i acoperă rotunjimile fundului, și într-un maiou care e de-a dreptul păcătos.

Mă sprijin de tocul ușii, incapabil să mă susțin singur pe picioarele obosite, și o privesc. Am nevoie de niște energie, și repede. Doar să mă târăsc până aici m-a obosit de tot. E înconjurată de niște pungi pline cu cumpărături, prin care scotocește și scoate lucruri pe care *le pune* deoparte. Are căștile în urechi și se aude vag niște *muzică.*

Sunt curios ce ascultă, dar n-o întreb niciodată.

Scoate o cutie de cereale și se întinde pe vârfuri să le pună în dulapul de sus. I se ridică bluza când face asta, iar privirea îmi este atrasă de pielea ei. Uneori poate să fie prea conștientă de corpul ei, mai ales când mă surprinde că mă uit la ea, și încearcă să-și ascundă după bucăți de material părți pe care nu vrea să le văd. Oricum e inutil, îi știu fiecare centimetru de piele.

I-am memorat fiecare curbă, fiecare colțișor, fiecare cicatrice și zgârietură de pe piele. Sunt de neuitat, pistruii de pe spatele ei, formele coastelor atunci când se întinde, degetele ei atunci când se agață de mine, cum i se încordează picioarele când are orgasm. E perfect imperfectă, până la pistruii de pe spate și roșeața din obraji.

Totul la ea e frumos pentru mine.

Chiar și când se încruntă, când e furioasă și plină de ură. E frumoasă când plânge, când suferă. E frumoasă când zâmbește, când râde cu mine. Dar cea mai frumoasă e când nu face nimic. Când crede că nu se uită nimeni la ea, când crede că e singură. Atunci, are zidurile dărâmate, scuturile lăsate, iar adevărata Karissa strălucește. E gânditoare și calmă, o briză ușoară în mijlocul unei furtuni care, cumva, mă liniștește. Se pierde pe undeva prin capul ăla al ei și, oricât de mult aș disprețui faptul că gândește prea mult, e al dracului de frumoasă când o face.

Dacă m-ar obliga cineva să spun de ce m-am îndrăgostit de ea, ăsta ar fi răspunsul meu. *Pentru că e frumoasă*. Și nu zic asta într-un mod superficial. N-ai s-o găsești pe coperta vreunei reviste. E mai mult genul de frumusețe pe care-l găsești într-un muzeu, într-un tablou sau într-o operă literară. Frumusețea ei este în suflet.

Și are suficientă pentru amândoi.

Karissa își recapătă stabilitatea pe picioare și se întoarce spre pungi, dar se sperie când mă vede în prag.

Își smulge căștile, muzica se aude puțin mai tare, și lasă să-i scape un țipăt ușor.

— Dumnezeule, ești aproape invalid și *tot* te furișezi!

— Invalid? spun ridicând sprânceana. Adică zici că sunt inutil?

— Ei bine... Îmi aruncă un zâmbet plin de milă în timp ce pășește spre mine. Păi, dacă doi îți zic că ești beat...

— Sunt rănit.

— Ești – și arată spre partea mea stângă.

Expresia i se schimbă în timp ce se apropie de mine, și i se citește îngrijorarea pe față. Liniștea dispare, făcând loc agitației. Se oprește în fața mea și îmi cuprinde obrazul în palmă.

— Ai transpirat, Naz. Ce faci aici?

— Mă gândesc la cât de frumoasă ești.

E adevărat.

Fix asta făceam.

Nu cred că i-am spus asta de suficiente ori.

Își dă ochii peste cap și i se înroșesc obrajii și mai tare, în timp ce îmi atinge fruntea.

— Cred că ai febră.

Îi prind încheietura și o îndepărtez de mine, clătinând din cap.

— Sunt bine.

— Tot spui asta.

Face un pas înapoi ezitând, apoi se duce la geanta de pe masă. Caută prin ea câteva secunde, scoate două cutii portocalii de medicamente și vine cu ele spre mine.

— Am fost să-ți iau medicamentele de pe rețetă și-am mai luat și alte chestii cât am așteptat după ele. N-am știut ce fel de asigurare de sănătate ai...

— N-am.

Pare sincer surprinsă.

— Niciuna?

— Nu.

— Ar trebui să-ţi faci.

— *Tu* ai?

N-are. Ştiu că n-are. Clatină din cap, dar nu mă surprinde deloc. Asigurarea înseamnă dosare, ceea ce înseamnă o mulţime de acte care pot conduce pe cineva direct la tine.

— Ei bine, n-am nevoie, spun eu. Doctorul meu primeşte cash.

— *Mă rog*, zice ea, ignorându-mă şi ridicând cutiile cu pastile. Am plătit preţul întreg, din moment ce n-am ştiut dacă ai asigurare, şi nici n-am vrut să te trezesc ca să te întreb.

— Apreciez, dar n-ar fi trebuit să te deranjezi, spun eu. N-am de gând să le iau.

Se întristează privind cutiile cu pastile.

— Dacă te temi că... adică, dacă crezi că *eu* am umblat la ele, îţi jur că n-am făcut-o. Poţi să numeri pastilele... să le verifici. Ai să vezi.

— Nu e asta.

— Atunci ce e?

— Nu-mi place să iau medicamente.

— Dar ai nevoie de ele, spune şi agită cutiile de medicamente în faţa mea. Unul e antibiotic. Nu vrei să ai complicaţii. Iar celălalt e pentru durere. Sunt convinsă că *ai* dureri.

— Sunt bine.

— Nu, *nu* eşti, spune ea ridicând vocea.

Îi văd licărul din ochi chiar din locul unde stau, şi îi observ şi lacrimile.

— Ești încăpățânat. Nu-mi mănânci supa, nu-ți iei medicamentele, nu vrei să te *odihnești*... A trebuit să mă lupt cu tine să accepți o nenorocită de pătură. Îmi spui că *eu* gândesc exagerat. Ha! Uită-te la *tine*. Ești mult mai rău decât mine!

Țipă la mine.

Țipă.

E frumoasă și când țipă.

Îmi apare un zâmbet pe față, dar nu o calmează absolut deloc. Ba chiar o enervează și mai tare. Se holbează la mine și-și ridică privirea pe măsură ce mă studiază.

— La ce zâmbești?

— La tine, recunosc eu. Încă ești atât de frumoasă.

— Și tu ești dement, spune cu o voce extrem de serioasă în timp ce se apropie din nou de mine și-mi lipește cutiile de pastile pe piept.

Mă încrunt când mă lovește și aproape fac un pas înapoi, lăsând să-mi scape un geamăt în timp ce corpul îmi este străpuns de durerea din rană. Expresia i se schimbă, ca și când tocmai ar fi fost scufundată într-o apă rece ca gheața, iar ochii i umplu de regrete.

— Îmi pare atât de rău, eu...

— Nu-ți cere scuze, spun ținând cutiile cu medicamente. Aș fi putut să pun pariu că-ți place să mă vezi suferind.

— Mda, ei bine, ai fi pierdut, spune ea. Îți vine să crezi sau nu, nu sunt genul acela de persoană. Nu sunt o sadică ciudată care se excită când îi vede pe alții că suferă.

Mă holbez la ea în timp ce se îndepărtează de mine. E o flacără în ea azi, mai puternică decât a fost vreodată, dar nu cred că vrea să fie răutăcioasă în mod intenționat.

— Ca mine, vrei să zici?

— Ce?

Iau cutiile cu mâna stângă, iar cu dreapta mă întind după ea. Se sperie când îi pun degetele pe ceafă și îmi odihnesc mâna la baza gâtului ei.

— Un sadic ciudat care se excită când îi vede pe alții că suferă.

— Nu asta am vrut să zic. Nu mă refeream la tine că ai fi un...

Îmi retrag mâna de pe pielea ei înainte să termine și mă îndepărtez, scuturând cutiile de medicamente.

— Am să mă mai gândesc dacă o să iau antibioticul.

— Și calmantul?

— Nu vreau să opresc durerea, spun eu. Dacă nu o mai simt, s-ar putea să uit.

— Să uiți că ești rănit?

— Să uit că *cineva* m-a rănit.

Nu răspunde la asta, doar mă privește în liniște în timp ce eu arunc cutia cu analgezice la coșul de gunoi înainte să pun antibioticul pe blat. Mă târăsc până la frigider, iau o sticlă de apă, scot capacul și iau o gură.

— Masochist, mormăie ea. Asta ești.

— Niște cuvinte destul de puternice din partea cuiva care a folosit cuvântul de siguranță pentru prima dată abia acum două luni.

Își dă ochii peste cap, pescuiește calmantele din coș și le pune pe blat, lângă celelalte.

— Mai gândește-te, poate le ei pe amândouă, bine? Cred că ai suferit suficient. N-are sens să te tot torturezi. Numai Dumnezeu știe că mă torturezi *pe mine* suficient pentru amândoi.

Dă să plece, în timp ce eu mă sprijin de blat, lângă frigider.

— Sună ca și cum iar îmi spui că sunt sadic.

— Mda, păi, cum ziceam și mai devreme, când doi îți zic că ești beat...

Râd de unul singur după ce pleacă și mai stau acolo un moment, luând o gură de apă. Setea mea e de nepotolit, mă doare în piept, iar stomacul îmi este răvășit de greața care mă cuprinde. După un moment, mă îndepărtez de blat și ies din bucătărie, îndreptându-mă spre etaj.

Trebuie neapărat să fac un duș.

Trec pe lângă dormitor unde Karissa stă întinsă pe pat, complet îmbrăcată, cu brațul odihnindu-se peste ochi. Cred că a dormit mai puțin decât mine în ultimele două zile și nu vreau s-o deranjez când încearcă să se odihnească. În schimb, mă îndrept direct spre baie și imaginea mea din oglindă îmi provoacă o grimasă.

Am mai fost împușcat în piept și n-am arătat așa de rău.

Eram mai tânăr atunci, mai rezistent... sau poate că nu eram atent la mine. Lumea se învârtea în jurul a tot ce pierdusem, pe când astăzi nu contează decât că sunt încă aici. Sunt distrus și mă simt ca dracu', dar sunt în viață și respir.

Și cineva o să plătească pentru ce mi-a făcut.

Mă chinui să-mi dau jos halatul transpirat și furat pe care încă-l mai port și-l las pe podea. Pornesc dușul și las apa caldă să curgă, iar între timp mă uit la bandajul alb de pe partea stângă. Trag de banda chirurgicală adezivă și-l îndepărtez de piele. Îl scot pe jumătate când aud un ciocănit slab în ușa de la baie și-mi aud numele șoptit înainte să se deschidă.

Cu coada ochiului, o văd pe Karissa care ezită o clipă când mă vede complet dezbrăcat. Încă mai încerc să dezlipesc leucoplastul.

— Lasă-mă pe mine, spune ea și începe să-l dezlipească ușor, făcând o grimasă în momentul în care îl desprinde și îl aruncă la coșul de gunoi.

Mă dau într-o parte și examinez daunele în oglindă. Rana din față este mică, un cerc perfect acolo unde a pătruns glonțul prin piele, dar spatele arată de parcă ar fi explodat ceva în mine. Gaura deformată a fost suturată haotic.

— O, Doamne! șoptește Karissa. E oribil.

— Nu-i chiar așa rău, zic. O să se vindece repede. O să se vindece *tot*. În câteva zile n-o să mai simt nimic. Într-o săptămână sau două nu voi mai avea decât niște cicatrice.

Intru în duș, fără să trag perdeaua și fără să-mi pese că ud toată podeaua. Sunt prea epuizat să-mi mai pese de ceva astăzi. Mă aștept să mă lase în pace, să iasă, în schimb se apropie și mai mult de duș.

— Pot să te ajut?

— Nu știu, zic. Poți?

Ezită un moment, apoi apucă de marginea maioului, îl scoate și-l aruncă pe podea, lângă restul hainelor mele. Întorc capul și închid ochii, oftând profund în timp ce ea se dezbracă. Nu mă uit – nu pot. Intră în duș lângă mine și-mi atinge spatele cu mâinile, provocându-mi un fior pe șira spinării.

Asta e agonie.

Nu e în firea mea să las pe altcineva să aibă grijă de mine. Nu-mi place să mă bazez pe alții pentru nimic. Dar ceva din mine se rupe când îi simt mâinile pe pielea mea, când o simt lângă mine, în timp ce trage perdeaua de la duș și ne ascunde pe amândoi în umbră.

Mă spală, iar eu nu fac nimic. Îmi curăță cu blândețe sângele din jurul rănii cu o cârpă moale și încearcă din răsputeri să nu mă doară. Stau fix sub para dușului și las apa să curgă peste mine, în timp ce stăm în tăcere, până când amețesc puțin prea tare. Mă îndepărtez de ea, mă așez pe marginea căzii și îmi sprijin capul de peretele rece.

Vine în fața mea, sub duș, și se uită de sus la mine. Indiferent de cât de tare încerc să nu mă uit, privirea îmi e atrasă de corpul ei și mă îmbăt cu fiecare bucățică din trupul ei, înainte să-i întâlnesc privirea.

Nu spune nimic.

Nu știu ce ar trebui să zic.

În schimb, îmi înfășor mâinile în jurul ei, o trag spre mine și îmi sprijin capul de abdomenul ei. Își trece mâna prin părul meu și mă mângâie, iar eu închid ochii și mă las, un moment, să simt.

Să simt tot.

Tot ce este.

Tot ce evit, și îngrop, și ignor.

Sunt îndrăgostit de o femeie de care n-ar fi trebuit niciodată să mă îndrăgostesc.

Suntem o tragedie în devenire. Un joc în care fiecare trage de câte un capăt al frânghiei, care va sfârși prin a ne distruge, pentru că ea nu știe să se dea bătută, iar eu nu pot să las de la mine.

Ăsta e încă un lucru pe care-l iubesc la ea.

E o luptă în ea.

Dar e o luptă care va duce la distrugerea noastră.

Pentru că și în mine se duce aceeași luptă.

Nu spunem nimic. Eu o țin în brațe până când apa începe să se răcească, iar un curent de aer rece o face să se înfioare. Se îndepărtează de mine, se trage din brațele mele și iese din duș. Eu mai stau acolo puțin, ascultând-o cum iese din baie, apoi mă întind și opresc apa.

Capitolul opt

Îmi mai dau o singură zi.

Atât.

Doar una, până când paranoia o să mă cuprindă și o să fie prea mult pentru mine ca să mai stau locului.

Îmi iau fața curajoasă și mă forțez să mă ridic în picioare. Cu fiecare pas pe care-l fac trec prin iad, dar în ciuda acestui fapt, merg mai departe.

Parcă aș avea lavă încinsă în stomac.

Strâng din dinți și nu las să se vadă, chiar dacă privirea mi se tulbură, chiar dacă mă simt amețit, chiar dacă îmi tremură genunchii din cauza durerii.

Karissa nu e în dormitor.

E apusul, cred, sau poate se apropie ora apusului. Nu mai sunt sigur de nimic. Tot ce știu e că în casă e întuneric. Prea întuneric. Am pierdut ore, prea multe ore, care m-au expus și vulnerabilizat. Mă urmărește în permanență un sentiment apăsător, iar tăcerea îi accentuează absența.

Inițial am crezut că a plecat, dar lumina care vine din baie îmi alungă astfel de gânduri și le îngroapă. Găsesc ușa băii crăpată puțin și o deschid mai mult ca să mă uit înăuntru.

E în cadă.

Mă sprijin de cadrul ușii și o privesc o secundă. Apa plină de spumă îi acoperă cele mai intime părți ale

corpului, dar pot să văd suficient cât imaginația să mi-o ia razna.

Din nou sunt șocat de cât de frumoasă e.

Faptul că o văd îmi mai ușurează din durere, măcar o perioadă. E atât de prezentă în viața mea zilele astea, atât de întipărită în inima mea, că sunt de părere că dac-aș omorî-o acum, ar însemna că mă sinucid.

Am reușit să supraviețuiesc ultima oară când dragostea m-a sfâșiat.

Nu știu dacă pot să mai supraviețuiesc o dată.

Și cred că asta nu înțelege Ray.

Ray nu mai înțelege iubirea. Are o soție și o amantă, sute de bărbați la cheremul lui, dar nu cred că a iubit vreodată pe cineva, în afară de fiica lui. În ziua aia, iubirea l-a distrus și pe el, iar el nu și-a mai revenit.

Nu înțelege cum de eu am putut.

Karissa citește, are o carte veche în mână, care-mi e familiară, una pe care o recunosc dintr-o privire. *Prințul.* Am citit-o de atâtea ori, că o știu pe de rost. Bazându-mă doar pe fruntea ei încruntată, pe modul în care își mușcă buzele când citește, aș spune că nu o găsește nici pe departe la fel de fascinantă cum am găsit-o eu.

Totuși, o citește.

Așa că n-am s-o subestimez.

— *Prințul.*

Vocea mea răsună puternic în liniștea din baie. Tresare speriată, observându-mă abia acum. Cartea îi cade din mână în apă și stropește în jur. Înjură și o prinde chiar înainte să se scufunde complet, apoi îmi aruncă o privire panicată.

— Căcat, scuze, chiar n-am vrut să...

Ridic mâinile ca s-o opresc:

— Nu-ți cere scuze.

— Dar cartea ta, spune ea scuturând-o de apă, e udă.

Mă îndrept spre ea și ridic din umeri.

— E doar o carte.

— E cartea ta preferată, spune ea. Mă rog, așa presupun, din moment ce jumătate din ea e subliniată și ai tot felul de notițe pe margini. Of, și eu am distrus-o... Îmi pare rău, sincer. Chiar n-am vrut, dar m-ai speriat. Cum dracu' tot faci asta? Ai putea crede că m-am obișnuit până acum.

— Așa ai putea crede, zic eu, dar ție îți lipsește intuiția.

Își dă ochii peste cap.

— Ba nu, am intuiție, doar că a luat-o razna. Cred că încep să semăn cu mama.

Ezitând, continui ideea, apoi mă apropii de ea încetișor. Strâng din dinți din cauza durerii crunte și mă așez cu grijă pe marginea căzii. Durerea se mai atenuează odată ce mă așez.

— De ce spui asta?

— Mereu a fost paranoică, credea că o urmăresc oamenii, și consider că în cazul ei chiar era adevărat..., spune privindu-mă direct în ochi. Dar nu știu... tot am sentimentul ăsta.

— Sentimentul că cineva te urmărește?

— Da. L-am avut și ieri, când am fost la magazin, și azi, când m-am plimbat pe alee, și știu că sunt doar zece metri, dar... Se oprește și se încruntă. Bănuiesc că doar sunt agitată din cauza a ce ți s-a întâmplat.

Nu cred că e paranoia, dar nu-i spun și ei asta.

Nu m-ar surprinde deloc dacă ar fi urmărită, dacă ar fi în atenția cuiva.

Lucrul ăsta mă neliniștește.

— Totuși, tu ce faci? întreabă ea, schimbând subiectul. De ce te-ai dat jos din pat?

— Am lucruri de făcut.

— Da, răspunde ea neîncrezătoare. Cum ar fi să dormi, să te odihnești și să te refaci.

— E o rană superficială, zic eu. Nici nu prea mă doare.

Își dă ochii peste cap, dar nu mă contrazice, iar atenția îi e atrasă din nou de carte.

— Chiar îmi pare rău că ți-am udat cartea.

— E în regulă, spun eu. Pot să-mi cumpăr alta.

Oftează și o închide în timp ce roșește.

— Dar îți vei pierde toate notițele.

— Prostii, spun atingându-mi tâmpla. E totul aici.

— Pun pariu, spune ea și-mi înmânează cartea. Cumva, s-a simțit ca și când aș fi pătruns în mintea ta.

O iau și simt coperta udă. E o carte veche, de colecție, cu siguranță e distrusă.

— Și cum a fost?

— Complicat.

Râd. La dracu', până și *asta* mă doare.

— E de bine sau de rău?

Ridică ușor din umeri și se foiește prin apă ca să-și tragă și să-și lipească genunchii la piept. O poziție destul de incomodă, de vreme ce încearcă să-și ascundă părți din corp, pe care nu vrea ca eu să i le văd.

Degeaba e conștientă de corpul ei, având în vedere că îi cunosc fiecare centimetru din corpul ei.

Mă uit la carte și mă gândesc la asta.

— Ha. Bărbații judecă mai mult în funcție de ochi ecât de mână, pentru că toată lumea poate vedea, dar *rea puțini* pot să te și atingă.

— Vrei să...? spune învârtindu-şi degetele prin apă. Vrei să spui că vrei să mă pipăi sau ceva?

Mă ridic din nou şi clatin din cap.

— Vreau să spun că tu m-ai atins, Karissa. Te-ai apropiat de mine mult mai mult decât cei care doar pot vedea. De-asta e complicat.

Ies şi o las în pace, nu vreau s-o fac să se simtă şi mai inconfortabil decât pare că se simte deja.

Las cartea udă pe noptiera din dormitor şi mă îndrept spre dulap, de unde iau un costum de pe umeraş. O aud pe Karissa cum păşeşte pe hol şi se îndreaptă direct spre dormitor, ţinându-se de un prosop care o acoperă în timp ce se uită la mine.

Iau cămaşa de pe umeraş şi încep să mă îmbrac încetişor, în timp ce-mi dezlipesc privirea de ea. În doar câteva secunde, e în faţa mea. Îmi dă mâinile la o parte şi mă îmbracă.

— Deci, ăăă... vrei să spui că *nu* vrei să mă pipăi?

Joaca ei mă face să zâmbesc. E drăguţ c-o foloseşte din nou.

— Nu cred că mă vei auzi *vreodată* spunând asta.

Mă aşez pe marginea patului, ca să-mi ridic pantalonii, şi mă uit din nou la ea. Îi văd porţiuni de piele în lumina lunii, apoi îi întâlnesc privirea. Mă priveşte curioasă şi uşor încruntată.

— Eşti sigur că eşti în regulă, Naz? mă întreabă cu voce joasă, apropiindu-se şi cuprinzându-mă cu braţele. Chiar mi-aş dori s-o iei mai uşor.

Mă uit la ea, îi studiez chipul şi mă îmbăt cu fiecare detaliu al expresiei ei. Pare cu adevărat îngrijorată pentru mine. O ating cu mâinile, mai întâi genunchii, apoi coapsele, alunecând sub prosop şi odihnindu-mă pe şoldurile ei goale. O trag mai aproape de mine, între picioare, şi îmi pun capul pe abdomenul ei.

Nu se încordează și nici nu se îndepărtează.

În tăcere, își trece degetele prin părul meu.

— O să fiu în regulă, mormăi și închid ochii. O să mă relaxez după ce voi rezolva totul.

— După ce vei rezolva *ce*?

Nu-i răspund, doar mă bucur de atingerea ei. Nu-i dau nicio șansă să se îndepărteze din nou de mine. De data asta, *eu* cedez.

— Cât e ceasul? întreb și mă uit prin cameră, după ceas, dar n-am nicio idee unde ar putea fi, și nici telefonul nu știu unde e. Am pierdut legătura cu tot ce e în jur. Nu-mi stă în fire.

— Ăăă, poate șapte?

— Dimineața sau seara?

Se uită la mine neîncrezătoare.

— Seara.

— Știi unde e telefonul meu?

— Jos, spune ea. Pe masa de lucru din birou.

Dau din cap și mă ridic din nou, închizându-mi pantalonii înainte să trec pe lângă ea ca să-mi caut o pereche de pantofi.

— După ce vei rezolva ce? întreabă din nou. Unde pleci?

Nici acum nu-i răspund.

Mă privește lung încă un moment, apoi se întoarce, ia niște haine și iese din cameră. O aud cum tropăie pe scări, cum aruncă lucruri și trântește uși.

E furioasă.

Ceva nou?

Capitolul nouă

Casele scârţâie, se schimbă şi se stabilizează când toată lumea doarme. Am cumpărat casa asta nouă-nouţă, chiar după ce fusese bătut ultimul cui în podea. Până când s-a mutat Karissa aici, acum câteva luni, eu eram singurul care locuise vreodată în aceste camere, singurul care mersese pe holuri prin întuneric sau care trăsese un pui de somn în birou.

Am luat-o din nou de la zero.

Nicio amintire nu trece prin podelele din lemn masiv, nicio poveste nu s-a imprimat în aceşti pereţi, dar casa încă mai scoate sunete noaptea, tot geme ca şi când ar plânge după ceva ce nu s-a întâmplat niciodată.

Pereţii şi acoperişul nu transformă o casă în „acasă".

În partea cealaltă a Brooklynului, la câţiva paşi de pizzeria mea preferată, se afla o clădire pe care o numeam „acasă". Avea un singur etaj, un singur dormitor şi cea mai mică bucătărie pe care am văzut-o vreodată, dar a fost primul loc care a fost doar al meu.

A fost primul loc în care m-am simţit vreodată în siguranţă.

Primul loc în care am găsit fericirea.

Primul loc în care am iubit vreodată.

Dar n-avea nicio legătură cu clădirea în sine. Ceea ce se afla între pereţii acelei case mă făcea să mă simt aşa.

Am locuit în casa aia mai puţin de un an... mai puţin de un an până când a fost atacată... dar nouăsprezece ani

în casa asta nu mi-au adus niciodată ce-am avut acolo. Am înțeles-o pe Karissa când mi-a spus că pentru ea acasă nu e un loc, pentru că nici pentru mine n-a fost.

Johnny mi-a luat în seara aceea ceea ce însemna „acasă" pentru mine.

Am dat foc casei după aceea.

— Bănuiesc că e adevărat ce se spune.

Vocea Karissei îmi atrage atenția. Mă întorc și o văd în capul scărilor, cu privirea îndreptată spre ușa de la intrare. Razele timpurii ale soarelui dimineții pătrund și luminează puternic camera. Am petrecut toată noaptea făcând o fortăreață din casa asta și tot ce mi-a stat în puteri să fac locul sigur.

N-o pot opri pe Carmela să vină, dar o pot împiedica să intre.

— Și, mai exact, ce se spune?

Privirea Karissei se mută de la ușă la mine și o întâlnește pe-a mea. Are părul ciufulit și pijamalele șifonate. E evident că abia ce s-a trezit și s-a dat jos din pat, după ce-a petrecut câteva ore în liniște, în timp ce eu m-am înecat în paranoia. De fiecare dată când scârțâia casa, aproape că-mi ieșeam din fire.

— Istoria se repetă, spune ea, prima dată ca tragedie, a doua oară ca farsă.

Karl Marx. Recunosc citatul.

Probabil că Daniel Santino a învățat-o.

Ha.

Flutur mâna spre ușă.

— Ți se pare ceva amuzant la asta?

— Nu neapărat amuzant, spune ea și pășește, ușor, mai aproape. E mai degrabă curios că mi-am petrecut toată viața în spatele ușilor încuiate și, iată, mi se întâmplă din nou. Mereu am știut că se întâmplă ceva, încă de când mama a început să cumpere mai multe lacăte și să bată

ferestrele în cuie. Parcă ar fi un déjà-vu să te văd şi pe tine că faci la fel.

Ezitând, bag mâna în buzunar şi scot un set de chei. I le arunc fără s-o avertizez, iar ele cad cu zgomot pe podeaua de lemn de la picioarele ei. Se apleacă şi le ridică, apoi mă priveşte curioasă.

— Nu eşti închisă aici, Karissa.

Strânge cheile în pumn şi îmi aruncă o privire de gheaţă în timp ce se încruntă, o secundă în tăcere, apoi întrebând:

— Nu sunt?

— Nu, nu eşti. Poţi să pleci din casa asta oricând vrei.

— Pot?

— Desigur, spun eu. Asta nu înseamnă că n-am să te urmăresc.

Se uită la mine o secundă, apoi se concentrează din nou pe lacătele de la uşă.

— Retractez ce-am spus.

— Ce anume?

— Chiar *este* amuzant, spune ea, deşi nu are nicio urmă de amuzament în voce. Singurul motiv pentru care eram închisă în casă când eram mică erai tu, iar acum, iată-mă, închisă din nou, tot din cauza ta. Ironic, nu crezi?

— Te face să te simţi ca într-un cântec de-ale lui Alanis Morissette?

Se încruntă:

— Cine?

Clatin din cap şi mă apropii de ea.

— Nu contează. Uneori uit cât de tânără eşti.

Privirile ni se întâlnesc din nou.

— Nu sunt tânără, eşti tu bătrân.

— Ha.

Mă opresc chiar în faţa ei.

— Îmi amintesc că acum ceva timp, nu foarte mult, erai convinsă că nu sunt bătrân. Dar pe de altă parte, în aceeaşi noapte mi-ai spus şi să rămân, şi mi-ai spus foarte clar cât de mult regreţi asta. Bănuiesc că n-ar trebui să fiu surprins dacă retractezi tot ce-ai spus.

Îmi susţine privirea câteva secunde, apoi închide ochii şi se uită în altă parte. Trec pe lângă ea în drum spre birou. Sunt epuizat şi frustrat şi nu vreau să fac altceva decât să mă prăbuşesc în pat şi să dorm câteva zile la rând, dar încă mai am atâtea de făcut.

Am irosit suficient timp cât am fost inconştient.

Stau la birou, cu reprezentanţii American Express la telefon, când apare Karissa. Mă aştept să se aşeze pe canapea, să deschidă televizorul şi să facă ce face ea de obicei, dar mă surprinde când se apropie de biroul meu. Se aşază pe colţ, iar eu mă fac mai confortabil în scaun.

— Trebuie să-mi anulez cardul şi să-mi fac unul nou, îi spun persoanei de la telefon. Şi mai trebuie să ştiu dacă a fost folosit recent.

Doamna de la telefon îşi ţine discursul obişnuit despre intervale de timp şi securitate în timp verifică istoricul cardului meu. Ultima oară a fost folosit la o benzinărie din afara oraşului, în seara în care a fost furat. *Ha.*

Închid după ce rezolv şi continui s-o privesc pe Karissa, care se uită pe fereastra mare din spatele meu. Îşi schimbă rutina din cauza mea, dar, în rest, nu s-au schimbat prea multe. Nu chiar. Nu vreau să se simtă ca o prizonieră, dar e evident că se simte închisă.

A spus-o cu gura ei.

— Am ceva pentru tine, spun eu.

— Nu...

— Vrei nimic de la mine, îi termin eu fraza. Am înţeles, nu vrei nimic de la mine.

— De fapt, voiam să spun că n-am nevoie de nimic.

— Atunci, foarte bine, pentru că eu cred că o să vrei asta.

Deschid sertarul de la birou, scot chitanța de la NYU și i-o întind. O ia și o desface ușor, în timp ce eu închid din nou sertarul. Privește fix bucata de hârtie în timp ce o ține strâns. Citește tot ce e scris.

— Mi-ai plătit taxa?

— Da.

— Dar cum de-ai știut? Adică, cum de-ai...?

Se ridică în timp ce clatină din cap.

— Nu contează, practic, ce *nu* știi tu, când vine vorba despre mine.

Nu prea mult, cred, dar am să aflu și restul până la urmă.

— Nu trebuia să faci asta, continuă ea și se uită la mine în timp ce împăturește chitanța. Nu te-aș fi rugat s-o faci.

— Știu, spun eu. Dar ai riscat multe ca să vii la NYU, așa că dacă școala e importantă pentru tine, ar trebui să continui să te duci.

Pare că nu-și găsește cuvintele, pentru că tot încearcă să spună ceva de câteva ori, dar nu reușește. Apoi, se uită, pur și simplu, în altă parte, și renunță, pentru un timp, să mai vorbească.

Știu că e recunoscătoare, chiar dacă nu o spune.

Oftez, îmi dau părul pe spate și mă ridic din nou, clătinându-mă puțin. Mă prind de birou și închid ochii, respirând adânc de câteva ori, ca să mă echilibrez. Când îmi redeschid ochii, o văd că mă privește, dar nu mai întârzii. Nu trebuie să se îngrijoreze pentru mine.

Ies din birou fără niciun alt cuvânt.

Mă duc la etaj să fac un duș, sperând că apa rece mă va trezi, apoi mă duc în dormitor să mă schimb. Sunt uimit

de cât de absent îmi scot un alt costum, sunt atent doar vag la felul în care îmi înnod cravata. Stau pe marginea patului, cu pantofii în mâini, când mă uit spre ușă și o văd din nou pe Karissa apărând în cameră. Ezită în fața mea și se sprijină de tocul ușii.

Mai are ceva de spus.

Cred că și-a găsit, în sfârșit, cuvintele.

— Nu ai dormit azi-noapte.

Mă uit la ea.

— Mă mir c-ai observat.

— Întotdeauna observ.

— Atunci, mă mir că-ți pasă.

— Întotdeauna îmi pasă.

— Mda, poate, mormăi și îmi pun pantofii, apoi râd ușor. Uneori, îți pasă pentru că nu mă vrei în pat.

Nu mă contrazice, dar oftează teatral când mă ridic să-mi iau haina.

— Pleci undeva? *Din nou?*

— Trebuie să rezolv cu mașina, zic eu. Și mai trebuie să obțin alt permis de conducere și ce mai aveam prin portofel.

— Nu poate să aștepte?

— Nu, spun. Nu se poate.

— Așa că ai să lipsești un timp?

Întrebarea mă face s-o privesc ciudat în timp ce-mi îmbrac haina.

— Poate.

— O.

— Plănuiești să dai o petrecere cât sunt plecat?

Plănuiești să fugi cât nu sunt aici?

— Desigur că nu, spune ea cu voce joasă. M-am gândit doar c-aș putea veni cu tine.

Încremenesc, înainte să reușesc să-mi închid nasturii.

— Vrei să vii cu mine?

— Dacă nu te deranjează... adică, știi tu, dacă nu faci ceva ilegal...

— Ilegal? întreb eu și clatin din cap, în timp ce ea confirmă. O să fie plictisitor și legal. Nu pășim în nicio zonă gri azi, infractoareo. Pe cuvânt de cercetaș.

Zâmbește în colțul gurii:

— Ai fost cercetaș?

— Da, recunosc eu și-mi aranjez haina. Până în liceu.

— Pe bune?

— Da.

— Trebuie că îți place să intri în tot felul de organizații.

Râd involuntar. Am o regulă să nu vorbesc niciodată despre ce fac la muncă, ba chiar nu pomenesc niciodată că joc vreun rol în lumea crimei organizate, dar nu e idioată și m-am săturat să ascund cine sunt.

M-a citit.

Știe.

— Mda, ei bine, îmi place să cred că e un beneficiu reciproc, spun eu. Ei mă învață ce vor să știu, iar eu mă folosesc de asta ca să-i ajut cum pot.

— Ce te-au învățat cercetașii?

— Chestii de bază, răspund. Cum să fac noduri, cum să trag la țintă, cum să fac focul... cum să *supraviețuiesc*.

— Și... cealaltă organizație?

Mă gândesc puțin.

— Cam aceleași lucruri.

Mă privește precaută:

— După atâtea antrenamente, trebuie să fii foarte bun.

Păşesc spre ea şi mă opresc chiar în faţa ei, atât de aproape, că vârfurile pantofilor mei îi ating degetele de la picioare. Se uită la mine, cu o expresie sinceră, în timp ce-şi muşcă obrazul. Cu grijă, mă întind şi îi ating maxilarul cu degetele, iar buzele îi tremură.

— Ce ţi-am zis despre astfel de întrebări?

— Că ar trebui să am grijă ce întreb, spune ea încet. Că răspunsurile nu sunt mereu simpatice.

— Exact.

— Dar eu nu te întrebam nimic, spune ea. Nu era o întrebare.

După atâtea antrenamente, trebuie să fii foarte bun.

Nu, nu era o întrebare.

— Ai auzit vreodată de expresia „meseria se fură"? o întreb.

Ea încuviinţează, iar eu mă apropii şi mai mult şi îi şoptesc: — Poţi învăţa mai multe doar privind lumea din jur decât ar putea spera oricine să te înveţe. Da, sunt bun, dar n-are legătură cu vreun antrenament. Sunt bun pentru că lumea m-a învăţat cum să fiu. Prea puţini mi-au văzut cele mai bune şiretlicuri, Karissa... şi încă şi mai puţini au trăit să şi le amintească.

Muşchii i se încordează. O văd cât de tensionată e în timp ce încearcă să rămână nemişcată, dar cuvintele mele îi provoacă un fior. Mă îndepărtez şi mă îndrept spre uşă.

— Eu o să fiu jos, spun. Îmbracă-te, dacă vrei să vii cu mine. Faci cum vrei.

Nu mă aştept să vină, nu mă aştept să-şi mai arate *faţa până plec.*

După ce scot niște bani cash dintr-un seif din birou și-mi găsesc cheia de rezervă, pașaportul și buletinul, mă îndrept spre ușa de la intrare și verific mașina.

Se văd câteva zgârieturi pe ușa șoferului, dar un glonț de calibrul .22 e o nimica toată pentru blindajul unei mașini Mercedes S-Guard. Am cumpărat mașina asta tocmai pentru că este, după câte se pare, cea mai sigură de pe piață. Nu e neapărat antiglonț, pentru că nimic nu este cu adevărat antiglonț. O muniție suficient de puternică va trece până și prin cel mai puternic Kevlar și va demola și cea mai solidă structură, dar mașina asta este destul de rezistentă pentru situațiile cu care mă confrunt eu. Cel mai rău arată geamul din stânga, are o spărtură mare, ca o pânză de păianjen.

Mă întind spre portieră, o deschid și încremenesc când mă uit înăuntru. Pielea de pe scaun e pătată de sânge, dar doar atât... *pete*.

Mașina a fost complet spălată.

Aud un zgomot în spatele meu cât timp mă holbez în interior și mă întorc repede – *prea* repede – și un alt puseu de durere mă face să mă clatin. Mă prind strâns de ușă și închid ochii din nou, ca să opresc lumea din învârtit.

Când îi deschid din nou, Karissa stă în fața mea.

Poartă o pereche de blugi și un maiou negru și strâmt, cizme negre, înalte, și o eșarfă roz. Are părul într-o parte, împletit ușor într-o coadă care-i atârnă pe umăr și e machiată foarte puțin. Seamănă mult cu femeia pe care-am întâlnit-o prima dată, cea care m-a fermecat.

Încă o dată, mi-a dovedit că mă înșel.

– Am încercat să scot sângele, dar trecuse prea mult timp și n-am știut ce să folosesc, spune ea, gesticulând spre interiorul mașinii. M-am gândit... ei bine, m-am gândit că tu ai mai multă experiență cu asta decât mine.

Nu e sarcastică.

Oricum, e adevărat.

— Nu trebuia.

Ridică din umeri.

— E tot ce puteam să fac.

Nu, pe bune, chiar n-ar fi trebuit.

Oftând, mă întorc spre mașină și ignor petele de sânge în timp ce mă urc la volan. Aștept până își pune centura de siguranță, apoi pornesc motorul și plecăm.

Karissa n-a spus mai nimic câtă vreme eu am rezolvat treburi prin oraș și am petrecut mult prea mult timp încercând să obțin o copie a permisului auto. Stă lângă mine tot timpul, mă însoțește peste tot, iar prezența ei este zgomotoasă, chiar dacă ea nu prea spune mai nimic.

— Încă o oprire, îi spun eu într-un final. Trebuie să rezolv cu mașina.

Ochii i se opresc pe geamul spart.

— Mergem la service-ul lui Donizetti?

Mă încrunt.

— Unde?

— Donizetti, spune ea din nou, uitându-se la mine. Cred că așa se cheamă. I-am găsit cartea de vizită...

Se întinde spre torpedou, și mi se pune un nod în stomac în momentul în care îmi dau seama despre ce vorbește. *Rahat*. Înainte să scoată cartea de vizită, o opresc și închid torpedoul la loc, clătinând din cap.

— Îmi repar mașina la dealerul auto.

Se așază înapoi în scaun.

— O, m-am gândit că el lucrează pentru tine.

Nu spun nimic.

Sunt recunoscător că încheie subiectul.

E după-amiază târziu când intrăm în reprezentanța Mercedes din Midtown East. E liniște pe hol, doar câțiva *oameni* care se plimbă pe-acolo, vorbind cu vânzătorii sau *așteptându-și* mașinile. O lucire albăstrie ciudată cuprinde

biroul în fața căruia stau și de care mă sprijin, așteptând-o pe recepționeră să găsească o portiță în program, să pot rezolva problema.

— Ar trebui să dureze doar câteva minute, domnule Vitale, spune ea, zâmbind cu buzele mari și roșii și dezvăluindu-și dinții inexplicabil de albi.

E un zâmbet forțat și fals, genul acela pentru care ești plătit. Detest când oamenii zâmbesc fără să fie nevoie, ca și când fețele lor sunt niște păpuși pe care le manevrează cu sfori invizibile.

— Luați loc și cineva va veni la dumneavoastră imediat, continuă.

Îmi ia singura cheie de rezervă și se îndepărtează, în timp ce eu scot un oftat și mă îndepărtez de biroul de la intrare. Karissa stă pe scaunul albastru de pe hol, chiar în fața televizorului, și se agită, distrasă.

Trec pe lângă ea și mă opresc lână tejgheaua de lângă perete, la micul aparat Dean & DeLuca, iau două pahare de espresso și mă întorc la Karissa. Mă privește precaută în timp ce-i întind unul dintre pahare.

— Uite, zic eu, s-ar putea să stăm ceva mai mult.

Se spune că, uneori, minutele se pot simți ca ore.

— Mulțumesc, spune ea calmă, luându-mi din mână unul dintre paharele de carton și oferindu-mi la schimb un mic zâmbet recunoscător.

Spre deosebire de cel care m-a întâmpinat acum un minut, acesta este adevărat.

Îmi place zâmbetul ăsta.

Mi-e dor de el.

— Cu plăcere, îi răspund și mă așez pe scaunul de lângă ea, întinzându-mi picioarele în timp ce iau o gură de cafea.

E mai densă decât de obicei, are o aromă amăruie. Mă strâmb la gustul care-mi rămâne în gură și mă uit la Karissa să văd dacă face același lucru.

Strâmbă din nas.

— Cafeaua asta e oribilă.

— E espresso.

Pufnește și mai ia o gură.

— Mi-e totuna.

— Ți-e totuna? Pe bune? zic clătinând din cap. Ești o rușine pentru orice italian din lumea asta!

Râde.

— Ce bine că nu sunt italiancă.

— O, dar ești, îi spun. Taică-tu era cetățean italian, deci din start și tu ești.

Ezită și mai ia o gură de cafea.

— Și mama e cetățean italian?

— Ăăă, nu, nu este, spun și mă sprijin de spătar, uitându-mă la ea. Părinții ei, adică bunicii tăi, erau a doua sau a treia generație.

Se holbează la mine.

— *Bunicii mei?*

— Da, spun. Ai și tu, majoritatea oamenilor au.

Îmi dau seama că nu s-a mai gândit niciodată la asta, n-a luat niciodată în considerare faptul c-ar putea avea o familie mai mare.

— Dar sunt morți, nu? întreabă cu voce joasă. Când eram mică, mama îmi zicea mereu că părinții ei au murit.

— Da, într-un accident de mașină.

— Măcar cu asta nu m-a mințit.

— Așa e, zic și bat cu degetele în mânerul scaunului. Dar Carmela nu e singura din familia ta care mai e în viață. Mama lui Johnny încă mai trăiește.

— Serios?

— Da, locuieşte în Harlem. E o babă răutăcioasă, l-a dat afară pe taică-tu când avea doar şaişpe ani, dar încă mai trăieşte. O cheamă Janice.

— Janice, murmură ea. Interesant.

Sorb din espresso, iar recepţionera se îndreaptă spre mine cu zâmbetul acela fals încă lipit pe faţă.

— Domnule Vitale, aveţi vreun act de identitate la dumneavoastră? Trebuie să verific dacă dumneavoastră sunteţi proprietarul, ca să pot comanda o altă cheie de la sediu.

— Sigur.

Caut în buzunarul de la haină şi scot copia permisului de conducere, autorizaţia temporară de condus, până primesc noul carnet, şi îi înmânez şi paşaportul, în caz că are nevoie de o fotografie. Dispare cu toate actele, apoi, după un moment, se întoarce şi mi le returnează.

Tocmai le bag în buzunar, când o aud pe Karissa:

— Pot să-l văd şi eu?

Mă uit spre ea.

— Ce?

— Paşaportul tău.

Ezit, dar mă gândesc că n-am niciun motiv să nu i-l arăt. Oricum, nu poate să afle ceva ce oricum nu i-aş fi zis. I-l întind, iar ea îl ia şi îşi pune paharul cu cafea deoparte.

Continui să sorb din cafea.

Karissa deschide paşaportul şi imediat începe să râdă, iar când o aud mă mai relaxez. Ştiu exact de ce râde, înainte să zică ceva.

— Michele? Al doilea nume al tău e *Michele*?

Îl pronunţă ca majoritatea americanilor, feminin şi blând, şi începe să râdă şi mai tare de fiecare dată când îl spune. *Michele*.

— Nu e Mi-șel, o corectez eu.

De câte ori oi fi zis asta când eram mic?

— E Mi-chele. E forma italiană a lui Michael, continui.

— Ești italian?

— Evident.

— Nu, adică, ești cetățean, ca, ăăă... Johnny? Mă gândesc că trebuie să fii, cu un nume ca al tău, dar ai pașaport american, așa că...

— A, nu, spun eu. Sunt newyorkez, născut și crescut aici.

— Deci părinților tăi pur și simplu le plac, ăăă... numele tradiționale? întreabă ea și se blochează la cuvântul „tradițional", ca și când ar încerca să se abțină să nu râdă. Nume ca Michele?

Râde din nou, de data asta și mai tare, în timp ce îmi pronunță intenționat numele greșit. Mă întind și dau să îi iau pașaportul, dar îl strânge tare și se luptă să-l păstreze.

— Nu, stai, n-am terminat.

Se trage din strânsoarea mea și se mută mai departe. Clatin din cap, mă relaxez din nou în scaun și renunț. Eu, unul, nu mă enervez și nu mă supăr, chiar și când o văd că râde pe înfundate. E nevoie de mult curaj ca să râzi de mine. Știe cine sunt și de ce sunt în stare, dar nu-i e teamă de reacția mea.

În adâncul sufletului, nu-i e frică de mine.

Uită din nou, cred. Uită că ar trebui să mă urască. Uită ce fel de monstru pot fi.

Iar eu n-am de ce să mă supăr.

Mă face să zâmbesc, chiar dacă râde de mine.

— Nu, pe bune, de ce numele de italian get-beget?

— Va trebui să-i întrebi pe-ai mei, zic eu. N-am avut nimic de-a face cu asta.

— Pe ei cum îi cheamă?

— Pe tata îl cheamă Giuseppe.

— Și pe maică-ta?

Ezit, știind c-o să râdă din nou, dar îi simt privirea cât timp așteaptă răspunsul. Îmi termin cafeaua în tăcere, în timp ce dealerul care îmi repară de obicei mașina iese în hol și scanează încăperea cu privirea înainte să mă repereze.

— Michelle, spun eu, pronunțând numele în modul feminin. O cheamă Michelle.

Mă ridic și-mi arunc paharul la gunoi, în timp ce pe Karissa o pufnește râsul, exact așa cum știam c-o să se întâmple. Poate că numele meu este echivalentul italian al lui Michael, în totalitate masculin, dar n-ai cum să conteşti asta – am primit numele maică-mii. Râde mult și bine în timp ce eu mă apropii de ea și-mi așez cu grijă mâinile pe scaun și mă aplec ușor. Se uită la mine și mai chicotește o dată în timp ce inspiră profund.

Mă apropii și mai mult de ea, cu o expresie serioasă pe față.

— N-ai decât să râzi, zic eu uitându-mă în ochii ei, cu vârful nasului atingându-i-l pe-al ei, în drumul meu spre ureche, și șoptesc: o să vedem noi cât de amuzant o să ți se pară când o să te fac să-l strigi.

Se holbează la mine, iar veselia îi dispare de pe chip, în timp ce se face roșie în obraji. Mă îndepărtez de ea și mă îndrept spre dealerul auto. El îmi zâmbește – un alt zâmbet fals și forțat – în timp ce-mi întinde actele, inclusiv factura, și cheia de rezervă.

— Am comandat încă o cheie, dar va dura cel puțin încă o săptămână, spune el. Cea de-aici încă funcționează foarte bine. V-am dezactivat de la distanță cheia care v-a fost furată, așa că nu mai poate porni mașina. Însă va putea să descuie portierele și portbagajul, dar în acel caz, va suna alarma și o veți putea opri doar cu cheia

dumneavoastră. Dacă doriți, putem să facem o programare să vă schimbăm și încuietorile.

— O să mă mai gândesc, spun clătinând din cap și îndepărtându-mă de el. Mersi.

Mă îndrept înapoi spre Karissa, când bărbatul mă strigă din nou.

— Ăăă, domnule Vitale, în legătură cu daunele. Ăăă... găurile făcute de gloanțe.

Karissa mă fixează cu privirea. Mă întorc și mă uit la bărbat.

— Ce-i cu ele?

— Ați vrea să le reparăm? întreabă el. Nu există daune pe interior, desigur, pentru că e un S-Guard, slavă Cerului pentru asta, nu? Dar service-ul nostru poate repara daunele estetice.

— Poate altă dată.

Mă duc la biroul principal și plătesc factura cu banii cash pe care-i scot direct din buzunar, cu gândul la portofelul meu furat, apoi mă întorc la Karissa. Îi fac semn să mă urmeze, apoi ieșim amândoi din clădire și ne îndreptăm spre mașina parcată lângă ușile garajului. Îi deschid portiera pasagerului, iar ea se oprește și mă privește precaută. Pot să citesc curiozitatea din ochii ei și am toate răspunsurile din lume, dar ea nu pune niciodată întrebările corecte.

Fără să comenteze, se așază pe scaun și mă lasă să închid portiera. Mă urc la volan și pornesc mașina, apoi intru în traficul din Manhattan.

Stă pe scaunul răcoros din piele, cu pașaportul meu încă în mână. Îl deschide din nou și răsfoiește paginile, cu o privire gânditoare.

— Fără Italia.

— Poftim?

Ridică pașaportul.

— Nu există viză din Italia.

— A, da, nu se obosesc niciodată s-o treacă.

— De ce?

— Nu știu. Nu m-am gândit niciodată la asta, am fost mereu recunoscător că m-au lăsat să trec direct de fiecare dată când am aterizat în Roma. De ce contează?

— Pentru că mi-ai spus c-ai fost în Italia.

Mă întorc spre ea în timp ce opresc la culoarea roșie a semaforului, surprins de tonul ei acuzator.

— Am fost.

Nu știe dacă să mă creadă sau nu și îmi dau seama, brusc, de ce contează atât de mult. Încă mai caută motive să se îndoiască de mine, încă mai caută justificări să mă urască, și se agață de orice urmă de scepticism care-i iese în cale să încerce să se convingă că n-ar trebui să mă iubească.

Nu vrea să mă iubească.

Nu o condamn.

Dar realitatea este că o face.

Mă iubește.

Și probabil că, de cele mai multe ori, disprețuiește sentimentele ei mai mult decât pe mine.

Îmi mut privirea de la ea, când se face verde. Pentru moment, pare să fi decis să mă creadă. Se uită din nou la pașaport și mai analizează câteva ștampile, apoi îl închide.

Îl aruncă în torpedou și se ghemuiește în scaun, întorcându-și corpul în așa fel încât să se sprijine de portieră și să se uite pe geam.

— Părinții tăi încă mai locuiesc în New York?

— Da.

— Aici, în oraș?

— Da.

— Și nu-i vizitezi?

— Nu.

— De ce?

Oftez și opresc la alt semafor. Traficul este aglomerat azi. În felul ăsta, o să ne ia ceva să ajungem înapoi în Brooklyn. Sunt epuizat și mi-e greață, iar corpul începe să mă doară.

Mă uit din nou la ea și îi văd privirea interogatoare.

— Ești sigură că nu scrii o carte despre viața mea?

Își dă ochii peste cap.

— Încerc doar să te cunosc.

— Mă cunoști.

— Nu, nu te cunosc.

Simt o oarecare furie în vocea ei care-mi face pielea de găină. Continuă:

— Ești ca o schiță pentru mine, Naz... ești conturul unui bărbat, schița vagă a unei persoane, iar eu doar încerc să umplu și restul imaginii, să adaug niște culoare la toate liniile alea negre, și nu știu cum să fac asta, cum să-mi dau seama cine ești cu adevărat, fără să scot cu cleștele de la tine aceste informații.

— Ce vrei să știi?

— Tot, spune ea. Vreau să știu totul despre tine. Și știu că mi-ai spus că răspunsurile s-ar putea să nu-mi placă, dar nu-mi pasă. Dacă vrem să avem și cea mai mică șansă să reușim orice dracului facem noi aici, să construim ceva împreună, va trebui să înțeleg de la bun început ce anume face răspunsurile alea să fie așa de urâte.

Reflectez la asta un moment, în timp ce mă holbez prin parbriz la lumina roșie a semaforului așteptând să se schimbe. Imediat ce se face verde, virez brusc și le tai fața *altor* mașini, ignorând claxoanele, apoi intru pe o stradă *din apropiere.*

Pare să ne îndepărtăm de Brooklyn, când fac un alt viraj la stânga și reluăm drumul în direcția în care mergeam.

— Ți-e foame? o întreb pe Karissa, uitându-mă la ea.

Mă privește neîncrezătoare. Îi pot citi furia în privire, furia că a fost ignorată, furia de a-i fi fost trecute cu vederea întrebările. Orice ziduri aș fi dărâmat eu până acum, deja încep să se reconstruiască, ridică din nou garda, își pune din nou armura.

Pentru moment, sunt recunoscător pentru asta.

Probabil că va avea nevoie de ea.

— N-ai mâncat nimic azi, îi zic, fără să aștept să răspundă.

— Mda, ei bine, tu n-ai mâncat aproape nimic de-o săptămână.

Exagerează, dar nu contează, având în vedere că nici azi nu intenționez să mănânc.

— Probabil ți-e foame, zic eu. Hai să luăm ceva.

Clatină aproape imperceptibil din cap în timp ce se uită în altă parte. E liniște în mașină cât timp conduc prin Manhattan. Mai arunc câte o privire spre ea de fiecare dată când mă mai opresc la câte un semafor și văd mereu cum expresia i se înăsprește din ce în ce mai mult, furia e tot acolo și crește, odată cu confuzia.

Își dorește foarte tare să întrebe unde mergem, să îmi ceară să-i spun unde o duc.

Restaurantul se află într-o clădire de cărămidă din Hell's Kitchen[3], plasat între o măcelărie și o băcănie micuță în colț, cu mai multe apartamente vechi deasupra. Barele de metal acoperă, fără să fie nevoie, majoritatea geamurilor colorate, iar o copertină verde se află deasupra lor, pe toată lungimea clădirii. Cu litere de tipar, pe

3 Cartier din Manhattan (n. red.).

cărămidă, scrie *Italian Delicatessen*. Numele adevărat al acestui loc nu mai există de zeci de ani, deși locul unde era agățat semnul e mai decolorat decât peretele din jurul lui.

Însă nu contează, nu chiar.

Cu sau fără nume, restaurantul este renumit.

Vin oameni din nordul statului ca să le mănânce sendvișurile, sau să guste din mozzarella proaspătă, sau să cumpere un kilogram din șunca lor afumată. Ar putea să mute restaurantul pe o alee lăturalnică și să vândă din spatele unui camion și oamenii tot ar veni să cumpere.

Toată lumea crede că e un semn al modestiei proprietarului, că lui nu i-a păsat niciodată de renume, că nu s-a obosit să-și înlocuiască semnul după renovările făcute cu ani în urmă. *Mâncarea contează*, le spune el oamenilor, atunci când îl întreabă. *Cui îi pasă cum îi zici, atâta vreme cât vii aici să mănânci?*

Dar știu că nu e modestie. E regret.

Nu-i mai pasă de nume.

Parchez în cel mai apropiat loc pe care-l găsesc și pun niște mărunțiș în aparatul de lângă parcare după ce cobor din mașină. Karissa rămâne înăuntru cât timp fac asta, ca și când nu plănuiește să vină cu mine, dar după un moment coboară, cu aceeași expresie pe chip.

— Nu trebuie să mergem dacă nu vrei, zic eu. Te duc acasă imediat.

O parte din mine speră să fie de acord.

Am îndurat suficiente săptămâna asta, ca să mai trec și prin rahatul *ăsta*.

Dar n-am noroc.

— Nu, deja suntem aici, zice ea, gesticulând.

N-are idee ce înseamnă *aici*. Apoi continuă:

— Putem, la fel de bine, să rămânem.

— Dacă ești sigură.

– Sunt.

Mi-aș dori din suflet să fiu și eu.

Îmi pun mâna pe spatele ei și o conduc pe stradă, încetinind pe măsură ce ne apropiem de restaurantul care-mi e familiar. Scanez cu privirea atent exteriorul, căutând, instinctiv, orice s-ar fi putut schimba de când n-am mai fost pe-aici, dar îmi dau seama că totul e exact așa cum mi-l amintesc. Mă întind spre ușă și o deschid, iar clopoțelul enervant începe să sune în timp ce-i fac semn Karissei să intre.

Zgomotul lui mă calcă pe nervi.

Interiorul este modest – podea ca tabla de șah, cam o duzină de mese de lemn, lumină difuză și tejghele înalte. Vitrinele ocupă cam jumătate din spațiul din spatele casei de marcat și este plin cu cărnuri afumate și brânzeturi, iar deasupra, din tavan, atârnă un meniu scris de mână.

Un tip tânăr stă singur la tejghea și îi ajută pe cei de la coadă, în timp ce un bărbat taie niște carne la câțiva metri distanță de el, cu spatele la clienți. E un bărbat robust, înalt de doi metri, cu părul brunet și ușor grizonant.

În ciuda vârstei, se mișcă ușor.

E calm.

Încrezător.

El deține acest loc.

Fluieră zgomotos în timp ce muncește, ca un pitic supradimensionat din Albă ca Zăpada, iar melodia pe care o fredonează e singurul zgomot, în afară de glasurile clienților. Nu există televizoare, muzică sau internet.

Doar un bărbat care fluieră melodia lui Johnnie Ray *Just Walking in the Rain*.

N-am mai auzit melodia asta de o veșnicie.

Karissa se așază la coadă. Stau lângă ea și aștept în tăcere, iar sunetul fluieratului mă zgârie pe creier. Fiecare

secundă care trece îmi face genunchii și mai nesiguri, privirea și mai înceţoșată, capul și mai greu.

Transpir.

Mă doare.

Îmi bag mâinile în buzunare.

A fost o idee proastă.

O idee al dracului de proastă.

Aşteptăm în tăcere. Karissa citeşte meniul și analizează zecile de opţiuni pe măsură ce ne îndreptăm, uşor, dar sigur, spre casa de marcat.

Durează doar câteva minute.

Ne-a venit rândul, iar în spatele nostru mai sunt doar doi sau trei oameni. Tipul care stă la casă se uită la noi. Nu cred că e mai mare decât Karissa și pare că are ochi doar pentru ea. Are genul acela de zâmbet care spune că i-ar plăcea s-o scoată la cină și să-i ofere și desertul după, în timp ce întreabă, plin de entuziasm:

— Cu ce vă servim?

Vreau să mă aplec peste tejghea și să-l strâng de gât, să-i scot corzile vocale pentru c-a avut tupeul să vorbească cu ea.

Într-un alt loc, poate c-aș fi făcut-o.

Într-o altă vreme, probabil c-aș fi făcut-o.

L-aș fi eviscerat pe băiat doar pentru c-a avut tupeul să-și închipuie c-ar putea flirta cu ea.

Dar în starea mea, probabil că tâmpitul ar putea să mă răpună.

Jalnic.

Karissa îi întoarce zâmbetul, apoi se uită la mine, aşteptându-se să răspund eu la această întrebare. Mă holbez la tip și îl văd cum se schimbă la faţă când îmi citeşte expresia de pe chip, apoi îmi dreg vocea în timp ce mă întorc spre Karissa.

Îmi șterg sprânceana. *Acum e-acum.*

— Ia-ți ce vrei tu, iubito.

Nici nu termin de pronunțat toată fraza, că se lasă liniște în restaurant, iar bărbatul care tăia carnea se oprește din ce făcea și din fluierat. Simt o schimbare bruscă în atmosferă, răceala care ne învăluie, ca și când soarele s-a ascuns în spatele unor nori groși, care acoperă lumea într-un soi de umbră în care trăiesc oamenii ca mine.

Tremur.

Simt privirile ațintite asupra mea. Nu mă mișc din loc și-mi mut privirea de pe tejghea. Buzele care până acum o secundă fluierau atât de vesel sunt acum strânse într-o linie care emană disprețul, ca și când bărbatul le forțează să stea lipite, ca să nu spună ceva.

Nu mai e cu spatele la mine.

Nu pot decât să-mi imaginez la ce se gândește. Mă privește serios și cu duritate, mă recunoaște de undeva, dar nu e nimic sentimental la mijloc.

În mod evident, Karissa începe să comande o specialitate italiană pentru ea, apoi se uită la mine și mi se adresează:

— Naz, tu ce vrei?

— Nimic, spun și mă holbez la bărbat încă un moment înainte să mă întorc spre tipul de la tejghea. Pentru mine nimic, doar sendvișul ei.

Înregistrează sendvișul, iar eu îl plătesc rapid și nu aștept restul. Îi arunc o bancnotă de douăzeci de dolari pe tejghea, apoi mă întorc și mă îndrept spre un scaun de la o masă din mijlocul localului. Karissa mă urmează și nu spune nimic, până când sendvișul e gata și stă în fața ei, pe masă.

Se uită când la mine, când la sendviș, plină de confuzie.

— N-ai vrut nimic?

— Nu.

— De ce? întreabă ea, apoi ia o gură din sendviș și geme de plăcere în timp ce mestecă. Doamne, ce bun e!

O cred.

Mereu a fost bună mâncarea de-aici.

Dar eu nu pot mânca acum și cu siguranță nu din locul ăsta.

— Mai știi cum mă crezi paranoic pentru că am impresia că s-ar putea să încerce cineva să mă otrăvească?

— N-aș spune că ești chiar paranoic, spune ea, dar da...

— Ei bine, dac-ar fi cineva de-aici s-o facă, pun pariu că e tipul ăla.

Arăt cu capul spre tejghea. Ochii i se măresc și privirea i se mută din nou de la mine la mâncare, panicată. Brusc, pare scârbită.

— Relaxează-te, spun eu râzând de reacția ei evidentă. Mâncarea ta e în regulă. N-ar face asta.

— De unde știi?

— N-are niciun motiv, spun eu. Nu l-ai insultat.

— Și tu ai făcut-o?

— Da.

— Cum?

O privesc gândindu-mă cum să-i răspund.

— Practic, prin faptul că exist.

Dă din cap și continuă să mănânce, ca și când înțelege, dar de fapt n-a înțeles. Nu chiar. Cel puțin, nu încă. Dar va înțelege, imediat ce bărbatul va începe să se dezvăluie, după ce îi va fi trecut șocul la vederea mea care l-a făcut să renunțe la masca lui fericită de om care fluieră vesel.

Cei mai mulți oameni îi ignoră pe cei ca mine sau ne văd drept un rău necesar și nu ne stau în cale, dar el e prea încăpățânat, prea dominat de un sentiment de dreptate, are bățul prea adânc înfipt în cur ca să-și țină gura închisă și să-și vadă de treaba lui.

Categoric a fost o idee proastă să vin aici.

Dar Karissa vrea să știe lucruri... lucruri pe care nu le-ar înțelege dacă doar i le-aș spune. Pot să spun toată ziua că e cerul albastru, dar până nu-l vezi tu, cu ochii tăi, nu înțelegi ce nuanță are. Poate să fie un albastru-închis sau mai degrabă alb.

Iar referitor la sentimentele acestui bărbat față de mine, ele sunt negre ca noaptea.

Nu mai fluieră, dar e și mai mult zgomot acum, pentru că se aud lucruri căzute pe jos și sertare trântite. Îmi amintește de Karissa, când încearcă să gătească.

Karissa aproape că și-a terminat mâncarea, când aud o voce din ce în ce mai tare în tot restaurantul, cuvintele lui sunt politicoase, dar vocea zgârie, genul acela care te poate râcâi până la sânge, îți poate despica pielea de pe oase și le poate expune. Nu e nimic nou – își tratează clienții așa în fiecare zi, de fiecare dată când are ocazia, ca să se asigure că mâncarea e bună și că le place aici.

Masa noastră e chiar în mijloc, dar el o încercuiește larg și ne păstrează pentru la final. Karissa îl privește curioasă, în timp ce ceilalți zâmbesc și râd odată cu el. Cu mulțimea potrivită, umorul lui este contagios, dar eu nu sunt audiența lui țintă.

Și nici Karissa n-o să fie, de fapt.

În final, se apropie de masa noastră. Karissa se uită de jos la el și expresia de pe chip i se schimbă. Se uită la mine, ezitând, iar eu aproape că-i pot vedea inima cum stă să-i sară din piept de frică.

Pe noi nu ne întâmpină călduros.

Pentru noi nu există zâmbete și râsete.

Pare *furios*.

Își așază palma direct pe masă și se apleacă până când fețele noastre sunt la doar câțiva centimetri distanță. Îi simt căldura și mirosul de transpirație, un pic sărat cu un damf de tutun, un miros pe care-aș fi cel mai fericit dacă nu l-aș mai simți niciodată.

Privirile ni se întâlnesc a doua oară într-o singură zi, iar eu încerc să par cât de relaxat și de calm pot, dar sunt încordat și fierb pe interior.

— N-ar trebui să fii în altă parte? întreabă el cu vocea joasă.

Respirația îi miroase a scorțișoară, la fel ca scobitoarea pe care o ține între dinți, ca să nu fumeze.

— În altă parte unde să mănânci? Sunt mii de restaurante în orașul ăsta, Ignazio. Mii. De ce vii aici?

— E mâncarea bună.

— *E mâncarea bună*, repetă, cu un ton batjocoritor. N-ai comandat nimic.

— Mă tem pentru siguranța mea.

Mijește ochii la auzul cuvintelor mele și se simte atacat.

— Crezi că aș umbla la mâncarea ta, nu? Crezi c-aș încerca să-ți fac rău? Să te otrăvesc, precum ceilalți nemernici cu care umbli?

— Există posibilitatea.

— Ești atât de arogant. Mereu ai fost. Dar n-aș face niciodată asta. Niciodată. Asta e viața mea... mâncarea mea e totul... și tu nu meriți. Nu meriți să-mi mănânci mâncarea, punct. N-aș otrăvi-o niciodată pentru cei de teapa ta.

Vocea lui mă jupoaie de viu și mă sfâșie bucată cu bucată. Mă holbez la el și văd, cu coada ochiului, expresia *șocată* a Karissei. Nu mă întorc spre ea. Nu fac altceva

decât să bat cu degetele în masă și să absorb fiecare cuvânt pe care mi-l spune bărbatul, știind că și ea aude.

Bine.

Poate că va obține ce își dorește din toată chestia asta.

Validare.

Nu e singura care mă urăște.

Sunt oameni care mă urăsc mai mult decât ar putea ea vreodată s-o facă.

Nu e capabilă de ura pe care mi-o poartă bărbatul ăsta.

— Ești un nenorocit, continuă el. Crezi că eu sunt tipul rău; crezi că mi-aș strica mâncarea pentru tine, că aș răni ceea ce iubesc, dar ăsta ești tu, Ignazio. Tu. Nu eu. Tu ești cel care strică tot.

Vocea e a lui, dar cuvintele sunt ale ei. Cuvinte pe care Karissa mi le-a spus chiar acum câteva zile. *Chiar trebuie să strici tot?*

Bagă mâna în buzunar și scoate o bancnotă de douăzeci de dolari pe care o trântește pe masă, în fața mea, privindu-mă fix în ochi.

— Nu ești bine-venit aici, și nici banii tăi murdari. Ia-i și ieși. În ceea ce mă privește, ai murit acum mult timp și mă bucur. Nu am să te mai las să ne mai bântui. Nu pot să gătesc pentru tine, nu pot să mă uit la diavolul care-ai devenit. Mai bine rămâi mort. Numai Dumnezeu știe că așa și arăți.

Face un pas în spate și se întoarce spre Karissa:

— Fugi, fetițo. Fugi departe de el.

Îl urmăresc cu privirea în timp ce se îndepărtează de noi și se duce direct în spate, dispărând în spatele ușilor batante. Privesc în urma lui în tăcere și respir adânc, să mă liniștesc, încercând să rămân calm. O liniște apăsătoare s-a lăsat în tot restauratul în timpul monologului lui.

Karissa nu a fost singura care a auzit tot ce-a spus, sunt sigur de asta.

— Naz, șoptește Karissa, cu vocea tremurândă.

Mă uit la ușile care încă se leagănă și mă gândesc dacă să mă duc după el, în timp ce bat în continuare cu degetele în masă. După un moment, se întinde spre mine și-și așază mâna peste a mea, încercând să mă oprească. Ignazio?

Privirea mi se mută de la ușă la mâna mea – la mâna ei peste a mea, cu unghiile roz pal, în contrast uriaș cu pielea ei bronzată – apoi îi întâlnesc privirea. Pare șocată, are o privire pe care am tot văzut-o, privirea cuiva care știe că a fost martor la ceva ce n-ar fi trebuit... privirea cuiva îngrijorat în legătură cu modul în care o să reacționez.

— Sunt bine, spun eu și îmi dreg vocea, pentru că știu că nu sunt bine. Ai terminat de mâncat?

Se încruntă în timp ce se uită la restul de sendviș, ca și când nu-i vine să creadă că vorbesc despre asta acum.

— Ăăă, da...

— Ești sigură?

Încuviințează.

— Nu-mi mai e foame.

— Atunci hai să plecăm de-aici.

Mă ridic și îmi aranjez costumul în timp ce aștept să se ridice și ea, și nu privesc pe nimeni în ochi cât traversăm localul ca să ieșim, dar las banii pe masă. Din partea mea, n-are decât să-i arunce la gunoi. Îi deschid ușa Karissei și ies în spatele ei, închizând ochii și încleștându-mi fălcile când aud iar clopoțelul de la ușă.

— Ce a fost asta?

Karissa se oprește în mijlocul trotuarului, chiar în fața restaurantului, și nu se clintește niciun milimetru atunci când încerc conduc spre mașină.

— Cine dracului se crede tipul ăla? De ce-ar vorbi așa cu tine?

Se uită la mine cu sprâncenele ridicate, un răspuns. Nu sunt sigură ce așteaptă să-i spun. Toată situația vorbește de la sine.

— Nu mă place.

— Evident, spune ea și gesticulează spre clădire. Adică, de ce-am mai oprit să mâncăm aici dacă tu oricum nu mănânci? De ce-am venit aici? De ce m-ai aduce aici, știind toate astea?

Vorbește tare și face o scenă la fel de mare precum cea la care tocmai am asistat, iar oamenii trec pe lângă noi, curioși, și se întreabă de ce țipă așa.

Mă apropii de ea.

— Mi-ai pus o întrebare.

— Ți-am pus multe întrebări și nu pare că răspunzi la niciuna, decât dacă e o întrebare comodă.

— Dacă e comodă?

Faptul că folosește cuvântul ăsta mă irită... Ușor... comod... de ce cred oamenii că lucrurile astea nu sunt o povară pentru mine? Continui:

— Crezi că mie mi-a convenit ce s-a întâmplat acolo, Karissa? Crezi că mi-a plăcut să mi se spună lucrurile alea în fața atâtor oameni, crezi că m-am distrat cât el m-a umilit așa în public? Crezi că am făcut asta de plictiseală, că n-aveam ce face? Ei bine, nu. Nu mi-a plăcut niciun moment. Dar ai pus o întrebare, ai spus că vrei să mă cunoști, așa că ți-am arătat.

— Ce mi-ai arătat?

— De ce nu-mi văd părinții.

Furia din privire i se topește în timp ce se uită la mine, cu rotițele învârtindu-i-se repede, pe măsură ce începe să-și dea seama de ce am venit aici. E totul acolo, la vedere, mereu e, doar dacă și-ar deschide dracului ochii și ar fi atentă. *Meseria se fură*. Dar nu pot să stau liniștit, în mijlocul trotuarului ăsta murdar și crăpat, în timp ce

toată lumea din cartierul ăsta nenorocit se uită și așteaptă ca ea să-și revină.

Fac semn spre mașină.

— Putem să plecăm acum, înainte să leșin? întreb eu. Sau trebuie să mai țipi un pic la mine înainte?

Îi văd regretul din privire în timp ce-și coboară capul și începe să meargă. Oftez și dau din nou din cap, și analizez din nou exteriorul restaurantului, zăbovind un moment pe locul decolorat unde obișnuia să fie vechiul semn, atunci când acesta însemna ceva pentru proprietar, înainte să pătez numele care obișnuia să-l facă mândru.

Vitale's.

Imediat ce urcăm în mașină, Karissa se întoarce spre mine și începe să vorbească înainte să apuc să pornesc motorul.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că...

— Nu-ți cere scuze.

— Dar îmi pare rău. Chiar îmi pare. Lucrurile pe care le-a spus...

— Sunt adevărate, spun eu, întrerupând-o, înainte să insiste. Nu sunt un om bun, Karissa. Eu ți-am mai spus asta, părinții tăi ți-au mai spus asta, și-acum ai auzit-o și de la ai mei. Nu-ți cere scuze pentru ce s-a întâmplat, pentru că eu n-am să-mi cer. Nu-mi pare rău de cine sunt. Ai vrut să știi, așa că ți-am arătat, și gata. Nu mai e nimic de spus.

Cuvintele mele o reduc la tăcere. Se întoarce cu spatele spre mine și privește pe geam tot drumul spre Brooklyn. Până ajungem acasă, începe să apună soarele, iar eu tot n-am terminat cu tot ce am de făcut. Nu am dormit deloc, sunt obosit mental și fizic și sunt epuizat emoțional.

Sunt praf.

Frustrat, parchez pe alee și opresc mașina, dar *tu acolo*, fără să mă mișc. În oglinda retrovizoare văd o

mașină care-mi este vag familiară, parcată pe
văzut-o imediat ce-am cotit.

Detectivul Jameson.

Minunat.

Ies și mă opresc, observându-i pe cei doi bărbați pe care-i cunosc ieșind din mașina lor. Detectivul Jameson se apropie, iar colegul lui rămâne mai în urmă și ne privește.

— Dle detectiv, spun când Jameson se oprește pe iarbă, la câțiva metri de mine. Vreun motiv pentru care ești pe-aici?

— Doar m-am gândit să verific ce mai faci, spune el. Am auzit că te-ai mai întremat. Bănuiesc că incidentul de la Cobalt nu te-a pus pe linie moartă prea mult timp.

Nu-i zic nimic. Are un ton relaxat, de conversație, dar nu sunt prost.

Își mută atenția asupra Karissei când iese și ea din mașină.

— Domnișoară Reed, încântat să vă văd din nou.

Pare panicată și nu spune nimic.

— Ei bine, continuă Jameson, fiind atent din nou la mine, după ce aruncă un ochi și la portiera găurită de gloanțe și verifică daunele, păcat de mașină.

— Nu e așa rău cum pare.

— Totuși, știu un tip care-ar putea să ți-o repare. De fapt, chiar s-ar putea să-l cunoști. Îl cheamă Josh Donizetti.

Detectivul face o pauză și ridică din sprânceană, ca și când ar avea nevoie să-i confirm că știu despre cine vorbește. Știu, desigur, iar el știe că știu.

Pot să i-o citesc în privire.

— Are un service nu departe de-aici. Sunt sigur c-ar putea să-ți facă o ofertă bună. Lucrează des cu oameni ca tine.

Jameson se întoarce ca și când ar da să plece, dar se oprește, pocnește din degete și oftează teatral. E un actor foarte prost.

— Ah, stai, nu mai contează... am uitat complet că tipul a murit de curând. Tragic. Un accident dat dracului. A căzut o mașină pe el. Dar tu nu știi nimic despre asta, nu-i așa?

Mă fixează cu privirea.

Știe.

Cumva, știe.

Nu e bine.

— Sigur că nu, spun eu. N-am de unde să știu despre așa ceva.

Detectivul dă din cap și se uită din nou la Karissa. O salută din cap.

— Domnișoară Reed.

Rămân pe loc, și mă uit la el, apoi la mașina cu care dispare în curând. Intru direct în casă și mă duc în dormitor. Îmi dau jos haina și pantofii și mă așez pe marginea patului.

O aud pe Karissa în spatele meu și încuietoarea de la intrare. Îi aud pașii în timp ce urcă, cu grijă, la etaj.

Îmi deznod cravata și o văd în pragul ușii.

— Te înșeli, spune ea imediat.

Îmi dau jos cravata și o arunc lângă mine, pe pat.

— Mă îndoiesc.

Buzele îi tremură aproape imperceptibil și se vede urma unui zâmbet.

— Dar te înșeli.

— OK, cedez eu și îmi desfac nasturii de la cămașă în timp ce mă uit la ea și mă întreb unde vrea să ajungă. În legătură cu ce mă înșel?

— Mai devreme, ai spus că nu mai e nimic de zis, dar mai e. Întotdeauna mai e ceva de zis.

Oftez exasperat și încep să-mi dau cămașa jos, fără să-i răspund. Dacă mai are ceva de zis, sunt sigur c-o să spună fără ocolișuri.

— Poate că nu ești un om bun...

— Nu sunt.

O întrerup, dar apoi își termină ideea.

— Bine, dar asta nu înseamnă că ești un om *rău*, Naz.

Îmi dau cămașa jos și o arunc într-o parte, apoi mă uit la ea.

— Dar atunci ce înseamnă?

— Că ești om, spune ea. Doar un om.

Mi-aș dori să pot crede cuvintele astea. Însă e drăguț să le aud venind din partea ei.

— Nimic nu este nici bun, nici rău, dacă nu îl considerăm ca atare.

Zâmbetul îi revine pe buze. Își dă seama că citez din Hamlet. E deșteaptă. Știe ce fac.

— Deci crezi că ești un om rău?

O privesc în tăcere un moment.

— Așa cred.

— Ei bine, nu cred că un om rău ar crede asta despre el, spune ea. Un om cu adevărat rău n-ar crede că face rău. Și-ar justifica acțiunile. N-ar avea regrete.

Dau s-o întrerup, cu cuvintele pe vârful limbii, dar expresia ei sinceră mă face să le înghit din nou. Se înșală atât de mult. Îmi justific acțiunile. Nu am regrete. Nu mi-am cerut iertare. Asta e. Dar e adorabil cât de mult crede ceea ce spune, cât de mult își dorește să creadă că nu sunt un om rău. Dar știu că sunt, iar înțelegerea nu anulează asta.

Eu doar o accept.

Însă ea nu poate și o iubesc din acest motiv. Încă un motiv pentru care o iubesc pe nenorocita asta de femeie. În ciuda tuturor lucrurilor pe care știe că le-am făcut, în

ciuda faptului că mă urăşte în majoritatea timpului, nu poate să renunţe la bruma aceea de speranţă, la partea aceea din ea care a crezut că a văzut binele în mine la un moment dat. I-am spus că nu mă poate schimba, dar nu m-a crezut nicio secundă. Îmi doresc... îmi doresc atât de mult... ca o parte din mine s-o lase să aibă dreptate în legătură cu asta.

În loc să mă cert cu ea, îi întorc zâmbetul. Atât de nechibzuit, dar îl apreciez şi o las să-şi păstreze acea mentalitate pozitivă şi plină de speranţă, mă lupt cât pot de mult să păstrez acea parte nepătată din ea.

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că tu crezi asta despre mine.

Zâmbetul i se lărgeşte şi umerii i se relaxează. Crede că-i dau dreptate, dar recunoştinţa nu şterge lăcomia, aşa cum apa nu poate şterge, ca prin magie, sângele de pe mâinile mele. Poate că nu-l vezi, dar e tot acolo şi va fi întotdeauna.

Brusc, îi fac semn să se apropie şi mă aştept să mă ignore, în schimb, vine spre mine. Mâinile îmi tremură pe şoldul ei şi mă plimb pe curba fundului ei înainte ca mâinile să-mi alunece pe sub bluză şi să se odihnească pe spatele ei.

Are pielea caldă.

Ador s-o ating.

— Să ştii că te iubesc, îi spun uşor uitându-mă la ea. Indiferent ce se întâmplă. Vorbesc serios.

Ezitând, încearcă să-şi găsească cuvintele. În loc să-mi răspundă, doar şopteşte:

— Ştiu.

Capitolul zece

Lipsa somnului e o chestiune amuzantă.

Ajungi într-un punct al epuizării în care nu mai eşti doar obosit. Somnolenţa încetează. Eşti treaz. Alert. Ceaţa provocată de oboseală dispare şi e înlocuită de o atenţie ciudată, de capul limpede şi de ochii larg deschişi.

Se zice că-ţi tragi răsuflarea.

E ceva ce însoţeşte şi moartea... oricum, moartea naturală. Când ajungi într-un punct în care ai crede că nu mai poţi, se aprinde ceva în tine şi, la final, pentru un moment, se simte ca un nou început.

Viaţa oferă puţină speranţă în faţa celor mai disperaţi, doar ca s-o fure din nou după.

N-am asistat niciodată la asta, n-am fost niciodată lângă cineva care a murit în mod natural, dar m-am folosit şi eu de această tactică înainte. Încerc s-o fac curat şi rapid, o execuţie, nu o experienţă, dar uneori, momentul cere ceva mai mult. E fascinant să vezi cum răbufneşte ceva în ei şi se manifestă fizic, cum le străluceşte uşurarea în ochi când cred că poate, poate o să reuşească.

Poate o să trăiască.

Poate o să supravieţuiască.

Niciodată nu se întâmplă aşa.

Mă întreb dacă e greşit să îi amăgesc aşa sau dacă e ceva pentru care ar trebui să-mi fie recunoscători. Nu pot decât să-mi imaginez cum se simt – uşurarea, recunoştinţa, reverenţa în faţa vieţii. Mă întreb câţi îl descoperă

pe Dumnezeu în secundele alea, câți îl simt pentru prima dată în viețile lor obișnuite, în timp ce adrenalina și dopamina și toate substanțele care-ți dau o stare de bine se eliberează într-un flux complet în tot sistemul sangvin.

Vâââj.

Cea mai tare senzație, provocată de cel mai rău lucru. Poate ei cred că e un dar, o ocazie pe care nu vrei s-o ratezi... sau poate nu e altceva decât un truc ieftin.

Nu mi-e clar.

Nu știu cum prefer.

Astea sunt lucruri la care mă gândesc când stau noaptea în pat, cu ochii pironiți în tavan pe întuneric, când am depășit limita epuizării și după ce mi-am tras deja răsuflarea. Cât a trecut? Două zile? Patruzeci și opt de ore de când am închis ochii ultima oară și am adormit.

Am să dorm când am să mor. Asta e ceva ce obișnuia să spună tata, ceva ce-i spunea mamei, de câte ori se lua de el că muncește prea mult. Nici el nu prea dormea și-și trăgea răsuflarea în fiecare zi.

Viața e scurtă, pentru unii dintre noi se sfârșește într-o clipită.

De ce să-ți irosești jumătate din ea cu ochii închiși?

Am să dorm când am să mor.

Poate deja am murit...

Oftez și întorc privirea din tavan, și mă uit lângă mine în pat. Karissa doarme de mult, pe burtă, cu fața la mine și cu piciorul sprijinit de mine. Are fața atât de aproape, încât și prin întuneric pot să-i văd pistruii de pe nas, mult mai vizibili zilele astea, din cauza soarelui. Pare atât de liniștită. Mă întreb dacă visează.

Mă întreb cât de des se gândește la moarte.

Strâng din dinți de durere și mă întorc pe partea sănătoasă, atent să n-o deranjez. Mă întind spre ea și îi

dau la o parte de pe față niște fire de păr, după ureche, apoi o mângâi pe obraz.

Eu mă gândesc mereu cum ar fi să moară.

Mă aplec și o sărut pe frunte, zăbovind doar o secundă înainte să mă ridic din pat. Mă îmbrac în liniște în întuneric și ies din dormitor fără să privesc în urmă. Mă duc jos și iau o sticlă de apă din bucătărie, cu ochii la cutiile de medicamente de pe tejghea.

N-am luat niciunul.

Ies din casă, asigurându-mă că încui ușa, și mă uit la ceas în lumina felinarelor de afară.

Cinci dimineața.

Nu știu unde mă duc sau ce să fac, dar nu pot sta cu ochii pironiți în tavan, nu pot să stau în pat lângă Karissa și să mă gândesc la moarte. Conduc prin oraș o perioadă și las întunericul să mă mistuie, las liniștea să mă cuprindă, înainte să ajung din nou, cumva, în Hell's Kitchen aproape la răsărit.

O urmă de lumină atinge cerul dimineții, iar temperatura deja a crescut... O să fie o zi caniculară.

Parchez mașina lângă restaurantul bine-cunoscut a doua oară în ultimele douăzeci și patru de ore și blochez portierele. Localul e gol, iar scaunele sunt ridicate cu picioarele în sus pe mese, dar pot să văd o lumină care vine din spatele ușii batante.

Știu că e aici.

Întotdeauna e aici la ora asta.

Ușa e încuiată și nu se mișcă atunci când trag de ea. Uneori mă întreb dacă a pus lacăte din cauza mea. Îmi amintesc că prima dată când a deschis restaurantul, când eram doar un copil, semnul cu Vitale's atârna mândru și vitrina era expusă, deschisă și prietenoasă.

Toată lumea era bine-venită pe-atunci.

Aveam doar optsprezece ani în ziua în care tata mi-a spus să plec și să nu mă mai întorc niciodată, ziua când mi-a spus că aceia ca mine nu mai sunt bine-veniți aici.

O săptămână mai târziu au apărut lacătele.

Am stat departe de-atunci.

Cotesc și pășesc pe aleea micuță din spatele șirului de clădiri. Pe lângă pereții plini de graffiti sunt tomberoanele și miroase numai a gunoi și a pișat pe toată aleea. Ușa din spate a restaurantului este ținută deschisă de o scândură de lemn.

Tata e înăuntru, în fața mesei lungi de metal, și toacă legume cu spatele la ușă. Se oprește când mă aude intrând și umerii i se lasă puțin, dar nu se întoarce.

Cinci. Zece. Cincisprezece secunde trec uitându-mă la el din bucătărie la ceea ce face.

— De două ori într-o zi, Ignazio, spune el fără să mă privească, dar i se aude cuțitul pe blatul de lemn în timp ce toacă legumele ca un bucătar.

Am învățat și eu cum să fac asta de la el, cum să folosesc cuțitul cu grație, ca și când ar fi o extensie a mâinii mele.

Eu îl folosesc diferit.

— E aproape răsăritul, spun eu și-mi bag mâinile în buzunar, sprijinindu-mă de peretele de lângă ușă. E o nouă zi.

Termină cu salata, apoi ia alta.

— Dacă vrei să fim foarte preciși, au trecut doar douăsprezece ore de la ultima ta vizită. Adică *jumătate* de zi.

— Mda, ce pot să zic? Ești mereu atât de ospitalier încât nu pot sta departe.

Lucrează în tăcere și toacă ușor a doua salată cât eu stau acolo, apoi lasă, în sfârșit, cuțitul, și se întoarce

spre mine. Își șterge mâinile de halatul vechi și pătat și își freacă fața, oftând tensionat.

Mă întâmpină cu o privire obosită care mă analizează, mă judecă, și se sprijină de masa de metal.

Giuseppe Vitale este cel mai neînfricat bărbat pe care-l cunosc. Nu l-am văzut niciodată să se ascundă de cineva – nici de poliție, nici de tipii care încercau să-l stoarcă de bani și cu siguranță nici de *mine*. Are standarde înalte și nivel de toleranță scăzut, iar eu nu m-am ridicat niciodată la nivelul așteptărilor lui. L-am dezamăgit încă din momentul în care am început să vorbesc, iar el m-a îndepărtat în fiecare zi cu criticile lui.

N-o să ajungem niciodată să facem pace. În ziua în care am început să lucrez pentru Ray, m-a dat afară, iar Ray a devenit pentru mine genul de tată care Giuseppe nu va fi niciodată. Dar realitatea este că bărbatul din fața mea mi-a dat viață.

Îi sunt recunoscător pentru asta.

Și-l respect.

Chiar dacă sentimentul nu este reciproc.

— Cine era fata? întreabă el și-și încrucișează mâinile la piept.

— Cine?

— Fata pe care-ai adus-o aici.

Îl privesc curios.

— Nu ți s-a părut cunoscută?

— Ba da, spune el, de-aia întreb. Are o față din aia, pe care știi că n-ai cum s-o uiți niciodată. Obișnuia să treacă în fiecare zi prin fața restaurantului, după școală, și cumpăra o prăjitură de-a mamei tale. O fețișoară așa simpatică... n-am mai văzut-o de mult din cauza ta.

Desigur, dă vina pe mine.

Eu am început totul, eu am așezat piesele de domino care urmează, în final, să cadă.

Dacă n-aș fi furat în ziua aceea din magazinul lui Ray, nu mi-ar fi oferit niciodată o slujbă, iar cu Johnny și Carmela probabil că nici nu s-ar fi întâlnit. Am cunoscut-o pe Maria prima dată când am păşit în casa tatălui ei, la vârsta de șaisprezece ani, și prin mine i-a cunoscut și ea pe toți.

Eu am fost nucleul, iar tata știe.

Am fost un nucleu stricat.

Întotdeauna a fost de părere că sunt prea slab ca să-i țin pe ceilalți împreună.

În ziua înmormântării soției mele, tata a venit la mine, mi-a strâns mâna, m-a privit adânc și mi-a spus: „Șobolanii părăsesc întotdeauna o navă care se scufundă, Ignazio".

La început, m-am gândit că e compasiune. Am crezut că e înduioșat de faptul că prietenul meu m-a trădat. Dar abia mai târziu mi-am dat seama că se refera mai degrabă la persoana care urma să devin.

Eram o navă care se scufunda.

Nu l-a blamat pe Johnny pentru că fugea să-și salveze viața.

Nu-i blama pe ei pentru că săriseră peste bord.

Ci pe *mine* pentru că mă scufundasem.

— E fiica lor, zic. A lui Johnny și a Carmelei.

— Știe cine ești?

— Da.

— Și-atunci de ce mai e cu tine?

O întrebare al dracului de bună. Nu știu cum să răspund. Aș putea să înșir vreo zece motive pentru care stă cu mine, dar n-ar însemna nimic. La finalul zilei, e

cu mine pentru că trebuie să fie. În comparație cu asta, restul nu înseamnă nimic.

Dacă ar fi putut să plece acum mult timp, ar fi făcut-o și cred că încă ar mai face-o dacă ar avea ocazia.

Clătinând din cap în fața tăcerii mele, se întoarce cu spatele la mine, ia cuțitul și se apucă de treabă.

— Mi-aș dori să pot spune că sunt surprins, surprins c-ai atras-o pe fetișcana aia în mizeria ta, dar nu sunt. Maică-ta, în schimb... maică-ta ar fi devastată. Dezamăgită. *Dezgustată*. Poți să te autodistrugi. Nu-mi pasă. De mult nu-mi mai pasă. Vrei să fii unul dintre nenorociții care-și zic bărbați, dar care trăiesc ca niște criminali, n-ai decât, dar fă-o departe de mine și departe de mama ta, și, mai ales, fă asta departe de fetițe inocente.

Mă bucur că nu se uită la mine, pentru că tot ce spune îmi provoacă o grimasă pe chip.

— Nu e o *fetiță inocentă*.

— Serios? Câți ani are?

— Nouăsprezece.

Râde. *Râde*.

— Îmi amintesc de tine la vârsta asta. Alergai pe străzi și te credeai bărbat... bărbat în toată firea... dar nu erai. Erai un băiețel cu o armă și cu ură, care credea că și-a dat seama cum e cu viața. Dar îți zic eu, nu ți-ai dat seama de nimic. Încă nu ți-ai dat. Nu te-ai maturizat niciodată și uită-te la tine. Uită-te la tine!

E tot cu spatele la mine, și pot doar să-mi imaginez ce-ar fi văzut dac-ar fi făcut-o. Peretele mă susține în timp ce mă țin de partea rănită. Îmi pulsează de durere.

— Am auzit c-ai fost iar împușcat. A auzit un vecin și i-a spus maică-tii. Am crezut c-o să facă infarct!

— N-a fost nimic, spun. Sunt bine.

Mă simt de parcă am spus asta de sute de ori în ultima săptămână.

— Arăți ca moartea, spune el. Iar te prăbușești, iar te duci la fund, și-ai s-o iei și pe fata aia cu tine dacă nu ai grijă. Iar asta cu siguranță nu înseamnă că ești *bărbat*, Ignazio.

Nu aud nimic nou, dar l-am prins suficient de devreme încât nu este destul de dur. E epuizat și puțin îngrijorat.

Îngrijorat pentru Karissa.

De mine deja s-a săturat.

— N-ar fi trebuit să vii aici, spune el. Ți-am spus că nu ești bine-venit. Încalci o proprietate privată chiar acum.

— O să chemi poliția? Sunt fiul tău.

— Fiul meu e mort, spune el simplu. A murit pe străzi, pe când era doar un copil. Nu știu de ce mai vii, de ce mai ești aici.

— Mda, mormăi. Nici eu nu știu.

Mă gândesc să plec când se întoarce și îndreaptă cuțitul spre mine. Nu o face ca pe o amenințare. Doar încearcă să-și impună punctul de vedere, să-mi atragă atenția.

— Îți pasă de fata asta?

— Da.

— Amintește-ți ce s-a întâmplat ultima oară când ți-a păsat de una.

Se întoarce din nou cu spatele la mine și știu că a încheiat ce avea de spus. Dacă nu ies chiar acum pe ușă, o să cheme poliția. Chiar o s-o facă.

Și nu pot permite să se ajungă atât de departe.

Nu pot să-i fac asta mamei mele.

Tata a renunțat la mine acum mult timp.

Mama încă mai are o speranță că poate nu sunt complet pierdut.

— E infectată.

Îmi iau brațul de pe ochi și mă uit la bărbatul care stă deasupra mea. Dr. Carter. Nu-mi place să am oameni în casă. Nu invit oameni pe la mine. Dar iată-l aici, înapoi în biroul meu.

Mă uit când la el, când la pieptul dezgolit. Pielea este inflamată și rana supurează. Pulsează de durere și fiecare centimetru din mine arde, dureros la atingere.

Infectată. Ei, na!

Pot chiar s-o *miros*.

Mă uit la el, dar nu spun nimic. El a fost un compromis, o concesie forțată. Karissa a insistat că trebuie să mă întorc la spital, dar eu i-am spus că sunt în regulă, așa că l-a chemat pe el.

Îmi vine să-l trimit acasă.

Carter își drege vocea și îmi verifică rana.

— Ai luat medicamentele pe care ți le-am prescris?

— Nu, se aude o voce din prag. Nu și le-a luat.

Karissa.

Oftez și-mi acopăr iar ochii cu brațul, pentru că nu am dispoziția necesară pentru așa ceva.

Carter mă cunoaște suficient de bine cât să știe că interogatoriul lui e inutil, așa că nu se mai obosește să mă întrebe nimic. Țin ochii închiși și îmi încleștez fălcile după ce el își pune o pereche de mănuși din latex și începe să apese pe lângă rană. Curăță rana și o sterilizează, apoi mă acoperă cu un pansament curat.

Îl simt așezându-se lângă mine pe masa de lângă canapea.

— Înțeleg, Vitale, spune el ușor. Dacă vrei să suferi, n-ai decât. Știm amândoi că durerea n-o să te omoare.

Dar infecția? Dacă nu ești atent, asta o să te omoare. La antibioticele, menține rana curată și, pentru numele lui Dumnezeu, stai întins în pat.

— Cât timp? întreabă Karissa, care ne asculta conversația. Cât timp ar trebui să stea culcat?

Vreau să întreb de ce contează, dar adevărul este că nici dac-aș vrea, n-aș putea să mă ridic și să merg. M-am forțat prea tare, prea mult, și-am atins fundul prăpastiei înainte să-mi dau seama.

— Până se simte mai bine, spune Carter. Trebuie să se relaxeze și să doarmă.

— O să dorm când o să mor, mormăi eu.

— Da, ei bine, în ritmul ăsta, nu mai durează mult.

Medicul pleacă. Îi aud pașii în timp ce se îndreaptă spre ușa de la intrare, cu Karissa în spatele lui, care-l conduce. Le aud vocile în sufragerie, cuvinte șoptite pe care nu le înțeleg, apoi ușa de la intrare se deschide și se închide. Mă relaxez când aud că doctorul a plecat și Karissa încuie ușa.

Nu-i aud pașii.

Nu, face totul în liniște.

Nu-mi dau seama că e acolo până nu se simte canapeaua când se așază ea pe margine. Îmi mișc din nou brațul și mă uit la ea; ține cutia portocalie cu medicamente și o agită în fața mea.

— Antibiotice, spune ea. Ai auzit ce-a zis.

Cuvintele îmi stau pe vârful limbii.

Nu primesc ordine de la nimeni.

Aproape că spun asta, dar le înghit în ultima secundă și mă forțez să mă ridic. Mă strâmb și apăs pe bandaj și cu cealaltă mână apuc cutia cu pastile. Mă uit pe etichetă și citesc instrucțiunile.

De patru ori pe zi, timp de șapte zile.

Fără să spun nimic, deschid cutia, iau o pastilă, o bag în gură și o înghit. Arunc cutia pe masa din fața mea, apoi mă întind pe spate și închid ochii.

— Ar trebui s-o iei după ce mănânci.

— Nu mi-e foame.

— Atunci măcar lasă-mă să-ți aduc niște apă.

— Sunt bine, Karissa, îi spun. Sunt ca nou.

— Ești nebun.

— Vrei să spui *arătos*.

Pufnește.

— Nu azi. Arăți ca dracu'.

Îmi mișc brațul când spune asta. În momentul în care-i întâlnesc privirea, își dă ochii peste cap și se îndepărtează.

— Mă rog, poate că ești arătos și când pare că ai fi fost futut în cur de moartea însăși.

Mă face să râd. Mă doare ca dracu', dar merită, cred, având în vedere zâmbetul care-i atinge buzele. Mă întind spre ea și îi ating obrazul cu degetele.

— Ai gura slobodă în ultimul timp.

— Pentru că ești enervant, spune ea când îmi las mâna în jos. Ești atât de încăpățânat. Știu că probabil n-ai nevoie de nimeni în viața ta, dar sunt aici, așa că aș putea măcar să te-ajut...

— Să mă ajuți, spun eu când ea se îndepărtează.

— Da.

Mă gândesc un moment, apoi oftez resemnat. E împotriva regulilor mele să par slab, să-mi arăt vulnerabilitatea e prea periculos în afara acestor pereți, dar când suntem doar noi doi, când suntem chiar aici, poate că n-are de ce să fie rău.

— Bine, zic. Vrei să m-ajuți?

— Da

— Asigură-te că nu mai intră nimeni în casa asta.

Zâmbește ușor.

— Asta pot să fac.

Timp de o săptămână.

De data asta, îmi dau o săptămână, șapte zile în care să mă odihnesc și să mă recuperez. Iau antibioticele atunci când trebuie și îi ofer Karissei puțină libertate. Până în a șaptea zi, deja o să mă simt mult mai bine, puterea mi-a revenit, iar infecția s-a vindecat. Rana încă mă mai doare când mă mișc, dar se vindecă. În scurtă vreme, abia dacă o să mai observ că e acolo.

Dar pentru moment, încă îmi amintesc.

Pentru moment, n-o să uit.

N-o să uit de ce e acolo.

N-o să uit ce trebuie să rezolv...

Capitolul unsprezece

Prima impresie e una singură.

Tata insista mereu pe ideea asta când eram mic. Stai drept. Nu te cocoşa. Ţine-ţi capul sus. Nu te încrunta. E nevoie de doar câteva secunde ca o persoană să-şi facă o impresie despre tine. Doar o privire. O clipită.

Am crescut amintindu-mi asta. Oamenii mă văd cum vreau eu să mă vadă. Dar oricât de important ar fi să faci o bună primă impresie, eu sunt de părere că ultima e cea care contează. Poate nu-şi vor aduce aminte ce-au crezut prima dată despre tine. Sentimentele se schimbă. Oamenii îşi schimbă părerile. Dar nu vor uita niciodată ultimele momente. Sunt eterne.

Ultimele cuvinte.

Se spune că, pe patul de moarte, Al Capone implora fantoma lui Jimmy Clark să-l lase în pace. Capone era un om cu probleme, bântuit de trecut, torturat de amintirea unui bărbat a cărui ucidere o ordonase într-un garaj, cu ani în urmă.

Mă întreb dacă aşa voi fi şi eu.

Mă întreb dac-o să mă prindă toate din urmă într-o zi.

Oare lumea mea atent controlată se va prăbuşi pentru că ceva m-a distrus la final?

Eu sper că voi fi mai mult ca Frank Gusenberg, pe când stătea în patul de spital, cu paisprezece gloanţe în el, de la oamenii lui Capone.

— Cine te-a împușcat? l-a întrebat polițistul.

— Nu m-a împușcat nimeni, a spus bărbatul, apoi și-a dat ultima suflare.

Mă gândesc deseori la asta.

Îmi aleg cuvintele cu grijă.

N-o spune decât dacă crezi ce spui.

Nu știi niciodată care pot fi ultimele tale cuvinte.

Fabrica veche de mezeluri din cartierul dărăpănat din Queens e abandonată. Ray numește locul ăsta, în glumă, Abatorul Cinci[4]. A văzut mai multă moarte decât un soldat în război. Cu toate că exteriorul încă e întreg și cărămizile sunt intacte, interiorul e demolat.

Înapoi la treabă.

Un bărbat e agățat de un cârlig pentru carne, prins cu niște lanțuri de încheieturi, și atârnă atât de aproape de pământ, încât pantofii ating cimentul. E bătut și plin de sânge, un nenorocit smiorcăit. Nu-i știu numele. Nu știu nici măcar ce-a făcut ca să ajungă în locul ăsta. Dar e aici, și când ajungi în poziția lui, n-ai decât o singură variantă de scăpare.

Într-un sac pentru cadavre.

— Mai ai ceva de spus? întreb eu.

Bărbatul clipește încet, ca și când ar fi drogat, dar știu că e sleit de puteri. Nu, doar că îl trădează corpul. Cine știe de cât timp o fi aici. Am primit un telefon de la Ray azi-dimineață, în care mă ruga să-i curm suferința.

Deci, e vorba de tipul ăsta...

Se uită la mine ca și când l-ar fi văzut pe îngerul morții, ceea ce, bănuiesc, într-un fel sau altul, chiar sunt.

O să plătească cu viața pentru păcatele lui.

---

4 Trimitere la cartea cu același titlu scrisă de Kurt Vonnegut (n. red.).

Scot și țin în mâna cu mănușă un pistol cu calibrul .22, deja încărcat și categoric înregistrat pe alt nume decât al meu. Marele stat New York va spune că eu nu dețin nicio armă.

Îl îndrept spre el și îi dau timp să se gândească la ultimele cuvinte.

Tăcerea lui e asurzitoare.

— Ultima șansă, îi spun. Spune ceva profund.

Scuipă pe podea un amestec de salivă și sânge, apoi mormăie:

— Du-te dracu'!

Niște ultime cuvinte admirabile, deși un clișeu. Nu e prima dată când le aud în locul ăsta. Țintesc cu pistolul și apăs pe trăgaci, iar împușcătura răsună puternic în timp ce glonțul îi străpunge craniul și îl ucide instant. Picioarele îi atârnă inerte, iar corpul i se leagănă.

Las arma pe jos și ies afară. Nu are cum să ducă la mine. Nimeni nu va ști că am fost vreodată aici.

Am mai spus-o și înainte.

Și-am s-o mai spun încă o dată.

Nu sunt un om bun.

N-am să fiu niciodată.

Conduc prin oraș o perioadă, ca să scap de adrenalină, apoi mă întorc în Brooklyn. E încă devreme, așa că mă mir când o văd pe Karissa fâțâindu-se prin casă, spălată și îmbrăcată.

E în bucătărie și poartă o pereche de blugi tăiați și tricoul meu alb peste un sutien roz de costum de baie, care e legat în spatele gâtului. Are părul prins într-o coadă și nu s-a machiat. Stă lângă frigider și bagă niște sticle de apă într-o ladă frigorifică micuță.

— Pleci undeva? o întreb.

Se întoarce spre mine și zâmbește larg.

Vederea zâmbetului ei îmi face inima să tresară.

Dintr-un motiv sau altul, e într-o stare extrem de bună, dar orice-ar fi, nu mă deranjează. Sunt de acord cu orice o face fericită.

— Păi, da, e patru.

— Patru?

— Da, știi tu, patru iulie. Libertate și tot ce înseamnă ziua asta.

Ah. N-am observat, dar de obicei nu observ. Sărbătorile sunt niște zile ca oricare altele pentru mine. Un titlu și o declarație națională nu le oferă însemnătate. Însă ea pare entuziasmată.

— Ha.

O surprinde reacția mea.

— E în regulă, nu? Adică te-ai simțit mai bine în ultimul timp, așa că m-am gândit că n-ai nevoie de mine, mai ales din moment ce ai fost plecat de dimineață. Și m-a sunat Melody, așa că m-am gândit că...

Bălmăjește ceva.

E agitată.

— E în regulă, spun, deși nu sunt complet sigur dacă-mi convine faptul că ea va intra într-o mulțime din mijlocul orașului, în care poate să dispară pentru totdeauna.

A menționat de mai multe ori în ultimele zile că simte că o urmărește cineva. E doar o chestiune de timp până decide cineva să-și facă mutarea.

— Să ai grijă de tine.

Se uită precaută la mine.

— O să am.

— Bine, pentru că ai tendința să intri în belele când ești de capul tău.

Zâmbesc doar pe jumătate, dar zâmbetul îi inundă chipul.

— Ce pot să zic, e un talent.

Dau din cap și mă uit la ea încă un moment înainte să mă întorc și să plec, și s-o las să termine ce-avea de făcut.

— Naz, mă strigă ea, nu vrei să vii și tu?

Invitația mă ia prin surprindere.

— Am să zic pas.

Mă îndrept spre ușă, când o aud iar:

— O să mă urmărești azi?

Întrebarea aceasta mă face să mă opresc. Se ia de mine direct că o supraveghez, ca și când ar fi sincer curioasă de răspuns. A trecut ceva de când n-am mai făcut-o... de când a plecat și mi-a dat un motiv s-o fac... dar nu pot să neg că nu mi-a trecut prin minte.

Mă întorc spre ea.

— Și ce dac-o fac?

— Păi, atunci ai putea la fel de bine să vii și tu, spune și ridică din umeri în timp ce pune niște gheață în lada frigorifică. E destul de dubios să mă urmărești de la distanță, să știi. Înțeleg că n-ai încredere în mine, dar e cool numai când te urmărește Edward Cullen, să știi.

Edward Cullen... nu-mi sună cunoscut.

— Edward Cullen?

— Da, vampirul! Din *Amurg*?

Se uită la mine ca și când se așteaptă să mă prind, dar ridică din nou din umeri după o secundă și continuă:

— Nu contează. E destul de dubios și când o face el. Ideea e că dacă tot vrei să stai cu ochii pe mine și să te asiguri că sunt cuminte sau ceva, mai bine vii și tu cu mine.

E ciudat pentru mine cât de relaxată vorbește despre situație, dar ceva din ce-a spus nu mi-a plăcut.

— Nu e că n-am încredere în tine.

— Dar ai? întreabă ea. Ai încredere în mine?

— Nu.

Răspunsul o face să râdă.

— Dar asta n-are nicio legătură cu motivul pentru care te urmăresc, spun eu. O fac ca să mă asigur că ești în siguranță.

— Sunt perfect capabilă să am grijă de mine.

— Chiar crezi asta, Karissa?

— Da.

— Ei bine, greșești, spun eu. N-ai recunoaște pericolul nici dacă ar sta direct în fața ta, draga mea.

Adevăratul pericol nu vine împreună cu o armă; nu vine cu violență sau furie. Când cineva vede roșu în fața ochilor devine neglijent, cade pradă emoțiilor și e mult mai ușor să detonezi o bombă cu firele expuse decât una care-i ascunsă. Cele mai mari pericole au zâmbete pe față și cuvinte dulci pe buze. Nu amenință și nici nu constrâng... ci conving. Au puterea de-a te face să crezi orice vor ele să crezi și o fac prin manipulare, prin seducție.

Iar Karissa n-are nici cea mai vagă idee când i se întâmplă asta.

Știu pentru că am făcut-o și mi-a căzut repede în plasă.

Își încrucișează mâinile pe piept. Se simte în defensivă din cauza a ce tocmai i-am spus. Mă privește un moment în tăcere, apoi clatină din cap, hotărând să nu se certe cu mine.

— Mă rog. Ziceam doar că dacă tot ieși, poți să vii cu mine.

— N-am de gând să mă amestec în planurile tale.

– Nu te amesteci dacă te-am invitat eu.

– De ce m-ai invita?

– Pentru că vreau să vii.

Ridic o sprânceană.

– *Vrei* să vin?

– Ăăă, da, ridică ea din umeri. Altfel, aş fi paranoică toată ziua şi-aş avea impresia că mă urmăreşte cineva.

– Ce planuri aveţi?

– Mergem în parcul de lângă pod să facem un grătar, şi să stăm pe-acolo, şi să înotăm înainte de artificii. Melody o să vină cu iubitul ei şi cu alţi prieteni de-ai ei. Ar fi drăguţ să am şi eu pe cineva acolo... pe cineva cu care să vorbesc. În plus, cine ştie? Poate chiar te distrezi.

Slabe şanse, mă gândesc, dar nu-i spun asta şi o las să creadă ce vrea. I-aş refuza invitaţia, dar cuvintele ei îmi stau pe creier şi fac refuzul imposibil.

– Bine, zic. În regulă.

Are o urmă de surpriză pe faţă, pe care o şterge repede cu un alt zâmbet.

– Dar cât entuziasm!

– Grătarele şi pierderea vremii nu sunt chiar activităţile mele preferate, recunosc eu. Prefer să comand mâncare şi să stau singur.

– Am observat, spune ea şi continuă să arunce nişte sucuri peste gheaţă. Dar cum rămâne cu înotul? N-ai spus nimic despre asta.

– Pentru că nu ştiu să înot.

Aproape că scapă sucul din mână când mă aude. De data asta, nu se osteneşte să-şi ascundă surprinderea de pe faţă.

– Glumeşti.

– Arăt de parcă aş glumi?

Se uită la mine în timp ce dă din cap.

— Păi, acum văd complet diferit faptul că-mi dai mie scândura, să știi.

— Nu neapărat, spun eu și mă sprijin de tocul ușii. Oricum ar fi, mă înec, chiar dacă știu să înot sau nu.

— Da, dar măcar dacă știi să înoți, speri că poți supraviețui cumva.

— Uneori, e mai bine să n-ai speranțe.

Pufnește.

— Ce nebunie. Dacă tot intru în apă, mi-ar plăcea să știu că am o șansă.

— Chiar și dacă-i o speranță falsă?

— Absolut.

Pune capacul lăzii și o închide, după ce a burdușit-o.

— Aș prefera să am un motiv pentru care să lupt decât să mă dau bătută de la început. Nu-mi pasă dacă speranța este o minciună și dacă doar amân inevitabilul... măcar dă-mi ceva de care să mă agăț. Ceva e întotdeauna mai bine decât nimic.

Se sprijină de blatul de lângă frigider și-și încrucișează brațele peste piept, și-mi aruncă o privire ciudată. O cunosc suficient de bine cât să știu că se gândește la maică-sa, la decepții, la bruma de speranță pe care maică-sa a încercat să i-o strecoare în viață, denaturând adevărul într-o minciună semi-decentă... o minciună pe care i-am spulberat-o eu, pe care i-am răpit-o. I-am distrus fantezia cu realitatea.

Ea ar fi trăit fericită cu capul în nori, dar am venit eu, am apucat-o de picioare și-am trântit-o la pământ.

Îmi dau seama că ea ar prefera să spere înainte să moară, cred asta. Chiar și cu moartea care i-ar bate la ușă și care ar veni, inevitabil, după ea, ar vrea doar să creadă că mai are o șansă să trăiască.

— Chiar vii? întreabă după un moment.

— Da.

– Atunci o s-o sun pe Melody, spune ea. Ea și Paul trebuiau să vină să mă ia, dar din moment ce vii și tu, n-are sens.

– OK.

Își scoate telefonul, dar nu sună, ci se uită la mine și mă studiază, ca și când ar mai avea încă ceva de spus. Mă privește din cap până-n picioare, apoi îmi întâlnește din nou privirea.

– Te schimbi, nu?

Din reflex, mă uit la costumul cu care sunt îmbrăcat.

– Nu plănuiam.

– E patru iulie, subliniază ea. E un grătar, nu o ședință cu consiliul de administrație sau orice faci tu îmbrăcat așa.

Felul în care spune cuvintele mă face să râd.

– Fac totul în costumele astea... socializez, mănânc, muncesc... ba chiar am și futut de câteva ori îmbrăcat așa.

Roșeața din obrajii ei și rânjetul subtil pe care încearcă să și-l controleze îmi spun că-și amintește foarte clar cum s-a întâmplat.

– Doar zic... că s-ar putea să te simți mai confortabil îmbrăcat așa, ca mine.

Gesticulează spre ea ca să sublinieze ce vrea să zică, iar eu o analizez din reflex, fericit să am o scuză să mă holbez la ea.

– Ceva îmi spune că n-aș arăta nici pe departe la fel de bine îmbrăcat așa.

Își dă ochii peste cap și roșește și mai tare.

– Știi ce vreau să zic.

– Da, știu. Dacă te face fericită, o să mă schimb.

– Mulțumesc.

Până la urmă, mă schimb în hainele în care fac sport – o de pantaloni de trening negri și un

tricou alb și simplu – și îmi pescuiesc adidașii din spatele dulapului. N-am mai făcut sport de mult, cu Karissa care îmi dă bătăi de cap și cu rana care mă face să-mi fie greu și să mă plimb mai mult.

După ce scap de costum, mă întorc la parter și o aud pe Karissa vorbind la telefon.

— Da, sunt sigură, spune ea. Ne vedem acolo.

Închide și-și bagă telefonul în buzunarul de la spate, apoi se întoarce spre ușă exact când intru înapoi în bucătărie. Face ochii atât de mari, că mă determină să ezit.

— Ce mai e acum? întreb și mă uit la hainele mele.

— Ăăă, nimic, spune dând din cap în timp ce-și ia privirea de la mine. *Ha*. Doar că nu te-am văzut niciodată îmbrăcat așa. Arată bine... adică... îți stă bine.

Iar e roșie în obraji.

— Te dai la mine, Karissa?

— Ce? Nu! Sigur că nu! Doar zic...

— Zici că arăt bine.

— Da.

Râd și dau din cap în timp ce o aștept să termine orice-o avea de făcut. Îi ia doar câteva minute până se întoarce spre mine și zâmbește, cu o geantă mare de plajă pe umăr, plină cu lucrurile ei. După expresia ei, mă gândesc că e gata, așa că apuc lada frigorifică și îi fac semn din cap să meargă spre ușă.

Pun lada în portbagaj, iar ea își aruncă geanta alături, pufnind în timp ce face asta.

— Doamne, ce cald e azi.

— Ești sigură că vrei să mergi? o întreb după ce închid portbagajul. O să se facă și mai cald.

Pufnește.

— Pot să fac față căldurii.

Parcul Brooklyn Bridge se află în partea de est a cartierului, pe marginea East River. Îmi parchez mașina într-un garaj din apropiere, pentru că știu că n-am să găsesc un loc lângă parc, și iau lada frigorifică din portbagaj, în timp ce Karissa își pune din nou geanta pe umăr.

Digul este plin ochi și majoritatea meselor de picnic sunt deja ocupate, iar câteva grătare deja sfârâie. Iarba este nenatural de verde, aerul este sărat, o briză ușoară de pe râu. Karissa își dă capul pe spate și trage adânc aer în piept, în timp ce-i apare un zâmbet larg pe buze.

— Ador mirosul ăsta.

Îl adoră.

Ca să vezi.

Pe mine mă mănâncă nasul de la el.

Observ grupul imediat ce ajungem, șase oameni în jurul unei mese. Pe cei mai mulți nu-i cunosc și, după felul prudent în care încetinește Karissa și se apropie de ei, îmi dau seama că nici ea nu prea-i cunoaște. Melody Carmichael se află în centrul atenției, lângă iubitul ei, care stă la masă lângă alți doi tipi. Restul sunt fete, blonde frumușele și foarte bronzate, exact ca Melody.

Îmi dau seama că sunt perechi. Trei cupluri.

Nu-i de mirare că n-a vrut să vină singură...

Analizez pe fiecare în parte, apoi mă întorc spre Karissa care se îmbrățișează cu Melody. Rămân în spate, tăcut, și așez lada frigorifică la picioare, până se fac prezentările. Mandy și Monica – cele mai bune prietene din liceu ale lui Melody – și iubiții lor, Scott și Jackson.

Melody ajunge la Paul ultimul, îl prinde în brațe de la spate și îi plantează un pupic pe obraz, pe care el îl șterge în secunda în care ea se uită în altă parte.

— Și de[illegible]ă-l știi pe Paul.

— Da, spune Karissa, cu o voce precaută când se uită la el pentru o fracțiune de secundă. Desigur.

Nimeni nu pare să observe că i s-a schimbat vocea și că nu e atât de entuziasmată să-l vadă pe Paul, dar eu observ și asta îmi trage un semnal de alarmă. Mă uit la băiat și-l examinez. L-am mai văzut și înainte, când o urmăream pe Karissa de la distanță, l-am văzut în noaptea aceea la Timbers, când Melody a plecat din bar... în noaptea în care Karissa a fost drogată și s-a prăbușit pe stradă.

Ha.

Prima bilă neagră.

Sunt atât de prins în aceste gânduri, atât de prins de mister, încât nici nu-mi dau seama că toată lumea vorbește, până nu simt o mână pe piept. Privirea mi se îndreaptă direct spre locul în care am fost atins și văd niște unghii nenatural de lungi și vopsite roșu, apoi urmăresc mâna până la chipul celei care n-ar trebui să mă atingă.

Îi întâlnesc privirea lui Melody.

— Arăți bine, Naz, spune ea, veselă. Nu te-am mai văzut niciodată îmbrăcat altfel decât în costum. Îmi place.

Insist cu privirea pe mâna ei intruzivă, până și-o retrage. *În sfârșit.*

— Și eu mă bucur să te revăd, domnișoară Carmichael.

Roșește când mă aude pentru că are impresia că flirtez, dar încerc doar să n-o supăr pe prietena Karissei. Zâmbesc ca să nu mă încrunt și sunt amabil ca să nu jignesc. Oricât de mult nu mi-ar plăcea înșelătoria, știu cum să joc jocul ăsta când trebuie.

Și, spre nefericirea mea, trebuie să-l joc destul de des.

Știu stilul lor. Zâmbesc prea ușor, te întâm[illegible] repede, iar cuvintele le sunt la fel de false ca g[illegible] care le scot când îi lasă pe iubiții lor să li[illegible]

între picioare. Vin din familii bogate și nu-și doresc nimic. Nu știu cum e să simți durere. Nu știu cum e să te chinui. Nu știu cum e să te trezești într-o dimineață și să-ți dai seama că tot ce credeai că știi despre viață este o minciună sfruntată.

Ele nu știu, dar eu știu, și la fel și Karissa.

E prea bună pentru ele.

În ciuda faptului că nu se simte în elementul ei, Karissa pare relaxată, ca și când locul ei e lângă oamenii ăștia și poate chiar crede că așa e... poate chiar asta își dorește... dar eu știu mai bine.

S-a luptat în viață și a reușit să supraviețuiască.

Nu i s-a oferit nimic de-a gata.

Cei trei băieți se ridică repede de la masă și încep să facă grătarul. Karissa se așază pe unul din locurile rămase libere, cu Melody lângă ea, și încep imediat să converseze. Le ascult o secundă, dar apoi îmi mut atenția spre Paul. Băieții sunt destul de neîndemânatici cu cărbunii, apoi aruncă câteva grămezi în grătar, înainte ca Paul să scoată o brichetă din buzunar și să încerce să aprindă o mică flacără.

Ține un cărbune direct sub ea, sperând că va porni focul.

Fără să vreau, râd suficient de tare încât vocea Karissei tremură un moment, dar nu se oprește ca să mă ia la întrebări. Nu mă pricep la încins grătare, dar să aprind focul? *Floare la ureche*. Pe cât este o artă, pe atât este o știință, și e clar, uitându-mă la băieții ăștia, că n-au habar.

Îi las să se facă de râs câteva minute și îi ascult cum se ciondănesc, ceilalți doi certându-l pe Paul că nu a luat cărbuni de care trebuie, că a uitat să ia benzină, că nu știe să facă nimic. Sunt aproape să se ia la bătaie, așa că oftez exasperat și îi întrerup, înainte să escaladeze conflictul.

— Da, spune Karissa, cu o voce precaută când se uită la el pentru o fracțiune de secundă. Desigur.

Nimeni nu pare să observe că i s-a schimbat vocea și că nu e atât de entuziasmată să-l vadă pe Paul, dar eu observ și asta îmi trage un semnal de alarmă. Mă uit la băiat și-l examinez. L-am mai văzut și înainte, când o urmăream pe Karissa de la distanță, l-am văzut în noaptea aceea la Timbers, când Melody a plecat din bar... în noaptea în care Karissa a fost drogată și s-a prăbușit pe stradă.

Ha.

Prima bilă neagră.

Sunt atât de prins în aceste gânduri, atât de prins de mister, încât nici nu-mi dau seama că toată lumea vorbește, până nu simt o mână pe piept. Privirea mi se îndreaptă direct spre locul în care am fost atins și văd niște unghii nenatural de lungi și vopsite roșu, apoi urmăresc mâna până la chipul celei care n-ar trebui să mă atingă.

Îi întâlnesc privirea lui Melody.

— Arăți bine, Naz, spune ea, veselă. Nu te-am mai văzut niciodată îmbrăcat altfel decât în costum. Îmi place.

Insist cu privirea pe mâna ei intruzivă, până și-o retrage. *În sfârșit.*

— Și eu mă bucur să te revăd, domnișoară Carmichael.

Roșește când mă aude pentru că are impresia că flirtez, dar încerc doar să n-o supăr pe prietena Karissei. Zâmbesc ca să nu mă încrunt și sunt amabil ca să nu jignesc. Oricât de mult nu mi-ar plăcea înșelătoria, știu cum să joc jocul ăsta când trebuie.

Și, spre nefericirea mea, trebuie să-l joc destul de des.

Știu stilul lor. Zâmbesc prea ușor, te întâmpină prea repede, iar cuvintele le sunt la fel de false ca gemetele pe care le scot când îi lasă pe iubiții lor să li se strecoare

între picioare. Vin din familii bogate și nu-și doresc nimic. Nu știu cum e să simți durere. Nu știu cum e să te chinui. Nu știu cum e să te trezești într-o dimineață și să-ți dai seama că tot ce credeai că știi despre viață este o minciună sfruntată.

Ele nu știu, dar eu știu, și la fel și Karissa.

E prea bună pentru ele.

În ciuda faptului că nu se simte în elementul ei, Karissa pare relaxată, ca și când locul ei e lângă oamenii ăștia și poate chiar crede că așa e... poate chiar asta își dorește... dar eu știu mai bine.

S-a luptat în viață și a reușit să supraviețuiască.

Nu i s-a oferit nimic de-a gata.

Cei trei băieți se ridică repede de la masă și încep să facă grătarul. Karissa se așază pe unul din locurile rămase libere, cu Melody lângă ea, și încep imediat să converseze. Le ascult o secundă, dar apoi îmi mut atenția spre Paul. Băieții sunt destul de neîndemânatici cu cărbunii, apoi aruncă câteva grămezi în grătar, înainte ca Paul să scoată o brichetă din buzunar și să încerce să aprindă o mică flacără.

Ține un cărbune direct sub ea, sperând că va porni focul.

Fără să vreau, râd suficient de tare încât vocea Karissei tremură un moment, dar nu se oprește ca să mă ia la întrebări. Nu mă pricep la încins grătare, dar să aprind focul? *Floare la ureche*. Pe cât este o artă, pe atât este o știință, și e clar, uitându-mă la băieții ăștia, că n-au habar.

Îi las să se facă de râs câteva minute și îi ascult cum se ciondănesc, ceilalți doi certându-l pe Paul că nu a luat cărbuni de care trebuie, că a uitat să ia benzină, că nu știe să facă nimic. Sunt aproape să se ia la bătaie, așa că oftez exasperat și îi întrerup, înainte să escaladeze conflictul.

Nu spun nimic, ci doar trec printre ei analizând proviziile: nu sunt mare lucru, dar pot să lucrez cu ele. Câteva șervețele și un puf de la spray-ul de grătar sunt tot ce-mi trebuie. Aranjez șervețelele în așa fel încât să fie distribuite egal și mă întorc spre Paul.

Se holbează la mine.

— Brichetă?

Întind mâna, iar el mi-o oferă fără să scoată vreun cuvânt. O aprind repede și dau foc la marginile șervețelelor, ignorând flacăra care se apropie de degetul meu. Mă uit la hârtie cum se aprinde, apoi mă întorc și îi arunc bricheta.

— Cu plăcere.

Nu-mi mulțumește.

Idiotul continuă să se holbeze la mine.

Mă întorc la Karissa. Mă privește, iar conversația cu Melody e de mult încheiată, pentru că fata vorbește acum cu celelalte prietene ale ei. Mă opresc chiar în fața Karissei, iar ea se sprijină de masa de picnic, cu fața spre râu. De-aici se văd clar Manhattanul și agitația din oraș. Ochii ei mă analizează, apoi își dă capul pe spate. Își arcuiește o sprânceană în timp ce mă uit de sus la ea.

— Te pricepi, spune ea.

— La ce?

— La ce tocmai ai făcut.

Mă uit spre grătar. Focul arde cărbunii atât de intens, încât băieții se dau în spate.

Mă întorc spre Karissa și ridic ușor din umeri.

— Fiecare cu talentul lui.

Mă privește suspicioasă și mă analizează în tăcere, ca și când încearcă să-mi citească ceva pe chip, dar încerc să nu trădez vreo expresie. După un moment, se apleacă spre mine și își întinde gâtul ca să mă privească mai bine.

– Să te joci cu focul, spune ea aproape șoptit, e specialitatea ta, nu?

Mă încrunt.

– Te-am auzit o dată c-ai spus asta, spune ea. Vorbeai la telefon, în birou.

Înghite în sec, ca și când aceste cuvinte au agitat-o peste măsură. Ochii îmi sunt atrași de conturul gâtului ei. Ce frumos își flexează mușchii gâtului. Îmi amintește de cum s-a simțit atunci, când mi-a supt-o, de căldura care mă cuprindea, de fiorii pe care i-am simțit când am intrat adânc în gâtul ei.

Oricât de mult mi-a plăcut, n-am putut să rezist prea mult. Să i-o trag e una – îmi aparține toată, trup și suflet, când sunt în ea și îi revendic fiecare centimetru din corp. Dar când mi-a făcut sex oral, când s-a uitat la mine de jos, sinceritatea din ochii ei a fost prea mult pentru mine.

Atunci eu i-am aparținut ei.

Sunt o mizerie, comparativ cu femeia asta.

Eu ar trebui să stau în genunchi.

Gândul mă face să râd, iar ea e nedumerită, în timp ce eu mă întind și o mângâi cu vârfurile degetelor până la baza gâtului, în golul unde stă lănțișorul pe care-l poartă. E chiar cel pe care i l-am cumpărat eu. Nu poartă inelul de logodnă, dar chestia *aia* nu și-o dă niciodată jos.

Apuc pandantivul și-l întorc între degete, să citesc ce scrie pe el. *Carpe diem*. E un sentiment amuzant, cred, să prețuiești ceva ce obișnuiai să vrei distrus. Nu amuzant ha-ha... amuzant ca „ce glumă reușită".

Privirile ni se întâlnesc din nou.

— O să ai mereu suspiciuni legat de tot ce fac?

— Da.

Vocea ei nu e mai mult decât o șoaptă.

Râd din nou, dar nu sunt deloc amuzat. Apreciez sinceritatea, dar urăsc răspunsul.

— Tot așa cum și tu vei fi mereu suspicios în privința mea, continuă ea. Poate când o să începi să ai din nou încredere în mine, am să-ți ofer și eu prezumția de nevinovăție.

— Poate, spun eu și mă aplec cu buzele lângă urechea ei, ca să-i șoptesc: dar probabil că n-ar trebui s-o faci.

Îi dau drumul la lănțișor și mă ridic exact când se întoarce din nou Melody și i se adresează Karissei. Melody are ochii mari și stăruitori, iar vocea i se potrivește cu expresia feței, când începe să spună:

— Deci, te-ai mai gândit?

Karissa se uită la ea.

— La ce?

— Dacă te înscrii la cursul ăla, cu mine, spune Melody. Etică și societate.

Expresia Karissei se schimbă în timp ce-și încruntă nasul.

— Clar nu!

— O, haide! zice iar Melody apucând-o și trăgând-o de mâini, ca un copil mic care are o criză. Te rog! Nu pot să mă duc la un curs de filosofie fără tine. Nu e OK. Doamne ferește, e aproape blasfemie!

— Atunci nu te duce.

— Dar vreau să mă duc și nu înțeleg de ce nu vrei și tu.

— De ce nu vrea ce? se bagă și Paul în discuție când se întoarce la masă. Care-i faza?

— Karissa nu vrea să vină la un curs cu mine.

Paul râde.

— Cursul de filosofie? Nu l-a picat pe primul?

— Nu l-am *picat*, spune Karissa. Doar că nu m-am descurcat pe cât de bine mi-aș fi dorit.

— Asta pentru că Santino a fost un idiot, spune Melody. Ar fi trebuit să primești 10 la cursul ăla. Te-ai descurcat de minune! Nebunia de genul *a fi sau a nu fi, dacă e un copac în pădure, se cacă un urs* e genul tău, Kissemmee.

Ceilalți râd și-am să recunosc... categoric Melody e amuzantă... dar tot ce observ eu e cum Karissa se strâmbă când aude apelativul. *Kissimmee*. Mă întreb dacă știe ce înseamnă cu adevărat numele ăla, ce ne leagă pe mine și pe părinții ei de Kissimmee.

Mă întreb dacă ar trebui să-i spun.

Dacă ar trebui să-i spun că acolo au fugit părinții ei după ce mi-au distrus viața. Dacă ar trebui să-i spun că ei au crezut că asta va fi salvarea lor. Să-i spun că i-am urmărit până acolo și i-am găsit locuind într-o căsuță din Kissimmee, Florida, ca o familie perfectă. A fost ultimul loc în care au fost împreună, înainte ca Johnny s-o trimită pe Carmela să fugă de una singură, iar el s-a întors acasă, să-mi înfrunte răzbunarea. *Vom avea întotdeauna Kissimmee*, l-am auzit spunând odată.

Credea c-o voi lăsa în pace dacă se va oferi el pe tavă, dar eu nu căutam o masă rapidă.

Eu voiam *justiție egală*.

Paul se îndepărtează atunci când unul dintre prietenii lui îl strigă, și se duce să verifice grătarul. Flăcările s-au mai domolit, așa că nici nu le mai văd de unde sunt eu.

— Etică și societate, mă bag și eu în discuție. Bănuiesc că o să fie despre probleme sociale controversate. Sună fascinant.

— Vezi! flutură Melody cu mâna în direcția mea. El înțelege! Și mai ții minte eseul ăla despre crimă pe care l-ai scris? Pentru ăla ai primit 10! Asta e specializarea ta. Crimele sunt categoric genul tău!

Încerc să nu râd când aud asta.

Am citit și eu eseul Karissei despre crimă. L-am văzut pe biroul lui Daniel prima dată când l-am întrebat în legătură cu felul în care se comportă cu ea la curs.

Era oribil.

Merita să pice.

Dar desigur că l-am făcut s-o treacă.

— Și, pe bune, continuă Melody, întinzând puțin coarda. E o secțiune întreagă despre moralitatea sexuală. Trebuie să te înscrii. Restul sunt vorbe goale, dar aici e treabă serioasă! În zilele noastre, toată lumea vorbește ca și când ar avea ceva de zis, știi? Dar nu iese nimic când deschid gura. E *ridicol*. Unde altundeva mai întâlnești astfel de conversații interesante?

N-am idee despre ce bălmăjește fata asta, dar cumva, îi sparge armura Karissei, care zâmbește în colțul gurii.

— La Eminem.

Melody se prinde teatral de pieptul ei și-și dă capul pe spate.

— Doamne, aș vrea eu! Bărbatul ăla ar putea să mă intereseze toată noaptea. Dar el nu e aici, iar tu ești, așa că sunt de părere că ar trebui cu siguranță să vii la curs cu mine.

— În plus, țipă Paul în timp ce pune grătarul peste cărbuni, nu mai trebuie să-ți fie frică de Santino anul ăsta. S-a ocupat cineva de asta pentru tine.

Karissa se întoarce spre mine imediat, iar Melody își ceartă iubitul că face mișto de moartea profesorului lor. Karissa mă privește suspicioasă. Știe. Știu că știe. Nu m-a întrebat, n-a deschis subiectul decât în seara în care a fost interogată de poliție, dar pot să-i citesc în privire că s-a gândit la asta.

Vrea să mă întrebe.

Sper să n-o facă niciodată.

Pentru că în cazul în care ar căuta vreo urmă de remuşcare sau vreo explicaţie raţională, la mine n-o să găsească niciodată. Nu regret nicio secundă ce-am făcut. Tipul şi-o căuta cu lumânarea.

I-am înfipt nenorocitul ăla de indicator direct în inimă.

Nu mai înjunghiasem pe nimeni în inimă până atunci. E insensibil şi personal, iar eu vreau să rămână totul la nivel de afaceri. Dar s-a pus cu mine şi m-a jignit, iar eu am vrut să-l privesc în timp ce moare. M-am aşteptat să se întâmple rapid, dar s-a luptat. S-a luptat cu mine şi a încercat să fugă, cu bătul încă ieşindu-i din piept când s-a ridicat în picioare.

În ziua aceea am învăţat o lecţie.

N-am să mai fac niciodată ce-am făcut atunci.

De-aia i-am tăiat gâtul lui Johnny, în loc să-i bag cuţitul în inimă.

Îmi ridic sprânceana la Karissa şi aştept să se uite din nou în altă parte, dar n-o face.

Mă priveşte lung.

Mă priveşte lung.

Şi mai lung.

Mă simt ca şi când mi-ar zgâria sufletul cu privirea aia.

Ca şi când încearcă să scormonească printr-un soi de întuneric, să salveze ce s-ar putea afla dincolo de suprafaţă. Mă întreb dacă va fi dezamăgită când va afla că fiecare părticică din mine e pătată, că nici măcar ce e bun în mine nu e chiar atât de bun.

După un moment, Melody revine şi reia discuţia cu Karissa, ceea ce îi distrage atenţia de la mine.

— Deci? Măcar te mai gândeşti?

Karissa oftează exasperată.

— Bine.

— O să te mai gândești?

— O să mă înscriu la nenorocirea aia de curs.

Melody țipă și o apucă din nou de mâini, de data asta entuziasmată. Nu-i ia prea mult să fie distrasă pe măsură ce trec de la un subiect la altul și-și invită și alți prieteni în conversație, când una dintre fete se bagă în seamă și pune întrebarea de un milion de dolari:

— Cine e tipul ăsta, Santino?

Melody începe să spună toată povestea, de la început, din prima zi în care Karissa a pus piciorul în sala lui.

— S-a uitat la ea și a strâmbat din nas, spune Melody direct. O ura fără niciun motiv. O nebunie.

Nebunie, poate, dar avea un motiv și cu siguranță nu era pentru că o ura. În ziua aia n-a văzut-o pe Karissa. Nu cred că a văzut-o *vreodată*. A dat cu ochii de o fetișcană care semăna cu fata de care-i plăcea lui în adolescență, singura căreia Daniel Santino i-a oferit inima lui, iar ea doar a călcat-o în picioare și a spulberat-o. Mereu se ținea după Carmela, o urmărea ca un cățeluș și căuta fiecare fărâmă de atenție pe care i-o oferea ea, devora fiecare os pe care i-l arunca. Carmela i-a alimentat sentimentele, ba chiar a ieșit de câteva ori în oraș cu el.

Ea spunea că din compasiune.

Spunea că era corect să-i dea o șansă.

Dar în final, l-a aruncat ca pe niște șosete murdare și s-a agățat de unul și mai rău: Johnny.

S-a uitat în ziua aceea la Karissa și nu a văzut o nouă studentă. Și-a văzut vechea dragoste. A văzut-o pe cea care l-a părăsit. Și nu era furios că o vede din nou.

Nu, ce simțea Karissa venind din partea lui era *teroare*.

Pentru că știa că aia e o față pe care o caut.

Și știa ce urmează să-i fac atunci când o voi găsi.

Melody a ajuns cu povestea undeva la jumătatea semestrului, cam pe când am intrat eu în scenă. Karissa se tot foiește și caută privirile celorlalți, și îmi dau seama că o supără subiectul. Sunt recunoscător că ne întrerupe Paul și schimbă subiectul, în timp ce aruncă niște carne pe grătar, și o văd și pe Karissa oftând ușurată.

Nu știu de ce se pune singură în situații de genul ăsta.

Nu petrec timp cu alți oameni decât dacă e neapărată nevoie.

Încet, încet, se face după-amiază târziu. În ciuda semnului pe care scrie „fără alcool în parc", ceilalți scot o ladă frigorifică plină de cutii de bere pe care încep să le deschidă și să le împartă între ei. Eu beau dintr-o sticlă de apă, în timp ce Karissa cedează și bea bere cu ceilalți.

E cald ca dracu'.

Compania e plictisitoare.

Transpir și mă simt mizerabil, dar nu spun nimic, doar mă joc cu un burger ușor ars, pe care n-am de gând să-l mănânc. Stau chiar pe marginea băncii, lângă Karissa, atât de aproape că ni se ating mâinile când unul dintre noi se mișcă. Nimeni nu observă și nu e prea atent la ce fac, în afară de Karissa, în timp ce ochii ei mă caută mereu. Încearcă să se ascundă și are privirea curioasă. După câteva ori, i-o surprind, iar ea îngheață.

Mă privește când iau un dumicat și mă strâmb mestecând, abținându-mă să nu scuip carnea uscată.

După un moment, se dă mai aproape, suficient de aproape cât s-o aud numai eu, și șoptește:

— Dacă e otrăvită?

Iau un șervețel de pe masă și scuip tot ce am în gură. *Dezgustător*. Arunc șervețelul pe farfurie și-o dau deoparte.

Am terminat cu mizeria asta.

Se holbează la mine.

— Nu de asta am zis-o.

— Nu e din cauza ta, spun, în timp ce-mi iau sticla de apă și mai iau o înghițitură. N-aș fi putut să înghit chestia asta nici dac-aș fi vrut.

Se uită când la mine, când la burgerul neatins din farfuria ei. Nu spune nimic, apoi se ridică își ia farfuria, și o ia și pe a mea, ezitând. Le aruncă la gunoi, dă pe gât ce-a mai rămas din bere și își deschide încă una.

După-amiaza se transformă în seară. Totul e curat, am strâns gunoaiele, abandonate lângă lăzile frigorifice, iar cei din grup decid să se ducă să înoate.

Mă așez lângă bazin, la măsuța rotundă cu umbrelă albastră uriașă. Sunt o mulțime de oameni în zonă, cel puțin o sută de perechi de ochi care s-ar putea îndrepta spre Karissa, dar ei nu pare să-i pese în timp ce-și dă hainele jos, le pune pe masa de lângă mine, și rămâne doar în costumul de baie roz care-i face pielea bronzată să strălucească.

Materialul metalizat îi acoperă cele mai intime părți – părți pentru care l-aș omorî pe bărbatul care ar îndrăzni să se uite la ele –, dar, altfel, lasă puțin loc pentru imaginație. Își afișează fiecare curbă cu mândrie, fiecare pistrui și aluniță, fiecare gropiță și colțișor, fiecare centimetru al pielii care mă strigă noaptea când stă lângă mine, pe întuneric.

Ce păcătoasă!

E de nesuportat.

Rezist cu ultimele puteri ca s-o las să plece arătând așa.

Se îndreaptă spre marginea bazinului și-și prinde părul în vârful capului, într-un coc neglijent. Îmi desprind privirea de la ea și oftez exasperat, în timp ce-mi frec fața transpirată și închid ochii. Când îi deschid, primul lucru pe care-l văd este Paul stând în partea cealaltă a piscinei

și uitându-se direct la Karissa, cu ochii alunecându-i pe corpul ei și apropiindu-se periculos de mult de locurile alea în care n-ar trebui să ajungă.

A doua bilă neagră.

Începe să mă mănânce pielea și să fiarbă ceva în mine, ceva ce încerc repede să liniștesc, să controlez înainte să mă cuprindă cu totul și să nu mă mai pot lupta. Karissa intră în apă și dispare imediat sub ea.

Abia atunci se uită băiatul în altă parte.

Sare și înoată până la iubita lui, o ridică și-o aruncă în apă, în timp ce Melody chițăie și râde.

Glumesc și se joacă în apă, înoată și stropesc. E ciudat s-o văd așa pe Karissa, atât de relaxată pe lângă oameni, atât de fericită, ca și când realitatea la care am adus-o acum două luni a pălit ocupând un loc pe bancheta din spate a vieții pe care și-a creat-o aici. N-am mai văzut-o zâmbind așa de mult, de când... ei bine, dinainte să fie rănită.

Se lasă întunericul, pe măsură ce soarele își schimbă poziția pe cer și se îndreaptă din ce în ce mai mult spre vest. În sfârșit, Karissa iese din piscină și se îndreaptă spre mine, cu apa șiroind și cu mâinile peste piept.

Scoate un prosop din geantă ca să-și usuce părul. Când își dă seama că mă uit, își înfășoară prosopul în jurul corpului și râde timid.

— De ce tot faci asta? o întreb.

Ridică o sprânceană.

— Ce fac?

— Îți ferești corpul de ochii mei, spun eu. Toți oamenii ăia de la piscină nu te-au deranjat, ca și când nu te-ar deranja să se uite ei.

— Nu se uitau.

— Ar fi putut.

— Dar nu se uitau, insistă ea. Adică, poate se uitau, dar nu erau atenți la mine. Însă tu...

— Însă eu? o întrerup.

— Tu *mă privești*.

— Și asta e o problemă?

Oftează și strânge prosopul și mai tare în jurul ei, apoi se întoarce, ca și când ar vrea să plece. Par în defensivă, știu, și, la dracu', poate chiar sunt, dar nu încerc s-o frustrez.

Dar îmi dau seama că își ridică iar zidurile.

Înainte să plece, mă întind și o prind de mână, ca s-o opresc. Se încordează când o trag spre masă.

— Nu încerc să te enervez, să știi, îi spun și o trag pe scaunul de lângă mine. Doar încerc să înțeleg.

— Pentru cineva care știe totul despre mine, nu prea pare că înțelegi mare lucru, spune ea întorcându-și corpul spre mine, dar încă acoperită cu prosopul..

E fermă, aproape ostilă.

I-am intrat pe sub piele.

— Oamenii ăia? continuă ea, gesticulând spre piscină. N-au decât să se uite. Nu observ când o fac, pentru că nu-mi pasă. Nu îmi mai pasă. Obișnuia să-mi pese... obișnuiam să vreau să mă integrez, să fiu normală, și uneori încă mai simt asta, ca și când aș putea să fiu așa dacă aș încerca, dar nu încerc. Știi că n-o fac. Părinții mei sunt niște mincinoși și niște criminali, iar tu... râde sec. Ești ce ești. Așa că da, n-au decât să se uite, dacă vor, dar ei nu mă văd și nici nu-mi pasă ce cred că văd. Dar tu mă privești. Mă privești profund. Și știu că mă vezi. Și poate, Naz... poate îmi pasă ce crezi.

Ies și ceilalți din piscină și se apropie de noi, înainte ca eu să pot să răspund. Eliberez mâna Karissei, iar ea se ridică și-și lasă jos prosopul ca să-și îmbrace iar pantalonii și tricoul.

— Vreau să beau ceva, mormăie ea, suficient de tare cât s-o audă Melody.

— O, da! spune ea și o prinde pe Karissa de umeri. Așa te vreau. Umple-mi paharul și hai să ne facem pilaf!

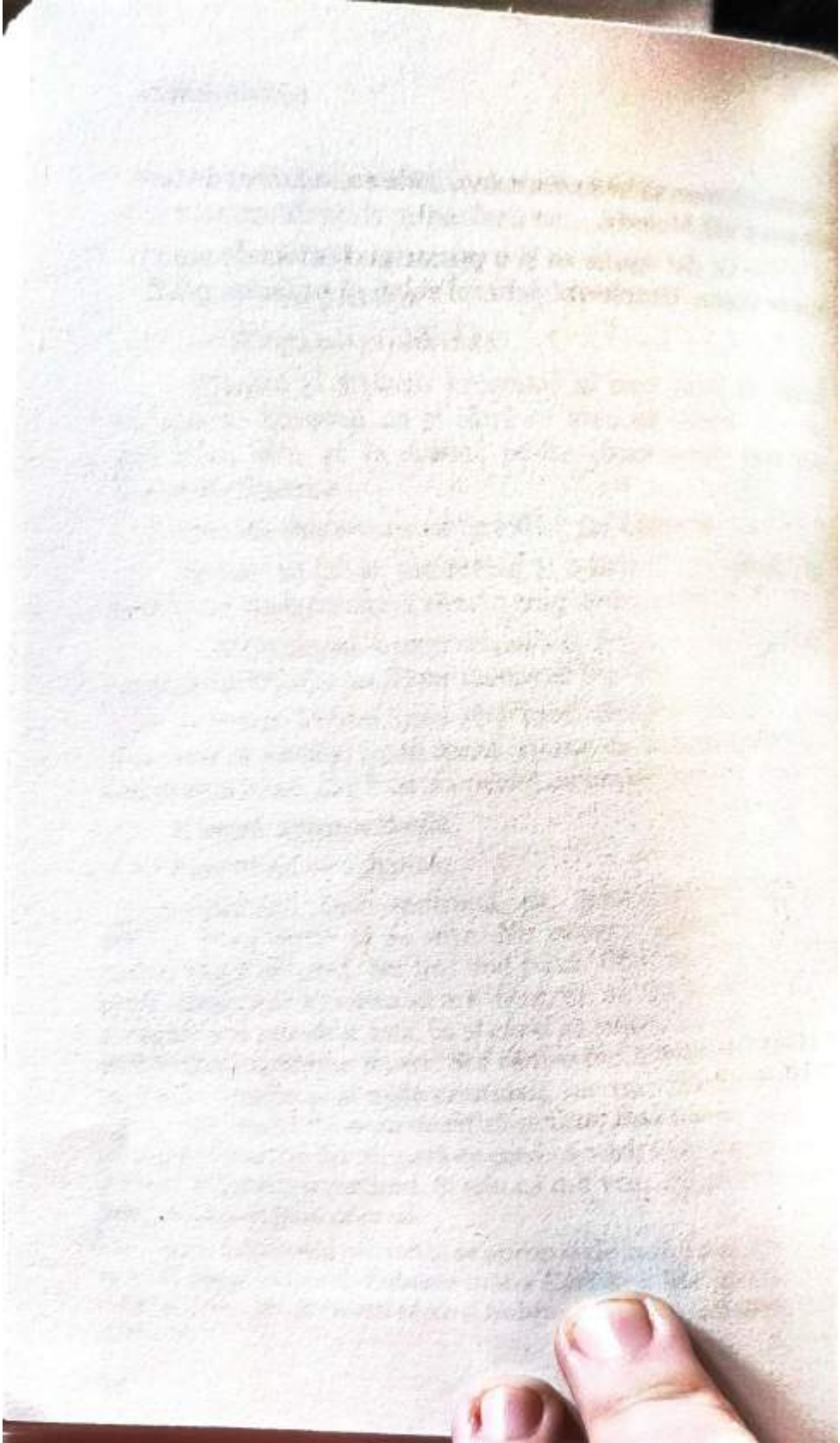

Capitolul doisprezece

Ne îndreptăm spre intrarea în parc, spre zona plină de iarbă de lângă dig. Zona e aglomerată, dar băieții găsesc un loc liber în mijlocul mulțimii care se adună. Își întind păturile și se așază confortabil. Mă așez și eu pe marginea uneia.

Continuă să bea.

Mă gândesc în tăcere la cuvintele Karissei.

Ei glumesc, râd și se joacă, comportându-se ca niște adolescenți ce sunt.

Mă pierd printre gândurile mele.

Până când apune complet soarele și întunericul se lasă complet, Karissa e deja beată. Pe o căldură înăbușitoare și pe stomacul gol, n-a avut nicio șansă. Mă uit dincolo de râu, la clădirile din Manhattan, și admir luminile orașului care nu doarme niciodată și, în același timp, sunt cu ochii pe Karissa. În final, se desparte de prietenii ei și se îndreaptă spre mine, oprindu-se chiar în fața mea.

— Ce faci aici?

O analizez în întuneric.

— Admir priveliștea.

— A, zice uitându-se în spatele ei. Și ți-o blochez?

— Nu, răspund. Tu *ești* priveliștea.

Își dă ochii peste cap și încearcă să se dea la o parte, dar o prind și o iau prin surprindere. Reacționează lent

și e slăbită de la alcoolul care-i curge prin vene. O trag pe pătură lângă mine, iar ea scoate un chițăit speriat, apoi râde în timp ce-și pierde echilibrul și cade peste mine. Mormăi când mă lovește cu genunchiul între picioare, la câțiva centimetri de penis. Mă doare într-o parte, dar ea chicotește... *chicotește*. Nu pot să mă supăr.

— Te-ai îmbătat, infractoareo.

— Doar puțin, spune ea încercând să mă ciupească de nas.

— Trebuia să fi mâncat ceva mai devreme.

— Da, sigur, zice ea. N-aș fi mâncat *nimic* din ce-a atins tipul ăla.

— Cine?

— Paul.

Ha.

A treia bilă neagră.

— Puteam să-ți iau eu ceva. Alcoolul nu e bun pe stomacul gol.

Pufnește ironic.

— Te rooog. Ce mai e bun în ziua de azi?

— Tu.

Îi dau părul la o parte de pe față. I-a ieșit din coc mai devreme, la scurt timp după ce a înotat, iar acum e încurcat și îi stă peste tot. Tu ești încă bine.

Râde din nou, râde ca și când ar fi cel mai amuzant lucru pe care l-a auzit vreodată. Mă aștept să se ridice în picioare, să se îndepărteze clătinându-se, în schimb, se întoarce spre mine și se așază între picioarele mele. Se sprijină din nou de mine și se înroșește la față, iar capul i se odihnește chiar sub bărbia mea. Miroase a clor și a transpirație, are pielea lipicioasă și strălucitoare, iar umerii și obrajii îi sunt acoperiți de și mai mulți pistrui.

Soarele și-a făcut de cap cu ea

Până și nasul e roz.

– Spune-mi ceva, zice ea. Cineva bun ar iubi pe cineva ca tine?

E o întrebare justificată, poate puțin ostilă, dar aproape că recunoaște că mă *iubește*. Îmi odihnesc obrazul pe creștetul ei și mă gândesc.

– Probabil că nu.

Tace un moment nemișcată. Îmi pun mâinile în jurul ei și îi simt căldura în timp ce o țin strâns. Nu zice nimic până nu încep artificiile, până nu explodează de dincolo de pod și aprind cerul nopții.

– Ce frumos, zice ea în timp ce prietena ei ovaționează zgomotos și stârnește mulțimea din apropiere.

Zâmbesc auzind-o atât de uimită și ascult exploziile cum se detonează și mă uit la luminile care-i fac pielea să strălucească în diferite culori.

– Mereu mi-au plăcut artificiile, spun eu. Praful de pușcă, elementele chimice și combustibilul atent calibrate, care fac ca ceva atât de puternic, atât de letal, să pară atât de inofensiv. Știind cât de mult control, cât de multă căldură, cât de multă energie sunt necesare pentru a porni exploziile la momentul perfect... fascinant.

Își întoarce capul, se mută ușor și se așază în așa fel încât să mă privească în ochi. Îi întorc privirea. Ochi negri în întunericul nopții.

– Ți se luminează fața când vorbești așa, spune ea.

Dau din umeri și îi studiez chipul parțial în lumină.

– Faci ceva suficient de frumos, și oamenii o să uite cât de mult îi poate răni.

Se uită din nou la mine.

Privirea *aceea*.

Aia care se simte ca și când îmi zgârie pielea și mă sfâșie pe interior ca să pătrundă mai adânc. Cred că înțeleg acum la ce se referea mai devreme.

Pentru că nimeni nu se uită la mine ca ea.

O privesc așteptând să-și întoarcă privirea de la mine. Să renunțe, să fie prima care se uită în altă parte, dar n-o intimidez, nu în felul în care intimidez pe toată lumea. Cu ea n-a funcționat niciodată.

Nu știu dacă s-a născut așa curajoasă, dacă e programat în ADN-ul ei, dacă e o moștenire genetică a sângelui ei stricat sau dacă e ceva ce a învățat-o viața, ceva ce s-a format în ea în toți acei ani în care a fost pe fugă fără să știe. Mă întreb dacă a moștenit-o de la taică-su sau dacă *eu* am fost cel care i-a dat acest curaj.

Se apropie foarte puțin și ezită, admirând, iar privirea i se mută spre gura mea atât de ușor încât aproape că nici n-o văd. Inspiră adânc, expiră cu forță, apoi închide ochii și se lansează.

Femeia mea incredibil de curajoasă mă sărută.

E un sărut cald. Excitant. Dulce. I se taie respirația, și deschide doar puțin buzele, dar oricum ar fi, e un sărut, iar eu îl savurez cât pot de tare. Nu e prima dată când ne sărutăm de când s-a înrăutățit situația, și nici nu e prima dată când ia ea inițiativa, dar acest sărut e diferit. Se simte mai puțin ca foame și mai mult ca durere, ca și când încearcă să-și potolească setea amintindu-și cum e să bea apă.

Înghițituri mici.

Doar atât bea.

Mici săruturi pe buzele mele, înainte să se îndepărteze.

Mă privește din nou.

Cinci... zece... cincisprezece secunde.

Apoi se întoarce.

Se așază din nou la mine în brațe, se întinde pe pătură între picioarele mele și se uită în tăcere la cer,

privind artificiile cu același curaj cu care m-a privit și pe mine.

Nu sunt singurul care știe să se joace cu focul, cred... și nici nu sunt singurul căruia îi place.

– Vrei să știi la ce mă gândesc când te privesc, Karissa?

– La ce?

– Cred că nu mai e nimeni ca tine în toată lumea asta.

Pare că artificiile nu se mai termină.

Karissa nu-mi mai spune nimic.

Nici în parc, nici pe drumul spre mașină și nici pe drumul spre casă.

Tăcerea nu e ciudată, cum e de obicei când nu vorbește. E chiar aici, lângă mine, complet liniștită. Nu știu dacă e din cauză că e prea beată ca să-și amintească sau dacă a uitat, în sfârșit, că mă urăște.

O conduc până la ușa de la intrare, și o ating ușor cu mâna pe spate. Pășește pe terasa micuță și așteaptă, în timp ce eu caut cheia. Durează un moment până nimeresc încuietorile noi, iar o senzație ciudată mă cuprinde pe șira spinării.

Mi se ridică părul de pe spate.

Când bag cheia pe jumătate în broască, înghețț, pentru că sentimentul mă consumă, și mă încordez în timp ce ciulesc urechile. E cineva acolo. Întorc capul cu grijă și cercetez strada întunecată, ascult și privesc, dar nu văd nimic.

Nimic, în afară de întuneric.

Însă nu sunt nebun. Întunericul nu mă poate păcăli. Doar pentru că nu văd eu, nu înseamnă că nu e acolo. Simt cum mi se strecoară pe sub piele.

Cineva ne privește.

Cineva mă

Cineva o privește.

Scanez din nou zona, aștept să se întâmple ceva, aștept să apară cineva din umbră și aproape sar când mă atinge. Mă holbez la mâna care m-a atins, apoi mă uit la Karissa care mă privește ciudat.

— S-a întâmplat ceva, Naz?

Da, cred.

Ceva sigur nu e în regulă.

E cineva aici.

Mă uit din nou în spate și mai arunc o privire în lungul străzii, apoi mă întorc spre ea și îi ofer un zâmbet, ca să n-o alarmez. Cred că e prea beată ca să simtă pericolul acum.

— Nu, nimic.

Întorc cheia, descui și ultima încuietoare și deschid ușa de la intrare. Îi fac semn să intre înaintea mea, încercând să nu mă mai gândesc că ne-ar putea urmări cineva. Karissa însă nu ascultă și mai zăbovește pe terasă înainte să se apropie de mine. O văd cum își linge ușor buzele.

Se ridică pe vârfuri, dar o opresc și îi prind obrajii în palme, cu buzele foarte aproape de ale mele, și mă uit în ochii ei negri, căutând vreun semn de incertitudine.

— Ești beată, îi spun serios. Nu știi ce faci.

— Știu exact ce fac, șoptește ea. Sunt doar puțin beată. Nu sunt idioată. Știu cine ești... ce ești... știu ce-ai făcut. Și știu și ce fac eu. Știu ce vreau.

— Adică ce? întreb eu. Ce vrei?

Se ridică și mă prinde de încheieturi, îndepărtându-mi mâinile de fața ei. Nu e suficient de puternică să mă forțeze, dar nu rezist. Se ridică din nou pe vârfuri și-și lipește buzele de ale mele, în timp ce i se închid ochii.

O sărut și eu, dar cu ochii deschiși.

Senzația aia crește, nu dispare, se acumulează în interiorul meu. Sunt paranoic și flămând, prea epuizat ca să mă ocup de asta. Imediat ce încerc să mă îndepărtez de Karissa, își prinde mâinile în jurul meu și mă împinge în ușă, spre hol. Fac un pas în spate și blochez sărutul, apoi mă uit din nou suspicios pe stradă.

Văd cu coada ochiului o umbră mișcându-se.

Poate e doar în mintea mea.

Poate doar trebuie să dorm.

Îmi întorc din nou capul, dar nu văd altceva decât întuneric, nimic în afară de copaci și iarbă, mașini și cutii poștale. Artificiile explodează undeva departe și sparg liniștea, ca și când sunt niște împușcături ce provoacă niște răni pe care Karissa le alină atunci când mă sărută din nou.

La dracu'.

Trântesc ușa și o încui, asigurându-mă că fiecare încuietoare e închisă înainte să mă dedic ei în totalitate. Orice-o fi acolo, prieten sau dușman, umbrele sau vântul, n-o să intre și nici n-o să rănească ce am chiar aici.

Ne îndreptăm spre etaj, fără să ne grăbim, dar fără să ezităm, iar ea are buzele lipite de ale mele și brațele în jurul gâtului meu. O sărut apăsat, și mai pasional cu fiecare secundă care trece, iar mâinile mi se opresc pe șoldurile ei, în timp ce degetele îi gâdilă pielea dezgolită de sub tricou.

Mă întrerup din sărut ca să-i dau jos tricoul. Își ridică mâinile direct în aer și mi se predă când o dezbrac. Scăpăm repede de hainele ei, dar intenționez s-o iau ușor, să savurez fiecare moment.

O trag pe pat și mă urc peste ea complet îmbrăcat, iar buzele mi se plimbă pe gura ei, spre obraz, spre bărbie și apoi pe gât, pe măsură ce-mi croiesc drum spre mandibula ei. Îi [illegible] și îi mușc pielea, iar limba mea îi

gustă carnea sărată, în timp ce mâinile ei se joacă pe sub tricou, pe spatele meu.

Mă ridic, îmi dau jos tricoul și îl dau deoparte, apoi mă arunc cu gura pe pieptul ei. Fac un cerc cu limba în jurul sfârcului drept, apoi îl cuprind cu buzele și încep să sug pielea sensibilă. Geme și își arcuiește spatele în timp ce mă prinde de păr.

— Te rog, geme ea când mă mut la celălalt sfârc și îi ofer și lui aceeași atenție, descălțându-mă și aruncând pantofii la picioarele patului. Te rog, Naz.

Îi sărut clavicula, apoi îi găsesc din nou gura și îi zdrobesc buzele care imploră. Încerc să-mi dau jos pantalonii fără să mă opresc din sărut, apoi mă așez între picioarele ei. Căldura care emană din ea mă face să tremur. Încă pot să simt soarele de pe pielea ei, mirosul mă amețește atunci când îl inhalez profund în timp ce intru în ea.

La dracu', e atât de bine să fiu în ea. E atât de bine, că e greu de crezut că așa ceva ar putea vreodată să fie rău. Că aș putea fi nepotrivit pentru ea. Și știu că sunt... sunt ultima persoană căreia ar trebui să i se dăruiască... dar în momente ca ăsta, când suspină, când expiră brusc, ca și când e mirată de cât de bine ne potrivim, ca și când e din nou întreagă după ce i-a lipsit o parte din ea, momentele astea îmi oferă speranță.

Speranța că poate, chiar dacă e greșit, cumva, putem găsi o modalitate să facem lucrurile să funcționeze.

— Spune-mi, îi șoptesc, în timp ce-mi trec limba pe lobul urechii ei. Spune-mi cum vrei să fie. Spune-mi de ce ai nevoie de la mine.

O să-i ofer orice.

O să-mi despic pieptul cu mâinile mele, o să-mi scot inima și-o să i-o dau ei, dacă asta are nevoie.

Tot ce trebuie să facă e să-mi spună.

Tot ce trebuie să facă e să-mi ceară.

Ar putea să-mi ceară un milion de lucruri, și eu m-aș da peste cap până la moarte ca să le îndeplinesc, în schimb, ea doar șoptește:

— Vreau să mă iubești.

Așa că o fac.

O iubesc.

O penetrez încet, iar buzele mele nu îi abandonează pielea când intru și mai adânc, umplând-o cu fiecare centimetru din mine. Fac dragoste cu ea până i se înroșește pielea, până este acoperită de un alt strat de sudoare, până când începe să mă roage din nou, de data asta să-i dau mai mult.

Mai tare.

Mai adânc.

Mai mult.

Mai mult.

Mai mult.

Sânii i s-au lipit de pieptul meu, iar sfârcurile sunt atât de tari când și le împinge în mine, disperată după și mai multă atingere. Mă zgârie pe spate, nu sapă în piele, nu caută sânge, dar pot să simt urmele pe care le lasă, gâdilatul unghiilor. Mi-am îngropat fața în gâtul ei și respir greu, gâfâi, limba îmi e lipită de pielea transpirată, apoi îmi apăs buzele de locul din spatele urechii și încep să sug. Geme și mă trage iar de păr.

Îi simt corpul cum se tensionează sub mine în timp ce intru și ies din ea și o țin strâns, ca să-i frec clitorisul cu fiecare mișcare. Cresc ritmul, suficient cât să intru puțin și mai adânc, și mai tare.

Scoate un zgomot sufocat și își lasă capul pe spate. O mușc de umăr în timp ce-și dă drumul și îi ascult gemetele de plăcere, în timp ce convulsiile îi cutremură corpul. Simt cum mă apropii și eu de orgasm, cum crește în mine. Nu am energia să mă abțin, să-l mai amân.

Tremur și mormăi cu buzele pe pielea ei în timp ce-mi dau drumul în ea chiar când orgasmul ei se stinge. Mai intru de câteva ori în ea, cuprins de valul plăcerii, apoi mă așez peste ea.

Nu plec, nu-i dau drumul, rămân în ea în timp ce-o țin strâns și îi ascult respirația sacadată, și îi simt pulsul, pe măsură ce inima îi bate nebunește.

Nu regreta, mă gândesc și închid ochii. *Nu-mi spune că regreți că mi te-ai oferit.*

Rămâne încremenită, nu se mișcă niciun milimetru, ca și când încearcă să-și așeze gândurile în ordine, ca și când încearcă să se adune.

Doar nu regreta.

Orice-ai face.

— Naz, eu...

O întrerupe un sunet, un zgomot oribil care bate chiar și până la etaj.

Îmi trebuie doar o secundă ca să înțeleg.

Mașina mea.

Mă îndepărtez rapid de Karissa și mă ridic în picioare, îmi iau pantalonii de pe podea și îi pun pe mine.

— Stai aici, îi spun, apoi fug înainte să mă ia la întrebări.

Alerg până jos și mă îndrept spre ușa de la intrare, luând în drum cheile de unde le-am aruncat când am ajuns acasă.

Mă duc în birou, direct la bibliotecă, și trec degetele peste cotoarele cărților, până ajung la un exemplar din *Război și pace*, încă la locul ei.

Din fericire, Karissa n-a încercat s-o citească.

O iau de pe raft și o deschid. Paginile sunt tăiate în așa fel încât să lase o gaură chiar în mijloc, pentru a face loc unui revolver argintiu. Scot pistolul și arunc cartea pe

birou, apoi mă asigur că arma este încărcată înainte să mă îndrept spre ușa de la intrare.

Alarma sună atât de tare, că practic se cutremură pământul. Apăs butonul cu cheia de rezervă, ușurat că funcționează prin perete. Ciulesc urechile și ascult tăcerea, apoi descui și deschid ușa încet. Inima îmi bate furioasă în piept în timp ce scanez curtea și strâng pistolul în mână, pregătit pentru orice.

E liniște și calm. Nu e nimeni în jur, nimic în afară de mașina mea, cu portiera din dreptul șoferului larg deschisă și cu un set de chei atârnând din încuietoare. Mă uit la ele o secundă, apoi pășesc pe alee și le scot, înainte să arunc o privire în interiorul mașinii și să închid portiera.

Mă holbez la întuneric, apoi aud un zgomot în spatele meu. Încremenesc pentru moment, apoi explodez, alimentat de adrenalină. Mă întorc, ridic arma la orice s-o mișca, degetul mi se așază pe trăgaci și o văd.

Karissa.

Am arma îndreptată chiar spre fața ei.

Îngheață în ușa casei și scâncește. Mă relaxez și-mi ridic mâinile, ca să-i arăt că nu vreau s-o rănesc.

— La dracu', Karissa, nu te mai furișa prin spatele oamenilor. O să te rănească cineva. Ți-am spus să rămâi în dormitor.

Se uită disperată în jur, încercând să înțeleagă ceva, în timp ce ridic siguranța armei și o pun la curea.

— Ce se întâmplă? întreabă ea. Adică, ce s-a...?

— A fost doar alarma de la mașină.

Răspunsul o calmează puțin, dar privirea îi e îndreptată tot spre armă.

— Ce-a declanșat-o?

— Nu-ți face griji, spun eu. Am rezolvat.

Vrea să în[illegible]ai multe, dar sunetul ușii de la garaj care se [illegible]erupe, când apăs butonul ca să

mut mașina de pe alee. Îmi dă un moment să mă adun, în timp ce mă frec la ochi și respir adânc.

— Relaxează-te, spun când e din nou liniște. Se poate să fi fost un raton.

— Un raton?

— Da.

Clatină din cap.

— Credeam că nu mă minți.

— Nu te mint.

Mă privește suspicioasă, aproape furioasă, în timp ce se apropie de mine. Nu mă crede.

— Am spus că *se poate* să fi fost un raton, ceea ce e adevărat. Se poate să fi fost.

— Dar n-a fost.

— Nu, recunosc, n-a fost.

— Cine a fost?

— Dac-ar trebui să ghicesc, aș spune că probabil aceeași persoană care m-a jefuit.

Se uită lung la mine.

— De unde știi? Ai văzut-o?

— Nu, n-am văzut pe nimeni, spun și îi arăt cheile returnate. E doar o presupunere.

Se uită la chei, apoi la mine.

— Știi cine e?

Încuviințez.

Face o pauză.

— O cunosc?

Încuviințez din nou. De data asta, am ezitat.

Mă uit la ea și aștept întrebarea de care mă tem.

Nu mă întreba dacă e maică-ta.

Nu mă întreba asta...

– E, ăăă...? se încruntă și privește din nou în altă parte, în timp ce-și adună gândurile. Suntem în siguranță acum?

Mă întind spre ea și îmi plimb degetele pe linia mandibulei, apoi o prind de bărbie. Îi întorc fața și o fac să se uite din nou la mine. Pare îngrijorată, așa că-i zâmbesc, doar puțin, ca să încerc s-o mai destind. Dacă suntem în siguranță? Categoric nu. În lumea mea, nu suntem și nici nu vom fi vreodată.

Moartea așteaptă după fiecare colț, privește și așteaptă, iar într-o zi, va veni din nou după mine.

– N-o să pățești nimic, îi zic și-mi trec degetul mare peste buzele ei moi. Am să mă asigur de asta.

Îmi întoarce zâmbetul. Nu știu dacă mă crede, dar îmi dau seama că și-ar dori. Încet-încet, începe să aibă din nou încredere în mine.

Capitolul treisprezece

— La mulți ani!

Stau pe canapeaua din birou, cu tricoul ridicat sub bărbie și îmi cercetez partea stângă, când aud aceste trei cuvinte.

La mulți ani.

Mă uit direct la Karissa, care stă chiar în fața mea.

— Poftim?

— La mulți ani, spune ea din nou și zâmbește, ținând în fața ei un recipient plin cu budincă de ciocolată și o lingură. Pentru tine.

Îmi las tricoul în jos și-mi acopăr pieptul, privind-o precaut. Ezit atât de mult, încât se îngrijorează. Mă întind încet după cutia cu budincă și i-o iau din mână, iar ea se așază lângă mine, cu cutia ei. Deja și-a deschis-o și ia o gură din ea înainte ca eu să mă pot gândi ce să spun.

— Cum de-ai știut? întreb eu și dau la o parte capacul cutiei.

Nici măcar nu mi-e foame, așa că nu știu de ce mi-a dat asta.

— Scria în pașaportul tău.

— A.

— Ți-aș fi făcut un tort, spune. Sau, mă rog, aș fi comandat unul, dar m-am gândit că n-o să-l mănânci, știi, în caz că l-ar fi otrăvit.

Mă privește lung și mai ia o gură de budincă.

— Bănuiesc c-aș fi putut să-ți cumpăr un pateu din acelea dulci cu miere sau ceva, dar aveam budincă în frigider, așa că...

— Așa că budincă să fie, mormăi eu și iau o gură, apoi gesticulez spre ea cu lingura. Nu mă așteptam la nimic, zic.

— Mă gândeam, zice ea, având în vedere că n-ai spus niciodată când e ziua ta.

Își devorează budinca, practic o linge până când cutia e curată, în timp ce eu o dau deoparte pe a mea. Îmi ridic din nou tricoul, iar ea se uită la rană.

— Arată mai bine, zice ea, și lasă cutia goală lângă a mea.

Se întinde și-și trece degetele pe pielea din jurul rănii, iar atingerea ei e atât de blândă, încât mă înfioară. Cicatricea care se formează e urâtă, dar măcar se vindecă și aproape că nu mă mai doare.

Oftez și mă întind din nou pe canapea, bucurându-mă de atingerea ei.

— Se simte mai bine.

Mâna i se mișcă îndepărtând-o de rană, mutându-se pe abdomen. Îmi conturează cu degetele mușchii abdomenului și urmărește linia părului până pe piept, în timp ce se întoarce ușor spre mine.

Închid ochii când se apleacă și îi simt buzele pe pe abdomen, apoi pe piept. Mă mângâie pe picior și-mi freacă penisul prin pantaloni. Mi se scoală sub atingerea ei, doar o simplă atingere e de ajuns ca să-l întărească.

Își bagă mâna sub pantaloni și îl prinde, apoi mă freacă de câteva ori, înainte să-l scoată din pantaloni. Deschid ochii chiar în momentul în care își mută poziția și-și coboară capul spre poala mea.

— Karissa...

Mă privește fix în ochi, dar nu se oprește, nu ezită, și îmi cuprinde penisul cu gura. Căldura umedă mă liniștește, iar eu vreau să protestez, ar trebui să protestez, dar e prea bine.

Al dracului de bine.

O mângâi ușor pe cap. Suge... și suge... și *suge*, mă zgârie cu dinții și mă lovește cu limba până când începe să mi se învârtă capul și simt că explodez.

Ar trebui s-o avertizez.

Ar trebui s-o opresc.

Ar trebui să opresc ce se întâmplă, dar sunt prea slab.

Mult prea slab.

Îmi recâștig puterea, dar femeia asta încă are puterea de-a mă distruge.

Termin în forță, mă încordez și durerea mă cuprinde. Mă doare. Mă *doare*. Dar această durere nu se simte ca nimic din ce-am mai trăit în ultimii ani. O prind de păr în timp ce înghite și nu-i dau drumul până nu-mi eliberează penisul. Închid ochii și respir adânc.

— Ți-am zis să nu mai faci asta niciodată.

— Nu, mi-ai spus că nu trebuie să stau în genunchi și nu am stat, replică ea și se ridică, privindu-mă.

Are o sclipire în privire când mă uit la ea. *Se distrează.*

— Să știi că ar trebui să spui întotdeauna exact ce vrei să spui.

Dă să plece, dar o prind și o trag în brațe. Mă încrunt când se așază pe mine, pentru că mă doare rana când mă lovește cu genunchiul.

— Căcat, scuze, spune ea panicată când mă încrunt, dar o prind strâns de șolduri ca s-o țin acolo și îi ignor scuzele.

— A fost vina mea, spun și strâng din dinți. Ar fi trebuit să știu mai bine.

O privesc și-mi mut mâinile de pe șolduri pe spatele ei. O prind de ceafă și o trag spre mine, apoi o sărut exact în momentul în care începe să sune telefonul. E al meu. Vreau să continui sărutul, dar Karissa se retrage.

— Nu răspunzi?

Clatin din cap și o sărut încă o dată și încă o dată, în timp ce ea îmi șoptește:

— Nu... vrei... măcar... să vezi... cine e?

— Știu cine e.

— Cine e?

— Mama.

Se dezlipește de mine exact când telefonul tace și aruncă o privire în direcția lui.

— De unde știi?

— Pentru că e ziua mea.

Încerc s-o sărut din nou, dar mă oprește cu palma pe piept.

— Mama ta, spune ea. E la fel de simpatică precum taică-tu?

— Puțini oameni sunt la fel de simpatici ca Giuseppe Vitale.

Clatin din cap.

— Mama e o femeie bună. N-ai întâlnit niciodată o persoană mai cumsecade.

— Păi, și-atunci de ce n-o vizitezi niciodată? întreabă ea. De ce nu i-ai răspuns la telefon?

— Pentru că îi e mai bine fără mine, spun eu. Când iubești pe cineva, vrei ce-i mai bine pentru el, iar uneori, ce-i cel mai bine pentru el nu ești tu.

– Ai spus asta și despre mine odată, spune ea. Ai spus că mă iubești și că vrei ce-i mai bine pentru mine, chiar dacă credeai că nu tu ești ăla.

– Am vorbit serios, zic. Dar mai sunt și *îndrăgostit* de tine și sunt un egoist nenorocit. A fost greșit, dar te-am dorit... te doresc. Așa că te păstrez.

Râde sec.

– Mă păstrezi.

– Da.

– Te-ai gândit că poate și maică-ta vrea să te păstreze pe tine? întreabă ea. Nu mă refer într-un mod ciudat, știi... adică doar pentru că cineva nu e bun pentru noi, nu înseamnă că nu ni-l dorim în viața noastră. Eu eram dispusă să renunț la orice pentru tine.

– Erai?

– Da.

– La timpul trecut.

Se încruntă.

– Ce?

– Ai spus că *erai* dispusă, nu că *ești* dispusă.

Se gândește puțin la asta în timp ce se dă la o parte de pe mine și se ridică în picioare.

– Mda, ei bine, bănuiesc că încă nu m-am decis.

– Ce nu te-ai decis?

– Dacă vreau sau nu să *te* păstrez.

Telefonul începe din nou să sune, iar Karissa ia cutiile de budincă pentru a le arunca la gunoi.

– Ar trebui să răspunzi, spune ea. Vorbește cu maică-ta.

N-o contrazic, dar de data asta nu e mama. E altă melodie. E vag, abia perceptibilă, dar e diferită. Ray.

Oftez și mă ridic, apoi mă duc până în partea cealaltă a camerei și îmi iau telefonul de pe birou. Mă holbez la

ecran un moment, apoi apăs butonul pentru a-l opri din sunat.

Spre deosebire de mama, el nu mă sună ca să-mi ureze la mulți ani. Probabil nici nu și-a dat seama că e ziua mea.

— Hai să facem ceva, strig la Karissa când o aud că se mișcă prin bucătărie. Hai să luăm prânzul, sau ceva.

Apare în prag.

— Da?

— Da.

Începe iar să-mi sune telefonul, din nou Ray. Karissa se uită la el curioasă.

— Nu trebuie să faci altceva?

Trimit apelul în căsuța vocală și clatin din cap.

— Nu. Nimic.

— Ce e Cobalt?

Îmi întorc privirea spre Karissa când începe să vorbească. Nici n-am ieșit încă de pe stradă și ea deja pune întrebări despre ceva la care nu te-ai aștepta.

— Cobalt?

— Da, Cobalt.

— De unde ai auzit de asta?

— De la detectivul ăla, spune ea. L-am auzit menționând numele Cobalt, acolo erai când ai fost împușcat. Știu că s-a întâmplat acum câteva săptămâni, dar doar mă gândeam și... ei bine, ce e?

— E un element chimic, spun eu, și o nuanță de albastru.

— Da, și mai e și numele mașinii ăleia de la Chevrolet, răspunde ea, dar asta nu-mi spune unde-ai fost împușcat.

Tonul ei mă face să zâmbesc.

– Nu m-ai întrebat unde am fost împușcat.

– Bine, spune ea. Unde ai fost împușcat?

– Într-o parte.

– Naz...

– În Greenwich Village, spun, știind că n-o să renunțe. La Cobalt Social Club.

Se încruntă.

– Un club social?

– Da.

– Ești membrul unui astfel de club?

– Da.

– E un eufemism, cumva? Adică e un soi de club de noapte?

– Nu, nu există stripperițe. De fapt, nu prea există deloc femei, în general, deși, uneori, se mai încalcă regulile. E mai mult un club exclusivist pentru care ai nevoie de un card de membru ca să poți intra.

– Și ce faci acolo?

– Socializez, spun. Beau.

Fac afaceri.

Pun la cale scheme.

– Deci e un tip special de club, repetă ea. Unde bei și pierzi vremea cu alți bărbați ca tine.

– Practic, da.

– Știi că sună cam ca un bar de gay, nu?

Râd uitându-mă la ea.

– Când o spui așa, da, dar nu prea contează cum sună. Contează ce e.

Ridică din umeri și se uită înapoi pe geam.

– Pot să-l văd și eu?

– Ce să vezi?

– Clubul Cobalt.

— Ăăă, după cum am spus, femeile nu au voie...

— Nu vreau să intru, spune ea. Vreau doar să... vreau doar să văd unde-ai fost... unde s-a întâmplat.

N-am un răspuns pentru asta.

Nu-mi dau seama de ce contează pentru ea.

Parcurgem în liniște drumul spre oraș. Într-un final, ea își ia telefonul și își trece degetul peste ecranul spart, ca să trimită păsări colorate spre porci mici și verzi.

Are nevoie de un telefon nou. Nu știu cât o să mai supraviețuiască ăsta. La cât de mult îl scapă, sunt surprins că încă mai funcționează.

Nu știu de ce fac asta, dar conduc direct la Cobalt, ca să-i satisfac curiozitatea. Parchez pe alee, în parcarea din spate, și întorc mașina, apoi aștept. Nu e niciun semn afară, nimic care să indice locul.

— Cobalt.

Karissa se încruntă și observ că are și mai multe întrebări în timp ce privește spre clădire.

— Deci aici s-a întâmplat?

— Ce?

— Aici ai fost împușcat?

Mă uit în jur.

— A, da, acolo, lângă stâlpul ăla.

Dă din cap și se uită la stâlp o secundă, apoi se întoarce către mine și-mi zâmbește în colțul gurii.

— Mulțumesc.

Nu mai zăbovesc și pornesc iar mașina. Ies din parcare, dar frânez în capătul aleii. Mai am puțin și intru în trafic, când o limuzină neagră virează blocându-mi ieșirea.

Mi se pune un nod în stomac și strâng de volan.

Ray.

Ieșe din spatele limuzinei și ține portiera deschisă să iasă și Brandy, care, aparent, se ține iar după el. Ray închide ușa în urma ei și se uită din nou spre mine, iar privirile ni se întâlnesc. Pare să plece, să treacă cu vederea faptul că l-am evitat, dar apoi se uită pe locul pasagerului și i se schimbă expresia de pe chip.

Rahat.

Ray ezită, cu brațul în jurul taliei lui Brandy și cu privirea trecând de la Karissa înapoi la mine. Se apleacă și îi șoptește ceva amantei lui, iar ea se luminează la față când se uită la mașina mea. Începe să facă cu mâna entuziasmată. Nu mă clintesc. Cu coada ochiului, o văd pe Karissa că-i face timidă cu mâna.

Blonda n-are nevoie de mai mult.

Brandy se grăbește spre mașină și îi face semn Karissei să lase geamul în jos, dar ea nu se mișcă. Supărat, îl cobor eu pentru ea, cu ochii fixați pe Ray, care se apropie ușor de gagica lui.

Brandy începe să bălmăjească fără sens. *Hei! Ce faceți? Cum sunteți? Unde mergeți?* Karissa se bâlbâie de câteva ori, oferind cât mai puține informații, oricât de puține informații știe, iar Ray mă salută dând din cap.

— Vitale.

— Ray și cu mine tocmai mergeam să mâncăm ceva, spune Brandy. Ar trebui să veniți și voi cu noi. Ce spuneți?

Înainte să-i răspundă cineva, se întoarce spre Ray și îl prinde de braț, cu o privire plină de speranță.

— Ce zici, Ray?

Oftează adânc și își fixează privirea pe chipul meu.

— Nu știu, Păpușă. Sunt sigur că Vitale are lucruri mai bune de făcut azi.

Nu comentez.

E un test, sunt sigur. Un test ca să vadă dacă el e o prioritate pentru mine sau nu, dacă-l pun pe bărbatul care

mi-e ca un tată, dacă pun organizația care m-a îmbogățit, familia care mi-a salvat pielea de fiecare dată deasupra tuturor celorlalte lucruri din viața mea.

Vreau.

Ar trebui.

Chiar și-atunci când nu aveam nimic, când tot ce fusese bun în viața mea îmi fusese distrus și lăsase în urmă un gol enorm și întunecat, un lucru a fost cert: loialitatea mea. Mi-am dedicat toată energia care mai rămăsese, fiecare fibră a ființei mele, bărbatului din fața mea, pentru a-i onora sângele care-i curgea prin vene și pentru a-i face dreptate acolo unde i se greșise.

Ar trebui să parchez mașina chiar acum, să ies și să iau prânzul cu bărbatul care m-a ridicat când ajunsesem pe fundul prăpastiei, care mi-a dat un motiv să continui să trăiesc. Nu mă duc la biserică și nici măcar nu cred în Dumnezeu, dar am crezut întotdeauna în Raymond Angelo.

El a fost salvatorul meu.

Dar acum încep să-mi pierd credința și în el.

Tentat de răul de lângă mine, păcatul originar... de fructul meu oprit. Am mușcat din ea fără să-mi dau seama și, în ciuda a tot ce mă făcuse lumea să cred până atunci, nu a fost putredă până-n măduva oaselor. El vrea s-o arunc, s-o dau la o parte, s-o las să putrezească în pământul în care el crede c-ar trebui să fie, dar nu sunt sigur c-ar mai putea să mă susțină altceva.

Am băut din Sfântul Graal.

N-o să mi-l ia.

Îmi mut privirea de la Ray la Karissa, care stă tăcută lângă mine, cu mâinile în poală. Oricât de profundă mi-ar fi loialitatea față de familia Angelo, ceva fierbe în mine și mai adânc, ceva atât de puternic, că mă blochează pe moment.

Iubirea pe care i-o port femeii ăsteia

O femeie care-mi oferă din nou ziua.

Tac, dar nici nu trebuie să spun ceva. Mi-o citește în privire. Știu c-o face, pentru că și eu i-o citesc lui în privire. Simt trădarea pe care începe s-o perceapă, simt cum începe să se crape alianța.

– Atunci, altă dată, zice Ray făcând un pas înapoi și trăgând-o pe Brandy după el, înainte ca ea să poată protesta. Fă ce-ai de făcut, Vitale.

Îl privesc îndepărtându-se, cu ochii fixați asupra mea un moment, apoi se întoarce, în sfârșit. Oftez adânc și închid ochii în timp ce dau din cap, apoi mă adun. Îmi simt mușchii încordați, încordare pe care plecarea lui n-o poate potoli.

Ar fi trebuit să merg cu el.

Ar fi trebuit să aleg loialitatea.

Dar n-am putut, nu de data asta.

Am picat la testul lui.

– Acum unde mergem? o întreb pe Karissa în timp ce deschid ochii. Alte sugestii?

Oftează și-și ridică geamul încet.

– Cum ar fi să mergem undeva unde nu ne știe nimeni?

– Cred c-o să fie greu să găsim un astfel de loc în New York.

Banda cu jocurile bursei se plimbă pe ecranul laptopului, iar eu notez pe o hârtie câteva idei. Încerc să fiu atent, să-mi dau seama de o potențială schemă ca să-l fac pe Ray să mă lase în pace, să încerc să-l evit, dar mișcarea pe care o văd cu coada ochiului mă distrage.

Karissa și-a abandonat locul obișnuit din birou și alege să se uite prin rafturile bibliotecii de lângă mine. Scoate cărți, se uită la coperte și întoarce paginile, apoi

le pune la loc. Uneori, în același loc, alteori, unde se nimerește.

Le așezasem în ordine alfabetică.

Încerc să nu mă enervez.

O privesc și oftez ușurat chiar în momentul în care trece de *Război și pace* fără să ezite. În final, alege o carte și o ține la piept, îndepărtându-se de bibliotecă. Îmi surprinde privirea și zâmbește, apoi trece pe lângă mine și se uită spre ecranul computerului.

Și-ar vedea de treaba ei, dar o surprinde ceea ce vede.

Se oprește și se uită din nou la mine.

— Ai un portofoliu?

— Ce să am?

— Știi tu, un portofoliu de investiții. Așa se numesc, nu? Când cumperi acțiuni și chestii.

— Ăăă, da, așa se numește. Ai aflat de la Melody?

— Pff, nu, de unde-ar ști ea despre așa ceva?

— Păi, taică-su e bancher, nu?

Se uită la mine și clipește de câteva ori în timp ce se gândește dacă să răspundă sau nu, dar până la urmă nu o face. Nici nu trebuie.

Era o întrebare retorică.

— Mă sperii că știi atât de multe despre alți oameni, spune ea și se retrage în partea cealaltă a camerei. Și reține, am învățat despre portofolii de la bebelușul ăla afacerist[5].

E foarte serioasă când spune asta. Râd și clatin din cap, apoi încerc să mă concentrez din nou la ce făceam.

Degeaba.

---

5 Este vorba despre E-Trade baby, în original, un bebeluș [illegible]n mai multe reclame pe teme economice (n. red.).

Chiar și din partea cealaltă a camerei, tot mă distrage.

Oftez, închid laptopul și mă ridic, îndreptându-mă spre ea. Ține în mână cartea pe care a luat-o din bibliotecă. Mă așez lângă ea, curios ce-a ales.

Peter Pan, a lui J.M. Barrie.

Ha.

— Ai mai citit-o?

— Nu, spune ea. M-am gândit că ai un exemplar pe undeva, din moment ce ai citat din ea.

— Da, e o carte bună. Am majoritatea clasicilor.

— Am observat. Pot să te-ntreb ceva?

— Dacă e musai.

Râde.

— Da, e musai.

— Atunci sunt numai urechi.

— Ai toate cărțile și toate filmele astea, sala aia de cinema, dar n-ai muzică.

Tace și se uită la mine, așteptând parcă o explicație.

— Asta e o observație, spun eu, nu o întrebare.

Își dă ochii peste cap.

— De ce, Naz?

— De ce nu am muzică?

— Da, spune ea. Adică n-ai nici măcar un radio, sau ceva. Nu asculți muzică nici măcar când conduci. N-ai mp3-uri sau CD-uri sau casete sau orice drac de patefon ai avut tu când erai mic.

— Patefon? Cam cât de bătrân crezi că sunt?

Își dă iar ochii peste cap.

— Practic, ești bătrân. Deja încep să văd niște fire albe prin părul tău.

Glumește, dar nu m-ar surprinde, având în vedere tot stresul din ultimul timp. Fiecare secundă cu ea mă îmbătrânește.

— În primul rând, dacă îmi albește părul, e din cauza ta. Mă înnebunești. Și în al doilea rând, n-am muzică pentru că mi se pare inutilă.

Se holbează la mine.

Se holbează ca și când tocmai am recunoscut că sunt un criminal.

De fapt, nu, nu părea s-o deranjeze prea tare când a aflat că într-adevăr sunt criminal.

— Cum dracu' să ți se pară muzica inutilă?

— Pentru că e doar zgomot, spun. N-are alt scop decât să umple tăcerea, dar mie, personal, îmi place tăcerea.

Cu cât vorbesc mai mult, cu atât mai oripilată pare.

— O zici ca să mă fuți la cap?

— Nu, spun. Dar mi-ar plăcea să te...

— Fut, mă întrerupe ea.

Tocmai mi-a terminat fraza. Devin previzibil.

— Știu că ți-ar plăcea, continuă. Dar eu doar... uau! Pe bune, Naz? Tocmai m-ai lăsat mută! Cum poate cuiva să nu-i placă muzica?

— *Tu* de ce o asculți? întreb și ridic din sprânceană, în timp ce arăt spre căștile pe care le-a aruncat pe spătarul canapelei. De ce te plimbi mereu cu alea în urechi? În afară că mă împiedică să vorbesc cu tine, desigur.

Se înroșește și-și dă ochii peste cap, ca și când asta ar fi cea mai absurdă acuzație pe care a auzit-o vreodată, dar culoarea din obrajii ei îmi spune că am dreptate.

— Mă rog, eu ascult muzică pentru că este atâta emoție în ea. Simt că pătrund într-o altă parte a sufletului meu, într-o parte a universului care chiar mă înțelege. Mă

ce să mă simt în viață. Adică, practic simt muzica atunci când o ascult. Nu simți și tu la fel?

Clatin din cap.

– Nu simt nimic.

În afară de frustrare, că nu pot gândi limpede.

Și, uneori, o migrenă oribilă care-o acompaniază.

Se uită la mine mai mult a milă.

Karissei Reed... Karissei *Rita*... îi e milă de mine.

De necrezut.

– Dar, stai... mi-ai înțeles gluma cu Tupac când am vorbit despre Machiavelli, nu? Puteam să jur că te-ai prins.

– Doar pentru că nu-mi place, nu înseamnă că nu știu nimic despre el. Tupac era și pe vremea mea, pe vremea patefonului, să știi.

Mă uit cu ironie în privire, ceea ce o face să râdă și să ridice din umeri, ca și când ar zice „hei, nu e vina mea că ești bătrân".

– Dar mă surprinde că știi despre el. A murit cam când te nășteai tu.

– Mda, ei bine, muzica nu se demodează niciodată, mai ales Tupac, spune ea zâmbind. *Asta* am învățat de la Melody. Știe versurile de la toate piesele rap din anii '90, dar nu cred că ar ști ce e ăla un portofoliu de investiții, chiar dacă taică-su lucrează în domeniu sau nu.

Karissa se întoarce la citit și se concentrează pe cartea veche. O privesc cât timp citește câteva pagini, apoi curiozitatea mă învinge.

— De ce-ți place atât de mult?

— Muzica?

— Nu, Peter Pan.

— A. Ăăă... cumva, întotdeauna a fost preferatul meu. Din moment ce ne tot mutam de colo colo, n-am

prea avut niciodată prieteni, nu prea aveam cu cine să vorbesc. De câte ori mă apropiam de cineva, mama o lua razna... bănuiesc că se gândea c-o să zic cine suntem cu adevărat, deşi nici *eu* nu ştiam pe-atunci... dar cred că-i era foarte frică să nu ne găseşti.

N-o spune cu furie. N-o spune cu tristeţe. O spune răspicat, ca şi când e adevărul pe care a ajuns să-l accepte.

— Şi e ceva magic în ideea de scăpare, de a rămâne mereu copil şi de a nu avea responsabilităţi, continuă ea. Când eram mică, credeam că totul e real, credeam că e o lume întreagă de care mama mă ţine ascunsă. Obişnuiam să-mi deschid fereastra de la dormitor noaptea şi s-o las deschisă, pentru orice eventualitate.

Zâmbeşte melancolic, cu privirea fixată pe carte, cu toate că nu mai citeşte.

— Mama m-a prins la un moment dat şi mi-a zis să încetez, dar desigur că n-am ascultat-o.

— Desigur.

— Da, şi atunci am început să batem cuie în ferestre, spune ea. Dar eu mereu le scoteam şi-mi amintesc că mă enervam şi ţipam la ea c-o urăsc pentru că-l ţine pe Peter Pan afară şi ea îmi spunea că sunt ridicolă. Spunea că dacă e să-mi intre ceva pe fereastră, sigur nu vine din basme.

Se întoarce spre mine.

— Acum, că am trecut viaţa mea prin filtrul freudian, ia spune-mi, de ce filmul tău preferat e *12 oameni furioşi*?

— Mi-e teamă că nu e deloc o explicaţie la fel de fascinantă. Mă intrigă faptul că dacă plantezi o sămânţă, oamenii o vor cultiva. Nu e greu să-i faci să creadă orice vrei tu să creadă.

— Adică aşa cum m-ai convins pe mine că eşti Făt-Frumos?

— N-am făcut deloc aşa ceva. Ţi-am zis din capul locului că nu sunt un om bun. Şi ţi-am mai zis-o de câteva ori de-atunci.

– Psihologie inversă, spune ea. Ce te aşteptai să ...ed?

– Mă aşteptam să crezi ce-ţi spun.

– Mda, ei bine, acţiunile vorbesc mai tare decât ...uvintele, spune ea. Spui un lucru şi faci altul şi presupun că eu am avut încredere în ce făceai, nu în ce ziceai. M-am îndrăgostit de bărbatul care m-a dat pe spate, care se purta ca şi cum eram specială pentru el.

– Erai, îi spun. *Eşti* specială pentru mine.

– Ştiu, spune pe un ton sec. Sunt din clanul Rita.

Mă holbez la ea, surprins de ce spune. Este din clanul Rita, e adevărat, dar pentru mine înseamnă mult mai mult decât atât. Ai crede că după atâta vreme ar fi înţeles treaba asta, având în vedere că i-o zic de fiecare dată când am ocazia, dar acum cred că înţeleg. Nimic din ce-i voi spune nu va însemna mai mult decât ceea ce voi face pentru ea. Priveşte ca mine. Atinge ca mine. Învaţă observând, nu ascultând.

Mă întind spre ea şi îi cuprind bărbia în palmă, apoi îi întorc faţa, iar privirile ni se întâlnesc.

– Hai să mergem undeva... să ieşim din casa asta. Din oraşul ăsta.

Mă priveşte sceptică.

– Unde?

Ridic din umeri.

– Oriunde ţi-ai dori.

Ideea nu-i surâde la fel de mult ca mie.

– Nu ştiu ce să zic.

– Haide, spun plimbându-mi degetul mare pe buza ei inferioară. O să petrecem timp împreună, fără distrageri, fără griji... doar tu şi cu mine. Am să-ţi arăt cât de specială eşti.

– Am să mă gândesc.

Zicând asta, se uită din nou în altă parte și se dezlipește de atingerea mea, ca să se concentreze pe cartea din brațele ei. Conversația s-a încheiat.

E terminată.

Gata.

Karissa cedează.

Nu e nevoie de prea multă muncă de convingere.

N-a trebuit decât să spun cuvântul magic: *Italia*.

Două zile mai târziu, suntem pe bancheta din spate a unui taxi, cu bagajele în portbagaj și cu destinația: aeroport. E devreme, soarele încă nu a răsărit. Karissa se uită pe geam și râde când trecem pe lângă semnul care ne urează bun venit în New Jersey.

— Știai?

Mă uit la ea și ridic o sprânceană.

— Ce să știu?

— Ultima oară când am fost în aeroportul ăsta, când te-am întrebat ce e în New Jersey și tu mi-ai dat toate răspunsurile alea de rahat, explică ea. Știai că acolo erau părinții mei? Știai pe-atunci ce se află *cu adevărat* în New Jersey?

— A, nu, zic. N-aveam nici cea mai vagă idee.

— Pe bune? întreabă ea. Pentru că atunci când ți-am spus unde-am fost în ziua aia, părea că știi exact unde e casa... exact unde să-i găsești.

— Am recunoscut adresa.

— Cum?

— Pentru că am mai fost pe-acolo, spun, ezitând, nesigur dacă ar trebui să continui, dar îmi dau seama după expresia ei că lipsa mea de sinceritate o să ducă la

Și mai multe întrebări. Îl urmărisem pe taică-tu cu mulți ani în urmă.

– Ce s-a întâmplat? Adică, atunci când l-ai găsit...

– Mai nimic, zic. Mama ta deja plecase, iar eu nu eram pregătit să-l ucid. Voiam să sufere cum suferisem și eu. A sfârșit prin a trăi o viață liniștită în suburbii, în timp ce maică-ta s-a plimbat din oraș în oraș.

– Ai mai găsit-o vreodată? Adică, pe *noi*?

– Da, spun, dar mereu era prea târziu. Ajungeam acolo când voi deja plecaserăți, mai găseam niște lucruri pe care le lăsa maică-ta în urmă, urme pe care uitase să le acopere, dar cu timpul, a devenit mai bună. *Mai inteligentă*. I-am pierdut urma acum vreo trei ani, după Syracuse, și n-am mai găsit-o decât când ai apărut tu în oraș.

Karissa mă privește fix în ochi, fără să clipească.

Tăcere pentru câteva minute, iar ea se uită la mine contemplând, apoi întreabă:

– Când te-ai răzgândit?

Caută o explicație, vreun soi de revelație care să justifice încrederea pe care mi-o oferă. Vrea să creadă că m-am schimbat, că persoana pe care-o iubește nu este același monstru de care se teme, dar nu am astfel de mărturisiri pentru ea. Sunt cine sunt și fac ceea ce fac și nu pot să-mi cer iertare pentru asta.

Dar la dracu' dacă privirea din ochii ei nu mă face să-mi doresc să fi putut.

Îmi doresc să fi fost un bărbat mai bun.

Îmi doresc să pot face asta pentru ea.

Dar nu sunt, și nu pot, pentru că ea e prea încăpățânată, iar eu sunt prea distrus ca să mai conteze vreodată.

Dorințele sunt pentru fraieri.

Nu schimbă nimic.

— Când m-am răzgândit în legătură cu ce, Karissa?

— În legătură cu mama, șoptește ea. Cu mine... cu uciderea noastră.

Deși are vocea joasă, nu-i tremură. Îmi vine s-o întreb ce-o face să creadă că m-am răzgândit. Dar vorbește curajul din ea și nu vreau s-o fac să-i fie frică de mine.

N-o s-o ucid.

Nu pot.

Cu mama ei, în schimb, e cu totul altă poveste.

— Nu sunt sigur, răspund. Nu știu când s-a întâmplat.

— Vrăjeli.

Îi admir francheța și o combat cu un zâmbet, știind că dacă aș râde într-un astfel de moment, aș răni-o. Nu-i nimic amuzant în legătură cu situația asta.

— Nu e ca și cum ar fi fost o decizie conștientă. Te-am văzut, am vorbit cu tine, te-am adus la mine acasă... te-am adus în patul meu... și undeva, pe drum, m-am îndrăgostit de tine. Și când a venit momentul să-mi pun planul în aplicare, mi-am dat seama că nu pot s-o fac. Mi-am dat seama că nu *vreau*. Poate s-a întâmplat mai târziu; poate s-a întâmplat prima oară când te-am văzut. Habar n-am, Karissa. Tot ce știu e că s-a întâmplat și ăsta-i adevărul.

Îmi susține privirea câteva secunde, apoi se uită pe geam. Mergem în liniște după aceea, niciunul dintre noi nu mai scoate niciun cuvânt până la aeroport. Nu zice nimic nici când ne dăm jos, nici când ni se dau bagajele și nici când ne urcăm în avion. E mai mic decât cel pe care l-a închiriat Ray pentru călătoria la Las Vegas, dar' suntem doar noi doi acum și nu avem nevoie de nimic prea simandicos.

Karissa se așază imediat după ce urcă, aruncându-se pe unul dintre fotolii. Mă opresc și mă întreb dacă am supărat-o, apoi mă așez pe fotoliul din fața ei, lăsând spațiu între noi.

Nu mă priveşte. Se uită pe geam, cu coatele sprijinite e mânerul scaunului şi cu bărbia în palme. Nu suport nd evadează aşa. Pare aproape pierdută şi-mi doresc o pot găsi, s-o aduc acolo unde trebuie să fie.

Schimb câteva cuvinte cu pilotul şi în scurt timp plutim. Mă relaxez în scaun şi-mi întind picioarele. O să fie o cursă lungă... o cursă *foarte* lungă.

Peste opt ore de la poartă la poartă.

Mă uit la Karissa care priveşte cerul dimineţii. Începe să iasă soarele, dar luminile din cabină sunt difuze şi o acoperă în umbră.

Zece minute.

Douăzeci.

Jumătate de oră.

Timpul trece greu.

După aproape o oră de când am decolat, îi aud din nou vocea.

— Regreţi? întreabă ea încet. Regreţi că mă iubeşti?

Nu răspund. Nu imediat. Mă uit la ea până când, în sfârşit, mă priveşte din nou, până când nu mai poate să reziste şi trebuie să mă privească din nou. Îi citesc reţinerea în privire, genul acela care-mi spune că răspunsul meu ar putea s-o rănească în acelaşi mod în care m-a distrus pe mine cuvântul *roşu*.

— N-am niciun regret, spun, în final.

Se încruntă.

— Absolut niciunul?

— Niciunul.

— După tot ce-ai făcut, nu regreţi nimic? întreabă ea. Cum se poate aşa ceva?

— Pentru că nu poţi să te întorci în timp şi să schimbi lucrurile care deja s-au întâmplat. Nu poţi rescrie istoria. Dacă te gândeşti la trecut şi te întrebi ce-ar fi putut fi diferit,

dacă te întrebi cum ar fi stat lucrurile într-o lume perfectă, doar îți pierzi timpul. Pentru că lumea nu e perfectă, viața nu e perfectă și nici nu va fi vreodată. Sunt doar un om și am o singură viață și nici n-am să mi-o irosesc regretându-mi deciziile și dorindu-mi să schimb lucruri care nu pot fi schimbate. Dorințele nu te duc nicăieri, scumpo. Crede-mă, știu. Îmi doresc, și-mi doresc, și-mi doresc și nu se întâmplă absolut nimic. Mi-am pierdut viața într-un singur moment pe care nici o mie de ani de regrete nu mi l-ar aduce înapoi. Așa că nu, Karissa. Nu regret nimic.

Are ceva în privire, ceva ce nu mă aștept să văd: tristețe. Nu știu dacă crede o iotă din ce tocmai am spus, dar e clar că am ajuns la inima ei. Dă să spună ceva, ezită, apoi șoptește:

— Ai suferit vreodată?

— Bineînțeles c-am suferit. Am petrecut douăzeci de ani în suferință.

— Nu, spune ea, dând din cap. Ai petrecut douăzeci de ani plănuindu-ți răzbunarea. Nu e același lucru. Furia este doar o mică parte a suferinței. Nu poți doar să te mânii și gata. Trebuie să simți cu adevărat, Naz, sau n-o să accepți niciodată.

Mi se face pielea de găină. Îmi intră pe sub piele.

— Spui că nu regreți nimic și poate că e adevărat. Și dacă e? Îmi pare rău pentru tine.

Aceste cuvinte sunt ca un pumn în stomac. Expresia mi se înăsprește și mă încordez.

— N-am nevoie de mila ta.

— Nu e milă, spune ea. Te înțeleg. Nu-ți place să fii rănit, așa că, în schimb, îi rănești tu pe alții. Înțeleg acum. Dar suferința nu e ceva căreia să-i pui capăt; nu e ceva ce are un început și-un sfârșit. Suferința e ceva ce asimilezi, ceva ce accepți. Dar pentru a învăța să trăiești cu ea, trebuie să trăiești.

— Dar eu trăiesc.

– Tu te sustragi, spune ea. Te abaţi.

Cu cât vorbeşte mai mult, cu atât mă enervează mai tare. Dacă voiam să fiu psihanalizat, mă duceam la terapie.

Încheie discuţia, încă o dată întorcându-se spre fereastră.

A trecut o oră, încă şapte de îndurat.

E nevoie de tot restul zborului ca să-mi îngrop furia, să mă calmez suficient cât să descleştez pumnii. Ea doarme. O privesc şi mă gândesc la tot ce mi-a zis.

Cum aterizăm şi ne oprim, mă ridic din scaun. Karissa nu ezită. Mă urmează jos din avion, ţinând în mână noul ei paşaport.

A trebuit să cer nişte favoruri ca să i-l fac repede.

Ne îndreptăm direct spre vamă, prezentăm paşapoartele, şi ni se permite accesul.

Dar Karissa ezită.

Parcă prinde rădăcini în pământ şi blochează toată coada. Se uită în linişte la angajatul de la aeroport, cu sprâncenele ridicate şi cu paşaportul întins spre el.

Bărbatul pare c-ar vrea s-o strângă de gât.

E o femeie enervant de încăpăţânată, ştiu, dar e femeia *mea* enervant de încăpăţânată, iar mâinile mele sunt singurele care-o s-o strângă de gât.

– *Timbrare il passaporto*, spun eu sec şi îi atrag atenţia angajatului.

Ştampilează-i paşaportul. Mormăie, caută în sertar şi scoate o ştampilă. I-o pune pe prima pagină a paşaportului, apoi i-l dă înapoi.

– Mulţumesc, şopteşte Karissa, zâmbind cu satisfacţie în timp ce ne îndepărtăm.

Mulţumesc dând din cap, iar el îmi întoarce gestul, apoi se îndreaptă spre cei din spatele nostru.

Toată lumea intră.

E o mașină care ne așteaptă în fața aeroportului, cu un șofer care are o pancartă pe care scrie „Vitale". Stăm la un hotel chiar în buricul Romei, cu doar câteva etaje și puține camere; mic, dar luxos, genul de loc în care ai parte de intimitate, dar și de tot confortul.

Casa departe de casă.

Cum intrăm în hotel, suntem întâmpinați de zâmbete călduroase și de cuvinte în italiană. Înțeleg mare parte din ce zic, deși atenția îmi e distrasă de Karissa.

Pare complet fermecată.

E curioasă și precaută în timp ce se îmbată cu priveliștea. Suntem conduși la apartamentul nostru de la ultimul etaj și încerc să-mi alung ostilitatea, ca să nu le jignesc lor ospitalitatea, dar sunt nervos și epuizat și-aș prefera să fiu lăsat în pace acum.

Le spun angajaților cât pot de politicos să ne lase dracului în pace și încui ușile în urma lor.

Apartamentul este destul de mare, având în vedere cât este de modest locul: o sufragerie mare, cu canapele și fotolii, un șemineu și un televizor în partea opusă bucătăriei micuțe, băii mari din marmură și dormitorului cu un pat uriaș și cu acces la o terasă exterioară privată.

Karissa explorează în timp ce eu mă duc direct în dormitor și-mi despachetez lucrurile așezându-le în micul dulap. Mă simt mai bine odată ce fac puțină ordine și capăt puțin control în mediul în care stau. Îmi pun ultimul costum pe umeraș când intră Karissa.

Se oprește lângă ușă și se sprijină de perete, uitându-se la mine. Îi întâlnesc privirea și i-o susțin.

— N-am vrut să te supăr, spune ea.

Pufnesc și aranjez mai bine materialul costumului.

— Ba da, ai vrut.

— Dar...

– Ai vorbit serios cu fiecare cuvânt pe care l-ai spus îi zic și mă apropii de ea. Să nu retractezi niciodată ceea ce ai vorbit serios. Mai bine m-ai jigni intenționat, dacă e ceva în care crezi, decât să mă minți doar ca să mă împaci. Poate că n-o să-mi placă ce-mi spui, dar ești unul dintre puținii oameni pe care i-aș respecta dacă mi-ar spune. Nu strica asta retrăgându-ți cuvintele. Asumă-ți-le. Respectă-mă măcar atât.

– OK.

Atât.

Atât spune.

OK.

Încă se mai uită la mine.

Încă nu mi-a dispărut furia.

Mă întorc, pregătit să ies din cameră, când o aud oftând exasperată.

– Cât timp ai de gând să stai supărat?

– Cine zice că sunt supărat?

– Eu, spune ea. Eu zic că ești supărat.

Mă întorc cu spatele la ea, surprins că vrea să continue discuția, că vrea să apese niște butoane pe care ar trebui să nu le apese.

– Ești sigură că vrei să facem asta acum? Ești sigură că vrei să avem această discuție?

– Da.

Fără ezitări.

Fără să se mai gândească.

Se uită la mine și așteaptă o explicație.

Bine. O să-i ofer ceea ce vrea.

– O să stau supărat cât o să fiu supărat, îi zic. Și-am să continui să fiu supărat cât timp o să mă tot enerveze viața.

— Poate când o să încetezi să mai fii supărat, o să începi în sfârșit să jelești ce-ai pierdut.

— *Am jelit*.

— Nu ar trebui să mă minți.

Tonul ei acuzator mă activează. Crede că sunt un mincinos? Că o mint? Asta crede despre mine? Am stat pe muchie de cuțit toată ziua și ea a împins limita puțin prea mult, prea tare și prea repede.

Înainte să poată reacționa, o prind și o lipesc de perete, țintuind-o cu corpul meu, cu mâna în jurul gâtului ei. Icnește tare, speriată, iar când trage aer în piept îmi trimite fiori pe șira spinării, până la penis.

Mi s-a sculat. *Instant*.

Nu o strâng, doar o blochez și o forțez să se uite la mine. Îi simt pulsul. Inima îi bate repede. O țintuiesc de perete și mă uit de sus la ea, cu nasul lipit de al ei. Respiră sacadat și îi tremură mâinile cu care mă apucă de brațe.

Mă întreb dacă e speriată sau excitată...

Ar putea să scape, dacă ar vrea, ar putea să-mi alunece din brațe fără prea mult efort, dar nu se mișcă. Ochii îi strălucesc, mari și alarmați, și mă privesc nerăbdători.

Mă privesc așteptând.

Nu mă respinge, pentru că se împinge și ea în mine, piepturile ni se ating. Nu, este o invitație.

Pe care n-am cum s-o refuz.

O împing din nou tare în perete și îi ridic capul și mai mult, forțând-o să se ridice pe vârfurile degetelor. Îmi lipesc buzele de ale ei și o sărut pasional. Se agață cu mâinile de brațele mele, unghiile îmi pătrund în piele, dar e doar de spectacol. Se luptă cu mine, dar mă ține acolo, mă strânge mai tare, ca să nu pc[illegible]în timp ce mă sărută și ea.

Fiorii mă cuprind în valuri și mă furnică din cap până în picioare, făcându-mi penisul să pulseze. Pulsez în ritmul inimii ei, pe care o simt cu vârful degetelor.

Poc.

Poc.

Poc.

La dracu'.

Îi scot hainele cu mâna liberă și o muşc, o ling și îi sug pielea de pe gât și mandibulă. Frustrarea creşte în mine. Au trecut probabil douăzeci de secunde. Se simt ca douăzeci de minute. A trecut o eternitate de când n-am mai fost în ea.

Îi eliberez gâtul, iar ea slăbeşte strânsoarea. Se prinde de cămaşa mea ca să nu mă lase să plec, dar eu oricum n-aveam nicio intenţie s-o fac. Apuc de pantaloni și îi dau jos cu tot cu chiloţi. Ea îi dă la o parte în timp ce eu îmi deschid fermoarul de la pantaloni și rămân îmbrăcat.

Ar dura prea mult să mă dezbrac.

O apuc de șolduri și o ridic. Îşi prinde picioarele în jurul meu și mă sărută din nou. Un icnet îi iese printre buze când intru în ea și o umplu toată, lipind-o iar de perete.

— Să-mi bag pula, mormăi în timp ce mă cuprinde cu braţele și-și înfige mâinile în părul meu.

Futu-i.

I-o trag.

I-o trag cu atâta forţă, cu tot ce e în mine, până când pielea îmi este lipicioasă de la transpiraţie, până mă lasă genunchii,până când îmi explodează capul și până când simt că mai am puţin și explodez. I-o trag până când simt că iar am fost împuşcat. Se lipeşte de perete cu spatele de întrerupător în timp ce eu intru în ea iar și iar. Îl tot aprindem și îl stingem de la mişcare, dar ea nu pare că observă și pe mine nu mă interesează.

Ține ochii închiși și își mușcă buza de jos, încercând să-și înghită țipetele. Mormăie și aproape îmi alunecă din brațe, dar o prind și mai strâns și o dezlipesc de perete. Mă clatin prin cameră și o arunc pe cearșafurile curate ale patului încă făcut. Deschide ochii când mă așez între picioarele ei. Îi curge puțin sânge din buză, de unde dinții i-au străpuns pielea prea fragilă. Scoate limba și îl linge ușor în timp ce se uită la mine.

Mi se aprinde un foc în vene când o privesc.

Un foc care nu poate fi îmblânzit.

Intru din nou în ea și îi desfac picioarele cu forța cu care mă împing. Îi găsesc clitorisul cu degetele și îl frec în sens circular, în timp ce-o pătrund atât de adânc, că practic pot să-i străpung sufletul. De data asta, nu poate să-și oprească țipetele, nu și le poate înghiți cum a făcut mai devreme, iar sunetele sufocate se izbesc de pereți atât de puternic, încât mă mir că nu cutremură pământul.

Nu durează mult până orgasmul inevitabil îi face tot corpul să se tensioneze.

Cum simt că o cuprinde, din interior, mă îndepărtez de buzele ei. Inspiră puternic și-și umple plămânii cu aer, înainte ca mâna mea să-i cuprindă din nou gâtul.

Expiră surprinsă.

De data asta, strâng.

Bronzul îi pălește și ochii i se măresc în timp ce o apăs pe jugulară, nu-i mai curge sânge prin vene, nu mai respiră. Prin vene îi curge teroare pură. Știu, pentru că i-o văd în ochi, mai intensă acum decât prima dată când am făcut asta. Ultima oară era confuză, și pe bună dreptate, dar de data asta știe până unde am mers.

Până unde *voiam* să merg.

Știe și o simte. Încearcă să-mi îndepărteze mâna, mă zgârie cu unghiile cât se luptă cu strânsoarea și cu greutatea mea, mișcându-și șoldurile frenetic. Culoarea începe să-i revină în obraji, de data asta se înroșește,

când nu mai încearcă să mă oprească și începe să se lupte cu mine. Mâinile ei îmi sfâșie hainele, apoi mă prind de cravată și mă trag de ea, încercând să mă sufoce la rândul ei. Lupta ei e în zadar. Nici nu mă clintesc.

Durează doar câteva secunde. Câteva secunde până când se uită din nou la mine și până când întredeschide gura, dar fără să scoată niciun sunet. Picioarele îi tremură în jurul meu și fiecare centimetru din spatele ei rigid se arcuiește, în timp ce-și închide ochii. Corpul îi explodează de plăcere în momentul în care eliberez strânsoarea. Respiră zgomotos, iar plămânii ei devorează aerul pe care-l primesc.

Aer pe care eu i l-am permis.

Aer pe care aproape că nu l-a mai primit.

Țipă, un urlet care-mi sparge timpanele și mă face să tremur. Corpul îi e cuprins de convulsii, iar numele meu e singurul cuvânt coerent de pe buzele ei:

— Naz!

Sunetul mă lovește în piept. Îmi pierd mințile. Corpul îmi tremură în timp ce-mi dau drumul, iar forța orgasmului mă paralizează momentan. Nu pot să mă mișc. Strâng cearșaful în pumni de-o parte și de alta a ei și strâng din dinți, în timp ce înjur din nou.

— Futu-i.

Ies din ea în momentul în care mă pot controla și o privesc. Are ochii închiși și gâfâie, inhalează cu lăcomie tot aerul pe care-l poate primi. Nu se mișcă niciun centimetru și stă pe spate, ca și când membrele i-ar fi paralizat, iar singurul semn de viață este mișcarea de urcare și coborâre a pieptului.

Când începe să respire normal, își deschide ochii și-mi întâlnește imediat privirea. Teroarea a dispărut și a fost înlocuită de ușurare. Priveliștea îmi trimite un fior pe șira spinării. E ca o renaștere, ca o trezire într-o nouă lume, o reverență în fața vieții și o apreciere pentru fiecare

respirație care n-a existat până atunci. Nimeni nu e mai recunoscător că e în viață decât cineva care a crezut e-o să moară.

Și-a tras sufletul.

A doua șansă nu vine prea ușor. Cei mai mulți oameni n-o primesc. Cei mai mulți nu știu cum e să revii de pe culmile morții.

Asta îi schimbă pe oameni.

Pe mine sigur m-a schimbat.

Capitolul paisprezece

Roma e tăcută noaptea.

Orașul e acoperit de o strălucire aurie de la felinarele clădirilor, care sunt singurul lucru vizibil în întunericul gros. De pe scaunul din balcon, văd la distanță de kilometri întregi, dar nu prea ai la ce să te uiți așa târziu în noapte.

E trei, cred, poate patru dimineața. Sunt aici de ore întregi, încă de când a adormit Karissa. Insomnia e o nenorocită care mă urmărește din întuneric și transformă tot ce e în jurul meu în ceva mai mult fantomatic decât senin.

În cele mai multe nopți, mă simt mort. Un zombi, doar că încă mai am puls, inima încă îmi mai bate slab. E greu să te simți în viață când ai fost spulberat pe dinăuntru, e greu să simți că exiști atunci când nu-ți mai amintești cum să visezi.

Probabil că se potrivește.

Singurii care par să fie treji la ora asta sunt polițiștii italieni, forțele militare numite *Carabinieri*, care-și flutură armele și supraveghează străzile. Ai crede că asta m-a agitat, dar mă simt mai liniștit aici decât în New York.

Aici nu vine nimeni după mine.

În spatele meu sunt ușile deschise ale camerei, prin care trece o briză ușoară și-mi mângâie pielea transpirată. Încă sunt îmbrăcat, cu mânecile ridicate până la coate, cămașa pe jumătate descheiată și cravata desfăcută. Îmi

întind picioarele și le încrucișez, când aud mișcare din cameră.

Are pașii ușori, ca și cum ar merge dinadins pe vârfuri, și-și face drum spre balcon. Prezența ei aruncă o umbră chiar în spatele meu, care cade peste mine. Trece pe lângă mine și se apropie de marginea balconului, ca să privească peste oraș. Poartă doar un tricou și chiloți, iar materialul alb se observă în întuneric.

Se uită la oraș și admiră priveliștea.

— E atât de... portocaliu.

Descrierea ciudată mă face să zâmbesc.

— Este, spun. Lumina îmi amintește de foc, ca și când orașul ar fi în flăcări.

Se întoarce spre mine și se sprijină de peretele balconului, în timp ce-și încrucișează brațele.

— Roma a ars odată.

— Așa este.

— Am auzit că Nero a făcut-o... că el i-a dat foc, ca s-o poată reconstrui cum voia el. Se spune că nesimțitul a cântat la vioară cât a ars.

— Așa se spune?

— Da.

— Ha.

Se încruntă.

— Greșesc?

— Da.

— De unde știi? întreabă. Nu erai acolo.

— Dar nici vioara nu era, subliniez eu. Nici nu se inventase pe-atunci. Și deși sunt sigur că ar fi putut să-și distrugă propriul oraș, nu prea e logic, din moment ce și-a pierdut și palatul în incendiu.

— Și-a construit altul.

– Dar a recuperat ce-a putut din cel vechi, spun. Un bărbat suficient de disperat cât să-și ardă casa din temelii vrea să pornească de la zero... N-ar salva nimic.

– Poate că doar i-a scăpat de sub control, spune ea.

– Greu de crezut.

– Pare că știi multe despre asta.

Mă gândesc cum să-i răspund sau dacă ar trebui să răspund, din moment ce nu era o întrebare.

– Știu destul, spun. Am fost și eu odată atât de disperat.

Se uită la mine un moment, apoi își întinde mâinile și se îndepărtează de lângă perete. Se apropie de mine fără niciun cuvânt și mă surprinde când se așază pe scaun, direct în brațele mele. O trag mai aproape și mă mișc ca să-i fac loc, apoi o sărut pe creștet.

Miroase ca mine.

O acoperă mirosul de transpirație și parfum.

Privește din nou la luminile orașului, complet liniștită. Îi dau părul de pe umeri și o privesc, și observ urmele de degete pe care le are pe gât. Abia dacă sunt vizibile și probabil că vor dispărea până dimineață, dar îmi atrag privirea ca niște becuri de neon. Îi ating una cu degetul mare, iar ea se încordează.

— Te doare? întreb.

— Nu mă mai doare, șoptește ea.

— Dar te-a durut când am făcut-o?

Ezită.

— Nu sunt sigură.

Mă încrunt. Cum poate să nu fie sigură?

De parcă ar putea să-mi citească gândurile, oftează și ridică din ur

— Adică, da, a durut, dar e greu să-mi amintesc dacă a fost mai mult durere sau mai mult frică, așa că nu știu dacă chiar m-ai rănit sau dacă doar eram eu îngrozită c-ai s-o faci.

— N-o fac ca să te rănesc.

Își întoarce capul și se uită la mine.

— Atunci de ce o faci?

O întrebare grea.

Nu sunt sigur cum să răspund.

— Îți place, nu? Plăcerea supremă nu seamănă cu nimic altceva.

Am văzut-o când corpul i-a fost cuprins de convulsii, plăcerea e atât de copleșitoare că uneori începe să plângă. Nu pot decât să-mi imaginez intensitatea.

— Pentru mine, poate, dar pentru tine? întreabă ea. Tu cu ce te alegi?

O întrebare încă și mai grea.

Nu vreau să răspund la asta.

Dar se uită la mine, atât de vulnerabilă și de deschisă, a pus totul pe masă în fața mea. Poate că uneori mă urăște, dar asta n-a oprit-o să mă primească înapoi. Îi datorez măcar atât, chiar dacă realitatea pe care o va vedea nu va fi drăguță.

E urâtă.

E de-a dreptul mizerabilă.

La fel ca mine.

— Mi-a murit soția.

— Știu asta.

— Așadar, știi că am privit-o murind. Că am ținut-o în brațe și m-am uitat la ea în timp ce și-a dat ultima suflare.

— Da.

– N-am putut face nimic pentru ea... n-am avut cum s-o salvez... cum s-o fac să respire din nou. Și eu muream, dar nu-mi păsa, nu-mi păsa dacă sângerez chiar acolo atâta vreme cât puteam s-o fac pe ea să respire. Dar degeaba.

Tace cât îi vorbesc, cu degetul încă pe urma decolorată de pe gâtul ei.

– Așa că eu cu ce mă aleg, Karissa? Te văd cum respiri. Te fac să respiri. E ca și când te-aș trezi din morți și e un lucru minunat să văd asta. Și poate că e o chestie bolnavă. Dar la dracu', știu că sunt bolnav. Dar mă și excită foarte tare.

– Nu e o chestie bolnavă, spune ea și privește în altă parte în timp ce se așază mai bine în brațele mele. Are mai mult sens decât multe alte lucruri pe care le faci.

Râd.

– Tot ce fac are sens.

– Da? Atunci de ce ești cu mine?

– De ce...

– Nu, mă întrerupe înainte să pot termina. De ce nu? Așa răspunzi de fiecare dată, să știi. Absolut de fiecare dată. Dar nu este un răspuns. Și n-are niciun fel de sens.

N-am niciun alt răspuns.

Nici nu cere altul.

În schimb, oftează, închide ochii și adoarme în brațele mele. Îmi sprijin obrazul de capul ei și mă uit la strălucirea orașului în timp ce ea începe să sforăie.

Eu nu reușesc să dorm.

De ce sunt cu ea? Nu știu. Chiar nu știu.

Sunt cu ea pur și simplu pentru că-mi doresc să fiu. Pentru că vreau să fiu. Pentru că are nevoie de mine, cred, și dacă e să fiu sincer, și eu am nevoie de ea la fel de mult.

— Italia.

E entuziasmată și râde.

— A naibii Italia! continuă.

La început, cred că vorbește la telefon, c-a sunat pe cineva de-acasă, dar îi văd iPhone-ul spart cu carcasa roz în mijlocul patului, în timp ce ea e pe balcon. Apa mi se scurge pe piept și am părul încă ud după duș, aflându-mă în mijlocul camerei și punându-mi o pereche de boxeri.

Păşesc în liniște spre ușa care dă spre exterior și o văd cum se apleacă pe balcon și privește orașul. Tocmai a răsărit soarele. Roma își revine din nou la viață pe măsură ce turiștii încep să inunde zona și să-și parcheze mașinile pe străzi. E încă în pijamale și are părul dezordonat. Tocmai s-a dat jos din pat.

— Nu-mi vine să cred, spune ea încet și-mi dau seama că vorbește singură. Chiar sunt în Italia!

— Ești.

Tresare, speriată de vocea mea, și-și pune mâna în dreptul inimii în timp ce se întoarce spre mine. E îmbujorată și are un zâmbet în colțul gurii în timp ce se uită la mine. Observ că mă privește din cap până în picioare, zăbovind puțin pe abdomen și pe linia de păr care duce spre boxeri.

— Nu te-am auzit.

Niciodată nu pare să m-audă.

Ies pe balcon și-mi trec mâinile prin părul ud.

— Da, părea că ai o conversație foarte interesantă.

Roșește și mai tare și-și mută privirea, în timp ce-și mușcă de buza de jos, apoi se întoarce cu spatele la mine, ca să mai privească orașul.

– E pur și simplu... de necrezut. N-am crezut niciodată că voi ajunge în Italia. Mereu mi-am dorit să vin aici.

Mă privește din nou în timp ce mă așez lângă ea și continuă:

– Ceea ce, cumva, știai deja.

Îi zâmbesc în loc de răspuns. Până în după-amiaza aceea din Vegas, nu știam că vrea să vină aici. N-aveam de unde să știu. Oricât de multe aș ști despre femeia asta – comportamentul, trecutul –, cele mai adânci dorințe ale ei încă-mi sunt necunoscute.

Eram pierdut în propria minte, stăteam la masa din curte, cutia cu inelul era în buzunarul de la piept și mă gândeam dacă s-o cer sau nu în căsătorie. Acum mulți ani, aveam totul așezat, tot viitorul în față, o viață perfectă care a fost distrusă, o poveste care s-a terminat la mijlocul cărții, iar celelalte pagini au rămas goale, șterse de realitatea dură în care eram singur și urma să fiu pentru totdeauna.

Sau așa *credeam* c-o să fiu.

Mă tot gândeam, din nou și din nou. O iubeam, voiam s-o păstrez, dar știam că ar fi o nedreptate să fac asta. Ceva ce voiam să fac bine era atât de al dracului de greșit; ceva ce mă întregea pe mine ar fi distrus-o pe ea. Nu sunt idiot. Nu sunt prost. Știam ce însemna adevărul pentru Karissa, iar o cerere în căsătorie doar ar fi înrăutățit lucrurile.

Aproape că n-am făcut-o. Aproape m-am retras. *N-o lega de tine*, mă gândeam. *N-o închide într-o cușcă*. Mă tot gândeam la Maria, îmi aduceam aminte ce i se întâmplase, apăreau gânduri despre femeia care n-a apucat niciodată să fie, viața pe care n-a apucat s-o trăiască cu mine. Nu-i puteam face asta Karissei, n-o puteam lega de cineva pe care nici măcar nu-l cunoștea, nu puteam s-o trag într-o lume despre care nu știa că vrea s-o înghită toată. Maria

n-a reușit să fie mamă. Abia dac-a reușit să fie soția mea. N-am dus-o niciodată în luna de miere.

— *Mereu am visat să ajung în Italia.*

— *Știu.*

Am răspuns calm, absent, fără să-mi dau seama ce fac până nu mi-am întors privirea spre Karissa, atras din nou în momentul prezent și afară dintr-un trecut care s-a terminat prematur.

La final, am scos inelul și am ignorat tot ceea ce îmi era potrivnic datorită a ceva ce mi-a spus Karissa: *Nu vreau să plec de lângă tine. N-am s-o fac niciodată.*

A jurat c-a vorbit serios.

Încă mai încerc s-o cred pe cuvânt.

Îmi iau privirea de la chipul ei și mă uit la mână, la degetul inelar care este gol, apoi mă întorc spre priveliște.

— De ce nu ne îmbrăcăm și să mergem să explorăm? sugerez eu.

— Da?

— Da.

— Îmi doresc să fi avut un aparat de fotografiat, spune ea uitându-se în jur. E atât de frumos. Nu vreau să uit niciodată.

— Du-te și fă un duș, îi fac eu semn. Rezolv eu.

Apa începe să curgă în duș în timp ce eu îmi trag niște haine pe mine – blugi și un tricou alb – și mă îndrept spre ușă. Ies fără să-i zic nimic Karissei și revin în douăzeci de minute, cu o pungă de cumpărături de la magazinul din colț. Când mă întorc în cameră, o găsesc pe Karissa acoperită doar de un prosop, cu grămezi de haine scoase din bagaj și aruncate pe pat.

— Pentru tine, zic ezitând, apoi pun punga de cumpărături peste toate lucrurile ei.

Încruntată, se uită în pungă și țipă. Nu știu prea multe despre aparate de fotografiat... e negru și e de la

Omul. Bărbatul de la magazin mi-a spus că e ultima versație, iar prețul cu siguranță a reflectat asta.

– Doamne, Naz, nu trebuia să faci asta, spune ea în timp ce-l scoate și se uită la el. Puteai să iei unul de unică folosință.... costă cam cinci dolari. Ăsta e...

– Demn de Roma, spun eu în timp ce telefonul din buzunar începe să-mi vibreze și se aude și bine-cunoscuta melodie. Încarcă-i bateria și să mergem.

Scot telefonul din buzunar și ies pe balcon ca să vorbesc liniștit. *Ray*. Semnalul e decent aici, în Roma, suficient de bun cât să pot purta o conversație cu el, dar nu prea-mi vine să răspund.

Apelul încetează după câteva secunde, iar eu mă holbez la ecranul negru, deloc surprins când începe aproape imediat să sune din nou. Răspund și mă așez pe marginea scaunului.

– Da.

– Trăiești.

Nu simt nicio urmă de glumă în vocea lui.

Nicio urmă de sarcasm.

Mă face să fierb.

O întrebare sinceră.

– De ce n-aș trăi? întreb.

– Păi, nu prea te-am mai văzut pe-aici. M-am gândit că trebuie să ți se fi întâmplat ceva. Nu-ți stă în fire să vii atât de rar.

– Am fost ocupat.

– Chiar așa?

– Da.

– Dacă n-aș fi știut mai bine, aș fi zis că mă eviți, spune Ray. Nu mă eviți, nu?

– Desigur că nu.

— Bine de știut, spune el. Sunt la Cobalt. Vino să bem ceva. Stăm de vorbă.

— Aș fi venit, dacă aveam cum, răspund. Am plecat din oraș.

— Da? Unde ești?

— În Roma.

— În Roma, repetă el. Nu ai plecat doar din oraș, Vitale. E o altă țară. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu e în interes de afaceri. E personal.

E tăcut, atât de tăcut, că dacă n-aș auzi zgomotele de fundal, aș crede că mi-a închis telefonul în nas. Îl aștept, și eu tot în tăcere. Îi ia aproape un minut înainte să vorbească din nou.

— Ai dus-o pe fata din familia Rita în Italia?

— Exact.

Tace din nou, dar de data asta nu la fel de mult.

— Doamna dă o petrecere weekendul viitor. Sâmbătă. Știu că ai fost *ocupat* în ultima vreme, dar mi-ar plăcea să-ți găsești timp să vii.

— Voi fi acolo.

— Bun, spune el. Și vino cu fata.

Închide înainte să apuc să mai zic ceva. Oftez și mă cufund în tăcere un moment, momentul de pace doar pentru mine. Apuc telefonul cu ambele mâini, iar coatele mi se odihnesc pe genunchi în timp ce mă holbez la nimic, ca să-mi golesc capul.

După un timp, se deschide ușa de sticlă de la cameră. Karissa stă în ușă îmbrăcată într-o rochie înflorată fără mâneci, care-i ajunge până deasupra genunchilor.

— Trebuie doar să așteptăm să se facă verde luminița, spune ea, ținând un manual de utilizare în mână, pe care îl analizează. E mai gros decât cel pentru aparatul de cafea, dar nu ezită să folosească aparatul foto.

– Așteptăm să se facă verde luminița, repet.

– Da. N-ar trebui să dureze așa mult, nu?

– Nu știu mai multe decât tine.

Două ore mai târziu, lumina e încă galbenă. Karissa se fițâie prin cameră, își aranjează părul, se fardează, își schimbă pantofii de o mie de ori și își tot cere scuze că dorește atât. Nu-mi place și intru în cameră, o prind de șolduri când încearcă să treacă pe lângă mine și o opresc.

– Nu-ți mai cere scuze.

– Dar...

Imediat luminița de pe aparat se face verde și îi fac semn spre el.

– Vezi? E gata.

Zece minute mai târziu, ieșim în sfârșit pe ușă, Karissa cu aparatul în mână și încălțată cu primii pantofi pe care-i încercase. E încă devreme, nu-i nici ora zece dimineața, iar noi ne plimbăm pe străzi.

– Unde mergem? întreabă ea.

– Unde vrei să mergi?

– Oriunde, răspunde ridicând din umeri.

– Ha.

– Ce?

– Pentru cineva care-a visat atât de mult să ajungă in Italia, ești destul de indecisă.

Își dă ochii peste cap.

– Bine, fie. Răspunsul corect ar fi fost peste tot. Vreau să văd tot, așa c-o să merg oriunde, să știi, oriunde mă duci, pentru că vreau să văd tot. Mai bine așa?

– Mai bine.

Mergem în locurile turistice obișnuite, în muzee și catedrale, vizităm Panteonul, *Piazza Navona* și Treptele Spaniole. Ea face poză după poză, entuziasmată, iar eu doar o privesc și îi admir bucuria. Luăm un prânz ușor

la o cafenea micuță, înainte să mergem spre Colosseum. Cozile sunt extrem de lungi, dar o văd pe Karissa cum se luminează la față când îl vede, așa că n-avem cum să-l ratăm.

Ne așezăm la coadă. Karissa face câteva poze la exterior și se bucură de priveliște. Turista perfectă, cu aparatul la ochi. Parcă nici n-aș fi acolo și e în regulă, pentru moment, cred. Are garda jos și scuturile lăsate.

De-asta am venit până aici. Dacă asta înseamnă c-o să fiu ignorat, aia e.

Atâta vreme cât e fericită...

După aproape jumătate de oră ajungem, în sfârșit, în față. Cumpăr două bilete și ne facem drum pe cărările din Colosseum. Ochii i se luminează când vede interiorul, părți ale amfiteatrului antic, dar până și eu trebuie să recunosc că e o bestie magnifică de piatră și ciment.

Karissa mai face câteva poze pe măsură ce înaintăm, apoi își lasă camera jos și se apropie de o balustradă, pentru a se bucura de priveliște.

— Ce frumos, spune ea calmă, privind tunelurile expuse de sub pământ. Îmi doresc să fi fost aici când erau toate intacte.

Nu pot să mă abțin. Venerația din vocea ei mă face să râd. Nu râd la mișto, deși expresia de pe fața ei mă face să cred că așa sună.

— Da, bănuiesc că era frumos, dacă-ți plac astfel de lucruri.

— Ce astfel de lucruri?

— Masacrarea în masă.

Pare uimită.

Râd din nou.

Atât de inocentă.

— De ce crezi c-au ridicat romanii locul ăsta, Karissa?

— Nu știu, spune ea. Jocuri, sau spectacole, sau sporturi, sau, nu știu, festivaluri.

— O, erau festivaluri, cum să nu, spun eu. Doar că erau genul care implica foarte multă violență.

— Păi, știu că existau gladiatori, spune în timp ce mă apropii și mă opresc lângă ea. Știu că oamenii îi priveau cum se luptă, chiar și până la moarte uneori. Dar ei erau luptători.

Atât de naivă.

— Pe vremea aia, executau mii de oameni într-o singură zi, spun eu. Și cu siguranță n-o făceau într-un mod uman. Era atât de mult sânge aici, că trebuiau să pună un strat de nisip pe deasupra, ca să-l absoarbă. Asmuțeau lei asupra unor oameni cu mâinile goale și cincizeci de mii de suflete stăteau în locul ăsta și îi priveau cum sunt sfâșiați, bucată cu bucată. N-ai fi rezistat niciun minut într-un scaun din ăsta, Karissa. Nu te-ai fi putut uita nici măcar la meciul de box din Vegas fără să-ți acoperi ochii de câte ori era cineva lovit.

Pare și fascinată, dar și scârbită.

— Tocmai am stat la coadă jumătate de oră ca să intru în ceea ce practic era un teren de execuție? De ce?

— Pentru că, exact așa cum ai spus și tu, e frumoasă.

— Moartea?

Mă sprijin de balustradă și o privesc precaut.

— Mă refeream la construcția Colosseumului, dar sigur, și moartea poate fi. E o parte din viață. Unii dintre noi suntem suficient de norocoși încât să trăim mai mult decât alții, dar tot ce se naște o să moară până la urmă. Niciunul dintre noi nu e nemuritor.

— Ce deprimant, spune ea și se uită din nou în jur. Putem să mergem în altă parte acum? Preferabil, undeva unde oamenii nu erau omorâți pentru distracție?

— Putem să mergem la Fontana di Trevi, sugerez eu. Poți să arunci o monedă și să-ți pui o dorință.

— Pot să-mi doresc nemurirea?

— Desigur, îi spun, dar ai avea mai mult noroc la Vatican. Acolo se întâmplă miracolele.

— O, putem să mergem? întreabă entuziasmată. Poți să mergi, pur și simplu, la Vatican?

— Da, spun râzând, nesigur dacă se referă la *mine*, în mod special. Sunt destul de sigur că n-o să ard în flăcări. Dar e drum lung până acolo, iar cozile sunt infernale, așa că mai bine o lăsăm pe altă zi.

— Bine, zice zâmbind. Atunci Fontana di Trevi să fie. N-a murit nimeni acolo, nu?

— Or fi murit unii când o construiau, dar altfel, nu cred.

Râde, ca și când aș glumi, dar nu glumesc.

Oamenii mor peste tot.

Fiecare pas pe care-l faci – fiecare loc în care te așezi –, pământul de sub picioarele tale e pătat de sângele cuiva. N-ai cum să conteşti asta. Nimic nu rămâne neatins de moarte. Nimic.

În jurul fântânii e foarte multă lume. E după-amiază târziu și începe să se facă seară, iar turiștii merg în grupuri. Scot o monedă din buzunar și i-o dau Karissei, apoi mă îndepărtez și o privesc cum își face loc prin mulțime. Ajunge cu ușurință până în fața mulțimii și rămâne acolo un moment, apoi închide ochii și aruncă moneda. Îi deschide apoi și se uită la apă câteva secunde. Iese din mulțime și mi se alătură din nou.

— Ți-ai dorit nemurirea?

Râde.

— Nu.

— Ce ți-ai dorit, atunci?

Clatină din cap, iar părul i se leagănă dintr-o parte în alta.

– Nu-ți zic.

– De ce?

– Pentru că n-o să se mai îndeplinească.

– Cine spune?

– Toată lumea. Astea sunt regulile.

– O, haide, zic eu în timp ce-o apuc și o trag spre mine. Mie poți să-mi spui, eu sunt o excepție.

– Ce te face atât de special?

– Sunt, pur și simplu, spun rânjind, în timp ce ea își dă ochii peste cap. Îi cuprind bărbia în palmă și îi mângâi buzele cu degetul mare. Și pentru că eu am să-ți îndeplinesc toate dorințele. Așa că mie poți să-mi zici, pentru că am s-o îndeplinesc. Orice-ar fi. E a ta.

Se uită la mine.

— Am să mă mai gândesc.

Mă aplec și o sărut ușor.

— E un început.

Mai face câteva poze, apoi plecăm și ne plimbăm pe străzi, fără vreo destinație anume. Intrăm în câteva magazine și îi cumpăr niște înghețată, apoi o privesc voios când ia prima înghițitură. Își dă ochii peste cap în timp ce mai bagă încă o dată lingurița în bolul micuț și mai ia încă o gură din înghețata arămie.

— Uite, spune ea și întinde lingurița spre mine, încearcă și tu.

Ezit și clatin din cap. *Ciocolată cu alune.*

— Nu, mulțumesc.

Ridică din umeri și mai ia o înghițitură.

Apoi încă una.

Și încă una.

Ne mai plimbăm puțin în timp ce se înserează și ajungem la Villa Borghese, o grădină mare din centrul orașului. Mergem pe o alee din apropierea lacului. Atunci încetinește și privește în jur, apoi mă oprește.

— Putem să stăm jos puțin?

Îi fac semn.

— Orice vrei tu. Eu doar te urmez.

Intră de pe alee și pășește pe iarba deasă. Se așază chiar la umbra unui pom bătrân, departe de toți ceilalți, iar eu mă așez lângă ea cu grijă. Își dă repede jos pantofii, apoi se întinde în iarba răcoroasă.

— Ah, e mult mai bine.

— Sunt sigur.

— Deci cum e? întreabă sprijinindu-se în coate.

— Cum e ce?

— Să fii un om normal, spune ea. Toată ziua te-ai descurcat fără să ai parte de vreun tratament special... a trebuit să aștepți să se elibereze masa, a trebuit să stai la coadă, nu s-a învârtit nimeni pe lângă tine să-ți ofere tot ce ai nevoie. Trebuie să fi fost o tortură pentru tine să fii ca orice om obișnuit.

Îmi întind picioarele și dau din cap.

— Îmi place anonimatul. Nu-mi place să mă tot gândesc cine mă vede și cine gătește mâncarea din fața mea, dacă am vreun pistol îndreptat spre ceafă sau dacă mă așteaptă o capcană după colț. În New York, trăiesc cu o țintă pe spate. Sigur, mă tratează respectuos când sunt în fața lor, dar când mă întorc cu spatele, ei bine, nu se știe ce plănuiesc. Însă aici e diferit. Nimeni nu vrea să mă prindă.

— Dar de mine, întreabă ea, nu ți-e teamă, de ce aș putea să-ți fac?

— Absolut deloc.

Pare sincer surprinsă, ca și când se aștepta s-o percep ca pe-o amenințare. Dacă n-ar fi fost atât de ridicolă ideea, aș fi râs din nou.

– Cred c-ai înțeles greșit, infractoareo, spun eu. Crezi că m-am supărat pe tine pentru că m-ai drogat, dar nu de-asta m-am supărat... ci pentru că te-ai pus în pericol. *Încă* mai sunt supărat din cauza asta. M-ai adormit și pe urmă ai fugit, în toiul nopții, unde eu nu te puteam proteja.

– Am fost în regulă.

– Și slavă Cerului c-ai fost, pentru că puteai să nu fii. Nu sunt singurul periculos de-acolo, să știi. Ba chiar nu sunt nici măcar *cel mai* periculos.

Karissa tace câteva secunde și se uită oriunde, numai la mine nu, rupând, absentă, niște iarbă. În final, scoate un oftat și spune, cu vocea joasă:

– E ciudat, nu?

– Ce anume?

– Mamei îi era atât de frică de tine, dar n-a pomenit niciodată de tine. Nu mi-a arătat nicio fotografie, nu ți-a pronunțat nici măcar numele.

– N-aș zice că e chiar ciudat. E ușor să-ți justifici fricile atunci când ești expus. Chiar și Ray e vizibil – toată lumea îi știe numele. Dar cu mine e altfel. Cred că mama ta credea că e mai periculos să-mi recunoască existența, să-ți bage numele meu în cap. În plus, mama ta și cu mine am fost prieteni, și oricât de mult s-ar fi temut c-am să vin să mă răzbun, nu cred că a crezut vreodată cu adevărat că *tu* ești în pericol. Nu credea c-aș omorî un om nevinovat.

Oftez și mă întind după piciorul ei, apucându-i-l. Țipă și râde când îi ridic picioarele la mine în poală.

– Mă credea un om mai bun.

Încep să-i frec tălpile, iar ea scoate un mormăit și-și chircește degetele.

— O, Doamne, eşti... spune ea şi se relaxează pe iarbă, zâmbind. Eşti un om *extraordinar*.

Mă opresc din ce fac şi o privesc neîncrezător.

— O, nu, nu, nu, nu te opri, îmi zice privindu-mă cu un singur ochi.

Clatin din cap, apoi mă concentrez din nou pe picioarele ei, iar ea râde.

— Şi, pe bune, nu te uita aşa la mine. Am văzut astăzi o parte din tine pe care n-am mai văzut-o până acum. Eşti răbdător şi cu adevărat simpatic.

— Şi ce, până acum n-am fost simpatic? N-am fost răbdător? Îmi amintesc perfect cum am mâncat tăiţei ieftini şi nasoli în cea mai mică şi mai dezordonată cameră în care am intrat vreodată. Cred că merit măcar să fiu puţin lăudat pentru asta.

— Aşa este. Doar că... nu ştiu. E ciudat. Nu sunt niciodată sigură cum să te percep, ce să cred, mai ales când te uiţi la mine. Uneori, ai o expresie pe faţă, şi nu-mi dau seama dacă vrei să mă săruţi sau să mă omori.

— Probabil pentru că nici mie nu mi-e clar.

Încă o dată, deschide ochii mari şi se uită la mine. Îi zâmbesc, şi-mi zâmbeşte şi ea, senzuală, susţinându-mi privirea o clipă.

— Eşti un ciudat, Ignazio Michele Vitale.

A făcut-o din nou, mi-a pronunţat numele ca pe-al mamei mele. Îi ating talpa uşor cu un singur deget, iar ea începe să râdă, să se zbată şi să încerce să se îndepărteze de mine, dar eu îi ţin piciorul şi o gâdil.

— Naz! Se ridică şi încearcă să-şi tragă piciorul, în timp ce mă împinge şi râde cu poftă. Opreşte-te!

— Opreşte-te, o imit şi mă opresc din gâdilat, dar nu-i eliberez piciorul. Ce s-a întâmplat cu „nu te opri"?

— M-am răzgândit.

— Tipic.

Mă împinge din nou şi-şi trage piciorul când, în sfârşit, îi dau drumul. În loc să se îndepărteze, îşi pune capul în poala mea. O privesc şi îi mângâi părul. Închide ochii şi începe să zâmbească.

Nu vorbim prea mult.

Ce altceva ar mai fi de zis?

I le-am spus pe toate şi ea le-a asimilat.

Poate, până la urmă, avem o şansă.

– Haide, îi spun după un timp. O să se întunece în curând.

Oftează şi se ridică în picioare.

– Cât de departe e hotelul?

– Cam doi kilometri.

– Pff, se strâmbă şi îşi ia pantofii din iarbă. E prea departe.

Mă întorc şi mă bat pe spate.

– Urcă-te. Te car eu.

Se holbează la mine.

– Să mă duci în spinare?

– Da, de ce?

– Sunt mult prea mare pentru asta.

– Cântăreşti... cât? Patruzeci de kile? Cincizeci?

Râde neîncrezătoare şi îşi pune pantofii. În loc să se urce în spatele meu, mă ia de mână şi ne împreunăm degetele.

– Ai dovedit din nou, Naz.

– Ce anume?

– Că eşti un om bun, până la urmă.

Capitolul cincisprezece

— Vrei să ne facem de cap?

Vorbesc încet, pe un ton jos și gros. Conștiința îmi spune să nu întreb, să nu forțez nota prea tare în seara asta, dar mi s-a sculat și sunt deschis și vreau fiecare bucată din femeia asta.

Karissa privește pe ușa balconului, cu mâna lipită de geam. Își întoarce capul când îmi aude întrebarea și mă privește precaută.

Cred că s-ar putea să spună nu.

La dracu', te rog să nu spui nu...

După un moment, se întoarce cu fața la mine și se sprijină cu spatele de geamul rece. Întredeschide buzele, iar eu aștept refuzul, în schimb, șoptește:

— Da.

— Da?

Încuviințează și mai răspunde o dată, puțin mai tare.

— Da.

O privesc lung și apoi mă apropii de ea, cu mâinile în buzunare. Mă străduiesc cât pot de tare să n-o apuc de mijloc, să nu-i ridic rochia, să n-o aplec peste ce nimeresc și să i-o trag până înnebunește.

Toată noaptea.

Până dimineața.

Să i-o trag până nu mai poate să stea în picioare.

Dar i-am luat destule și voi continua să-i iau până când moartea ne va despărți. Însă în seara asta, totul este despre ea, să-i reamintesc cât de mult m-a iubit. Mi-a intrat pe sub piele și vreau să mă primească înăuntrul ei.

Pentru că vreau să obțină și ea ceva, ceva care s-o facă să se simtă bine. Trebuie să știe că este specială pentru mine, că e mai mult decât sângele care-i curge prin vene.

Privirea mi se plimbă pe corpul ei.

Îi stă bine în rochia asta.

O să-i stea și mai bine fără ea.

— Spune-mi, îi zic și mă opresc chiar în fața ei, care e cea mai mare fantezie a ta?

Mărește ochii.

— Ce?

— Fantezia ta, spun din nou, mângâindu-i ușor brațul, contactul făcându-mă să mă cutremur. Nu contează ce. Indiferent de cât de mică sau de ciudată ar părea.

— Eu, ăăă... nu știu.

— Haide, toți avem ciudățenii, spun și mă lipesc de ea.

O împing lipind-o de geam, iar obrajii ni se ating când îi șoptesc la ureche:

— Vreau să știu ce te excită, la ce te gândești când ești singură și te masturbezi.

Inspiră profund când strecor o mână între noi și o mângâi pe abdomen și pe sâni prin rochie. Îi ling lobul urechii și îi ofer un moment să se gândească.

— Eu, ăăă..., îi tremură vocea, nu sunt sigură.

E agitată.

Vreau s-o liniștesc, dar o altă parte din mine vrea s-o împingă peste margine, s-o facă să-mi spună tot ce-a

îngropat cel mai adânc. Dar trebuie să se deschidă de bunăvoie, iar ea încă nu-mi oferă acea parte din ea.

Încăpățânată femeie!

O să mă distrugă.

– Vrei să-ți zic un secret? o întreb când nu-mi răspunde nimic. Vrei să-ți spun ce mă excită pe mine?

Încuviințează.

– Nu e nimic mai sexy decât atunci când oftezi, mărturisesc eu. Mai ales când intru prima oară în tine... ți se oprește respirația și oftezi, ca și când nu-ți vine să crezi ce bine e să mă ai în tine.

– Păi, nu-mi vine, recunoaște ea și își lasă capul într-o parte, rușinată, privindu-mă printre gene. E plăcerea mea vinovată.

– Ți-e rușine că-ți place?

– Întotdeauna.

– Ți-e rușine că mă iubești?

Ezită o secundă, apoi răspunde:

– Uneori.

O spune ca și când i-ar fi teamă să aud asta, ca și când i-ar fi teamă de reacția mea.

Dar faza e că știu cum e.

Cunosc rușinea și luptele.

Știu cum e să iubești pe cineva pe care n-ar trebui.

Eu m-am îndrăgostit de ea.

A fost cel mai negru coșmar al meu.

Dar uneori, coșmarurile sunt alimentate doar de frică... frica de ceva ce nu înțelegem. Un clovn nu mai este înspăimântător după ce-și dă jos machiajul. Un monstru nu mai e la fel de înfricoșător când aprinzi lumina. Dușmanul meu a fost dușmanul meu până m-am uitat în interiorul ei și am constatat că, până la urmă, nu suntem atât de diferiți.

Îmi vorbește despre regret, dar ce nu-și dă seama e că și dacă mă distruge până la urmă, tot nu voi vrea să șterg ce-am avut. N-aș vrea să uit niciun moment pe care l-am trăit.

Nu sunt lipsit de suflet – doar am sufletul împietrit, iar restul din mine e gol. Dar ea insuflă viață în ceea ce a încetat acum mult timp să mai trăiască.

Ea este oxigen, iar fără ea, sunt mort.

Își mută privirea în podea și își pleacă și mai tare capul. O prind de bărbie și o fac să-mi întâlnească privirea.

— Știu cum te simți.

— Chiar știi?

— Ți-am spus și înainte – te plac, iar asta este o problemă pentru mine.

— Ai găsit o soluție la problema asta?

Zâmbesc și o mângâi ușor cu degetul pe față.

— Da.

Tace câteva secunde, apoi șoptește:

— Care?

— Să mă căsătoresc cu tine.

I se schimbă complet expresia și-și dă ochii peste cap.

— Cum e asta o soluție?

— Păi, n-o să mai fii o Rita.

Mă lovește în piept, luându-mă prin surprindere, apoi trece pe lângă mine. Mă întind și o prind de încheietură ca să n-o las să plece.

Se întoarce în direcția mea și oftează exasperată.

Nu pot să mă abțin.

Penisul îmi zvâcnește când îi aud oftatul.

— Voi fi întotdeauna cine sunt, Ignazio, spune ea serioasă.

Nu-mi place când îmi spune așa, dar îmi zvâcnește din nou penisul. E furioasă. Și *asta*? O ador.

– Ai putea să storci fiecare picătură de sânge din mine, continuă ea, și tot nu s-ar schimba nimic. E în celulele mele. În corpul meu. E în mine, în fiecare părticică.

Își trage mâna din strânsoarea mea, dar nu se clintește.

– N-am să mă căsătoresc cu tine pentru că sunt o Rita. Asta nu e o soluție. Mai bine mă omori acum dacă pentru tine despre asta e vorba... dacă e doar o alternativă stupidă ca să nu mă omori. Când mă voi căsători cu tine o să fie în ciuda acestui fapt, la fel cum și faptul că sunt aici acum este tot în ciuda acestui fapt.

E supărată și vorbește fără noimă, și continuă să bălmăjească, dar eu mă gândesc la ceva ce-a zis acum câteva secunde.

Când mă voi căsători cu tine...

Nu *dacă*.

Când.

Zâmbesc și mă vede. Mijește ochii și se încruntă, scuipă venin spre mine sub formă de cuvinte.

— Ce dracu' găsești așa amuzant?

— Pe tine, recunosc eu și râd, împiedicând-o să plece de lângă mine. Hai, nu fi așa. De fapt, e vina ta pentru că ești atât de frumoasă când ești furioasă.

— Ești nebun.

— Sunt, zic. Tu mă faci așa.

Fără niciun dubiu.

Mă privește lung.

— Haide, spun și o trag mai aproape. Vreau să știu ce te excită. Să joci un rol?

Clatină ușor din cap.

— Partidele în trei?

Strâmbă din nas. *Slavă Cerului.* Nu sunt sigur c-aș putea s-o împart pe femeia asta cu nimeni.

— Cuvintele murdare?

Ridică dintr-un umăr și roșește. O iau ca pe un „da".

— Să te privească cineva?

Iată reacția pe care o așteptam, roșeața i se întinde până pe gât, iar buzele încep să-i tremure în timp ce-și ascunde privirea.

Ding.

Ding.

Ding.

Mă apropii de ea, iar ea nu opune rezistență și mă lasă să o prind de mână și să o conduc afară, pe balcon. E aproape apusul, cerul are niște culori de roz și portocaliu vibrante, care se estompează, ușor, în întuneric.

O să fie amuzant.

O eliberez și fac un pas în spate, apoi ridic mâinile făcându-i semn să nu mă urmeze. Se încruntă, dar face întocmai și mă privește precaută în timp ce mai fac un pas și mă așez pe scaunul mare de terasă, suficient de lung cât să-mi permită să-mi întind picioarele pe el și tot să mai am destul loc.

Mă așez bine, mă relaxez și-mi dau jos pantofii, apoi o privesc lung.

Se agită. *Bun.*

— Dezbracă-te.

Șocată, se înroșește la față și se holbează la mine.

— Ce?

— Dezbracă-te, repet. Dă-ți hainele jos.

Nu se mișcă niciun milimetru.

— Credeam că vrei să ne facem de cap, că vom... Ochii i se mută înspre camer[illegible]ei, știi tu...

– Să ne facem de cap nu are întotdeauna legătură cu mine. Aseară am fost dur cu tine. În seara asta vom încerca ceva diferit.

– A.

Doar atât spune, ca și când nu s-ar fi gândit niciodată că ne-am putea face de cap în moduri care să nu implice violență.

Dau ușor din cap și spun cuvântul pentru a treia oară:

– Dezbracă-te.

De data asta, nu ezită.

Se apleacă și apucă marginea rochiei, apoi o trage repede peste cap și o lasă să cadă pe podea, rămânând într-un sutien negru fără bretele și într-o pereche de chiloți asortată. Ezită, apoi își dă jos pantofii și se uită la mine întrebătoare.

Dau din cap și o încurajez să continue.

Înainte ca sutienul să ajungă pe jos, deja și-a băgat degetele în chiloți, trage aer adânc în piept, închide ochii și și-i dă jos. Stă încremenită, complet dezbrăcată, dar își așază mâinile în așa fel încât să-și acopere cât mai mult din trup.

O privesc admirându-i fiecare formă pe care mă lasă să i-o văd.

Se agită din nou din cauza atenției nedorite.

– Ei bine, zice ea dintr-o suflare, ești mulțumit acum?

Ha. Defensivă.

Îmi place.

– Foarte, recunosc. Deși abilitățile tale de stripperiță ar putea să fie îmbunătățite.

– Mda, iartă-mă. Doar ai spus să le dau jos, nu m-am gândit că ar trebui să pun niște Def Leppard și să fac spectacol.

— Data viitoare, știi.

Își dă ochii peste cap, iar eu nu pot să mă abțin și încep să râd.

— Deci așa ne jucăm azi? Mă umilești?

— Nu, dar sunt intrigat de faptul că te simți umilită. Aveam impresia că te excită să fii privită.

— Asta e altceva.

— Cum așa?

Mormăie, frustrată.

— Pur și simplu este. Te uiți la mine și nu spui nimic.

— Ce vrei să spun?

Ridică mâinile, exasperată, uitând că trebuie să se acopere.

— Nu știu. Orice!

Îi fac semn să se apropie, iar ea se supune și se așază chiar lângă mine. Cum se apropie suficient, o prind de șolduri și o așez pe scaun, lângă mine, dar ea se pune la mine în brațe și își strecoară mâinile între picioare.

— Ador fiecare centimetru din tine, îi spun. Fiecare parte din corpul tău care mă excită îmi oferă plăcere. Nu văd niciun defect, nimic de care să-ți fie rușine sau pentru care să te simți umilită... nu ar trebui să ascunzi nimic de mine. Am văzut tot ce era de văzut și îți ador corpul. Ești frumoasă, iubirea mea.

Expresia i se îmblânzește și își relaxează umerii.

— E prima oară când mi-ai spus așa.

— Cum?

— Iubirea mea, spune ea ușor. Nu mi-ai mai spus niciodată așa.

— Te deranjează?

— Ce? Nu, sigur că nu, spune ușor confuză. De ce m-ar deranja?

– Unor femei nu le place.

– Mie îmi place. Mă face să mă simt...

Zâmbește și se-îndepărtează puțin.

– Știi tu.

– Cum te face să te simți? întreb curios.

– Specială, spune ea. Că mă prețuiești. Că mă iubești.

– Chiar te iubesc, îi spun și-mi mut mâinile de pe șoldurile ei în sus, pe sâni, pe care îi cuprind cu palmele, în timp ce mă joc cu degetele cu sfârcurile ei întărite. Sunt îndrăgostit de tine, iubito.

Zâmbește ușor și își mușcă buza de jos ca să nu i se lărgească zâmbetul pe chip. Dacă aș fi știut că o va impresiona atât de tare, i-aș fi spus așa mai demult.

Și apoi i-aș fi spus din nou... și din nou... și din nou.

O sărut ușor și o trag de sfârc în timp ce ea geme lângă mine. Îmi îndepărtez buzele de ale ei și o sărut pe bărbie, apoi îi șoptesc:

– Atinge-te.

Face ochii mari, iar eu mă relaxez din nou în scaun.

– Serios?

Dau din cap și îmi pun mâinile înapoi pe șoldurile ei.

– Vreau să văd.

– Eu, ăăă..., mormăie agitată din nou. Nu știu.

– Doar stai pe spate și închide ochii, spun. Arată-mi cum îți provoci singură plăcere.

Nu e nevoie de multă muncă de convingere până se așază între picioare, pe spate, cu capul aproape de gleznele mele. Se mișcă în așa fel încât să se dea mai aproape. Își acoperă pentru o secundă păsărica cu palma, apoi începe să se atingă. La început e țeapănă, are mișcările rigide din cauza anxietății care o devorează, dar cu cât se excită mai

mult, cu atât mai mult i se destinde corpul. Face cercuri în jurul clitorisului, iar privirea îmi e atrasă de oja roșie care face contrast pe rozul strălucitor în timp ce își îndepărtează picioarele și mai mult și-mi oferă o priveliște mai bună.

Am penisul atât de tare că mă doare, frecându-se de pantaloni în timp ce pulsează. Sunt disperat să-l scot și să-l frec repede ca să obțin eliberarea, dar sunt înghețat, uimit, uitându-mă la ea. O mângâi pe picioare.

Geme și începe să se frece și mai repede, și mai repede, și începe să scâncească. Deja se apropie. Sunetul, sunt convins, o să mă ucidă.

Moarte prin orgasm... și nici măcar nu-i al meu.

M-am înșelat. Am crezut că e cea mai frumoasă când nu face nimic, dar niciun alt moment nu se compară cu acesta. Îmi dau seama că are încredere în mine. Suficient cât să se relaxeze, cât să-mi arate ce nu a mai văzut nimeni niciodată, să-mi arate cum e ea când e singură.

Acea *ea* pe care numai Karissa o cunoaște cu adevărat.

Gemetele ei se transformă în țipete. Spatele i se arcuiește. Îi simt mușchii picioarelor cum se tensionează, genunchii cum i se blochează și degetele cum se arcuiesc în timp ce orgasmul o străpunge.

— O, Doamne, geme ea. O, Naz.

Cu ochii închiși, oferindu-și singură plăcere, țipă după mine. *După mine.* Aproape că-mi dau drumul în pantaloni. Un mormăit îmi vibrează în piept când îmi pun mâinile pe coapsele ei și o strâng tare în timp ce ea tremură de plăcere. După doar câteva secunde, încetează să se mai frece și se prăbușește înapoi pe scaun.

Nu se uită la mine. Stă nemișcată, cu respirația îngreunată, și-și acoperă din nou păsărica. Îi eliberez coapsele din strânsoare și-mi pun mâinile pe genunchii ei.

O mângâi de câteva ori cu degetul, iar ea începe imediat să râdă.

Se gâdilă.

Deschide ochii și se uită la mine. Îmi dau seama că încă e agitată, dar zâmbește, ca și când s-ar fi eliberat.

– Mă bucur că s-a terminat, spune ea.

– A, dar te-nșeli, răspund. Ăsta a fost doar începutul.

Mă ridic din scaun și o prind de mână, apoi o ridic în picioare. Tremură cât o plimb pe balcon.

– Stai, ce faci? Ce faci? Stai!

Nu răspund. E inutil. Știe exact ce fac atunci când o lipesc de peretele balconului. Are puțin peste un metru și îmi vine până la mijlocul trunchiului atunci când o așez în fața mea, cu spatele la mine.

Își acoperă imediat sânii cu mâinile. Suntem prea sus să o vadă cineva de pe stradă. N-ar fi decât o umbră vagă în întunericul care se lasă. Dar ne înconjoară clădiri înalte, cu ferestrele care dau chiar spre noi.

Cei extrem de curioși ar avea o ocazie excelentă să se bucure de priveliștea superbă pe care o oferă Roma.

— Naz, șoptește ea în timp ce îmi desfac cureaua și îmi dau pantalonii la o parte suficient cât să-mi apuc penisul și să-l scot. Ce faci? întreabă din nou.

Mă frec de câteva ori, apoi mă lipesc de ea, dar trebuie să mă aplec puțin. Îi desfac picioarele și îmi frec capul penisului de intrarea ei caldă. Îmi tot repetă numele și încearcă să mă facă să-i răspund, opunând rezistență din vorbe, dar corpul îi tremură la fiecare atingere. Pare să-și arcuiască instinctiv spatele și să-și împingă fundul, în timp ce se ridică pe vârfuri pentru mine.

— Naz, la dracu', spune ea. Ești nebun.

— Ai mai spus asta, mormăi în timp ce intru în ea. Acum doar repeți.

Mereu a fost strâmtă, dar în unghiul ăsta e și mai și. Corpul ei îl primește pe al meu. Îmi spune din nou pe nume – Naz –, dar de data asta nu e în semn de protest. E un semn de predare, un geamăt de plăcere, în timp ce se lipește de zidul rece și mă primește în ea.

Îmi pun un braț în jurul taliei ei, ca s-o țin mai strâns și s-o lipesc de mine, iar cealaltă mână se îndreaptă spre pieptul ei, între sâni, și se oprește la baza gâtului, forțând-o să nu se mai ascundă. Mă prinde strâns de brațe, dar nu ca să se lupte cu mine, ci ca să nu-și piardă echilibrul.

Mă mișc încet. Trebuie. Unghiul e prost, nu suntem de aceeași înălțime, universul lucrează împotriva noastră, dar e suficient cât să ne descurcăm. Nu e despre futut – e despre simțit. Despre a-i oferi ceva ce știu că-i place. Și pot să-mi dau seama, după felul în care se lasă pe mine, în care se predă strânsorii mele, că am adus-o exact unde am vrut.

Practic, flutură un steag alb.

E a mea.

— Iubirea mea, îi șoptesc. Iubirea mea, iubirea mea, iubirea mea...

Tremură. Îi simt corpul cum se clatină în brațele mele, ca și când cuvintele mele o topesc pe interior. Mâna de pe talie alunecă mai jos, suficient cât să-i frec clitorisul în ritmul mișcării șoldurilor mele. Ea geme, cu respirația sacadată, apoi se relaxează și mai mult și se simte bine. Are pielea de găină. Pe mâini, pe gât, atunci când încep să o sărut pe umăr. Nu mă mai ține așa strâns, nu mai are unghiile atât de înfipte în pielea mea, iar corpul aproape că i se prăbușește de la orgasmul care o cuprinde. O țin dreaptă și o susțin eu, în timp ce intru și ies din ea și mă bucur de sunetele gemetelor ei în timp ce încearcă să nu-mi spună pe nume.

E și rai, și iad să le aud. E o minunată tortură care-mi alimentează nevoia murdară.

Imediat ce sunt sigur că poate să stea singură în picioare, o eliberez și ies din ea. Se încordează, surprinsă, și ar vrea să zică ceva în timp ce eu o întorc cu fața spre mine, o prind de șolduri și o ridic chiar pe marginea balconului. Icnește și se ține de mine în timp ce scoate un țipăt, speriată.

– Relaxează-te, spun râzând. Nu ți-e teamă de înălțimi, nu?

– Nu, dar...

– Te țin eu, spun și îi întâlnesc privirea, apoi ridic o sprânceană văzând cât e de îngrozită. Ai încredere în mine, Karissa. N-am să las să ți se întâmple nimic.

Teroarea se transformă în conflict interior, ca și când m-ar crede, dar ar și încerca să fugă de mine. Rămâne undeva la mijloc, cu lacrimile care încep să i se adune în colțul ochiului. Nu mi-e clar de ce mai are puțin și plânge, dar cu siguranță așa pare.

– Jur pe ce-am mai sfânt, Ignazio, șuieră printre dinți, în timp ce dă drumul puțin la strânsoare și-mi permite să respir, dacă mă lași să mor, am să te bântui în fiecare moment al vieții tale și am să găsesc o metodă să te omor personal.

Ferocitatea din tonul ei mă face să zâmbesc. O țin strâns în continuare cu o mână, dar cu cealaltă încep să o mângâi pe față.

– Știu că așa ai să faci.

– Vorbesc serios.

– Știu.

– Dacă mor eu, murim amândoi.

– Nu mă îndoiesc niciun moment de asta.

— Bun, spune cu un oftat, punându-și mâinile pe umerii mei și trecându-și degetele prin părul de la ceafă. Acum, trage-mi-o, înainte să mă răzgândesc.

Râd ușor și intru din nou în ea, umplând-o mai mult din unghiul ăsta. Trebuie s-o ridic puțin, dar e mai ușor decât să mă aplec. O trag mai aproape de margine, mai aproape de mine, și mi-e mai ușor să mă împing și mai tare decât înainte, mărind ritmul.

La început e încordată, dar după un moment se relaxează, iar gemetele pe care și le suprimă devin țipete în întunericul care ne înconjoară, singura lumină care se vede venind chiar din camera noastră. Nu suntem altceva decât umbre care dansează pe perete, iar întunericul o face să fie curajoasă.

O, atât de curajoasă!

Închide ochii și-și dă capul pe spate, având încredere că am s-o țin, că n-am s-o las să cadă în timp ce-o fut din ce în ce mai tare și mai repede. Sunetul melodic de piele pe piele răzbate prin tăcere și se amestecă cu gemetele și țipetele ei.

— Îți place, nu-i așa? întreb în timp ce îmi înfig mâna liberă în părul ei și îi trag capul și mai tare pe spate, expunându-i gâtul.

I-l sărut, o ling, îi gust transpirația, apoi îmi înfig dinții în bărbia ei.

— Îți place când sunt dur cu tine?

— La nebunie, zice ea, aproape rămânând fără aer.

— Pentru că încă ai încredere că voi avea grijă de tine, zic. Ai încredere că voi fi atent.

— Am încredere în tine.

— Pentru că încă ții la mine, îi șoptesc în ureche. Mă iubești.

— Așa e, șoptește. Te iubesc atât de mult.

Îi trag capul spre mine. Deschide ochii, speriată, dar eu îmi lipesc buzele de ale ei și o sărut cu putere. Îi trebuie o secundă ca să mă sărute și ea, în timp ce-i dau drumul la păr și o apuc de șolduri, trăgând-o și mai aproape de mine pe balcon. Alunecă de pe marginea peretelui chiar peste mine, iar corpul meu o lipește de peretele de ciment. Mă împing tare în ea, i-o trag cum pot eu mai bine, și gem în timp ce mușchii mi se întăresc și mai mult, iar tensiunea începe să se amplifice în mine.

La dracu', o să-mi dau drumul.

Mă îndepărtez de buzele ei ca să pot trage aer în piept, iar privirea îmi fuge peste umărul ei, la clădirea de peste drum. Se vede o siluetă pe unul dintre balcoanele de vizavi, suficient de aproape cât să vadă ce facem. Buzele mi se arcuiesc fără să vreau și încep să râd.

— Avem public, scumpo.

Se încordează.

— Glumești.

— Nu, zic. A ieșit un bărbat să privească spectacolul.

— O, Doamne.

O lipesc de perete ca să-mi eliberez din nou mâna și o strecor între noi, ca să-i mângâi clitorisul. Abia are timp să inspire înainte să-i iasă din nou cuvintele, de data asta, sub forma unui geamăt.

— O, Doamne.

Nu îi ia mult să-și dea drumul din nou, cu picioarele tremurând și corpul clătinându-i-se, în timp ce un țipăt puternic, pe care nu-l poate opri, străbate din interiorul ei. Un urlet agonizant de plăcere, care mă zguduie din temelii și explodează undeva adânc în mine, ca să nu-l mai pot controla. Mă încrunt și o lipesc și mai tare de peretele de ciment în timp ce-mi dau drumul în ea.

Mă mai împing de câteva ori, dar nu mai pot să rezist și ies din ea. Îmi bag repede penisul în pantaloni și o prind de șolduri, să mă asigur că e stabilă pe picioare. În

loc să treacă pe lângă mine, să se ducă înăuntru sau să se acopere cu hainele de lângă ea, se aruncă în braţele mele în timp ce-şi pune capul pe pieptul meu. O îmbrăţişez strâns şi o sărut pe creştet.

Se aude un fluierat prin noapte, unul puternic de peste drum. Privirea mi se îndreaptă într-acolo, în timp ce bărbatul aplaudă. *„Bravo!"*

— O, Doamne, mormăie Karissa. Nu-mi vine să...

Se trage din braţele mele şi pleacă, dar îşi lasă hainele exact acolo unde le-a aruncat, în timp ce eu o întreb:

— Nu-ţi vine să ce?, dar a dispărut înainte să pronunţ primul cuvânt.

Bărbatul de peste drum ţipă altceva, dar nu înţeleg italiana lui fluentă şi rapidă şi urmăresc umbra Karissei care se plimbă înăuntru.

Râd şi îi fac cu mâna bărbatului, apoi intru şi eu.

— *Ciao.*

Capitolul șaisprezece

– Vrei să...

– Nu.

Mă opresc în mijlocul camerei, cu un sentiment de teamă născându-se în mine când Karissa mă oprește în mijlocul frazei și nu mă lasă să termin ce aveam de spus.

Déjà-vu.

Credeam c-am terminat cu prostiile astea. Ieri a fost mai bine ca oricând. Nu m-am simțit niciodată la fel de apropiat de ea cum m-am simțit aseară, când stăteam în pat, fără haine între noi, fără secrete care să ne separe.

Mă așteptam să mă trezesc într-o nouă zi, într-un nou început, în schimb, ea face *asta*?

Karissa e întinsă pe pat și poartă unul din halatele uriașe ale hotelului, cu părul încă ud după duș. Schimbă canalele la televizor. Sunt doar câteva, majoritatea în italiană. Nu înțelege nimic din ce se întâmplă acolo, dar îi atrag atenția.

Nu-mi place.

Îmi vine să sparg televizorul.

Îmi încleștez pumnii fără să vreau. De parcă ar putea simți, Karissa rămâne pe un canal și aruncă telecomanda, uitându-se la mine. Se încruntă când mă vede, apoi zâmbește.

— Dacă trebuie să mergem pe jos, categoric nu. După ziua de ieri, sunt terminată. Nu merg nicăieri, decât dacă mă cari.

— M-am oferit și ieri să te car și m-ai refuzat.

— Ei bine, azi nu, spune ea și se relaxează înapoi pe perne în timp ce-și mută din nou privirea în ecranul televizorului. Singura modalitate prin care mă poți ridica din patul ăsta e să mă iei în brațe.

— Ei bine, din fericire pentru tine, mă pot gândi la multe moduri în care să ne petrecem ziua fără să ne dăm jos din pat, zic și mă așez lângă ea. Și voiam să te întreb dacă vrei să luăm micul dejun. Voiam să comand în cameră.

— Ăăă, da, retractez ce-am spus... Ar fi *extraordinar*. Au șuncă și ouă? O, și pâine prăjită, sau Franța are monopol pe pâinea prăjită în Europa?

— De fapt, nu francezii au inventat pâinea prăjită. Probabil romanii au fost ăia.

— Deci pot comanda și aici?

— Nu.

Se bosumflă teatral în timp ce iau telefonul de lângă pat și sun la recepție. Cer să ni se aducă niște espresso și niște croasanți. După câteva minute, se aude un ciocănit la ușă. Răspund și-l las pe bărbat să intre cu tava, apoi aștept să iasă înainte să i-o duc Karissei. Îi ofer un espresso și îi pun tava lângă picioare.

— Serios? Un croasant? spune și apucă unul în timp ce mă urmărește cu privirea. Astea știu sigur că-s din Franța.

— De fapt, cred că sunt originare din Austria.

— Doamne, Naz, acum o să-mi spui și că pizza nu e italiană?

– A, nu, pizza sigur e italiană, dar nu cea cu pepperoni. Dacă îți vine să comanzi așa ceva aici, o să primești pizza *peperoni*, cu un singur „p".

– Care e diferența?

– Sunt ardei grași.

Strâmbă din nas.

– Așa, distruge fantezia.

– La asta mă pricep. Mă rog, e doar unul dintre lucrurile la care mă pricep.

Întind mâna și o ating pe coapsă. Se trage și ia o gură din espresso, apoi geme când mâna mea o atinge pe păsărică. Îi mângâi ușor clitorisul, iar ea continuă să bea din cafea, cu mușchii gâtului încordându-i-se când înghite. Geme din ce în ce mai puternic, niște zgomote pline de plăcere, în timp ce eu fac cercuri din ce în ce mai repede și o mângâi pe sub halat. Nu văd ce fac, dar îi cunosc corpul mai bine decât pe-al meu.

Și orb aș putea să-i provoc plăcere.

Îmi pun deoparte cafeaua și dau tava cu mâncare la o parte, apoi mă așez pe pat între picioarele ei. Nu se mișcă un centimetru când îi ridic halatul și o sărut începând de la genunchi și urcând, pe coapse, spre vagin.

Îmi duc gura între picioarele ei și-mi strecor limba chiar în mijloc, înainte să încep să-i ling clitorisul și să-l sug ușor. Începe să geamă, iar sunetul e înfundat pentru că ea încă mai soarbe din cafeaua aia nenorocită. Dă pe gât ce-a mai rămas, apoi aruncă ceașca în partea cealaltă a camerei. Se aude cum se lovește de ceva înainte să cadă pe jos.

– O, Doamne, geme ea, cu mâinile pe creștetul capului meu. Așa.

Ling și sug și îi mângâi interiorul coapselor, îmi bag două degete în ea și le arcuiesc ca să-i găsesc punctul G. Termină rapid, iar picioarele îi tremură în timp ce mă ține strâns de păr. Spatele i se arcuiește în timp ce orgasmul o

pătrunde. Îi simt contracțiile vaginului și cum îmi strânge degetele, iar corpul ei practic cere mai mult din mine.

Dintr-o mișcare sunt peste ea și îi împing picioarele în timp ce-mi scot penisul din boxeri și-mi dau pantalonii suficient de jos cât să pot să intru în ea. Mă cuprinde cu brațele, are obrajii roșii și buzele curbate într-un zâmbet timid. O sărut, limbile ni se ating, apoi zâmbesc.

Știu că își simte gustul pe buzele mele, dar ea are gust de cafea.

— A fost bună, șoptesc.

— Cea mai bună cafea din viața mea, mormăie ea.

Karissa se fâțâie prin apartament.

Trece dintr-o cameră în alta, își ondulează părul, se dă cu loțiune, își pune bijuterii și își schimbă pantofii de o mie de ori.

Eu stau pe balcon și o privesc amuzat, cu telefonul în mână. Mă întreb de câte ori o fi făcut la fel, când o invitam la cină sau când îi spuneam că vin în vizită.

Mă amuză.

Pare atât de agitată.

Ca și când eu aș fi agitat-o.

Dar nu în felul în care sunt obișnuit. E genul de energie care radiază din ea și străbate direct spre mine, genul care mă înfioară la vederea ei. Nu trebuie să încerce să fie frumoasă. E frumoasă oricum.

Dar ea încearcă.

Încearcă datorită mie.

Ușa balconului se deschide, iar ea apare ținându-se de mâini.

– E ridicol, nu? Rochia e exagerată. N-ar fi trebuit s-o aleg pe-asta.

Am trimis-o mai devreme – cu o escortă, desigur, un translator oferit de hotel – să-şi aleagă o rochie pentru seara asta, pentru că am făcut planuri. Apoi m-am comportat ca şi când nu mi-ar fi păsat ce face. Dar îmi păsa şi aş fi preferat să merg cu ea, însă a trebuit să rezolv ceva.

Ceva ce m-a obligat Ray.

Unul din contactele lui siciliene era în Roma în după-amiaza asta, iar Ray a vrut să mă întâlnesc cu el şi să iau nişte acte. Nu ştiu pentru ce sunt şi nici nu-mi pasă.

Nu e treaba mea.

Niciodată nu e.

Oricât de mult mi-aş fi dorit să n-o las singură pe Karissa, am preferat să fac aşa decât s-o aduc pe lângă oamenii ăştia. În America putem fi brutali, dar aici sunt sălbatici.

L-am sunat pe Ray să-i spun că am rezolvat, dar nu mi-a răspuns.

— Arăţi minunat, îi spun Karissei. Nu e deloc exagerată.

— Pe bune? Îţi place?

— Te plac pe tine.

Zâmbeşte admirându-se.

— Dar cum rămâne cu rochia?

Oftez şi-mi bag telefonul în buzunar.

— Hai să-ţi zic un secret, scumpo.

Se uită la mine, foarte interesată.

— Ce?

— Majoritatea bărbaţilor, inclusiv eu, nu observă hainele. Observăm doar cum arătaţi voi în ele. Ambalajul

nu se compară cu jucăria din interior. Așa că pentru mine nu contează rochia. E roz...

— Mov.

— Și e dintr-un fel de satin.

— Mătase.

— Exact ce ziceam, spun. E doar o rochie. Dar tu? Ești minunată. Îmbrăcată frumos, îmbrăcată urât, dezbrăcată complet. Ești frumoasă oricum... mai ales când îți dai drumul.

Roșește.

— Mulțumesc.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Spun adevărul.

Se învârte puțin, cu ochii pe rochie, apoi se uită la mine. Pentru prima dată de când am ajuns în Roma acum aproape o săptămână, port un costum negru. Parcă m-aș fi dezvățat, ca și când altă persoană a îmbrăcat costumul în seara asta.

Nu știu cum să mă simt acum, că sunt din nou bărbatul ăsta.

— Arăți bine, spune ea.

— Arăt cum arăt de obicei.

— Știu. Bine.

Zâmbesc, pășesc spre ea și o prind de șold, făcându-i semn să meargă înaintea mea.

Afară ne așteaptă o mașină, o limuzină Mercedes neagră. Karissa o privește ciudat, apoi se urcă după ce șoferul ne deschide portiera. O salută în italiană, iar zâmbește, evitând să răspundă. Eu îi întorc salutul și mă urc în mașină, relaxându-mă pe bancheta din piele în timp ce pornim la drum.

— O să-mi spui unde mergem? întreabă ea.

— La *Boema*, răspund. *Teatro dell' Opera di Roma*.

— Poftim?

– Să vedem *Boema* la Opera din Roma.

– O operă italiană.

– Da.

Îi strălucesc ochii, entuziasmați.

– Despre ce e vorba?

– E o poveste tragică de dragoste, așa cum sunt cele mai multe.

– E frumoasă?

– Așa ar trebui. N-am văzut-o, așa că o să aflăm.

Mașina ne duce la Băile din Caracalla, la teatrul exterior, unde se țin spectacolele vara. E o noapte senină, cu niciun nor pe cerul întunecat, iar stelele strălucesc deasupra noastră. Ruinele antice se înalță în jurul scenei. Karissa mă ia de mână de cum coborâm din mașină. Zâmbește în timp ce se cuibărește în mine.

Avem locuri în față, pe mijloc, cele mai bune din sala exterioară. Ne așezăm, iar Karissa mă ține de mână, deși aș fi vrut să mi-o retrag. O cuprind de umeri și o trag spre mine, cât să stea relaxată în scaun.

Opera e în italiană, dar nu pare s-o deranjeze pe Karissa în niciun fel. E captivată și se uită uimită spre scenă încă de la prima notă. I se face pielea de găină – îi văd mâinile când se joacă absentă cu rochia.

Pe la jumătate, îmi simt telefonul vibrând în buzunar.

Încetează, apoi începe să sune din nou și din nou. Nu-l aud, pentru că l-am pus pe modul silențios, dar faptul că-l simt mă face să mă urc pe pereți. Sunt pe punctul de a-mi pierde răbdarea când, în sfârșit, se oprește.

Oftez, ușurat.

Nu mă pot concentra la spectacol, îmi fug gândurile. Karissa se lipește de mine și-și trage nasul. Mă uit la ea, confuz când îi văd lacrimi în ochi.

— Ești bine? întreb îngrijorat.

— Nu.

Mă întorc în scaun și o prind de bărbie.

— Ce s-a întâmplat?

Se încruntă, apoi pare că înțelege ceva. Râde, în ciuda lacrimilor care-i curg pe obraz.

— E trist, Naz. Moare.

Mă uit când la ea, când la femeia care e pe patul de moarte pe scenă, cu muzica aia obsedantă. *Ha.*

Karissa își dă ochii peste cap, apoi și-i întoarce spre scenă.

După puțin timp se termină și piesa. Mulțimea aclamă entuziasmată. Karissa e în picioare și aplaudă și strigă mai tare decât toți ceilalți. Entuziasmul ei mă face să zâmbesc. Mă ridic și aplaud de câteva ori, apoi o apuc de cot și îi fac semn că trebuie să plecăm. Nu pare că vrea să plece, e prea prinsă în moment, dar se conformează și mă ia de mână încă o dată în timp ce ne îndreptăm spre culoar.

Îmi scot telefonul și sun șoferul pe drumul spre ieșire. Bărbatul îmi spune că ajunge în treizeci de minute. Închid și mă uit prin apelurile ratate și observ că Ray m-a sunat de douăsprezece ori.

— Vine în jumătate de oră, zic și-mi bag telefonul în buzunar, apoi mă uit la Karissa.

O să vorbesc cu Ray mai târziu.

— Putem să mergem pe jos, nu? spune ea.

— Credeam c-ai terminat-o cu mersul pe jos.

— Asta era acum două zile, spune ea. Acum sunt ca nouă.

— Sunt patru kilometri.

— Nu contează. E o seară minunată.

Ridic din umeri și o iau de mână în timp ce ne îndepărtăm de teatru. E liniște la ora asta pentru că majoritatea turiștilor deja s-au retras.

– Nu crezi că povestea a fost tristă?

– Nu prea eram atent, recunosc eu.

Tace o secundă, apoi mă întreabă:

– Ești în regulă?

Mă privește lung. Pot să simt, dar nu mă uit la ea.

– Pari... pierdut.

– În ce sens?

– Nu știu, spune. E greu să-mi dau seama. Aș zice că ești deprimat, dar nu e asta, de fapt. Nu ești trist. Doar... nu ești aici.

– Mă gândesc.

– Te gândești?

Icnește și pune o mână în dreptul pieptului, imitând oroarea.

– Tu? Domnul Gândește Mai Puțin, Simte Mai Mult?

Gluma ei mă face să zâmbesc. E o schimbare plăcută să fie atât de destinsă, dar mă neliniștește faptul că s-a prins de starea mea. M-am simțit absent toată ziua. M-am lăsat din nou să fiu eu, mi-am permis să recurg din nou la vechile obiceiuri, m-am predat iar în fața vechilor dorințe și-am pierdut din vedere prezentul, iar realitatea este că bula noastră n-o să reziste pentru totdeauna, nu poate să rămână intactă odată ce punem piciorul pe pământ american. Nu pot fi bărbatul ăsta acolo, nu pot să fiu bărbatul ăsta și să trăiesc viața pe care mi-am ales-o. I-am făcut promisiuni Karissei, i-am șoptit în toiul nopții jurăminte care vor fi greu de ținut la lumina zilei.

Mergem în tăcere o perioadă și doar ne plimbăm.

Mă aștept să mă întrebe la ce mă gândesc, dar renunță.

Mai avem încă doi kilometri până la hotel când începe să încetinească. Îmi dau seama că e obosită și că o dor picioarele de la pantofii pe care-i poartă. Mă opresc și mă ofer s-o car din nou în spate.

De data asta acceptă.

Chițăie când se urcă și mă ține strâns de gât, cu palmele pe pieptul meu și cu picioarele în jurul taliei. Șoldul ei stă chiar pe rană, dar aproape că nici nu simt, nu-i nimic mai mult decât un disconfort. Își lasă capul pe umărul meu cât o car. E ușoară și e bine s-o simt lipită de mine.

Cred c-aș putea s-o car pe femeia asta pentru totdeauna.

Respirația ei caldă îmi gâdilă urechea și, după un moment, șoptește:

— Crezi c-am putea să ne căsătorim aici?

Aproape că o scap.

Picioarele îmi alunecă din mână, dar ea se ține bine de mine și reușește să nu cadă. O prind din nou ca lumea și o trag mai sus, ca s-o echilibrez. Înainte să mă gândesc ce să răspund, ea continuă.

— Nu zic acum, dar nu știu, cândva.

— Dacă asta-ți dorești, spun precaut.

O car până la hotel și nu o las jos până nu ajungem la ușa de la intrare. Stă din nou în picioare, râzând. În ciuda a toate, în ciuda faptului că știe ce fel de om sunt, ce potențial am, reușește să fie fericită alături de mine.

Asta e ceva ce nu vreau să pierd niciodată.

Ceva ce nu vreau să distrug.

Dar am sentimentul că atunci când o să ajungem acasă, fericirea ei nu o să dureze cât de mult mi-aș dori eu.

Şi, mai târziu, după ce adoarme, când ies înapoi pe balcon, îl sun pe Ray şi îi aud vocea după primul bip.

– Nu-mi place în ce te-a transformat fata asta, Vitale.

Fără salut.

Fără o salutare cordială.

E nemulţumit.

Poate pe bună dreptate.

Dar acum ştiu că indiferent ce-am să fac, am să-l pierd pe unul dintre ei. Am s-o dezamăgesc fie pe femeia care mă iubeşte, care a insuflat viaţă în mine, fie pe singurul om care mi-a oferit o şansă.

Oricum ar fi, mă tem că acela va fi sfârşitul meu.

Capitolul șaptesprezece

Făcute la comandă, special pe mărimea mea, costumele mi se potrivesc mănușă.

Am cincizeci, toate cam aceeași nuanță de negru. Cei mai mulți oameni care s-ar uita în dulapul meu ar crede că sunt la fel, dar eu îmi dau seama de diferențe. Diferențe de greutate și de material, unele pentru iarnă, altele pentru vară, vreo două cu veste, majoritatea cu sacouri cu trei nasturi, iar restul cu sacouri cu doi nasturi. Le rotesc și rareori port același costum mai mult de o dată pe lună.

Au supraviețuit ani de zile.

Unele au rezistat decenii.

Primul costum mi l-am cumpărat acum aproape douăzeci de ani. Până atunci, mă îmbrăcam ca orice puști normal din Hell's Kitchen – blugi, tricouri, adidași. Pe-atunci nu mi-aș fi pus o cravată nici să mă plătești.

Până a trebuit să particip la o înmormântare.

A trebuit să-mi pun costum.

Materialul era greu sau poate așa era doar inima mea. Mă simțeam încordat, îngreunat, ca și când corpul îmi era făcut din ciment, iar interiorul, doar o bucată de piatră pe care lumea continua s-o scobească. Mă sufocam, dar era ceva ciudat de reconfortant purtând costumul negru și greu, ca o armură care mă proteja de ceilalți, care voiau să-mi fure sufletul.

În ziua aia l-am pus pe mine și nu l-am mai dat jos de-atunci.

Mult timp, oricum.

Îl port din nou, primul costum pe care mi l-am cumpărat. Mă strânge puțin la piept, dar, în rest, îmi vine la fel de bine ca atunci. E ciudat să mă gândesc că fizic nu m-am schimbat prea mult, dar mă simt ca un om complet diferit. În loc să-l port ca pe-o armură, mi se pare că expune părți din mine pe care le ținusem ascunse.

Kelvin e la intrare la Cobalt. Mă salută dând din cap când intru și-și mută imediat privirea. Trec pe lângă el, direct în zona principală a barului.

Ray stă singur în scaunul lui obișnuit și se joacă cu whisky-ul în pahar.

Mă îndrept spre el în tăcere și mă așez cu grijă în scaunul de lângă. Chelnerița ne vede și, fără să întrebe, îmi aduce o sticlă nedesfăcută de bere blondă.

— Singur azi? întreb.

Rareori îl întâlnești pe Ray singur, fără companie.

— Nu mai sunt, zice el și se uită la mine. Băieții sunt... mă rog... și Păpușa avea ceva de făcut.

Bag mâna în buzunar și-mi scot cheile, folosind-o pe una pentru a desface sticla.

Ray se uită la mine și ridică din sprâncene.

— Văd că ți-ai găsit cheile.

— Da, au apărut.

— Ciudat cum se întâmplă astfel de lucruri, mormăie sorbind din băutură. Chiar când crezi că ceva a dispărut...

Ridic din umeri și iau o gură de bere.

— Sunt doar niște chei.

Nu vorbește de fapt despre chei și știm amândoi asta. Bem în tăcere, iar atmosfera este mai tensionată decât îmi amintesc să fi fost vreodată între noi. Nu sunt sigur cum

s-o dezamorsez. Nu știu ce vrea. Scuze? Explicații? Nu va primi nici una, nici alta, dar cred că, de fapt, nici nu se așteaptă la ele.

Nu-mi stă în fire s-a fac.

Iar el oricum nu le-ar accepta.

– Deci, acum, că te-ai întors acasă, spune el, cum stăm cu mica noastră problemă?

– Care dintre ele?

– Carmela, care încă mai respiră.

Fără vrăjeli.

Direct la subiect.

– Lucrez la asta.

– Lucrezi la asta de cam multișor, Vitale. De prea mult timp și cred că s-ar putea să caut în altă parte o soluție.

Mi se pune un nod în stomac.

E o amenințare voalată.

Îmi spune că n-are nevoie de mine.

Treaba asta a revenit în sarcina mea pentru că aveam o răzbunare personală, un motiv s-o duc până la capăt. La finalul zilei, oricare dintre noi ar putea s-o facă.

Logic vorbind, probabil c-ar fi mai bine. Ea pe mine mă așteaptă, iar în ultimul timp chiar aș fi recunoscător dacă mi s-ar ridica din povara de pe umeri. Dar să fac un pas în spate acum e echivalentul cu *a mă retrage* și nu te retragi când vine vorba despre Ray.

Dacă o faci, te scoate din joc.

Deja traversez o linie subțire cu Karissa.

Poate c-o să treacă asta cu vederea.

Poate, dacă-l conving că e nevinovată.

Dar în privința Carmelei nu se negociază.

— Prostii, zic. O rezolv.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles.

— Şi fata?

Ezit.

— Ce-i cu ea?

— Cum o să accepte ce-ai plănuit?

Asta e o întrebare diferită de cele pe care mi le adresează de obicei.

Poate se răzgândeşte.

Poate.

— Nu văd de ce-ar trebui să ştie.

— Ai secrete faţă de ea?

Ridic din umeri.

— Unele lucruri mai bine rămân nespuse.

Ray dă pe gât restul de whisky, apoi se ridică. Lasă paharul şi vine spre mine, oprindu-se lângă scaunul meu. Mă strânge de umăr cu mâna lui groasă.

— Eşti ca un fiu pentru mine, spune el. Îţi las mână liberă pentru că te-a iubit fii-mea, pentru că a văzut ceva în tine, ceva ce am văzut şi eu în ziua în care ne-am întâlnit. Nu te-ai ascuns, Vitale. Nu te-ai ascuns niciodată. N-o face acum. Nu te ascunde.

Nu pare supărat.

Pare exasperat.

Pentru un moment, îi acopăr mâna cu a mea, lăsându-l să înţeleagă, din gesturi, că am priceput. Mă întorc la berea mea în timp ce el pleacă şi mă lasă singur.

Îmi termin băutura, apoi mă ridic şi mă îndrept spre ieşire. Kelvin a plecat de la uşă, iar în locul lui e un tip pe care nu ştiu cum îl cheamă. Se uită la mine doar un moment, apoi îşi lasă capul în pământ.

Ies, în razele târzii ale după-amiezii, şi îmi fac drum pe lângă clădire, când aud o maşină care trage în alee, în

spatele meu. Merge încet, iar sunetul pietrișului sub roți e un geamăt agonizant. Încetinesc, cu furnicături pe șira spinării care nu prevestesc nimic bun, iar degetele îmi crăcnesc.

Inima îmi bate repede, dar mă liniștesc când văd luminile colorate care se lovesc de clădiri și când aud o sirenă fix în spatele meu.

Poliția.

Cine-ar fi crezut că mă voi simți vreodată ușurat să-i întâlnesc? Dar într-un top al oamenilor care s-ar putea furișa prin spatele meu, polițiștii sunt, momentan, ultima mea problemă.

Mă opresc în loc și ridic ușor mâinile, fără să mă întorc. Aud portierele și pași rapizi care se apropie, apoi simt niște mâini pe mine, care mă percheziționează din spate. Caută arme, dar știu că n-o să găsească niciuna asupra mea, în timp ce alți polițiști se așază în fața mea. Fața familiară a detectivului Jameson mă întâmpină cu un zâmbet care are toată căldura unui aisberg.

— Domnule Vitale.

— Domnule detectiv, spun și dau din cap, în timp ce partenerul lui i se alătură. Cărui fapt datorez această onoare?

Imediat ce termin de spus asta, ofițerul care mă percheziționează mă apucă de prohab. Închid ochii și mormăi, încercând să nu reacționez. *Ce nesimțit.*

— Eram prin cartier, zice Jameson foarte relaxat, în timp ce ofițerul mă apucă de haină și trage. Mă clatin și-mi încleștez pumnii, iar zâmbetul lui Jameson îngheață, apoi spune:

— Cred că e de-ajuns. N-are arme.

— Ca întotdeauna, spun și las mâinile în jos.

— Nu poți fi niciodată suficient de sigur, zice Jameson. Apropo, am auzit c-ai ieșit din țară săptămâna trecută... Italia, nu? Vacanța pare că ți-a priit. Arăți...

revigorat. Mai bine decât arătai acum câteva luni, după excursia în Vegas. Dar se putea şi mai rău, nu? Am auzit c-ai pierdut un prieten în excursia aia.

Ridic o sprânceană la el.

— Ce-ar fi să laşi vrăjeala şi să-mi spui ce vrei? Aş vrea să plec acasă.

— A, am crezut c-am putea să stăm puţin de vorbă.

— Să stăm de vorbă?

— Da.

— Ca de la bărbat la bărbat? Sau ca de la detectiv la martor?

Un ofiţer din spatele meu începe să râdă.

— Suspect, vrei să zici.

Detectivul Jameson îi aruncă o privire tăioasă şi-l reduce la tăcere. Tensiunea se amplifică. *Suspect*.

— Dacă aveţi întrebări, puteţi să i le adresaţi avocatului meu, le spun. Altfel, n-am nimic de zis.

Încerc să mă îndepărtez, dar Jameson îmi blochează calea. I-aş zice eu vreo două, dar mă opresc când face un semn spre ofiţerii în civil. Brusc, mă prind toţi şi-mi forţează mâinile la spate. Mă lupt în timp ce ei mă trag în spate şi mă lipesc de capota maşinii de poliţie, punându-mi cătuşele la mâini.

Mă doare într-o parte şi fac o grimasă.

— Nu-u, zice Andrews venind spre mine, apoi se apleacă, să fim la acelaşi nivel. Ştii că nu e bine să opui rezistenţă.

După ce mi-au pus cătuşele, mă îndreaptă de spate.

— Ai dreptul să nu spui nimic, zice Jameson, pe un ton monoton, în timp ce recită cuvintele. Tot ce spui poate şi va fi folosit împotriva ta la tribunal. Ai dreptul la un avocat. Dacă nu-ţi permiţi un avocat, ţi se va oferi unul din oficiu. Îţi înţelegi drepturile?

Nu așteaptă să-i răspund.

Mă împing în mașina de poliție și mă duc la secție, direct într-o cameră de interogatoriu, și mă lasă acolo.

Trece o oră, trec poate două.

Parcă a trecut o eternitate când se deschid din nou ușile, iar detectivul intră în cameră însoțit de avocatul meu. Bărbatul nu mă salută. E inutil. E acolo pentru afaceri și trece direct la subiect.

– Care sunt acuzațiile împotriva clientului meu?

– Încă nu există nicio acuzație, spune Jameson liniștit și se așază în fața mea. Este reținut pentru suspiciunea de omor.

– Care omor?

Îmi vine să râd și chiar nu pot să-mi reprim un zâmbet în timp ce avocatul spune asta, iar Jameson se uită neîncrezător la mine. Avocatul n-a spus „ce" omor, ci „care" omor, ca și când ar putea fi mai multe.

Ar putea fi...

– Uciderea lui Daniel Santino, desigur, spune Jameson și se uită când la mine, când la avocat. Ar mai fi și alta care ar trebui să mă intereseze?

– Desigur că nu, spune avocatul. În ceea ce-l privește pe Daniel Santino, am răspuns deja la întrebările dumneavoastră în repetate rânduri, iar răspunsurile au fost întotdeauna aceleași. Domnul Vitale nu avea niciun motiv să-i facă rău acelui bărbat. Nu aveau nimic de împărțit. Fără mobilul crimei și fără dovezi, e clar că doar vă dați cu presupusul și că faceți asta de ceva timp.

– O, dar avem un mobil al crimei, se bagă Andrews, care stătea pe scaunul lui, atent. Acum, corectează-mă dacă greșesc, Vitale, dar logodnica ta era una dintre studentele lui Santino la momentul decesului.

–

— Şi sursele noastre ne spun că nu prea se descurcă la curs, aşa că ai făcut ceva în legătură cu asta.

— Sursele? intervin curios.

Urăsc cuvântul ăsta. *Surse*. Sunt *şobolani*.

— Şi cine, mai exact, ar fi aceste surse?

— Ei, asta nu putem să-ţi spunem, zice Jameson. Dar informatorul e credibil.

Informator. Încă un sinonim pentru şobolan.

— Deci, ca să înţeleg, spune avocatul. O sursă v-a spus că domnul Vitale a ucis un bărbat pe care-l ştia de o viaţă din cauza unui conflict la un curs? Mobilul crimei este o notă proastă?

— E puţin mai mult decât o notă proastă, spune Jameson. Santino îi făcea viaţa un coşmar.

— Există vreo dovadă undeva? întreabă avocatul. Vreo plângere la administraţie? Vreo acuzaţie înregistrată? Cerere de transfer la alt curs? Orice dovadă că fata suferea din cauza lui? Nu, sigur că nu. În schimb, vă bazaţi pe poveşti venite de la surse anonime. Trebuie să vă spun, domnule detectiv, mai degrabă îl credeţi pe Pinocchio, dacă vreţi o fărâmă de adevăr.

Niciunul dintre detectivi nu se amuză, dar eu mă distrez destul de tare. Aş râde, dacă n-aş fi atât de neliniştit în legătură cu ce tocmai am aflat. Suspectez de ceva timp, dar mi-au confirmat în după-amiaza asta.

Cineva are gura slobodă şi trebuie să i-o închid la loc.

— Apropo de cunoştinţe de-o viaţă, spune detectivul. Vreau să vorbesc cu tine despre John Rita.

— Atunci vorbeşte, spun eu, dar nu-ţi promit c-am să te ascult.

Avocatul mă loveşte pe sub masă ca să-mi ţin gura. De data asta, ascult.

Jameson se uită la mine.

– E curios cum îi găsește tragedia pe toți cei din jurul tău. Mai ai vreun prieten din copilărie în viață, domnule Vitale?

Ridic din umeri în timp ce se bagă în discuție avocatul, amenințând că va încheia conversația dacă nu trece la subiect.

– Ideea e că Vitale pare să fie ultimul care-a mai rămas. Maria Angelo... Daniel Santino... John Rita... Face o pauză și se uită la mine. Nu te-ai întâlnit cu Carmela Rita în ultimul timp, nu?

Nu spun nimic.

Continuă să-mi pună același tip de întrebări nebunești, dar nu-i răspund la niciuna. Deja s-a lăsat noaptea când ies din secția de poliție, liber, ca de obicei. De câte ori m-au târât aici în cătușe, n-au reușit niciodată să mă închidă sau să mă ducă în fața unui judecător. Suspiciunea și atât nu poate să fie dovada unei acuzații, dar de data asta au avut ceva ce n-au mai avut niciodată până acum, ceva ce-i face să fie mai aproape de un caz.

Informația.

Îmi ia o oră să-mi recuperez mașina și să ajung acasă. Când ajung în Brooklyn, lumina este aprinsă și se aud voci de afară, iar un râs de femeie mă neliniștește.

Karissa iar și-a invitat prieteni acasă.

Descui ușa și intru, apoi le văd imediat pe toate trei. Karissa stă pe canapeaua din sufragerie cu Melody într-o parte și cu cineva neașteptat în cealaltă. Mă holbez la vizitatoarea blondă o secundă, șocat de prezența ei. *Brandy*.

Iubita lui Ray.

Bănuiesc că Ray s-a hotărât să se împrietenească cu Karissa azi.

— Hei, mă întâmpină vocea precaută a Karissei, uite peste cine-am dat azi.

Nu sunt sigur dacă e neliniștită în legătură cu reacția mea sau dacă doar nu-i face plăcere compania, dar îi simt nervozitatea. În loc să mă chinui cu întrebări, zâmbesc vag.

— Bună.

— Vitale, spune Brandy în timp ce se uită în jur, frumoasă casă.

Înainte să răspund, intervine Melody, ridicându-se în picioare.

— Păi, s-a făcut târziu și eu ar cam trebui să plec.

Îndreptându-se spre mine, se oprește în fața mea.

— Arăți bine, Iganzio. De-abia aștept să văd cum o s-arăți îmbrăcat în costum de pinguin.

Mă uit la ea întrebător în timp ce mă bate ușor pe piept și își trece mâna peste reverul sacoului. Karissa mormăie și îi spune prietenei ei să înceteze, dar Melody începe să râdă.

— Și eu ar trebui să plec, zice Brandy și dă să se ridice.

Evită să mă privească în ochi când trece spre ușă, în spatele lui Melody.

— Am putea să luăm un taxi până în Manhattan, Mel.

— Absolut, zice Melody și ne aruncă un zâmbet. Să fiți cuminți, copii. Spuneți nu drogurilor, da?

Le conduc cu privirea până ies din casă. Imediat ce au plecat, Karissa se ridică și încuie ușa în urma lor.

— Uneori nici nu sunt sigură că vorbesc aceeași limbă cu fata aia, spun și-mi dau jos sacoul. Parcă vorbește codat.

Karissa zâmbește prostește.

— Cred că nici ea nu prea știe despre ce vorbește de cele mai multe ori.

Îmi deschei nasturii de la cămașă.

– Costum de pinguin? E ce cred eu că e?

– Da, vorbeam de, ăăă... roșește. M-au întrebat de nuntă.

– Ai ales o dată?

– Nu.

Dau din cap și trec pe lângă ea spre birou și scot pantofii chiar în prag. Las haina pe canapea, apoi mă prăbușesc pe pernele moi și îmi întind picioarele. Îmi vâjâie puțin tâmplele, efectul a ore întregi de interogatoriu stresant.

– Ești bine, întreabă Karissa? intrând după mine în cameră.

– Mă doare puțin capul, răspund privind-o cum se așază lângă mine. Am avut o zi lungă.

– Pun pariu, spune strângându-și picioarele sub ea, pe canapea, apoi se întoarce cu fața spre mine. Credeam c-o să ajungi mai devreme, dar m-am gândit... ei bine, am presupus că ești la... muncă.

La muncă. Pronunță cuvântul timid, e aproape o șoaptă pe buzele ei. Privirea îi este lipită de fața mea, și e gânditoare, ca și când ar avea întrebări pe care-ar vrea să mi le pună, dar s-ar putea să nu vrea să știe răspunsurile.

— Am băut ceva cu Ray în după-amiaza asta, îi ofer eu răspunsul și sper să nu mă întrebe despre cum, mai exact, mi-am umplut orele. Aș fi venit mai devreme, dar am dat peste ceva.

— Peste ce?

— Peste poliție.

Se holbează la mine, dar nu cere mai multe explicații. În schimb, se mișcă pe canapea și se lasă pe mine, își pune brațul meu peste ea și capul pe pieptul meu. Oftez și o strâng mai tare, apoi o sărut pe creștet și închid ochii.

— Sper că nu te deranjează c-am avut companie, spune ea uşor. M-am asigurat că n-o să intre în birou... sau în altă cameră, de fapt, în afară de living.

— E în regulă, spun. Doar am fost surprins s-o văd pe Brandy pe-aici. Nu ştiam că sunteţi prietene.

— Nu suntem... nu chiar. Melody şi cu mine am dat peste ea într-o cafenea. După câte se pare, ele au mulţi prieteni în comun. Ba chiar îl ştie pe tatăl lui Melody, destul de bizar, au fost colegi de muncă acum mulţi ani. Bănuiesc c-a lucrat pe Wall Street sau ceva. Nici nu ştiu ce profesie are.

—Ray.

O simt cum îşi ridică uşor capul. Deschid un ochi şi văd că mă priveşte neîncrezătoare.

— Ray?

— Ray e profesia ei.

Trece un moment de tăcere, apoi chiţăie şi mă loveşte.

— Pe bune?

Râd şi dau din umeri.

— Îi plăteşte facturile şi îi dă bani ca să petreacă timpul cu el. Nu trebuie să muncească, din moment ce Ray are grijă de ea. Şi înainte de Ray, au fost alţii. Unul dintre ei presupun c-a fost chiar domnul Carmichael.

— Vrei să spui că, ăăă... că e...

Nici nu poate să găsească un cuvânt pentru asta.

— Este *iubită de meserie*, spun eu, alegând cel mai blând dintre termeni.

Aş numi-o curvă, dar nu e treaba mea să le jignesc pe potenţialele prietene ale Karissei. N-am nimic cu Brandy personal. Nici nu prea o cunosc, n-am niciun interes s-o cunosc, dar dintr-un motiv sau altul, Ray are încredere în ea, aşa că n-are cum să fie chiar atât de rea. În fond, ar putea s-o ajute pe Karissa să se împrietenească cu cineva

conectat la această viață și poate că-l va ajuta și pe Ray să vadă din perspectiva mea. Ray e fraierul Păpușii lui. Dacă ei îi place de Karissa, și lui Ray s-ar putea să-i vină mai ușor să se apropie de ea.

– Dar pare atât de... scumpică, spune ea, neîncrezătoare. Adică, știam că e cu Ray și că el e, adică... și că el e, știi tu... dar credeam că e ceva sincer între ei.

– Este, răspund. Facem ce avem de făcut ca să supraviețuim, Karissa. Ray nu se va căsători cu ea, dar asta nu înseamnă că nu poate să-i ofere o viață frumoasă. Și nu e singura. Bărbații ca Ray văd soțiile ca pe obligații. Ele sunt posesiuni. Le tratează ca pe afaceri, ca și când e treaba lor să aibă grijă de ele. Probabil că Ray o fute pe nevastă-sa o dată pe lună, cel mult, dar e cu Brandy aproape în fiecare noapte. Pentru că Brandy e unde vrea el să fie. Ea nu e o obligație. Ea e fericire.

— Nu-și poate găsi fericirea alături de soția lui?

— Ray? Nu. Sunt sigur că la început așa a fost, dar nu mai e. Nici măcar nu se *plac*.

— Dar tu nu ești așa, nu? Tu n-ai...

— Nu, eu n-aș face asta. Ți-am mai spus, nu sunt interesat de nimeni altcineva.

— Dar poate cândva vei fi, spune ea. Dacă te trezești într-o dimineață și nu-ți mai *place* de mine?

— Nu știu, Karissa, tu să-mi zici, spun ridicând o sprânceană la ea. Cum e să stai cu cineva pe care nu-l placi?

Se uită la mine.

— N-am de unde să știu.

— N-ai de unde?

— Te plac, spune ea, ezitând înainte să adauge: în majoritatea zilelor, oricum.

— E bine de știut.

O trag din nou spre mine.

— E puțin probabil ca eu să nu te mai plac, Karissa. Desigur, uneori poți fi enervantă, dar îmi faci viața interesantă, asta e clar.

Se relaxează în brațele mele și oftează.

— E atât de ciudat pentru mine. Adică, până și tatăl lui Melody e așa? E un om de afaceri în toată regula. Ea mi-a spus că părinții ei sunt *perfecți* împreună.

— Perfecțiunea nu există, răspund eu. E o mască pe care și-o pun oamenii, ca să ascundă adevărurile urâte. Să n-ai încredere în nimeni care doar îți zâmbește.

Tace o secundă.

— Ray mereu îmi zâmbește.

O sărut pe creștetul capului.

— Exact.

— Următorul client!

Vocea e ridicată și nerăbdătoare, nu reflectă un serviciu politicos și prietenos pe care ți l-ai dori dintr-un loc ca ăsta. Mă duc la casa de marcat și văd expresia enervată a băiatului îmbrăcat într-un șort de un verde murdar. Îmi simte prezența și mormăie.

— Ce doriți?

— Depinde ce poți să-mi oferi.

Se uită la mine, din ce în ce mai nervos, dar îngheață când mă recunoaște. Mă întrebam dac-o va face, având în vedere că ne-am văzut o singură dată, dar expresia de pe chipul său îmi spune că mă recunoaște.

— A, bună... Ignazio, nu?

— Da.

Paul se uită la mine și se gândește, apoi își drege vocea și se întoarce spre casa de marcat.

– Deci, cu ce pot să te ajut?

– Vreau ce i-ai dat și logodnicei mele.

Ezită și se uită din nou la mine. Îi văd îngrijorarea pe față, o expresie care-mi răspunde la toate întrebările. Sunt aici pentru că am o suspiciune, mici bănuieli pe care le-am colectat de-a lungul ultimelor luni, dar ce-mi lipsea era informația... informația pe care mi-a oferit-o acum privirea lui.

Și Karissa m-a drogat, acum nu foarte mult timp, cu o pudră pe care a obținut-o de undeva. Am urmărit-o cu meticulozitate încă de când a intrat în viața mea. Îi știu obiceiurile. Îi știu pe toți cei cu care vorbește, pe toți cei cu care are de-a face. Sunt doar câteva moduri prin care-ar fi putut să facă rost de un drog bun, doar o mână de oameni ar fi putut să i-l aducă.

Lista s-a redus la o singură persoană... una singură, care s-a dat de gol cu o singură privire. *A treia bilă neagră*. Trebuie să iasă din joc.

— Eu nu, ăăă... nu știu despre ce vorbești. Nu știu ce ți-a zis, dar nu i-am dat nimic.

Practic pot să văd cum transpiră, cu vocea scăzută și spartă. Oamenii sunt ușor de citit, mai ales mincinoșii neexperimentați.

— Nu ai mai servit-o niciodată? întreb și ridic o sprânceană. Vine aici mereu cu prietenele ei.

— A, da, sigur, spune ștergându-și fruntea absent și zâmbindu-mi ușurat. Ceai cu ciocolată și mentă.

— Da, spun. O să vreau un ceai.

Paul îl înregistrează la casă, iar eu plătesc cu o bancnotă de douăzeci de dolari și îi spun să păstreze restul. Mă dau într-o parte cât îmi prepară ceaiul, neslăbindu-l din ochi cât aștept.

Acum e impasibil, are vocea scăzută și e politicos.

L-am speriat.

Când e gata ceaiul, îl salut pe Paul din cap și ies. Cotesc pe lângă clădire, unde am parcat mașina, și iau o gură din băutură. *Dezgustător.*

O arunc direct la gunoi.

Paul iese un minut mai târziu. Stau pe aleea din spatele cafenelei și mă sprijin de zidul de cărămidă de lângă mașina lui. E prea zgârcit ca să plătească pentru parcare, așa că o lasă aici, nu departe de pubelă. Iese din clădire și nu e deloc atent la ce e în jur, are telefonul lipit de ureche. Vorbește cu cineva. Se întoarce spre mașină, cu cheile în mână, și icnește speriat de prezența mea. Îi cade telefonul care se sparge pe ciment.

Înainte să se aplece după el, mă îndepărtez de perete și calc direct pe el, zdrobindu-l sub talpă. Ochii i se măresc și i se citește groaza în privire.

N-are timp să reacționeze înainte să-l prind. Am brațele în jurul lui și cu mâinile ascunse în mănuși îl strâng de gât, cu degetele chiar sub jugulară.

Zece secunde.

Atât.

Zece secunde mizerabile și corpul îi alunecă inconștient în brațele mele. Karissa se luptă cu mine în pat mai mult decât a făcut-o el acum. Îl trag pe partea cealaltă a pubelei, unde e mașina mea, cu portbagajul deja deschis. Îl ridic și-l arunc înăuntru, apoi iau o rolă de bandă adezivă. O desfac și îi prind încheieturile și gleznele între ele, apoi îi trec banda peste cap și îi acopăr gura și nasul.

O să moară în câteva minute din cauza lipsei de oxigen.

Închid portbagajul și arunc restul benzii la gunoi, apoi mă urc înapoi în mașină și ies de pe alee.

Ușor și curat, relativ fără durere, dar asta nu prea contează pentru mine. N-o să-l privesc murind, n-o să mă bucur de strălucirea morții, dar aș face-o dacă aș putea.

Deci ar fi după mine, ar fi lent și dureros, dar nu prea am timp.

Trebuie să ajung undeva.

Mă uit la ceas și oftez.

Deja o să întârzii.

Îmi ia aproape o oră să ajung înapoi în Brooklyn din cauza traficului. Parchez mașina pe alee și intru în casă, deschizând ușa și așteptând puțin. Karissa stă în sufragerie, îmbrăcată într-o rochie roșie și încălțată cu o pereche de pantofi cu tocuri; are părul ondulat și lăsat liber. S-a machiat... *mult*, are buzele la fel de roșii ca rochia. Își ține telefonul la ureche și se întoarce spre mine chiar când începe al meu să sune în buzunar.

Nu mă mai uit. În momentul în care-și lasă telefonul jos, al meu se oprește.

Mă suna.

— Mă întrebam unde ești, spune ea.

— A trebuit să rezolv ceva, spun și închid ușa în spatele meu privind-o pe Karissa. Ești foarte frumoasă.

E un pic agitată.

— E rochia ta preferată.

Îmi ridic sprânceana, surprins.

— Da?

— Da.

Se uită la mine neîncrezătoare.

— Sau cel puțin așa ai spus. Este cea pe care am purtat-o în Vegas.

— A, atunci cu siguranță e preferata mea.

Nu sunt atent la ce poartă, dar ziua aia a fost una dintre preferatele mele.

— Deci, ești gata?

— Nu, răspunde ferm, iar cuvântul e însoțit de un refuz din cap.

— Nu?

— Nu, spune ea din nou. Nu merg.

— Nu mergi?

— Nu, nu merg, spune. Nu e genul *meu* de chestie, oricum. Nu văd de ce ar trebui să merg.

— Nu vezi de ce ar trebui să mergi?

— Nu, așa că refuz. Spune-i că-i refuz invitația.

Mă uit la ea un moment. Îmi dau seama că e neliniștită. Și eu sunt neliniștit în momentul ăsta, fără să mai preiau și din neliniștea ei.

— Vrei să-i spun lui Ray Angelo că îi refuzi invitația?

— Da, răspunde și ezită înainte să continue: Bine, nu... n-ai putea să i-o spui altfel?

— Cum altfel?

Își ridică mâinile, exasperată.

— Nu știu. Spune-i că sunt bolnavă. Că am gripă sau ceva. Că vomit peste tot.

Îmi doresc să fi putut s-o fac și chiar *aș fi făcut-o* dacă aș fi putut, dar Ray nu e prost. Dacă nu apare, ar părea o problemă personală și abia am reușit să-l aduc într-un punct în care să accepte că existența ei nu e doar de moment.

Mă uit din nou la ceas. Petrecerea începe în cinci-sprezece minute.

— N-o să stăm mult, o asigur. Doar să ne facem apariția, ca să-i facem pe plac.

Strâmbă din nas, dar nu mă contrazice și se îndreaptă direct spre ușă. O urmez și încui ușa de la casă, apoi mă uit spre portbagaj în timp ce mă îndrept spre mașină. Ea este deja pe locul pasagerului când urc, iar eu nu ezit și pornesc imediat.

Sunt distras în timpul drumului și mă uit frecvent în oglinda retrovizoare, atent la orice sunet care-ar

putea veni din portbagaj. E liniște, doar Karissa se aude bâlmăjind.

Astăzi e vorbăreață.

Bănuiesc că din cauza nervozității, dar mă agită și pe mine. Bat cu degetele înmănușate pe volan cât aștept la semafor și mă tot uit în jurul meu, când își ridică vocea, aproape țipând la mine.

– Ignazio!

Mă întorc spre ea alarmat.

– Ce s-a întâmplat?

– Asta mă întreb *și eu*, spune ea. Vorbesc cu tine de douăzeci de minute și nu cred c-ai auzit un cuvânt din ce-am spus.

– Pentru că nu am auzit.

Se încruntă, iar frustrarea i se transformă în ingrijorare.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, spun și arunc din nou o privire în oglinda retrovizoare chiar când semaforul se face verde. Ascult acum. Ce spuneai?

– Te întrebam dacă ți-e frig la mâini.

– Nu. De ce?

Răspund fără să mă gândesc. Mă uit la mâinile aflate pe volan și la mănușile de piele pe care încă le port.

Nu răspunde, știind că nu trebuie.

Mă vede că mă uit la ele.

N-am nicio explicație să-i ofer.

Aștept până la următorul semafor ca să le dau jos și să le arunc în torpedou.

Karissa mă privește și dă din cap.

— Mă îngrijorez când ești așa. Ultima oară când ai venit să mă iei și erai așa distras am crezut că ești supărat

pe mine. Nu te-ai uitat la mine tot drumul, ai anulat planurile pe care le aveam și am mers direct la tine acasă.

Știu exact la ce zi se referă.

Și atunci aveam un cadavru în portbagaj.

— Nu sunt supărat pe tine, spun în loc de răspuns.

— E bine de știut, dar *ceva* te-a pus pe gânduri.

Tace tot restul drumului. Când ajungem la Ray, deja am întârziat cincisprezece minute. Sunt multe mașini parcate pe alee și în jurul casei. Găsesc un loc de parcare vizavi de casă și opresc motorul, dar mai rămân pe loc încă un moment, ca să-mi limpezesc mintea. Karissa se uită direct înainte și-și mușcă obrazul, nervoasă.

— Uite, zic și îi dau o bomboană cu mentă din buzunar. Ia-o.

Ezită, apoi o apucă.

— Vrei să spui că-mi miroase gura?

— Nu.

Scot una și pentru mine și o bag în gură. O așez lângă obraz ca să sug din ea.

— E un truc pe care l-am învățat mai demult. De câte ori ești într-o situație care te agită, suge o bomboană. E psihologic. Creierul crede că dacă ai fi într-un real pericol, n-ai mânca ceva, așa că raționează ca și cum ai fi în regulă.

Plus că o s-o împiedice să vorbească mult.

Bagă bomboana în gură.

— Nu te-am văzut niciodată cu bomboane în gură.

— Prea puține lucruri mă agită.

— Dar acum ești agitat.

Nu e o întrebare.

Sper că asta nu înseamnă că agitația mea e evidentă.

— Mda, păi, nici eu nu vreau să fiu aici mai mult decât tine, scumpo.

Încui mașina după ce ieșim și mă uit, fără să vreau, spre portbagaj înainte să mă îndepărtez. Îi zâmbesc Karissei când o văd că se foiește și o prind de mână.

Ne împreunăm degetele și o strâng ușor, în timp ce sug bomboana.

Mergem în același ritm, și-și înfige unghiile în palma mea când ajungem pe terasă. Sun la ușă, și se deschide imediat, iar vocile animate răzbat dinăuntru. Kelvin stă în fața noastră. Îmi amintesc cu cât l-a plătit Ray ca să treacă de la poziția de portar la Cobalt la cel care are grijă de casa lui.

– Vitale, mă întâmpină el, lăsându-și privirea în pământ imediat ce intrăm. Te așteaptă.

Nu spun nimic și o trag pe Karissa după mine în timp ce Kelvin închide ușa. Se uită la el în trecere, cu ochii mari, apoi îmi șoptește.

– Îl *știu*.

– E portarul de la clubul ăla pe care-l frecventai tu, îi spun, amintindu-i. Lucrează și la Cobalt.

Mă privește șocată.

– L-ai pus să mă urmărească?

– Nu, doar s-a întâmplat să te recunoască în noaptea aia.

Nu pare să mă creadă, dar n-am nicio șansă s-o conving. Îi aud vocea lui Ray din living, unde s-a strâns toată lumea.

– Vitale!

Respir adânc și o strâng ușor de mână pe Karissa, apoi o trag în direcția aceea. Sunt peste douăzeci de oameni adunați, care vorbesc, beau și așteaptă să înceapă cina. Mă duc direct la Ray, cu Karissa de mână, și îl salut politicos.

– Ray.

— Mă bucur c-ați venit, spune el. Începusem să mă îngrijorez când a trecut de opt și n-ai dat niciun semn.

— Am fost prins cu niște treburi, explic. N-aș fi pierdut seara asta pentru nimic în lume.

— Bun, bun.

Ray mă bate pe umăr, apoi pe spate, și se întoarce spre Karissa. Înainte să reacționeze, o apucă de mâna liberă.

— Mă bucur c-ați putut veni, domnișoară Rita.

Mă încordez la numele pe care l-a folosit intenționat – *Rita*. Karissa nu-și dă seama. El zâmbește în fața tăcerii ei și îi duce mâna la buze sărutând-o.

— Mulțumesc pentru invitație, răspunde ea.

— Desigur.

Îi eliberează mâna și se uită la ea un moment, apoi se întoarce spre mine.

— Vitale, vino... salută-i pe bărbați cât stau femeile de vorbă.

Karissa îmi aruncă o privire panicată, dar Ray mă trage după el înainte să-l pot refuza.

Mă aplec spre Karissa și sărutând-o în colțul gurii, apoi șoptesc:

— O să fii în regulă. O să dureze câteva minute.

Trebuie să-mi trag mâna, având în vedere că Ray se uită la mine din ușa biroului său și mă așteaptă. Sunt câțiva bărbați acolo, câțiva dintre oamenii de top ai organizației, care stau, beau whisky și discută afaceri.

Ray nu-mi oferă nimic de băut. Știe că nu voi accepta. Se așază pe scaunul din spatele biroului, iar eu într-o parte a camerei și îi cercetez. Vorbesc despre una, despre alta... scheme și planuri... în timp ce eu tac, iar Ray așteaptă să vadă ce reacție am.

Mă analizează.

Trec zece minute... douăzeci... treizeci... mă uit des la ceas și vreau să se termine. Patruzeci și cinci de minute mai târziu, consider că am rezistat cât am putut. Mă ridic și încerc să ies neobservat, dar Ray n-o să mă lase să plec fără o luptă.

– Trebuie să fii undeva, Vitale?

– Mă duc să văd ce face Karissa.

– E bine, spune Ray.

– Sunt sigur că-i așa, dar tot aș vrea să văd.

Ezită, apoi îmi face semn să plec.

Ies din birou și mă întorc în living. Sunt mai puțini oameni pentru că s-au împrăștiat în toată casa. O privire rapidă îmi dă de înțeles că ea nu-i acolo. Am un nod în piept și mă scuz când încearcă cineva să vorbească cu mine, și încep să mă plimb prin casă, căutând-o pe Karissa. Mă duc în altă cameră, iar pașii mi se opresc când mă uit și îi văd rochia roșie.

Mă opresc în prag. E singură, camera e goală și difuz luminată, iar ea e cu ochii în șemineu. O privesc un moment, apoi mă îndrept spre ea. Nu trebuie să mă uit în direcția în care privește, știu la ce se uită.

Știu pentru că o văd de fiecare dată când intru în casa asta.

– Karissa.

Sare, speriată de vocea mea, apoi se uită la mine panicată.

– Aăă... mă duceam spre toaletă și...

– Am înțeles.

Mă opresc lângă ea în timp ce se întoarce cu spatele și se uită din nou la imaginea de pe perete. Poza are aproape douăzeci de ani, dar e bine păstrată de sticlă, de zici că a fost făcută ieri.

Ieri... parcă a fost ieri... parcă ieri stăteam în fața acelui fotograf cu o mână în jurul Mariei și îmbrăcat în

fracul ăla nenorocit, în timp ce ea aproape că se sufoca în rochia aia bufantă. A fost pretenţioasă, aşa cum nu era niciunul dintre noi, dar a fost visul ei să aibă o nuntă exact ca a părinţilor ei.

Aşa că i l-am îndeplinit.

— Pari aşa fericit, şopteşte Karissa.

— Eram fericit, mărturisesc, şi simt un bolovan în piept când mă uit la fotografia veche. Foarte fericit.

— Eşti...? Eşti fericit acum? mă întreabă ezitând.

Îi simt privirea şi i-o întâmpin. Mă bucur de reţinerea ei, iar ea îşi muşcă din nou obrazul.

Nu sunt sigur cum să-i răspund. O parte din mine ar vrea să spună da, ca să nu se îngrijoreze, pentru că asta cred că vrea să audă. Asta *are nevoie* să audă. Dar o altă parte din mine pur şi simplu n-o poate minţi.

— Nu cum eram atunci, spun şi o văd cum se descurajează. Eram naiv, Karissa. Credeam că există perfecţiune şi c-am găsit-o. Credeam că sunt de neatins, că nimeni şi nimic nu mi-ar putea lua ce aveam. Eram fericit pentru că eram un prost. Am învăţat o lecţie de-atunci, o lecţie dificilă, şi nu mai pot fi acea persoană. Nu mai pot fi fericit în felul ăla niciodată.

Îşi coboară privirea ferindu-şi-o. Mă întind şi o apuc de bărbie, apoi îi ridic capul, ca să se uite din nou la mine. Nu vreau să înţeleagă greşit sau să creadă că sunt ceva ce nu sunt.

— Nu mai sunt naiv, îi spun. Dar asta nu înseamnă că nu mă faci fericit, pentru că mă faci... în felul tău. Ce am cu tine este minunat şi nepăsător. Este real şi nu este întotdeauna frumos, dar e bine, e bine. Deci, da, sunt fericit, Karissa, dar e un alt fel de fericire. Genul de fericire care spune că dacă e să mă distrugă, şi s-ar putea să se întâmple asta, măcar merită.

Zâmbeşte sfios şi mă ia în braţe, apoi îşi bagă nasul în pieptul meu. Îmi apăs obrazul pe creştetul ei şi o

mângâi pe spate, când aud pe cineva care-şi drege vocea în pragul uşii. Mă uit şi observ o privire întunecată care mă săgetează.

Martina Angelo.

– Doamnă Angelo, spun politicos, mă bucur să vă văd.

Nu spune nimic, ci se întoarce spre Karissa. Îşi arcuieşte o sprânceană, sentenţioasă, şi o analizează amănunţit. După un moment, femeia se uită din nou la mine.

– Cina e gata. Ray te caută. Ne-am gândit că s-ar putea să fii cu...

Şi face un gest către Karissa.

– ... *ea*.

Martina pleacă şi ne lasă din nou singuri. Karissa mă priveşte întrebătoare.

– Soţia lui Ray?

– Da.

Clatină din cap.

– Îmi place mai mult de Brandy.

Masa pentru cină din salon e masivă şi are în jur numai scaune. Locurile cele mai aproape de capul mesei, din dreapta lui Ray, sunt goale. Mă opresc şi arunc o privire în cameră, cercetându-i pe ceilalţi, apoi o conduc pe Karissa la scaunele goale. Trag unul şi îi şoptesc să ia loc.

Face asta ezitând.

Îl împing înapoi şi îi ofer lui Ray un salut politicos din cap în timp ce mă aşez între ei.

Prins la mijloc...

Atmosfera de la cină e încordată. Simt tensiunea peste tot în jurul meu, cum îmi cuprinde gâtul cu mâinile şi mă strânge. Ceilalţi mănâncă fără grijă, râd şi beau, sunt

fericiți să fie aici. Acum câteva luni, și eu m-aș fi simțit la fel.

Dar ceva s-a schimbat.

Eu m-am schimbat.

Nu sunt sigur dacă în bine.

Mă uit spre Karissa și o văd cum se joacă cu furculița în mâncare. Nu cred că a mâncat ceva.

Nici eu.

Mă aplec spre ea și îi șoptesc în ureche:

— Nu ți-e foame?

Se apropie de mine ca s-o aud doar eu și spune:

— Nu mănânci, deci m-am gândit că s-ar putea să nu fie sigur nici pentru mine.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet firav când încep să râd și ridică din umeri când se uită la mine. Zâmbetul i se transformă în râs înainte să-și dreagă Ray vocea și să ne ceară atenția.

— Ceva amuzant ce am vrea să știm și noi?

Karissa tace imediat în timp ce eu mă întorc spre Ray.

— E o glumă a noastră.

Nu pare amuzat.

Privirea lui mă pârjolește pentru un moment, înainte să se concentreze asupra Karissei.

— Deci, domnișoară Rita...

— Reed, îl întrerupe ea. Numele meu e Karissa Reed... nu Rita.

Se lasă liniștea în încăpere, iar zgomotul furculițelor trântite în farfurie o face pe Karissa să tresară. Oamenii nu-l corectează pe șefu' și nici nu-l întrerup când vorbește. Ar putea să-ți spună oricum și oricine din cameră nu ar spune nimic numai ca să nu tulbure apele.

Dar Karissei îi place să tulbure apele.

Este un efect advers al grijii exagerate a mamei ei.

– Reed, spune Ray, cu vocea seacă.

Nu e sigur cum să reacționeze.

– Corectează-mă dacă greșesc, dar tatăl tău este Johnny Rita.

Se aude un oftat prelung în toată camera. Numele lui e otravă – nimeni nu vrea să-l audă. Karissa se uită în jur, apoi își drege vocea și se uită la Ray.

– În ceea ce mă privește, nu am tată. Numele meu a fost intotdeauna Karissa Reed.

Ray se uită la mine și începe să râdă. E un râs rece care iți dă fiori.

– Cu siguranță *acum* nu mai are tată, nu-i așa, Vitale?

De obicei, nu discută astfel de lucruri în public, dar incearcă să demonstreze ceva – ceva ce a demonstrat clar, după cât de tensionată pare Karissa. Clatin din cap și mă uit in farfurie.

– Nu, nu mai are.

– Și e mai bine-așa, zice Ray. Un Rita mai puțin inseamnă un trădător mai puțin pe pământul ăsta, nu-i așa?

Se holbează la mine. Îi simt privirea cum mă arde. Mă mănâncă degetele, îmi vine să-l apuc de gât pentru că m-a întrebat asta în fața ei. Dar răspund și îi spun ceea ce vrea să audă.

– Mda. Un trădător mai puțin.

Ray râde din nou, cu vocea joasă, încât abia îl auzim.

– Și mai sunt.

Ca și când cina n-ar fi fost suficient de tensionată, acum a devenit practic o tortură. Toți se întorc la mâncarea din farfuriile lor ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, iar Ray schimbă subiectul, de parcă nu i s-ar fi adresat deloc Karissei. Gata, și-a îndeplinit scopul. Voia să mă pună la

locul meu, voia ca ea să vadă cine e șeful, iar ea a văzut. O simte. Îmi dau seama după felul în care nu se uită la mine, după felul în care nu se uită la *nimic*.

E încă aici, dar departe.

A venit și desertul, biscotti cu două straturi de ciocolată, și cafea. Știu că ei i-ar plăcea la nebunie, dar Karissa nici măcar nu observă că e acolo. Ceilalți râd, dar ea mai are puțin și plânge. Văd cum îi tremură mâinile în poală în timp ce se luptă să-și țină emoțiile sub control, dar e prea mult pentru ea.

Îmi iau șervetul din poală, îl arunc pe masă și mă ridic. Mă aplec spre Ray și îi șoptesc:

— Noi plecăm acum.

Se uită la mine.

— Așa repede?

Nu trebuie să răspund. Oricum nu-mi dă ocazia. Se ridică în același timp cu Karissa și se întinde spre ea. O prinde cu mâinile înainte să poată să se îndepărteze.

— Mă bucur c-ai venit, spune și îi mai sărută o dată mâna. Întotdeauna o plăcere, domnișoară Rita, întotdeauna o plăcere.

Se îndepărtează fără să răspundă și iese valvârtej din cameră. Ray se întoarce spre mine, îmi pune o mână pe umăr și-l strânge, apoi se așază la loc.

— Mulțumesc pentru cină, spun, deși știe că n-am mâncat nimic.

— Cu plăcere, oricând, Vitale, spune el. Ținem legătura despre chestia aia pe care am discutat-o. După ce se rezolvă, tu și cu mine o să stăm de vorbă despre fată.

Karissa mă așteaptă lângă mașină, sprijinită de bara din spate, de portbagaj. Încetinesc, iar mușchii mi se încordează. Descui portierele, iar ea se urcă pe locul pasagerului.

Nu-mi spune nimic pe drumul spre casă.

Nu spune nimic când ajungem.

Bag mașina în garaj și opresc motorul, apoi rămân acolo un moment, în liniște. Karissa iese fără să spună nimic și își folosește cheile ca să intre fără mine. Îi dau câteva minute, apoi o urmez și o găsesc în pat, cu pătura trasă peste cap.

Nu o deranjez, ci doar mă uit la ea un moment, apoi ies din nou. Mă duc în birou și stau acolo pe întuneric, cu mintea plină de gânduri, apoi îmi iau cheile și ies din nou.

Am lucruri pe care trebuie să le rezolv.

Nu știu ce să-i spun.

Conduc în afara orașului, până într-un orășel mic din nord, și mă plimb pe drumurile familiare pe care am mai condus pe zeci de ori până atunci. Opresc în fața unei cabane situate la marginea unei păduri. E noapte, iar casa e cufundată în întuneric, dar familiarul SUV Chevy Suburban parcat în față îmi spune că cel cu care am treabă e acasă.

Bat în ușă, nerăbdător, și ascult eventuale zgomote care ar putea răzbate din casă. Un moment mai târziu, ușa de la intrare e dată de perete. Bărbatul poartă o pereche de pijamale pretențioase, e în picioarele goale și are părul grizonant ciufulit, de parcă tocmai l-am trezit pe Einstein din somn. Se freacă la ochi și se uită afară, apoi rămâne uimit când mă vede în fața lui.

Doctorul Carter.

— Vitale, spune el cu vocea gravă. Ăăă, nu mă așteptam să fii tu.

— Mai am unul, zic și trec peste salut. Trebuie să folosesc instalația.

Împreună am ajuns la o înțelegere acum câțiva ani. Eu îl plătesc frumușel, iar el îmi dă cheile de la micul crematoriu din spate. E făcut pentru animalele de companie ale unor proprietari sentimentali, dar funcționează așa cum am nevoie. Mâinile doctorului

rămân curate, relativ vorbind... tot ce are de făcut e să se uite în altă parte.

Ezită înainte să se ducă după chei. Păşesc pe uşa deschisă şi mă uit înăuntru în timp ce el îmi aduce cheile. Îi mulţumesc printr-un semn din cap şi ies, apoi îmi iau maşina şi mă duc în spate.

Trei ore.

De atât timp e nevoie pentru ca incineratorul să se încălzească şi pentru ca Paul să dispară de pe faţa pământului. Până termin, e puţin mai mult decât praf depus pe maşina mea, făcându-l pe nenorocit să fie purtat de vânt.

E aproape cinci dimineaţa când ajung înapoi acasă şi bag maşina în garaj, apoi încui uşa în spatele meu. Aprind lumina şi deschid portbagajul, îl curăţ cu atenţie, spălând şi aspirând fiecare centimetru şi curăţând fiecare urmă de ADN rămasă în urmă.

Când termin mă uit în sus şi îngheţ când o văd cum mă străfulgeră cu privirea din uşă. Karissa stă în uşă îmbrăcată într-un tricou lung. Mă uit la picioarele ei lungi, apoi îi întâlnesc privirea curioasă. Are ochii roşii, e răpusă de oboseală. Nu pare să fi dormit.

— Ce faci? întreabă şi-şi încrucişează braţele peste piept.

— Nu puteam să dorm, spun. Am decis să-mi spăl maşina.

— Nu era deja curată?

— Nu suficient de curată.

Mă priveşte un moment, apoi se întoarce spre maşină ca să se uite în portbagaj. Nu e nimic acolo. Absolut nimic.

După ce se uită, închid portbagajul şi îi ofer un zâmbet, apoi mă sprijin de maşină. Mă uit din nou la ea, incapabil să mă abţin. Are tricoul lălâu, gâtul întins. Admir locul unde clavicula întâlneşte umerii. Mă întind

spre ea și îi urmez linia gâtului cu degetul, apoi îi cuprind obrazul cu palma. Mă uit fix la ea și mă sufocă agitația ei.

– Unde ai fost în noaptea asta?

– Pe-afară.

– Ce ai făcut?

– Nu-ți face griji, spun încet, apoi îi mângâi buzele cu degetul și mă aplec să i le sărut. N-ai niciun motiv să-ți fie frică. N-am să te rănesc... nimeni n-o s-o facă.

Se holbează la mine un moment, apoi se întinde și-mi acoperă mâna cu a ei.

– Cum de ești așa de sigur?

– Pentru că n-o să-i las, îi spun. E foarte simplu.

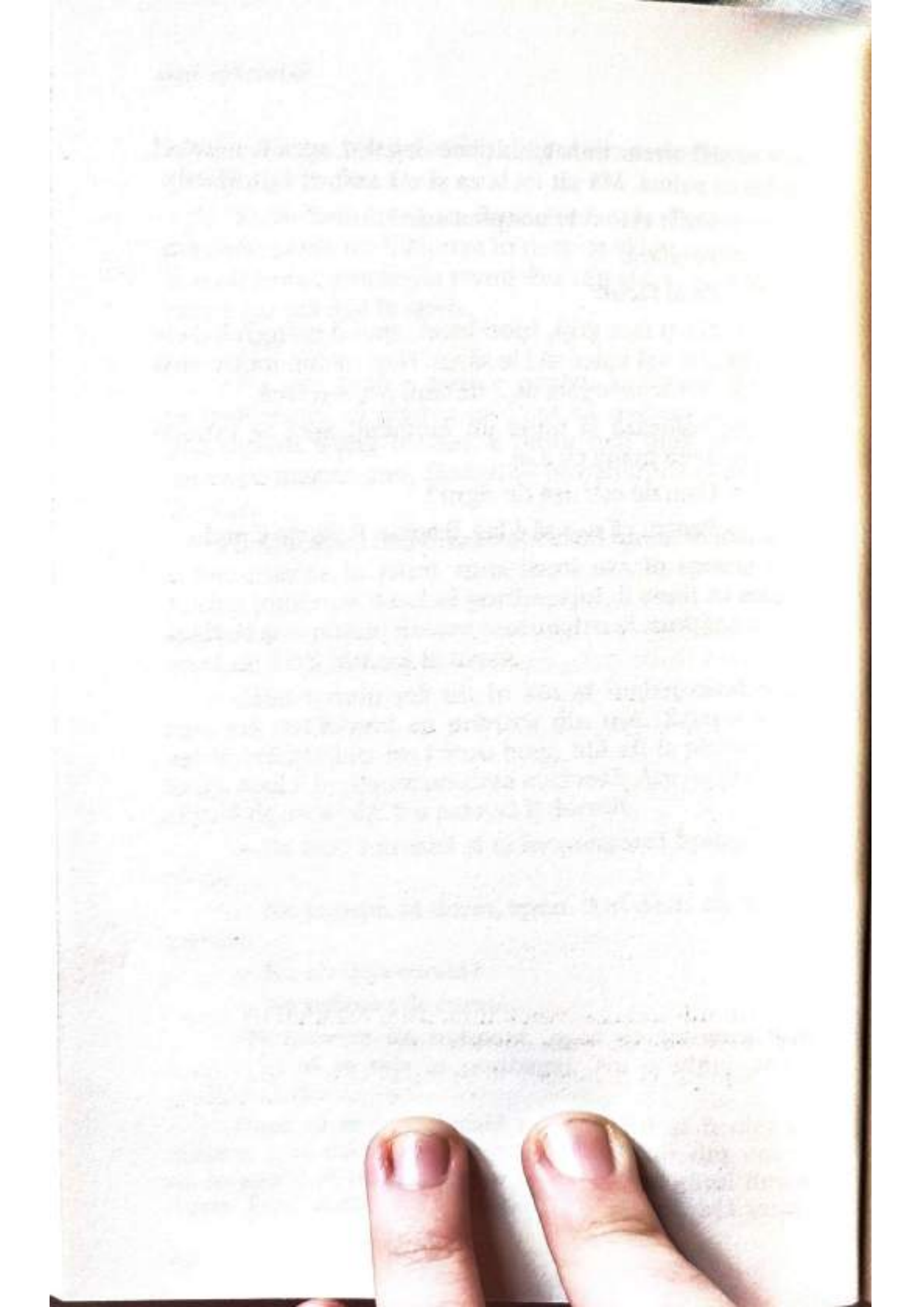

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Prima zi de cursuri la NYU.

Aştept în maşină, în afara clădirii din Greenwich Village, şi mă uit peste stradă la Karissa, ţinându-şi la piept noul manual. Era hotărâtă să ia metroul, dar am asigurat-o că am treabă prin cartier, ca să mă lase s-o conduc.

A fost de acord, până la urmă, dar a insistat să vină cu metroul spre casă. A fost o ofertă tentantă, dar nu plănuiesc să-i dau curs.

Voi fi aici când termină cursurile.

I-am memorat orarul înaintea ei. Primul curs al zilei este cel pe care a ezitat cel mai mult să-l urmeze: etică şi societate, în aceeaşi sală pe care o folosea Daniel. Au renovat-o peste vară.

Se pare că am lăsat destulă mizerie şi podelele au trebuit înlocuite.

După aceea are engleză şi matematică, iar ziua ei se încheie la ora două fix.

Mă uit la ceas. Nouă dimineaţa. Asta îmi dă exact cinci ore în care să rezolv nişte treburi.

Aştept până dispare din câmpul vizual, apoi plec şi conduc câteva străzi prin cartier până la Cobalt şi parchez maşina în faţă, apoi intru. Tot Kelvin e la uşă şi se uită curios la mine când intru. Nu îşi coboară privirea în pământ de data asta, nu se uită nici în altă parte până nu îi arunc o privire curioasă.

— Vitale, mormăie el.

Mă îndepărtez și mă duc direct spre bar, dar fac doar câțiva pași înainte să-i aud vocea lui Ray:

— Hei! Ia uite cine a venit!

Mă întorc spre el și mă opresc când o văd pe Brandy în brațele lui, pe scaun. Începe să devină un accesoriu permanent în locul ăsta, la fel ca veiozele alea inutile și urâte pe care le țin pe toate mesele. Nenorocirile alea nici măcar n-au becuri.

— Ray, îl salut. Mă bucur să te văd.

— Și eu, zice Ray și se întoarce, mai s-o dărâme pe biata fată când se ridică în picioare.

Se întinde după mâna mea, o prinde și o trage spre el, ca să-mi ofere o îmbrățișare pe jumătate. Te-ai trezit foarte devreme în dimineața asta. Cât e, patru dimineața? Cinci?

— Nouă, îi zic și îi fac semn chelneriței care trece pe lângă mine să-mi aducă ceva de băut.

E devreme, dar niciodată nu e prea devreme pentru o bere rece.

— Nouă?

Pare neîncrezător când se uită la ceas și mijește ochii. E beat. *Foarte* beat. Miroase a alcool când trece pe lângă mine, clătinându-se. Cred c-au fost aici toată noaptea.

— Căcat, o să mă omoare nevastă-mea. Aveam o întâlnire în dimineața asta pentru... ăăă, știi tu, pentru...

Dă din mână, ca și când ar trebui să știu despre ce vorbește.

— La dracu', nici eu nu știu. Bănuiesc că nu era atât de important.

— Bănuiesc că nu, răspund. Sunt sigur că Martina te-ar fi sunat dacă era important.

– Da, sau ar fi apărut aici, zice Ray râzând. Bine că ştie că femeile n-au voie înăuntru.

Mă uit la Brandy în timp ce zâmbeşte, în mod clar ascultând conversaţia şi, în mod evident, excepţia de la regulă.

Cred că toţi avem aşa ceva.

Excepţii.

Eu obişnuiam să fiu una de-ale lui.

– Deci, ce faci aici? întreabă Ray când îmi aduce chelneriţa berea.

Deschid capacul cu desfăcătorul de la breloc şi iau o înghiţitură mare, pe care-o las să-mi liniştească nervii. Îşi reia locul, iar Brandy se aşază din nou în braţele lui, în timp ce el îmi face semn să iau loc pe unul dintre scaunele de lângă el.

Nu venisem aici ca să socializez sau ca să-l văd pe Ray, dar n-ar fi înţelept să-l refuz acum, aşa că mă aşez.

– Am venit să rezolv nişte treburi, răspund şi mai iau o gură de bere.

– Aceleaşi treburi pe care le rezolvai şi zilele trecute, înainte de petrecere? întreabă şi ridică o sprânceană, curios. Nu-ţi stă în caracter să întârzii. Mă face să mă întreb ce era atât de important.

– A trebuit să am grijă de un tip, nu-i mare lucru.

– Ce tip? Ce-a făcut?

– A pus-o pe Karissa în pericol.

Zâmbeşte, apoi râde uşor.

– A pus-o pe Karissa în pericol.

– Da.

– E amuzant cum poţi să treci de la dorinţa de a ucide pe cineva la dorinţa de a ucide pe oricine vrea să-i facă rău, spune Ray. Oricum, cine era tipul? Cineva pe care-l ştiu?

— Nu, spun. Doar iubitul uneia dintre prietenele ei.

— Deci te-ai ocupat de iubitul prietenei ei pentru că a pus-o în pericol?

— Da.

— Cât de galant, murmură el. Ceva ce fii-mea iubea la tine, aș putea să adaug. Maria vorbea mereu despre cât de manierat ești, despre cum îi deschizi ușile și îi tragi scaunele și despre cum te oferi să-i dai haina ta când îi e frig. Mereu spunea că a găsit un erou în tine.

Dau berea peste cap și așez sticla goală pe masa de lângă mine. Nicio cantitate de alcool n-ar putea dilua amărăciunea conversației. Clatin din cap.

— Nu sunt eroul nimănui.

— Încerci să fii al Karissei.

— Nu, doar încerc să nu fiu personajul negativ.

— Ah, erou, personaj negativ... care mai e diferența? În zilele noastre, să omori copii în numele iubirii este mai onorabil decât să curmi suferința cuiva. A ajuns lumea cu curu-n sus.

— Poate te uiți tu la ea greșit.

— Poate, e de acord Ray, sau poate tu nu te uiți deloc. Poate ești orb în fața ei.

— Poate tu ești.

Ray ridică din umeri.

— Unul dintre noi cu siguranță este.

Suntem în impas, unul peste care probabil că nu vom trece niciodată. Privirea mi se mută de la Ray la prietena lui, care mă privește curioasă. N-a spus niciun cuvânt, dar încă mai ascultă.

— Poate ar trebui să vorbim despre asta în privat, sugerez eu.

– Nu e nevoie, spune Ray și dă din mână, sticulând spre barul aproape gol. Suntem toți prieteni

Nu am prieteni. Nu am familie. Și nu am încredere nici măcar în jumătate din oamenii ăștia. Dar Ray crede ce vrea să creadă și nimic nu-l va face să-și schimbe părerea.

Oftând, mă ridic și mă îndepărtez, apoi intru în biroul administrativ din spatele lui Ray. Am amânat prea mult și nu mai pot s-o fac. Ray devine nerăbdător, mai ales după spectacolul de la el de acasă, și trebuie să pun capăt acestui capitol, ca să putem să ne vedem de viețile noastre și să încercăm să reparăm ce mai rămâne.

Trebuie s-o găsesc pe Carmela.

Managerul a ajuns deja și stă la birou. Îi ia un moment să mă recunoască, apoi se ridică în picioare.

– Domnule Vitale, cu ce vă pot ajuta?

– Trebuie să văd înregistrările din spatele barului de acum câteva săptămâni, spun. De pe la începutul lui iunie. A avut loc un incident în parcarea din spate.

– Ah, da.

– Știi la ce mă refer?

Se așază din nou și începe să caute prin lucrurile de pe birou.

– Același incident despre care a întrebat și domnul Angelo? Împușcăturile?

Devin agitat.

– Ray a întrebat de asta?

– Desigur, spune el. În seara în care s-a întâmplat. S-a uitat la înregistrări.

Stomacul mi se face ghem. Ray a văzut. Știe cine m-a împușcat în seara aia. Știe că l-am mințit, și a știut încă de la bun început, dar nu mi-a zis nimic.

De ce?

— Îmi trebuie copii după înregistrări, spun eu. Din toate unghiurile, din săptămâna care a precedat evenimentul, până a doua zi după el.

Ridică o sprânceană.

— Asta înseamnă sute de ore. În cazul în care căutați ceva anume, aș putea să...

— Nu te preocupa de ce caut, îi spun, întrerupându-l. Doar dă-mi ce-am nevoie, și repede.

— Da, domnule. Pot fi gata în după-amiaza asta.

Când ies din birou, barul e gol. Ray și prietena lui au plecat, iar ușa este lăsată nepăzită, din moment ce Kelvin probabil că a plecat împreună cu ei. Mă așez într-unul dintre scaunele de piele, apoi îi fac semn chelneriței să-mi mai aducă o bere.

De asta pot să mă bucur...

Câteva ore mai târziu, înregistrările sunt gata. Iau discurile de la manager, îi mulțumesc cu un semn din cap și ies din Cobalt. Am suficient timp să mă opresc la micuța cafenea din drum și să iau un ceai cu mentă și ciocolată înainte să se termine ziua de școală a Karissei. Cafeneaua e în haos. Se pare că unul dintre angajați nu a mai apărut de câteva zile și n-au angajați suficienți.

Ca să vezi.

Aștept în mașina parcată în fața sălii de matematică, și se face ora două. Urmăresc ieșirea din clădire, scanez mulțimea după puloverul roz pe care l-a purtat azi, dar nu-l văd pe nicăieri. Mulțimea se micșorează, minutele trec.

Nu e aici.

Încep să fierb și scot telefonul ca să o sun. Intră direct căsuța vocală. Arunc o privire în zonă și mai verific încă o dată dacă am ajuns în locul care trebuie, apoi pornesc mașina, încercând din nou s-o sun pe drumul spre casă, dar fără noroc.

Nu răspunde.

Nici măcar nu sună.

Trag mașina pe alee, apoi mă îndrept spre casă, direct spre ușa de la intrare. Clanța se învârte imediat cum pun mâna pe ea. *Descuiată*. Trântesc ușa de perete, iar sunetul unui suspin mă izbește imediat, pentru că cineva plânge. Picioarele mi se blochează, în timp ce mă străbate un fior de gheață.

— Karissa?

Plânsul continuă, un suspin sughițat, dar peste el aud vocea calmă a Karissei.

— Aici.

Biroul.

Mă îndrept într-acolo și mă opresc în ușă. Karissa stă pe canapea, cu brațul în jurul lui Melody, în timp ce fata plânge pe umărul ei. Mă mai relaxez puțin și mă simt ușurat, dar nu în totalitate.

— Ce s-a întâmplat? întreb și mă uit la ele, neliniștit.

Nu-mi place să văd pe cineva plângând.

— E vorba despre Paul, spune Karissa cu grijă, privind-o cu simpatie pe prietena ei când numele o face să plângă și mai tare.

Paul.

— Ah. I s-a întâmplat ceva?

— Da, spune ea, ezitând, apoi oftează. Ei bine, nu știm. Pare c-a... dispărut.

Chiar asta a făcut.

Puf.

Plecat.

Pe aripile vântului.

— A dispărut? repet.

— Da, spune ea. Nimeni nu l-a mai văzut şi n-a mai auzit de el de câteva zile. Poliţia spune că nu e niciun semn de violenţă, dar maşina lui încă e la serviciu şi telefonul era spart pe alee, aşa că nu ştiu cum pot să spună asta. În mod clar n-a fugit.

— N-ar fi fugit, intervine Melody, trăgându-şi nasul în timp ce încearcă să-şi controleze plânsul. N-ar fi plecat pur şi simplu. Avea muncă... şi şcoală... mă avea pe mine. Ceva i s-a întâmplat, cineva i-a făcut ceva. Doamne! De ce ar vrea cineva să-l rănească?

De ce? Întrebarea de un milion de dolari.

Aş putea să-i răspund, dar nu i-ar plăcea ce-ar auzi.

Melody începe din nou să plângă. O iau ca pe un semn să mă retrag. Scot discurile din buzunarul hainei şi mă aşez la birou, în partea cealaltă a camerei, şi le ofer celor două linişte.

Bag primul disc în calculator şi aştept să se încarce. Şase camere sunt poziţionate în exteriorul barului, două în faţă, două în spate şi încă două pe alee, oferind o perspectivă completă asupra clădirii şi a străzilor din jurul ei. Ecranul este împărţit în pătrate, iar înregistrările celor şase camere rulează în acelaşi timp. Nu sunt chiar sigur ce caut sau dacă o să ajute ce fac, dar o cunosc pe Carmela. Nu m-ar fi atacat în noaptea aia direct. Ar fi supravegheat clădirea, ar fi pus la cale un plan şi l-ar fi exersat la nesfârşit.

Disperarea nu şterge complet instinctul de supravieţuire, pe care e evident că ea îl are.

Mă uit la înregistrări un timp, dând pe repede înainte ore întregi de nimic, urmărind venirile şi plecările de la Cobalt şi aşteptând ca ceva să-mi atragă atenţia. Trec prin două zile de înregistrări în timp ce Karissa şi Melody vorbesc între ele în partea cealaltă a camerei. Plânsul mă calcă pe nervi în timp ce bat cu degetele în mânerul scaunului, devenind din ce în ce mai nerăbdător.

Vreau liniște și pace.

Vreau să se termine odată cu asta.

Trebuie să pun capăt chestiei ăsteia.

Să-mi văd de viață.

Sunt deja în ziua a treia de înregistrări când Melody își revine în sfârșit și se ridică în picioare.

– Ar trebui să plec. E târziu.

Așa e.

E aproape întuneric.

E aici de ore întregi.

– Ești sigură? întreabă Karissa. Nu trebuie să pleci. Poți să rămâi cât vrei. Avem camere de oaspeți.

Mă uit la ea peste ecranul laptopului. Îmi aruncă o privire de genul „fără prostii", care mă reduce la tăcere înainte să apuc să spun orice. O să se certe cu mine pe treaba asta. O s-o facă. Și o să fie urât dacă mă bag.

– Sunt sigură, spune Melody și o îmbrățișează pe Karissa. Îți mulțumesc c-ai fost aici pentru mine azi. Îmi pare rău că ai ratat cursurile din cauza mea.

– Nicio problemă, spune Karissa imediat. Oricând ai nevoie, anunță-mă. Sunt aici.

– Am să țin minte.

Melody îi zâmbește, apoi se întoarce spre mine.

– Mulțumesc că m-ai lăsat să plâng pe canapeaua ta, Ignazio.

– Mulțumește-i Karissei pentru asta, spun eu. Ea te-a invitat, nu eu.

Karissa mormăie.

– Ce vrea să spună este „cu plăcere" și că „ești bine-venită oricând".

Karissa își conduce prietena, iar eu mă uit în ecranul laptopului, la după-amiaza care rulează pe ecran. După ce

pleacă Melody, Karissa se întoarce, dar se oprește în prag. O simt cum mă cercetează.

— Ai chiulit de la școală, îi spun fără să o privesc, și chiar din prima zi.

— Avea nevoie de mine.

— Pentru ce? Nu e ca și când puteai face ceva pentru ea.

Nu spune nimic.

Încă îi simt privirea.

Mă uit la ea și i-o întâlnesc. Mă privește pătrunzător.

— Ai putea? întreabă ea. Ai putea *tu* să faci ceva?

— Cum ar fi?

— Nu știu... din ce faci tu. Lucrezi cu oameni și găsești oameni, asta faci, nu? Asta mi-ai spus. Deci poți și să găsești oameni, nu? Adică, pe mine m-ai găsit.

— De fapt, tu m-ai găsit pe mine, îi spun apăsând butonul de pauză la înregistrări. Te-ai împiedicat chiar în fața mea.

— Dar m-ai fi găsit oricum, spune ea. O căutai pe mama... poate *încă* o cauți pe mama. Nu știu.

Face o pauză și se uită la mine. A formulat-o ca pe o afirmație, dar îi pot citi întrebarea în ochi. Însă n-am să-i răspund și nici nu cred că se așteaptă s-o fac, pentru că trece repede mai departe.

— Doar zic, faci lucruri... genul ăla de lucruri... așa că m-am gândit că ai putea să-l găsești. Pentru Melody. Pentru mine.

— Pentru tine.

— Da, spune ea. Ca o favoare.

Mă las pe spate în scaun și o privesc precaut. Deschide o ușă pe care nu sunt sigur că vrea să intre.

— Spune-mi ceva, Karissa.

Ezită în fața tonului meu serios.

– Ce?

– Când mi-ai otrăvit mâncarea, de unde ai făcut rost de otravă?

Se înroșește la față și se agită evitându-mi privirea.

– Nu ți-am *otrăvit* mâncarea. N-am vrut să-ți fac rău.

– Eviți întrebarea.

– Nu contează.

– Contează, zic, pentru mine.

Dă din cap și privește în podea.

– Ce are de-a face asta? Îmi pare rău, bine? Asta vrei să auzi? Îmi pare rău că ți-am pus prafuri în mâncare. Îmi pare rău că am fugit în toiul nopții. Îmi pare rău că te-am condus la părinții mei. Îmi pare rău că am ajutat la moartea tatălui meu.

– Credeam că n-ai tată.

– N-am, răspunde cu voce îngroșată. Doar ziceam...

– Ziceai că-ți pare rău, intervin eu când nu termină fraza. Dar ceea ce nu ziceai, ceea ce evitai să zici... este că Paul ți-a dat drogurile care au declanșat toate evenimentele.

Nu mă poate contrazice.

Doar se uită la mine.

– Lucruri rele li se întâmplă oamenilor răi, Karissa.

– Paul nu era rău.

– Te-a pus în pericol, nu-i așa?

– Da, ei bine, tu voiai să mă *omori*.

– Așa este, recunosc, dar nu m-am prefăcut niciodată c-aș fi bun.

– Ce încerci să spui, Naz? Ha?

— Exact ceea ce spun: dacă vrei să-l caut, o s-o fac, dar n-o să-l găsesc. Nimeni n-o să-l găsească.

— De unde știi?

— Pentru că dacă era să fie găsit, îl găsea cineva până acum.

Karissa se sprijină de tocul ușii și se gândește la cuvintele mele. Închid laptopul, mă ridic și-mi aranjez costumul.

— Uite, de ce nu mergem să luăm cina, să sărbătorim prima zi de școală?

— Am chiulit, îți amintești? Nu prea e nimic de sărbătorit.

— Prostii. Indiferent dacă ai fost sau nu la cursuri, ziua tot s-a întâmplat. E o lecție de învățat de-aici, să știi. Viața merge înainte și fără tine.

— Te-am auzit, Platon.

Zâmbesc la sarcasmul ei și mă apropii de ea.

— Prefer învățămintele lui Plaut.

O mângâi pe obraz cu tandrețe.

— *Să sărbătorim cu vin și vorbe dulci.*

— Nu știu de Plaut.

— Ha.

Mă aplec și o sărut în colțul gurii.

— A mai zis și că cine îndură loviturile vieții ca un bărbat se bucură de o viață mai liniștită mai târziu.

Zâmbește ușor când o sărut din nou.

— Ce înseamnă asta?

— Ce vrei tu să însemne.

— Ce vrei *tu* să însemne?

O sărut a treia oară și îi mușc buza de jos.

— Poate o să-ți arăt când ne întoarcem.

Am uitat de ceaiul nenorocit cu mentă și ciocolată. Paharul e încă plin la mine în mașină, așezat între scaune, exact unde l-am pus când m-am dus spre școală să-l iau. În aer e un miros stătut de la băutura care s-a învechit.

Mă strâmb de la miros.

Karissa se uită la pahar pe drum spre oraș. Aștept să mă întrebe ce-i cu el, dar nu spune nimic. Însă simt tensiunea amplificându-se și cum își formulează teorii în minte.

– L-am cumpărat pentru tine, îi explic eu înainte să zică ceva. Am vrut să te iau după școală.

Îi tremură vocea când îmi răspunde.

– Ți-am zis că n-am nevoie să vii să mă iei.

– Când a fost asta o piedică pentru mine? spun eu. Dar nu erai la școală, așa că am încercat să te sun.

– A, da.

Își ia, în sfârșit, ochii de la pahar și se uită la mine.

– Nu-mi mai funcționează telefonul.

– Ce i-ai făcut?

Mijește ochii.

– Ce te face să crezi că i-aș fi făcut ceva? Tonul ei defensiv mă face să zâmbesc.

– Pentru că te cunosc. Nu ți-e milă de el.

Își dă ochii peste cap.

– Deci, bine, l-am scăpat și ecranul s-a făcut complet negru și-acum nu se mai deschide. Dar asta nu înseamnă că l-am stricat eu. Ar putea să fie două evenimente fără legătură între ele, să știi. Poate doar a murit.

– Greu de crezut.

– Mă rog.

— Oricum, îți luăm unul nou. Cu un număr nou. Te pun pe abonamentul meu.

— Cât de... domestic.

— Păi, o să fii soția mea, nu?

Ezită.

Ezită.

— Vei fi soția mea, spun și nu o formulez ca pe-o întrebare de data asta, de dragul propriei sănătăți mintale. Ce e al meu e și al tău. Ceea ce, ca idee, e tot un citat din Plaut: *pentru că ce este al tău este al meu, iar ce este al meu este al tău.*

Tace câteva minute, apoi își drege vocea.

— Voi fi.

— Ce vei fi?

— Voi fi soția ta, spune ea. Într-o zi.

— Într-o zi, cât de curând, sugerez eu.

— Nu chiar atât de curând.

— Destul de curând.

— Mă rog.

— *Mă rog*, o imit eu.

Începe să adore expresia asta.

— Apropo, ai ales o dată? Te-ai gândit la asta măcar un pic?

— Nu.

De data asta nu ezită.

Enervantă femeie.

— Nu, repet eu.

— Nu e că nu vreau, zice ea. Cred că vreau.

— Crezi că vrei.

Mormăie tare.

— Poți să nu faci asta acum?

– Ce să nu fac?

– Asta! Să repeți tot ce zic pe tonul ăsta.

– Să repet tot pe tonul ăsta?

– Naz!

Respir adânc și încerc să mă lupt cu frustrarea. Nici nu-mi dau seama că fac ce se plânge ea că fac. Mă ajută să înțeleg dacă repet ce zice, să-i înțeleg cuvintele și să nu interpretez greșit ceea ce spune.

– Crezi că vrei, spun eu revenind la subiect. Continuă, te ascult.

– Cred că vreau. Încă mă mai simt ca în ziua în care m-ai cerut, chiar dacă nu m-ai cerut niciodată cu adevărat.

– Nu te-am cerut niciodată?

Îmi aruncă o privire amenințătoare, dar nu se plânge că iar am repetat.

– Nu, nu m-ai cerut. Mi-ai spus „căsătorește-te cu mine". Nu era o întrebare.

– Ha.

Se uită la mine de parcă ar vrea să-mi mai spună și alte lucruri, dar nu sunt sigur cum să răspund la asta.

– Oricum, spune după un moment, accentuând cuvântul. Ideea e că da, cred că vreau, dar toată faza cu nunta e înfricoșătoare. Doar că nu știu... ce rost are? Nu e ca și când am pe cineva care să mă conducă la altar. La dracu', nici n-am pe cine să invit. Pe Melody, bănuiesc... aș invita-o pe mama, dar n-aș vrea să se transforme în crimă. În stilul *Urzeala Tronurilor*. Oricum a spus că n-ar veni. Și acum Melody are chestiile ei de rezolvat. Bănuiesc c-am putea să-i invităm pe foștii tăi socri. Sunt sigură c-ar fi la fel de fericiți să participe precum restul familiei tale, care e evident că mă urăsc. Poate taică-tu ar putea să gătească la eveniment.

Spune cuvintele cu amărăciune.

Nu pot să mă abțin și râd.

— Tata nu te urăşte.

— Cu siguranţă nu mă *place*.

— Doar i-a părut rău că trebuie să ai de-a face cu mine.

— N-am nevoie de milă.

Zâmbesc.

— Bine-ai venit în lumea mea.

— Killer.

Cuvântul răsună prin cameră. Îmi iau ochii din ecran şi o văd pe Karissa care stă pe canapea cu caietul ei de notiţe în braţe. Mă loveşte un sentiment ciudat de déjà-vu. S-a întors la emisiunile de gătit şi la notiţe.

O privesc în tăcere.

Se încruntă şi se uită direct la mine.

— Killer, repet.

Killer.

— Da, spune ea. Killer.

N-am nicio idee la ce se referă. Se referă la mine? Ştie ceva ce n-ar trebui să ştie?

După un moment, i se îmblânzeşte expresia şi începe să zâmbească uşor.

— N-ai nicio idee ce tocmai am spus, nu-i aşa?

— Killer.

— Ba da, spune ea. Am spus că mi-e dor de Killer.

Îmi ia la fel de mult să-i înţeleg cuvintele, să mă prind că vorbeşte despre un nenorocit de câine. Îmi amintesc că l-a menţionat când am vizitat casa din Watertown şi ne-am întâlnit cu potaia în casa tatălui ei, acum luni de zile.

— A, spun eu. Câinele tău.

— Da, mi-e dor de el.

Se încruntă gânditoare.

– E ciudat? După tot ce se întâmplă, tot ce s-a întâmplat, mă îngrijorează mai mult câinele.

– Da, e un pic ciudat.

Râde de una singură în timp ce se întoarce la carnetul ei și desenează absentă pe marginea paginii. Îmi dau seama că e distrasă și că nu e atentă la nimic.

– Doar că... nu știu. Uneori mă gândesc că el e singurul nevinovat în toată chestia asta.

– Câinele, zic, vrând să clarific că vorbim despre același lucru.

Râde din nou.

– Da.

– Nu crezi că *tu* ești cea nevinovată?

– Eu? întreabă neîncrezătoare. Nu mai sunt. Mi-ai futut toată inocența. *La propriu.*

– Vorbesc serios, Karissa.

– Și eu. Poate credeam că sunt nevinovată, nu știu, dar nu mai cred.

– Chiar gândești așa?

– Da.

– De ce?

– Pentru că sunt cu tine.

Vorbește serios. Îmi dau seama din tonul vocii ei. Crede că e vinovată, că a avut de-a face cu ce se întâmplă.

– Cât de nevinovată pot să fiu când mă culc cu bărbatul care vrea să-mi ucidă familia? întreabă ea. Când mi-ai spus prima dată despre... despre Maria, și despre bebeluș, și despre ce li s-a întâmplat... când mi-ai spus că-ți doreai dreptate, știam la ce te refereai. Știam că vrei vărsare de sânge. Și în noaptea aia în care mi-ai spus, te-am iubit și mai mult pentru asta. Te-am respectat. Nu

m-a deranjat setea de sânge. Nu până n-am știut că ținta sunt eu... familia mea... asta m-a supărat.

— N-am să te rănesc, spun eu pentru a mia oară.

— Știu, spune încet. Te cred acum. Poate că te-am crezut dintotdeauna. Dar *îi rănești* pe alții. Nu sunt proastă. Știu de ce ești în stare. Am văzut. Și totuși, uite-mă cum îmi fac griji pentru un câine și pentru ce i s-o fi întâmplat *lui*. Mama rezistă. Mă îngrijorez și pentru ea, doar că... nu știu. Cum aș putea vreodată s-o apăr? Nici nu sunt sigură de ce e în stare. Dar câinele... n-a greșit cu nimic și îmi fac griji pentru ce i s-o fi întâmplat lui.

Dacă aș fi fost psiholog, aș fi zis ceva despre proiecție, despre cum își proiectează fricile legate de ea asupra altei ființe, din cauză că-i e prea teamă să le înfrunte, dar știu că nu asta vrea să audă.

Știu, pentru că m-au pus la spital să vorbesc cu unul, acum mulți ani. Îmi venea să-i rup gâtul când a încercat să mă diagnosticheze.

Tulburare de personalitate pe dracu'.

Nu, Karissa vrea să vorbească despre un nenorocit de câine, așa că o să vorbim despre el.

— Nu te îngrijora, spun eu. Killer e în regulă.

— Vorbești serios?

— Desigur.

Zâmbește, ca și când cuvintele mele o liniștesc, chiar dacă n-au niciun sens. Cum mama dracului aș putea eu să știu asta? Se întoarce să deseneze în caiet, și-și mută privirea de la el la televizor și înapoi.

Revin cu privirea în laptop și fiecare mușchi din corp mi se încordează în momentul în care mă uit la ecran. Iată-l în colțul din dreapta sus al ecranului, pe camera de pe aleea de lângă Cobalt.

Un Jeep Wagoneer vechi.

Aproape că l-am ratat, distras de Karissa. Dar știu mașina aia. O recunosc. Carmela a condus-o tot timpul cât a fost pe fugă, numerele de înmatriculare sunt false și nu pot fi urmărite. Pun pauză, izolez cadrul și îl măresc. Bingo. Pornesc din nou înregistrarea și o dau să ruleze la jumătate din viteză. E o persoană în mașină, dar se mai mișcă și altceva pe bancheta din spate.

Killer.

– Știi, obișnuia să doarmă cu mine noaptea, spune Karissa din partea cealaltă a camerei, vorbind despre câine. Era cam cel mai bun prieten al meu. Știa mereu când eram supărată sau când mă simțeam singură și își făcea de treabă pe lângă mine. Și da, știu că sună ridicol, dar e cam singurul care nu m-a mințit niciodată.

– Eu nu te-am mințit niciodată.

– Asta e cea mai gogonată minciună dintre toate, mormăie ea. Ești regele înșelătoriilor.

– E o diferență între minciună și înșelătorie.

– Poate pentru tine, dar pentru mine nu e.

Notez numărul de înmatriculare, deși nu știu cât de mult o să mă ajute, apoi rulez înregistrarea la viteză normală. Mă întorc la ecranul cu toate camerele și observ mașina cum dă un ocol barului înainte s-o ia la sănătoasa. Ajunge în capătul aleii și face dreapta, spre sud, prin oraș.

Mă las pe spate în scaun și mă uit din nou spre Karissa, care lovește cu pixul în carnețel. Nu se mai uită la televizor, se holbează în gol, la nimic.

Încă o dată sunt surprins de cât de frumoasă e. Fizic, are ceva de la fiecare dintre părinți, dar când mă uit la ea nu-i mai văd pe ei. Nu mai văd pistruii lui Johnny sau fața Carmelei. Văd ce e în interior. Îi văd inocența, chiar dacă ea nu mai simte că-i acolo... o văd cum arde atât de puternic, încât nici măcar faptul că se culcă cu un bărbat ca mine nu i-ar putea-o stinge vreodată.

Oftez, închid laptopul și iau telefonul de pe birou.

— Trebuie să dau niște telefoane.

Se întoarce spre mine.

— Vrei să ies?

— Nu, zic și mă ridic. Tu fă ce-aveai de făcut. Mă întorc în câteva minute.

Folosesc ușa laterală și ies în garajul gol, asigurându-mă că o închid în spatele meu. Observ o pată micuță de ulei pe jos, în mijlocul garajului, și cât timp mă gândesc cu ce-aș putea s-o scot, sun în câteva locuri. Spun că vreau să găsesc un Jeep Wagoneer și dau numărul de înmatriculare, în caz că e nevoie să verifice.

— Cincizeci de mii, zic, încordându-mă la propria ofertă.

E o sumă mare pentru o recompensă, dar sper c-o să-i convingă să verifice fiecare mașină pe lângă care trec.

— Nu vorbește nimeni cu ea, zic. N-o atinge nimeni. Cincizeci de mii pentru adresă și mă ocup eu de restul.

Transmit mesajul către doisprezece oameni, persoane în care am mai avut încredere și în trecut că-și țin gura și rezolvă treaba. Jumătate de oră mai târziu, închid telefonul pentru ultima oară și-l bag în buzunar, apoi mă duc direct în spălătorie ca să fac rost de niște detergent.

Tide.

Frec pata din garaj aproape o oră, în genunchi. Nu mă opresc până nu dispare complet și până n-am mâinile roșii și sângerând de la cât am frecat.

După ce curăț, mă întorc, îmbrăcat doar în pantalonii de trening gri. Aud zgomote din bucătărie, oale și tigăi lovindu-se una de alta.

Karissa gătește.

Mă opresc în prag, apoi mă sprijin de tocul ușii și o privesc. Pare mai încrezătoare decât înainte, se mișcă mai liber cu căștile alea în urechi. Blatul e plin cu alimente, pe aragaz fierbe o oală cu ceva, iar lângă ea e o tigaie de fontă.

Se întoarce și mă vede când se duce spre frigider. Scoate un pachet de unt și-l așază pe masă, apoi se întoarce și-mi zâmbește ușor. E un zâmbet precaut, care dispare când își scoate căștile și și le agață de gât.

Dă să spună ceva, dar renunță.

Știu ce vrea să mă întrebe înainte să spună orice.

– Ți-e, ăăă...? spune după o pauză cu o expresie plină de speranță în timp ce face un semn spre cuptor. Nu ți-e cumva foame?

– S-ar putea să-mi fie, spun precaut.

– Păi, m-am gândit c-aș putea să... aș putea să... știi tu... să gătesc ceva.

Privesc în jur la dezordinea pe care deja a făcut-o.

– Văd.

Nu continuă.

De fapt, nu mai spune nimic altceva.

Se întoarce la ce făcea, dar își lasă căștile la gât, ca să mă audă, în caz c-aș avea ceva de spus. O privesc un minut cât timp aruncă niște cartofi tăiați cuburi în apa care fierbe și cât pune ulei în tigaie. După ce-a făcut ce-avea de făcut la cuptor, ia niște salată verde din frigider și o pune pe tejghea, peste un tocător de lemn.

Ia un cuțit mic, zimțat, pentru carne, și îl înfige în inima salatei. Scoate cuțitul cu putere, iar pe mine mă trec toți fiorii clătinând din cap în timp ce plec din cadrul ușii. Încearcă altă tactică, s-o ia din lateral, și aproape că se taie cu cuțitul.

— Ce naiba faci cu salata aia? întreb în timp ce mă duc direct la ea și îi iau cuțitul din mână, înainte să-și taie vreun deget. Adică în afară c-o masacrezi, desigur.

Se uită la mine și încearcă să-mi ia cuțitul din mână, dar îl iau din dreptul ei și îl arunc în chiuvetă.

— Fac o salată, zice ea și ia un bol mare de pe masă și mi-l arată, ca să-și sublinieze intenția. Oricum, încerc.

— Zici bine că încerci, răspund eu și mă întind pe lângă ea după un cuțit de bucătar cu lama dreaptă. Pe-ăsta ar trebui să-l folosești, îi spun.

Întorc salata și îi tai cotorul, apoi îndepărtez primul strat de frunze și-l arunc la gunoi. Tai ce rămâne în jumătăți, apoi în sferturi, apoi repede în fâșii și mai mici și le arunc în castron. Termin în mai puțin de un minut, apoi mă întorc spre ea, ridic sprânceana și zic:

— Ce altceva mai ai de făcut?

Încă stă acolo și se uită la mine. Îi ia un moment să răspundă.

— Ăăă... uite.

Ia niște roșii și mi le așază în față.

Le tai repede cubulețe, apoi scap de zeama care s-a scurs și de semințe, și le arunc și pe ele în castron. Înainte să spun altceva, Karissa îmi pune și niște castraveți în față. Mă uit la ei, apoi la ea și o văd cu un zâmbet larg pe față în timp ce e atentă la oala care fierbe. Îmi dă legume de tăiat și după ce am terminat cu salata. Ceapă și ardei grași, cimbru proaspăt și oregano, lucruri de care are nevoie pentru orice o găti.

Când termină cu toate, pune o bucată de brânză pe masă. Mă uit ciudat la ea, apoi o tai în cuburi perfecte.

— Pentru ce e brânza?

— Habar n-am, spune ea întinzându-se pe lângă mine și luând un cubuleț de brânză pe care-l bagă în gură. Dar îmi place să te privesc cum le tai.

Râd și arunc cuțitul în chiuvetă, înainte să-mi mai vină altă idee.

— Tata m-a învățat să folosesc cuțitul când eram mic. Îmi petreceam verile în restaurant cu el.

— Ce drăguț, spune ea.

— Sunt sigur că mă lua cu el doar pentru că eram un ajutor gratis. Era prea zgârcit să angajeze pe cineva.

– Totuși, sunt sigură că era drăguț să petreci timp cu el.

– Da, era, recunosc eu și șterg blatul de mizeria pe care am făcut-o. Doar atunci mă lăuda pentru ce făceam bine. De obicei era doar „Ignazio, mă dezamăgești" sau „Ignazio, fii bărbat", dar în zilele alea se uita la mine și-mi zicea: „Ignazio, fiule, te-ai descurcat bine". Era drăguț să auzi asta.

– Așa că te-a învățat să gătești?

– Da.

– Și-atunci de ce nu gătești? întreabă ea. Dacă ți-e teamă că lumea o să-ți otrăvească mâncarea, de ce nu ți-o prepari singur?

– Bună întrebare, zic. Poate am vreo dorință de moarte.

Înainte să răspundă, îi ofer un zâmbet și plec.

– Voi fi în birou dacă ai nevoie de mine, Karissa.

Nu mă oprește.

Mă bucur.

Trec câteva minute – cinci, poate zece –, apoi o aud injurând. Câteva secunde mai târziu, simt miros de fum. Oftez și mă las pe spate în scaun, cu mâinile la ceafă și cu ochii închiși.

Nu știu ce se întâmplă, dar sunt sigur că se descurcă. Dacă nu, știe unde sunt.

Într-un final, înjurăturile încetează și se face liniște. Mă pierd în liniște pentru un moment, apoi îi aud vocea.

— Naz?

Deschid ochii și o văd în ușă, cu expresia aceea ezitantă pe chip.

— Da?

— [illegible] e foame, masa e gata.

Se frământă ca un copil care-şi aşteaptă pedeapsa. Încuviinţez.

— Vin imediat.

E un compromis mic din partea mea, dar pentru ea înseamnă totul. I se luminează faţa şi îi strălucesc ochii. Îi văd pentru o fracţiune de secundă zâmbetul radios în timp ce iese din cameră, scăpându-mă de îngrijorări.

Îi ofer din nou încrederea mea.

Când intru în living, deja stă la masă în acelaşi scaun în care se aşază mereu, indiferent dacă sunt sau nu acasă. Mă aşez vizavi de ea şi mă uit precaut în farfuriile noastre. Friptură cu piure şi salată.

— Putem să face schimb de farfurii, dacă vrei, spune ea repede. Sau nu, cum vrei tu. Am putea să mâncăm jumi-juma, ştii tu... să *împărţim*.

— E în regulă, spun îngropându-mi adânc paranoia mea naturală. Deci ai făcut friptură.

— E preferata ta, spune ea. Îmi amintesc că aşa mi-ai spus.

— Aşa este.

Iau furculiţa şi cuţitul şi încep să tai friptura. Exteriorul este gătit frumos, iar interiorul e roz-închis, aproape în sânge.

— N-am ştiut cum îţi place şi, ca să fiu sinceră, nici nu cred c-aş fi putut s-o gătesc într-un anume fel. Am avut toate notiţele alea şi când m-am apucat de treabă doar am improvizat şi-am sperat să iasă bine.

Tai o bucată şi o bag în gură.

Nu cred că a fost mai fericită decât este în momentul ăsta. Ia şi ea o îmbucătură şi o mestecă în timp ce încearcă să-şi şteargă zâmbetul de pe chip. Nu-i nimic sinistru în zâmbetul ei.

Mâncăm şi vorbim, ca un cuplu normal care face lucruri normale. Am mâncat din preparatele unor bucătari

de renume mondial, dar nicio masă n-a însemnat la fel de mult precum cea de acum. Și-a pus tot sufletul aici și mi l-a oferit, și nu e perfect, dar a fost făcut pentru mine.

Nu irosesc nimic.

După ce terminăm de mâncat, deschid o sticlă de vin, pe care o bem aproape pe nerăsuflate, iar alcoolul îi dezleagă gura. Până se golește sticla, e destul de amețită. Îi văd ochii lucind.

Se ridică să ducă farfuriile, dar mă întind și o prind de încheietură, oprind-o înainte să plece. Îi iau farfuriile din mâini și le pun înapoi pe masă, ignorându-i protestele plăpânde în timp ce-o trag în brațele mele. O mângâi pe genunchi, apoi mă îndrept spre coapse și mă opresc sub fusta ei, aplecându-mă s-o sărut.

Are buzele amare, ca vinul pe care l-a băut.

Dar cuvintele ei sunt dulci când îmi șoptește:

— Te iubesc, Naz, spune ea, iar declarația e ca o gură de aer pe care-o inhalez cu nesaț. Să mă ierte Dumnezeu, dar e adevărat. Te iubesc.

E prima dată când mi-a spus asta în luni de zile.

Îmi pun mâna stângă pe șoldul ei ca s-o țin aproape de mine, iar mâna dreaptă îi mângâie locul dintre coapse și alunecă prin material ca să-i mângâie clitorisul. Geme și mă sărută cu poftă în timp ce-și trece degetele prin părul meu.

— Asta e, îi spun în timp ce o pătrund cu degetele, și îi mângâi în continuare clitorisul de fiecare dată când se mișcă. Ia ce vrei de la mine.

Geme din nou, cu ochii închiși, și accelerează ritmul.

— Mai mult.

— Mai mult ce? o întreb și o sărut pe gât. Spune-mi ce vrei.

— Pe tine, șoptește ea, cu vocea gâtuită. Te vreau pe tine.

— Ce parte din mine?

— Totul.

Zâmbesc și o mușc ușor de gât când își dă capul pe spate.

— Sunt chiar aici, iubito, și-o să-ți dau tot ce vrei. Tot ce trebuie să faci e să-mi spui.

Respirația i se accelerează când degetul meu mare o apasă și mai tare și îi freacă clitorisul și mai repede. Mai are puțin. Femeia are butoane și eu mă pricep să i le apăs, mâinile mele sunt în armonie cu fiecare centimetru al corpului ei. Încă vreo câteva apăsări și o trimit peste limită. Corpul i se încordează și fața i se schimonosește de plăcere în timp ce-mi bolborosește numele.

Mă ridic și o ridic și pe ea odată cu mine, apoi o așez pe masă și o împing pe spate. Nu opune rezistență, ci deschide ochii și mă privește în timp ce o apuc de marginile chiloților și îi dau jos. Gura mea îi întâlnește vaginul, iar limba îi mângâie intrarea, apoi intră direct și o gustă.

E Raiul pe pământ.

Își mișcă șoldurile în timp ce se apucă de sâni și îi ține ca și când ar sta să-i cadă. O ating și o mângâi, ling și sug, o fut chiar așa, cu limba, și o împing din nou peste limită.

Odată ce se relaxează după cel de-al doilea orgasm, mă ridic în picioare și o privesc, așa întinsă pe masă cum e. Mă aplec și o sărut pe gură, incapabil să-mi abțin rânjetul când îmi șterge buzele cu limba.

— Îți mulțumesc pentru cină, îi spun și o mângâi pe exteriorul coapsei. Dar mi-a plăcut mai mult desertul.

Mă prinde înainte să mă pot îndepărta și își înfășoară brațele strâns în jurul meu.

— Te vreau.

— Te-am auzit.

– Te vreau în mine, spune ea și roșește. Te vreau pe
tot, da, dar acum vreau să mă fuți.
Zâmbesc și îi pun brațele în jurul gâtului meu, apoi
o sărut din nou.
– Orice vrea doamna.

I-o trag chiar acolo, pe masă. Din față, dintr-o parte, pe la spate. I-o trag atât de tare, că gemetele ei se transformă în țipete, apoi încet și adânc, mișcându-mă agonizant. Își dă drumul peste mine, pe sub mine, pe lângă mine, iar sforile care-o mai țineau întreagă se deșiră și-o lasă prăbușită până la epuizare. E lipsită de inhibiții, intoxicată și vulnerabilă la atingerile mele.

O fut cum n-am mai futut-o niciodată.

După, ne așezăm în pat, iar ea mă ține strâns în brațe și nu ne despart nici măcar cearșafurile. Pielea ne strălucește de la transpirație și satisfacție sub lumina lunii care pătrunde pe fereastră. O mângâi absent cu degetele pe spatele gol și fac forme pe pistruii ei în timp ce ea doarme adânc, cu capul pe pieptul meu. Nu se clintește nici măcar când începe telefonul să vibreze de pe noptiera de lângă mine. Mă sună cineva.

Cu grijă, mă întind și iau telefonul, apoi mă uit la ecran. *Număr necunoscut*. Răspund ezitând.

— Da?

E un moment de tăcere înainte să aud vocea cunoscută a unuia dintre tipii care conduc operațiuni în nordul New York-ului.

— M-ai sunat mai devreme...

— Da.

— Am găsit-o, spune bărbatul. Mă uit chiar acum la mașină.

Ezit, apoi o privesc pe Karissa și mă asigur că doarme. Doar câteva ore. Atât a trebuit ca să fie găsită. Mi-a scăpat ani de zile, dar acum nu mai fuge.

I-am omorât soţul.

I-am luat fiica.

I-am luat pământul de sub picioare.

— Dă-mi mesaj cu adresa.

— Cum să nu, spune. Şi... în legătură cu recompensa...

— În secunda în care obţin ce vreau, obţii şi tu ce vrei. Ai înţeles?

— Am înţeles.

Închid şi pun telefonul înapoi pe noptieră. Nu mai verific şi mesajul primit imediat. Nu vreau să ştiu chiar acum. Nu azi. Mai am nevoie de o singură noapte. Încă o noapte în care pot pretinde că nu trebuie să fac ce trebuie să fac. Încă o noapte de conştiinţă curată. Pentru că în momentul în care o să răsară soarele, când va trebui să mă confrunt din nou cu realitatea, ştiu că va trebui să fac singurul lucru pe care-am promis că n-am să-l fac.

Trebuie s-o rănesc pe Karissa intenţionat.

Trebuie să-i omor mama.

Îi prind părul şi i-l dau la o parte de pe faţă, în timp ce-o trezesc din somn.

— Karissa, şoptesc şi o clatin uşor, întorcându-mă pe partea cealaltă, trezeşte-te, scumpo.

Se mişcă, deschide ochii şi clipeşte de câteva ori în timp ce se uită la mine. Îi apare un zâmbet somnoros pe buze şi fericirea îi cuprinde chipul. Minunat de nepăsătoare. Îmi amintesc cum era. Pentru moment, o invidiez.

Vreau şi eu să mă mai simt aşa.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea, cu vocea îngroşată de somn.

— Nimic, îi spun şi o trag sub mine, ca să stau deasupra acestui chip minunat. Nu s-a întâmplat absolut nimic. Ce-ar fi putut să se întâmple? Te am pe tine.

N-aș fi crezut că e posibil, dar strălucește și mai tare. Mă prinde cu brațele de gât și mă trage să mă sărute, iar eu mă așez între picioarele ei. Deja mi s-a sculat. *Iar.*

Intru încet în ea și o țin strâns când fac asta, asculându-i sunetul vocii. Gemetele de plăcere mă cuprind și încep să tremur, în timp ce îmi ascund nasul în gâtul ei.

De data asta n-o fut.

Nu pot.

Nu vreau.

Fac dragoste cu ea și îmi dezvălui tot sufletul în fața ei, așa cum a făcut ea pentru mine în seara asta. O sărut ușor peste tot pe unde ajung și îi șoptesc cât de mult o iubesc, iar cuvintele i se imprimă pe piele. Îmi frec nasul de al ei și o privesc în ochi, înecându-mă în inocența ei.

– Ai ceva, îi spun încet. Ceva ce caut de mult timp.

Zâmbetul îi piere și expresia i se înăsprește.

– Am mai auzit cuvintele astea o dată.

– Știu că le-ai auzit.

I-am spus același lucru în seara aceea, în camera de cămin.

– Dar acum, că am găsit, Karissa, nu știu dacă pot să-i mai dau drumul.

Se întinde, își trece degetele prin păr meu, apoi mă mângâie pe față.

– Atunci, n-o face.

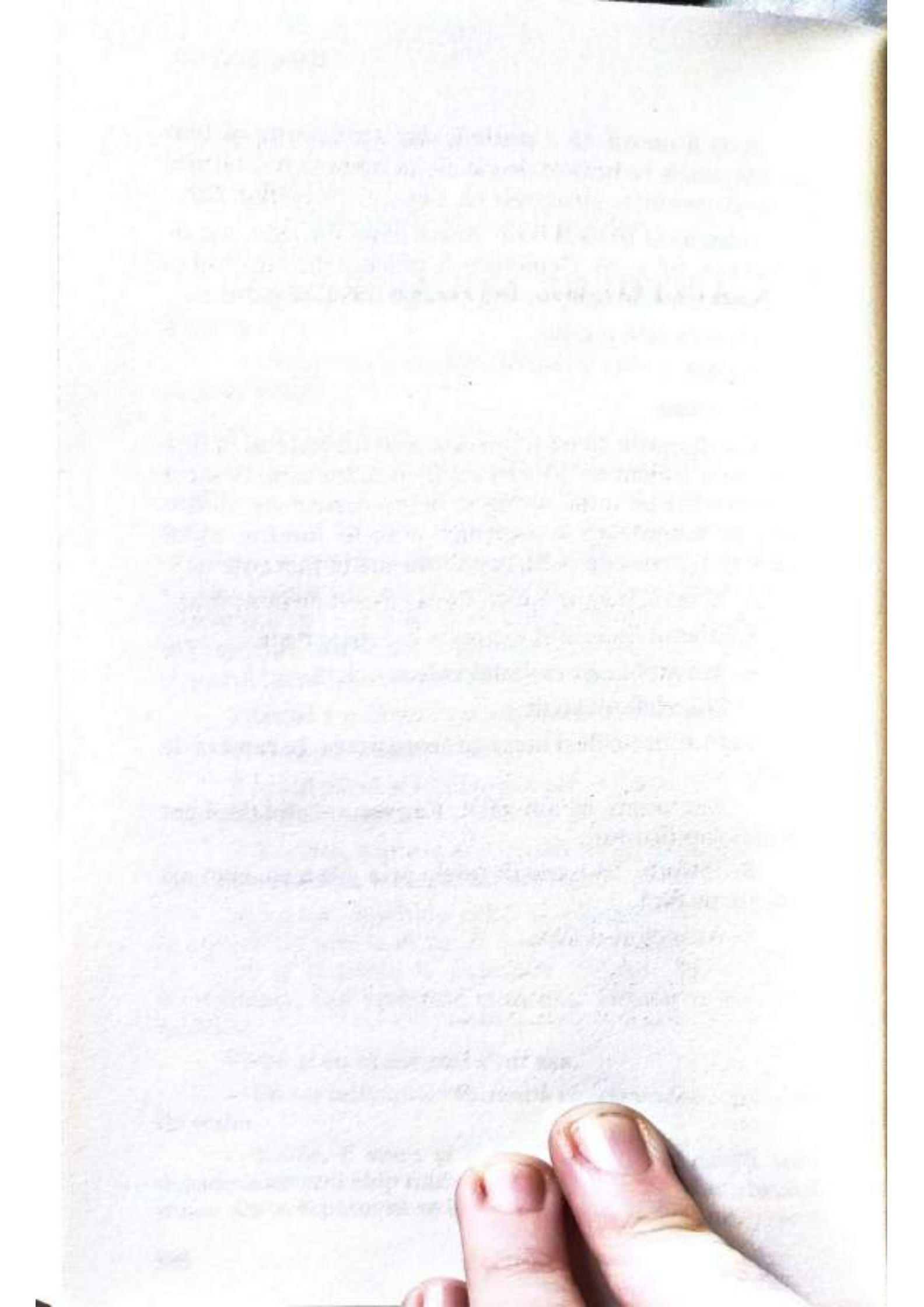

Capitolul nouăsprezece

Răul pe care i-l faci cuiva să fie de așa fel încât să nu ai a te teme de răzbunare.[6]

Acest citat din *Principele* a fost mereu unul dintre preferatele mele. Mi-am trăit viața după el de când mă știu. E o lecție pe care-am învățat-o prin experiență, sete și vărsare de sânge. E o lecție care m-a ținut în viață și care a dus la multe morți.

Dacă rănești pe cineva, fă-o fatal.

Nu răni. *Omoară*.

Nu-i lăsa să scape.

E un cod după care se trăia odinioară – nu omori doar un om, îi omori toată familia. Fiii orfani ajung bărbați foarte răzbunători. Soțiile văduvite vin, în final, după dreptate.

Sunt în mașină, din nou în orășelul Dexter, la câțiva kilometri de vestul orașului Watertown. Copia mea de colecție a cărții lui Machiavelli stă deschisă în poala mea în timp ce trec, în întuneric, peste paginile stricate de apă. Nu mi-a venit să cred când m-am uitat la telefon dimineață și am văzut adresa cunoscută a florăriei din Watertown.

Carmela s-a întors acasă.

Sunt curios de ce și am niște ipoteze: poate pentru că e singurul loc în care Karissa ar ști să-și caute mama,

6 *Principele*, în traducerea Ninei Façon din italiană. Ed. Humanitas, 2019 (n. red.).

sau poate pentru că nu mai are unde altundeva să se ducă. Dar cred că e mai complicat, de parcă știe ce urmează și, când se întâmplă, vrea să se întâmple în termenii ei.

Are un avantaj aici.

Sau așa crede.

Pot să zăresc casa printre copaci. Jeepul Wagoneer a rămas abandonat la magazinul din oraș, iar ușile sunt încuiate. Nu sunt sigur dacă a venit aici sau nu, dar e undeva prin zonă și nu știu unde altundeva s-ar fi dus noaptea.

N-are bani.

N-are prieteni.

Probabil că nu se așteaptă s-o caut aici, din moment ce am mai fost pe-aici și nu era.

Zăbovesc puțin, doar trag de timp uitându-mă spre casă în timp ce îmi plimb degetele peste coperta cărții. E liniște și întuneric, casa pare abandonată și încep să mă îndoiesc că ar fi aici, când văd o mișcare în curte. Umbre în mișcare și iarba deranjată, apoi se aude un lătrat scurt prin toată acea liniște.

Killer.

Mă uit atent la ușa de la intrare care se întredeschide și lasă câinele micuț să iasă afară. Mă holbez la ușă chiar și după ce se închide, gândindu-mă cum să procedez.

Caut în torpedou și scot pistolul de calibru mic, apoi verific să fie încărcat.

E aproape miezul nopții când cobor din mașină și-mi fac drum printre copaci, atent totuși în jur. Nu sunt lumini cu senzori, mă gândesc, pentru că le-ar fi aprins câinele. Cred că nici măcar nu are curent.

De obicei, oamenii iau sunetele din jurul lor așa cum sunt. Ne armonizăm natural cu ele, dar când lipsesc, le ducem dorul. Ascund necunoscutul, iar fără acel tampon, fiecare scârțâit și fiecare sunet pare oribil și nenatural.

Mă apropii de casă prin lateral. Îmi aduc aminte cum arăta de când am fost cu Karissa. Mă îndrept spre locul unde ar trebui să fie vechiul ei dormitor, amintindu-mi povestea despre ferestre pe care mi-a spus-o. Mătușă-sa avea un obicei să le bată pe toate în cuie, dar Karissei nu-i plăcea și le deschidea pe-ale ei.

Încerc fereastra și mă rog să nu fi auzit Carmela. Se mișcă ușor și nu face aproape niciun zgomot. Mă ridic pe pervaz și sar înăuntru. Picioarele îmi ating podeaua de lemn și mă opresc acolo un moment, încercând să mă obișnuiesc cu întunericul gros.

E liniște deplină.

După un timp, mă ridic și țin arma strâns în timp ce mă îndrept spre ușă. Nu e încuiată. Îmi amintesc. Ușa de la dormitorul Karissei a fost întotdeauna stricată.

Îmi fac drum spre dormitorul Carmelei cu pași atât de ușori, că nu scot niciun sunet. Ușa e închisă. Apăs clanța, să verific.

Descuiată.

Respir adânc, să mă liniștesc, și mă întreb dacă așa a făcut-o și Johnny, dacă așa s-a simțit când a intrat în casa mea, când mi-a ucis soția în toiul nopții. A ezitat și el la ușă? S-a gândit oare măcar pentru un moment să renunțe?

Sau pentru el a fost ușor să intre, să armeze pistolul și să-mi distrugă viața?

Scap de aceste gânduri, apăs clanța și deschid ușa. Se deschide cu un scârțâit oribil. Lumea din jurul meu pare să se miște cu încetinitorul, în timp ce eu mă mișc cu viteza luminii. Sunetul reverberează în cameră, iar totul se aude perfect.

Un câine mârâie în apropiere, iar patul se mișcă.

Carmela stă în picioare.

Trece o secundă.

Îi văd faţa şi ochii plini de groază. O viaţă întreagă se derulează între noi, o lume întreagă de amintiri şi şanse ratate, valuri de ce-ar-fi-putut-fi.

Ar fi putut fi, dar nu va fi niciodată, pentru că e prea târziu.

Nu mai are nicio şansă.

Ridic arma.

Altă secundă.

Apăs trăgaciul.

POC!

Un singur glonţ trece prin craniul Carmelei şi o răpune instant. Am ezitat mai mult decât şi-a dat seama.

Mârâitul se transformă în lătrat frenetic. Întorc arma şi ţintesc potaia. Are urechile date pe spate în timp ce-şi arată fioros dinţii şi vine defensiv spre mine. Degetul înmănuşat stă pe trăgaci.

Încerc.

Încerc.

Încerc s-apăs nenorocitul de trăgaci, dar nu pot.

Nu pot s-o fac.

— La dracu', înjur şi abandonez arma pe jos.

Sunetul metalului pe podeaua din lemn îl face pe căţel să se sperie. Chiţăie puţin, apoi începe din nou să mârâie, înspăimântat, dar pe faţă, urmărindu-mă prin casă când mă îndrept spre uşa de la intrare. O descui, o deschid, i-o ţin deschisă şi câinelui ca să iasă, dar el se dă înapoi şi rămâne pe hol.

Mă gândesc să-l las acolo.

Aproape o fac.

Dar nu pot.

Aud doar vocea Karissei.

Îl iubeşte.

E nevinovat.

Brusc, mă aplec și-l apuc, apoi îl iau cu mine. Latră și se zbate, încercând să-mi scape din brațe. În secunda în care slăbesc strânsoarea, se dă în spate și mă mușcă de brat.

Mă doare brațul și îi dau drumul din reflex. Rahat! Câinele aterizează pe pământ și mă aștept să fugă, să scape, dar el stă acolo și mârâie la mine.

Mă scutur și fac ce trebuie să fac, adică să improvizez o scânteie și să dau foc la terasă. Mă uit la foc cum se întinde, iar gândurile îmi zboară și mă străbate un soi de amorțeală ciudată.

Efectele unei crime rămâneau cu mine ore întregi, îmi mâncau degetele și-mi făceau inima să bată foarte repede, iar corpul îmi tremura cât timp încercam să-mi revin, dar astăzi nu e deloc așa.

Nicio euforie.

Nicio adrenalină.

Nimic.

Nu-mi bate inima foarte repede. Nu e niciun pic de viață în mine.

Sunt un monstru.

Karissa avea dreptate.

Singurele lucruri pe care le simt acum sunt durerea din braț și șiroiul de sânge care-mi curge din rană.

Nu-mi vine să cred că javra m-a mușcat.

Îi salvez viața și asta primesc?

Aștept până când flăcările încep să cuprindă casa, apoi plec. Câinele se ține după mine până la mașină, mârâind și încercând să mă intimideze. N-am timp de pierdut. Cineva o să vadă incendiul și-o să sune la pompieri, iar eu nu pot să fiu aici când se întâmplă asta.

Nimeni de-aici nu trebuie să știe că exist.

Deschid ușa din spate, prind câinele și-l arunc pe banchetă, înainte să mă muște din nou.

Doctorul Carter e din nou pe jumătate adormit. Stă în uşă şi clipeşte rapid când se uită la mine sub lumina de pe terasă.

— Altul?

Are vocea groasă şi neîncrezătoare.

Nu se aştepta să mă vadă atât de curând.

Crede că a crescut numărul de cadavre.

Chiar aşa e, dar pentru ăsta n-am nevoie de el, aşa cum n-am avut nevoie nici pentru al lui Johnny. Ray ar vrea dovezi, dovezi tangibile că s-a făcut dreptate.

Va vrea să fie găsită Carmela.

Clatin din cap şi-mi ridic mâneca, să vadă muşcătura. Îmi curge sânge din braţ. Îl simt cum curge prin cămaşă şi cum pătează albul cu o nuanţă întunecată de roşu.

— Intră, spune şi-mi face semn, apoi se uită prin împrejurimi şi închide uşa în spatele meu.

Îl urmez pe hol, până în bucătărie, şi încerc să nu-i pătez podeaua cu sânge.

Nu pentru că îmi pasă de lucrurile lui.

Ci pentru că nu vreau să las mai mult din mine decât trebuie.

Nu e prima dată când mă coase şi n-o să fie nici ultima. Iau loc la masa lui din bucătărie în timp ce aprinde lumina şi se apucă de treabă. Şi-a adus toate instrumentele, adică minimul necesar: un ac şi o aţă.

Aş fi făcut-o eu, dar nu pot să cos nici să mă baţi.

Ştiu.

Am încercat.

— Trebuie să mai iau doar anestezicul, zice şi se îndreaptă spre uşă, dar mă întind şi-l apuc de mână, ca să-l opresc.

Se uită panicat la mâna mea care-l strânge, apoi mă privește în ochi.

– Nu-ți bate capul, îi zic și îi dau drumul. Doar fă ce ai de făcut.

– Ești sigur?

– N-aș fi zis asta dacă nu eram.

Dă din cap și începe să curețe sângele și să dezinfecteze rana. Mă ustură când apa oxigenată intră prin găurile din rana circulară. Pot să văd urmele de dinți, pielea deja începe să se învinețească așa cum mai văzut.

Veterinarul o cercetează precaut, apoi se apucă de treabă.

– Te-ai întâlnit cu vreun animal în seara asta? întreabă când face prima înțepătură.

– Nu cred că e treaba ta.

– Nu, ai dreptate, murmură. Nu e.

Câteva cusături și închide rana mare, apoi termină și curăță mizeria.

– Când ți-ai făcut ultima injecție antitetanos, Vitale?

– Cred că tu știi mai bine decât mine.

Se oprește și se gândește.

– Ar trebui să-ți mai facem una, pentru orice eventualitate.

– Nu-mi fac griji.

– Ar trebui. Tetanosul este...

– Ultima mea problemă în momentul ăsta.

– Atunci măcar lasă-mă să-ți dau niște antibiotice.

– Nu-i nevoie, zic. N-o să le iau.

Dă din cap și se întoarce spre mine. E complet treaz acum. Știe că și-a ratat șansa să doarmă în pace.

– E incredibil cum încă mai ești în viață, să știi.

— Știu, recunosc și mă ridic. O să plec acum.

Plec înainte să-mi mai ofere și alte tratamente stupide, și mă întorc la mașină. Văd câinele mârâind la mine, pe bancheta din spate.

Îmi întorc privirea spre ușa de la intrare, unde Carter se uită după mine. Îi fac semn cu capul spre bancheta din spate.

— Crezi că poți să faci ceva cu ăsta pentru mine?

Mă holbez.

— Cu câinele?

— Da.

— Nu vrei să zici...

Își întoarce capul spre curtea din spate.

— Nu vrei să... nu?

Bâlbâiala lui mă face să râd.

— Nu-ți zic să-l omori, zic. Îți zic doar să faci ceva cu el. Să-l legi în spate, doar temporar, până găsesc altă soluție.

Deschid portiera și las câinele să iasă. Nu mai aștept să spună Carter altceva, nici măcar să confirme c-o să aibă grijă de potaie. Fără să le mai arunc nicio privire, mă urc în mașină și plec imediat.

Se apropie răsăritul când ajung în cartierul meu din Brooklyn, iar o urmă de lumină se vede deja la orizont. Sunt epuizat și frustrat și-mi doresc să fi simțit mai mult.

Parchez mașina în garaj știind foarte clar c-am s-o spăl imediat, și mă duc înăuntru să iau ce-mi trebuie. Un prosop, clor, ceva ca să scap de părul de câine. *Ceva care să șteargă amintirea.*

M-am așteptat să simt ușurare.

M-am așteptat să simt că mi s-a luat o piatră de pe inimă.

Dar când intru în casă și dau cu ochii de o Karissa
neliniștită în bucătărie, ce simt e doar și mai multă durere
și mai apăsă. Mi se pune un nod în piept când îi văd
neliniștirea din privire... Se îngrijorează unde-am fost,
ce-am făcut toată noaptea.
Nici nu-și imaginează...

– Ești acasă, spune cu voce joasă, ca pentru sine.

Răspund calm.

– Și te-ai trezit deja.

– N-am putut să dorm.

– Nici eu.

O sărut din fugă pe obraz și mă asigur că nu zăbovesc prea mult, apoi mă duc la etaj. Mă dezbrac de haine și le arunc în coșul de rufe murdare, și plănuiesc să scap de cămașă înainte s-o vadă Karissa. Mă duc în baie și mă spăl, apoi îmi iau un costum nou și mă întorc în bucătărie.

A durat doar câteva minute.

Ea e încă în bucătărie.

Se simte mirosul de cafea în aer, în timp ce ea își face o cană la aparat. Trec direct pe lângă ea și iau o sticlă de apă din frigider.

– Dacă ai nevoie de mine, zic, eu sunt în garaj.

– Ce faci?

– Curăț mașina.

– Ai mai făcut asta nu demult.

Nu-i răspund, pentru că nu știu ce să zic, și mă duc în garaj. Aproape că mă aștept să vină după mine, dar n-o face. Mă surprinde cât de ușurat mă simt. Oricât de mult aș adora s-o am prin preajmă, am simțit ceva când m-am uitat în ochii ei, ceva ce n-am mai simțit de mult timp.

Regret.

N-am regretat nimic niciodată.

Categoric nu vreau să încep acum.

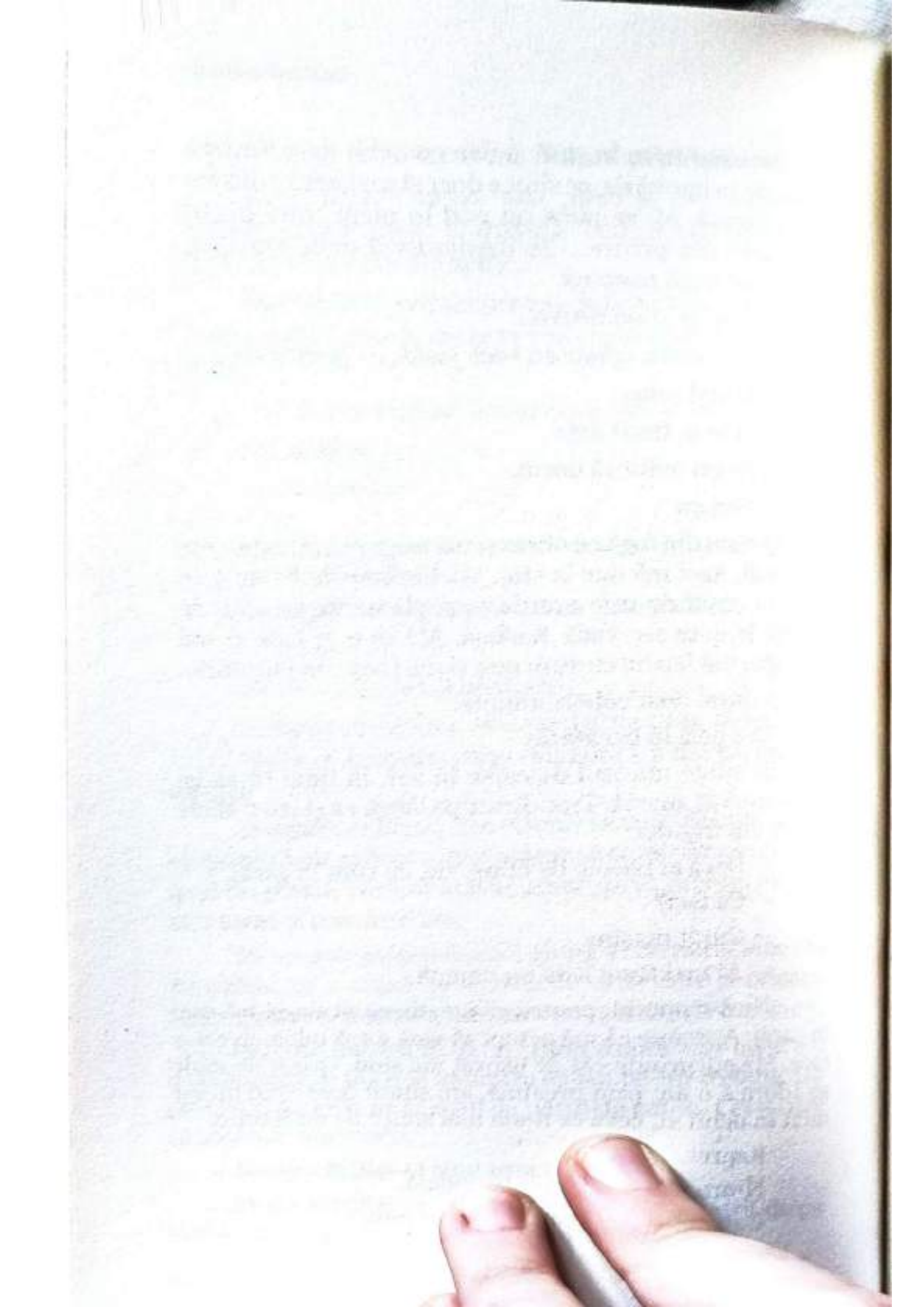

CAPITOLUL DOUĂZECI

Nu a mai fost nicio crimă în Dexter, New York, de mai mult de un deceniu. Niciun incendiu. Nici măcar o agresiune. Singurele infracțiuni de care are parte micuța comunitate sunt jafurile, dar m-am dus eu într-o noapte și-am distrus tot.

E pe prima pagină a ziarului *Watertown Daily Times*.

Comunitatea, șocată de violență

Intru în Cobalt, două zile mai târziu, cu o copie a ziarului. Kelvin mă privește curios, fără să-și mai lase capul în pământ când trec pe lângă el. Aud vocea lui Ray în club, urlând furios. Ceva îl supără.

Cred c-o să se înveselească foarte tare în curând.

Țipetele vin din biroul din spate. Mă opresc la bar și iau o bere ca să-mi potolesc agitația, apoi mă îndrept spre biroul lui după ce iau o înghițitură. Bat la ușă, iar Ray face o pauză, apoi spune:

— Mă întrerupe cineva. Te sun după ce rezolv.

Stomacul mi se face ghem când îl aud cât e de furios, dar nu vreau să arăt cât sunt de stresat. Îl aud cum tropăie prin încăpere până la ușă și o deschide, apoi țipă din nou:

— Ar fi bine să merite.

Mă vede stând în ușă și e surprins. Nu se aștepta să mă vadă.

— Vitale, spune, ai nevoie de ceva de la mine?

— Nu, îi răspund și ridic ziarul arătându-i-l, dar tu aveai nevoie de ceva de la mine.

Îmi dau seama că e nervos, dar se abține și apucă ziarul, apoi se uită la prima pagină. Trec pe lângă el, fără să aștept o invitație, și mă așez în unul din scaunele din fața biroului său.

— Per Dio[7]! exclamă și închide ușa, apoi trece pe lângă mine. Ai făcut-o, nu-i așa?

Am citit articolul cât am stat în trafic. Știu exact ce scrie. Poliția încearcă să identifice femeia care-a fost găsită împușcată și arsă în vechea casă din Dexter. Nu-i pomenesc numele nicăieri în articol, dar e doar o chestiune de timp până să-și dea seama.

— Ai făcut-o, spune el uimit în timp ce se așază în scaun.

Cercetează ziarul un moment, apoi ni se întâlnesc privirile.

— Fir-aș al dracului, ai făcut-o.

Nu răspund.

Nu trebuie.

Râsul lui bucuros îmi spune că nu sunt necesare cuvintele. Pune ziarul pe birou și se lasă pe spate în scaun, privindu-mă.

— Trebuie să recunosc, Vitale, nu credeam c-ai s-o faci. Chiar credeam că te-ai înmuiat, că ai devenit prea slab ca să rezolvi treburile. Fata asta ți-a intrat pe sub piele și am crezut că te-a stricat... am crezut că ai uitat cine ești, că ai uitat de ce suntem aici... că ai uitat ce a făcut familia aceea. Ce ți-au furat. Am crezut că te-a făcut să uiți, dar acum mă gândesc că poate n-ai uitat deloc.

— N-am să uit niciodată.

Ray se uită din nou la ziar.

— Și nici n-ai iertat.

7 „Pentru Dumnezeu!", traducere din italiană (n. red.).

– Bineînțeles că nu, spun. Nu există iertare pentru ce s-a întâmplat. Au plătit pentru trădarea lor, așa că acum totul s-a terminat. Am rezolvat-o. E gata.

Mă privește și nu zice nimic. Iar mi se pune un nod în stomac de la nervozitate. După un moment, se uită din nou la ziar, în timp ce bate cu degetele în lemnul vechi al biroului.

– Știi, m-am întâlnit cu detectivul ăla acum ceva timp, zice el. Nesimțitul ăla de Jameson.

– Și eu. Are mereu întrebări.

– Da, dar de data asta știa unele lucruri, lucruri pe care n-ar trebui să le știe. A conectat niște puncte pe care n-ar fi trebuit să le conecteze. Poate că tu nu devii neglijent, dar cineva începe să vorbească și nu-mi place. Nu-mi place să fiu hărțuit. Unul dintre motivele pentru care m-am bazat mereu pe tine, Vitale, e că i-ai ținut mereu în șah. Dar asta nu mai funcționează. Nu mai funcționează pentru că avem un șobolan printre noi.

– Ai idee cine?

Mă privește lung.

– Acum câteva luni, ți-au reținut fata, nu-i așa? A mers la secție cu ei.

E ca și când mi-ar fi scufundat corpul în benzină și mi-ar fi dat foc. Tensiunea rece care mă cuprinde îmi îngheață inima în piept. Furia mă arde pe interior. Îl privesc cu atenție, în timp ce cuvintele lui mi se tot repetă în cap. Nu pot să cred c-ar spune asta.

Nu-mi vine să cred c-ar sugera așa ceva.

Mă ridic în picioare și arăt cu berea spre el, pentru că nu-mi place încotro se îndreaptă.

— N-o spune decât dacă chiar crezi asta.

Ridic berea și mă forțez să iau o gură.

— Unele lucruri nu pot fi retrase, Ray, așa că te avertizez...

— Mă avertizezi?

— Te avertizez, spun din nou. N-o spune decât dacă chiar crezi asta.

Ezită.

Liniştea tensionată domină camera.

După un moment, se uită în altă parte şi deschide un sertar de la birou, din care ia un plic maro mare. Face o pauză înainte să-l deschidă. Se uită înăuntru şi scoate conţinutul, apoi îl ridică să-l pot vedea. Îmi mut privirea spre ceea ce-mi arată, iar eu îngheţ când văd fotografia... O fotografie a Karissei care stă în afara secţiei de poliţie, cu detectivul Jameson lângă ea.

Nu.

Nu se poate.

N-ar face aşa ceva.

N-ar vorbi cu ei.

Nimic.

Nu despre mine.

Nu se poate.

Ray lasă fotografia pe birou, apoi scoate încă una... şi încă una... şi încă una... pe care le aşază una peste alta. Douăsprezece, poate mai mult. Nu mai număr. Nu mă mai uit. Privirile ni se întâlnesc. Nu pare deloc îngâmfat. Nu simt nicio urmă de satisfacţie sau de aroganţă.

Nu, simt milă.

Milă.

La dracu' cu mila lui.

— N-ar face asta, spun. E o neînţelegere.

Ray nu spune nimic, ci doar îşi ia telefonul şi formează un număr. Când cel pe care l-a sunat răspunde, mormăie:

— Poţi să vii puţin aici?

Peste câteva secunde, se aude un ciocănit la ușă. Se deschide și intră Kelvin. Ne privește agitat, apoi e atent la Ray.

– Domnule?

Ray arată spre fotografii.

– Sunt astea o neînțelegere?

– Nu, domnule, spune el imediat. Am urmărit-o direct de acasă din Brooklyn... a stat la secție treizeci, poate patruzeci de minute, apoi detectivul a condus-o. Au stat afară câteva minute, poate cinci. N-am putut s-aud ce spuneau, dar el i-a spus să se întoarcă dacă mai are informații.

Imediat ce termină ce-a avut de spus, Ray îi face semn spre ușă, iar Kelvin ne lasă singuri.

– Ai pus să fie urmărită? întreb eu. L-ai pus s-o fileze?

– Mă mir că n-ai făcut-o tu, contraatacă Ray, fără nicio urmă de remușcare. Nu-ți stă în fire să ai atâta încredere. Bine că pe mine nu m-a fraierit. Fata aia are sânge de Rita care-i curge prin vene. Crezi că poți să crezi ceva din ce-ți spune? Așchia nu sare departe de trunchi, Vitale.

Clatin din cap. Nu-mi vine să cred. Nu pot. Karissa n-ar fi în stare să mă trădeze. Nu m-ar da în gât.

N-ar face asta.

Mă iubește.

Ray își adună fotografiile și le bagă înapoi în plic, apoi mi le întinde.

— Uite, ține-le. Păstrează-le ca amintire. Eu nu mai am nevoie de ele.

Le ignor și îi susțin privirea.

— Ce te aștepți să fac?

— Nimic, spune și se relaxează în scaun. Iubește-o sau părăsește-o – nu-mi pasă. Nu mai contează. Zici că s-a

terminat? Atunci s-a terminat. N-am să-ți zic s-o omori. Ce se întâmplă acum depinde de tine. Pielea ta e în joc. Fă ce trebuie să faci.

Iau plicul de pe birou și mă ridic, apoi ies din cameră fără să-i mai adresez niciun cuvânt. Trec pe lângă chelneriță și îmi las sticla pe tava pe care o are în mână. Kelvin stă la intrarea în Cobalt când mă apropii de el și mă privește curios. Se așteaptă să trec pe lângă el fără să-l bag în seamă și e luat prin surprindere când îl iau de guler și-l lipesc de perete. Îl las fără răsuflare și inspiră adânc, înspăimântat.

— Să nu te apropii de ea, îi spun cu vocea joasă, ca un mârâit. Să nu te mai prind c-o urmărești.

— Dar eu... adică... el mi-a ordonat!

— Nu-mi pasă, îi spun. Poate să te și omoare, din partea mea, dar dacă te prind la un kilometru de ea, te omor. Ai înțeles?

— Da, domnule, spune cu vocea tremurând. Am înțeles.

E în bucătărie.

Stau în ușă, neclintit, fără să trădez nimic din ce simt. Gătește din nou. Miroase puternic a mâncare și-mi face stomacul să reacționeze.

Nu e foame.

E greață.

Nu m-a auzit când am intrat, nu m-a observat încă în ușă, și-mi oferă un moment să mă adun în timp ce o privesc. Pare liniștită. Chiar fericită. Se agită prin fața cuptorului, cu o spatulă în mână și un zâmbet pe față. Mă întreb dacă e mândră de ce avem, de ce construim, sau dacă e doar fericită că nu sunt prin preajmă.

Strâng plicul în mână și nu vreau să cred dovezile pe care le conține. Mă uit la ea și mă simt sfâșiat pe jumătate, cu loialitatea alterată. Șobolanii mor. Așa se întâmplă.

Buzele deschise sunt cusute înainte de aruncarea peste bord.

Nu există excepții de la regulă.

Nu pot exista.

De ce trebuie s-o fac mereu pe ea să fie excepția mea?

Am ucis oameni pentru mai puțin decât ce se vede în fotografiile alea. Le-am tăiat jugularele în somn pentru că s-au *gândit* să vorbească cu poliția. Dar gândul c-aș putea s-o omor, sau doar s-o rănesc, mă ucide. Aș putea la fel de bine să-mi bag un cuțit în piept, să-mi scot inima cu mâinile goale și s-o văd cum bate pentru ultima oară. A trecut mult timp de când n-am mai investit atâtea sentimente în cineva cum am făcut cu ea. Ultima oară, asta m-a ucis emoțional. De data asta, s-ar putea s-o facă, în sfârșit, fizic.

Pentru că să pici unul dintre testele lui Ray nu înseamnă că primești o notă proastă.

Înseamnă moarte sigură.

Johnny Rita nu m-a putut ucide, dar cred că Ray ar putea.

Ray ar putea aduce toată lumea împotriva mea.

Și-ar face-o.

E viața ei sau a mea.

E mai crud decât un ordin.

Mă forțează *pe mine* să aleg.

Moartea ei ar fi vina mea, alegerea mea, sânge pe mâinile mele, iar eu ar trebui să trăiesc cu asta pentru tot restul zilelor. Ar fi acolo dimineața când mă trezesc și noaptea când încerc s-adorm. Sunt un criminal. N-am cum s-o spun mai pe ocolite. E o etichetă pe care o port cu mândrie. Dar *asta*?

Asta e sinucidere curată.

Karissa se întoarce și se sperie când mă vede că stau acolo. Icnește și pune o mână pe piept, în timp ce scapă spatula de uimire. Se uită la mine și îi văd o urmă de frică în

privire, frică pe care încearcă s-o ascundă în timp ce-şi pune un zâmbet pe faţă. Dar acum e forţat. Nu mai e fericire.

— Naz, eşti bine?

— De ce n-aş fi, Karissa?

Se apleacă şi ridică spatula.

— Eu, ăăă... nu ştiu. Arăţi destul de, ăăă...

— Destul de cum?

— Supărat.

Supărat.

Asta sună, aşa, mai elegant spus.

Înăuntru, sunt un dezastru.

— Sunt bine, mint cu neruşinare.

Îşi dă seama că nu sunt bine.

— Tu cum eşti?

— Bine, spune privindu-mă precaută. Pe bune, eşti OK? S-a întâmplat ceva?

Dacă s-a întâmplat ceva? Da, s-a întâmplat ceva. Privirea mi se mută la plic în timp ce dau din cap.

— Ai încredere în mine, Karissa?

— Ăăă, ezită şi aruncă spatula în chiuvetă, încerc. Am încredere că n-o să mă răneşti, dacă asta vrei să spui, dar dacă vorbeşti despre dacă am încredere în tine... nu ştiu. Bănuiesc că da. De ce?

— Sunt doar curios, zic şi intru în bucătărie. Şi crezi că eu ar trebui să am încredere în tine?

— Desigur.

— Pentru că am început s-o fac, spun, iar asta nu e simplu pentru mine. Mi-a trebuit mult ca să-ţi ofer din nou încrederea mea.

— Ştiu, spune ea uşor. Poţi să ai încredere în mine.

— Deci nu e nimic ce-ai vrea să-mi spui? întreb. Nicio greutate pe suflet de care ai vrea să scapi?

Întrebările mele o fac să se încrunte.

– Nu.

– Absolut nimic?

– Nu, nimic.

E cam confuză.

– Despre ce e vorba, Naz?

O privesc în tăcere, apoi deschid plicul și scot prima fotografie, suficient cât să vadă ce e. Se uită la ea fără expresie o secundă, apoi înțelege despre ce e vorba. Mă privește panicată, revenindu-i frica.

Cuțitul din pieptul meu se răsucește.

– De unde ai asta? întreabă ea. Cine-a făcut-o?

– Kelvin. Ți-l amintești pe Kelvin, nu? Portarul de la club. Presupun că într-una din zilele alea în care te simțeai urmărită, chiar erai.

Se holbează și mai mult.

– L-ai pus să mă urmărească? Ai spus că n-ai făcut-o. M-ai mințit!

– Eu te-am mințit? întreb neîncrezător și îi flutur fotografia în față. Mi-ai spus că pot să am încredere în tine.

– Poți avea, spune ea. Nu e ce pare. Nu știu ce ți-a spus, dar nu e ceea ce pare.

– Nu e? Pentru că mie mi se pare, Karissa, că ai fost prinsă în timp ce vorbeai cu poliția.

– N-am fost *prinsă*. Nu e chiar așa.

– Nu e? Pentru că nu-mi amintesc să-mi fi spus ceva despre asta. Nu-mi amintesc să fi venit la mine.

– Pentru că erai rănit, spune ea și dă din cap în timp ce stinge cuptorul, abandonând orice gătea. Doamne, Naz, tocmai fuseseși împușcat! Aveai destule pe cap. Încercam să fiu puternică... pentru tine, pentru mine... pentru *noi*. Încercam, bine? Și de fiecare dată când ieșeam din casă,

de fiecare dată când mă duceam undeva, detectivii ăia erau mereu pe urmele mele. Aşa că am vorbit cu ei.

— Ai vorbit cu ei?

— Da, când erai rănit.

— Când eram rănit, spun. Ai vorbit cu ei.

— Of, opreşte-te, mârâie ea. Nu mai repeta ce zic. M-am dus pentru că nu ne lăsau în pace. M-am dus pentru că erai rănit, Naz, pentru că fuseseşi împuşcat şi pentru că voiam să ştiu ce fac ei în legătură cu asta. Aşa că am întrebat, apoi mi-au cerut să ajut şi eu, aşa că le-am spus ce ştiam.

Uneori, furia e rece, de gheaţă.

E mai dură decât furia oarbă.

Iată albastrul.

— Le-ai spus ce ştiai?

— Le-am spus cine te-a împuşcat.

Fac un pas spre ea şi arunc plicul lângă cuptor în timp ce mă apropii şi o împing cu spatele de blat.

— Nu *ştii* cine m-a împuşcat.

— Cum să nu, spune ea, cu vocea tremurând.

Îmi dau seama că încearcă să se abţină.

— Nu sunt proastă. Doar pentru că nu-mi spui tu anumite lucruri, nu înseamnă că nu mă prind singură de ele. Ştiu cine te-a împuşcat.

— Şi le-ai spus.

— Da, spune ea. Le-am spus pentru că era mai bine decât alternativa.

— Şi care, mai exact, era alternativa, Karissa? o întreb privind-o de sus. Spune-mi ce-ai făcut cu adevărat. Spune-mi de ce ai vorbit cu poliţia.

— Tocmai ţi-am spus de ce, spune ea. Dacă mai continuaţi aşa, unul dintre voi avea să moară. Şi n-am putut lăsa să se întâmple asta. Aşa că le-am spus că mama te-a

împușcat, am denunțat-o la poliție, pentru că aș prefera mai degrabă să fie la închisoare decât într-un mormânt!

Nu astea erau cuvintele pe care voiam să le aud.

Speram să nege.

Să aibă o urmă de remușcare de care să mă pot lega.

Voiam să-mi spună că a fost o neînțelegere.

Că n-ar vorbi niciodată cu poliția.

Dar îmi confirmă una dintre cele mai mari temeri.

– Și celelalte lucruri? spun. De ce le-ai spus?

– Ce alte lucruri?

– Haide, Karissa... tocmai mi-ai spus că nu ești proastă. Nu face pe proasta acum. Poliția știe niște lucruri... lucruri pe care nu le-ar ști decât dacă le-ar spune cineva. Lucruri pe care le-am făcut eu. Poate că nu ți-am spus direct despre ele, dar după cum ai spus și tu, nu trebuie s-o fac. Poți să te prinzi singură de unele chestii. Așa că spune-mi, scumpo, le-ai spus ce monstru sunt? Cum ți-am ucis tatăl? Cum ți-am omorât profesorul?

Îi piere culoarea din obraji.

Știa că eu am făcut-o, dar nu i-am mărturisit niciodată direct.

— N-am spus nimic.

— Deci nu tu le-ai spus că îți urmăream familia? Nu tu le-ai spus de bărbatul din service-ul auto? Nu tu le-ai zis de bărbatul care nu s-a mai întors din Vegas cu noi?

— N-am fost eu, șoptește ea. Jur.

— Și te aștepți să te cred?

— Da.

— De ce-aș face-o?

— Pentru că spun adevărul.

Vreau să cred că nu a spus mai mult, că n-a oferit fiecare detaliu incriminator, dar am dovezile împotriva ei și deja a recunoscut o parte. Vreau s-o cred.

Dar nu sunt sigur că pot.

— Nu eu am făcut-o, spune ea. Indiferent ce știu ei, nu știu de la mine. Nu le-am spus nimic despre tine. Le-am spus doar că mama te-a împușcat. Atât. Jur. Am vrut să pun capăt acestei nebunii. N-am mai vrut să moară și altcineva! Am crezut că dacă ar aresta-o, ar fi în siguranță. Am crezut că tu ai fi în siguranță. Încercam să vă salvez viețile amândurora!

— Și-ai pus-o pe-a ta în pericol *din nou*, spun eu și râd sec, în timp ce fac un pas în spate.

Trebuie să iau aer... să *gândesc*. Îmi trec mâinile prin păr și mârâi de frustrare, încercând să opresc agresivitatea care mi se adună pe sub piele.

— Știi ce li se întâmplă celor care vorbesc? Știi ce le facem? Doamne! Îți chemi avocatul – asta trebuie să faci. Îți ții gura, iar ei pleacă. Pentru că pe bărbatul ăla, Jameson, îl doare în cur de mine. Nu-i pasă nici de maică-ta, nici de tine. Nu-i pasă de nimic. Tot ce i-ai oferit a fost confirmarea. I-ai oferit motivul pentru a continua. Singura persoană pe care ai ajutat-o a fost *el*.

— N-am vrut să...

— Nu contează, spun și o întrerup. Nu vorbi decât dacă chiar crezi ce spui. De câte ori ți-am spus? Ai vorbit și-acum trebuie să-ți asumi asta. Iar acum, eu trebuie să...

Îi tremură vocea când mă întreabă:

— Trebuie să ce?

Mă întorc și mă îndrept spre ușă, fără să răspund la întrebare.

Ce ar trebui să zic?

Și acum trebuie să decid cine trebuie să mai moară din cauza asta?

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Sunt lucruri mai rele decât să fii singur.

De exemplu, să te simți singur.

E o tortură să fii în cameră cu cineva, să respirați același aer, dar să vă simțiți la kilometri depărtare unul de celălalt. Izolarea pe care o simți atunci când împarți un pat cu cineva cu care nu te poți conecta este de neînvins. Unii își găsesc scăparea în sex, evadează prin plăcerea fizică, dar pentru mine asta n-a fost niciodată de ajuns. M-am culcat cu câteva femei după ce mi-a murit soția, aventuri ocazionale, care s-au terminat la fel de repede cum au început.

Nu m-am ales cu nimic.

Stăteam în pat cu vreo femeie care se îmbăia în strălucirea de după sex, acoperită de câteva straturi de transpirație și alte lichide corporale, și nu simțeam altceva decât izolare. *Dezgust*. Duhnea a disperare.

Acelea au fost întotdeauna cele mai singuratice momente din viața mea.

Până acum.

Karissa e întinsă în pat lângă mine, amândoi suntem perfect treji. Aș putea să mă întind și s-o ating dac-aș vrea, să-mi plimb degetele peste formele ei, dar să cedarea în fața acestei tentații s-ar simți ca predare. Sexul cu ea a însemnat întotdeauna pasiune, a mers întotdeauna pe linia fină dintre iubire și ură. Ar fi periculos s-o ating în seara asta. Ar fi la fel de simplu s-o condamn cum ar fi s-o iert,

să-mi pun mâinile în jurul gâtului ei și să nu-i mai dau drumul.

Oftez exasperat, mă ridic. Mă frec pe față. Sunt epuizat, fizic și psihic, dar n-am cum să dorm.

Îi aud vocea:

— Ignazio?

Nu Naz. *Ignazio*.

Cred că știe că mă enervează.

— Nu acum, îi zic și mă duc la dulap. Nu pot să fac asta acum, Karissa.

Mai spune ceva, dar nu mai stau s-o ascult. Îmi iau un costum și cobor. Îl pun pe mine și încerc să mă adun coborând spre parter. Îmi trebuie doar câteva minute să-mi iau pantofii din birou și cheile și să ies afară.

Încui ușa în spatele meu.

Am nevoie să fiu singur.

Am nevoie de niște răspunsuri.

Am nevoie să *gândesc*.

E cinci dimineața și nu e prea mult trafic pe străzi, pe drumul spre Manhattan. Nu sunt sigur unde mă duc sau ce fac, dar ajung în Hell's Kitchen înainte de răsăritul soarelui. Conduc până în vechiul cartier, pe străzile pe care-am crescut. Străzile pe care Johnny Rita era cel mai bun prieten al meu, străzile pe care Carmela era ca o soră pentru mine, străzile pe care m-am îndrăgostit de Maria.

Toți sunt morți acum.

Toți trei.

S-ar putea să am sângele tuturor pe mâini, dar depinde pe cine întrebi.

Parchez mașina pe stradă și mă dau jos fără să bag în seamă aparatul de taxat. N-am mărunt la mine. Merg până vizavi, spre casa veche din cărămidă, care este, în mod ciudat, cu o nuanță mai deschisă la culoare decât restul clădirilor din jur.

E întuneric, nu sunt lumini aprinse, dar nu contează. N-am de gând să intru.

Ezit și mă holbez la vopseaua sărită de pe ușa neagră de la intrare, apoi mă așez pe treptele murdare din fața ei. Stau în liniște sub lumina difuză și mă uit prin cartier.

După câteva minute, ușa din spatele meu se deschide în mod neașteptat. Nu mă întorc, nici nu mă obosesc să mai uit. Îi simt privirea în ceafă. Se aud pași pe trepte și se opresc pe trotuar, în fața mea.

Îmi ridic ușor ochii și întâlnesc privirea de fier a tatălui meu.

– Vara asta te-am văzut mai mult decât în ultimii ani.

– N-am venit să te văd pe tine, zic. Am crezut c-o să fii la muncă deja.

– Și ce? Ai venit după maică-ta?

Îi simt furia.

– Nu, n-am de gând s-o deranjez.

– Și-atunci de ce ești aici?

Ezit, apoi decid să-i răspund cu sinceritate.

– Nu știu.

Dă din cap, iar expresia i se îmblânzește, ca și când asta are logică pentru el. Își bagă mâinile în buzunarele pantalonilor, pătați de-atâția ani de când lucrează în ei. Mă uit la el curios, surprins că zăbovește. Știu că n-o face pentru că se bucură de compania mea. Probabil îi e teamă c-am să intru cu forța în casă.

– E amuzant să te văd aici, furișându-te prin întuneric, având în vedere că mereu ți-a fost frică de el.

Felul direct în care o spune îmi zburlește părul pe ceafă.

– Nu-mi mai e frică de întuneric.

– Sigur că nu, spune el. Nu întunericul e înfricoșător, ci ce s-ar putea să întâlnești în el. Iar asta nu te mai sperie,

Ignazio, pentru că *tu* eşti în el. Tu eşti ce e înfricoşător în întuneric.

O spune răspicat, dar nu pare speriat.

Nu-l sperii.

Pentru el, sunt doar ce-a mai rămas din băieţelul ăla care folosea o lumină de veghe pentru că nu putea să doarmă în întuneric. Sunt un cadavru profanat.

— Pot să te întreb ceva?

Nu spune nimic, dar poziţia lui neschimbată e la fel de bună ca o permisiune.

— Ai vorbit vreodată cu poliţia despre mine?

— Da.

Fără vrăjeli.

Fără negări.

Râd singur amar şi clatin din cap în timp ce mă uit la el.

— Mai vin câteodată şi mai pun întrebări, spune el. Le spun că nu ştim nimic. Îţi ştiu reputaţia, Ignazio, dar nu e treaba mea să repet ce aud. Asta e între tine şi cel care te-a creat.

— Tu m-ai creat.

Pufneşte.

— Ştii ce vreau să zic.

— Ştiu, murmur şi mă sprijin în coate. Deci nu te-ai gândit niciodată să mă dai în gât? M-ai ameninţat de câteva ori.

— Nu te-am ameninţat niciodată că te dau în gât, se apără el. Eu doar protejez ce-i al meu. Nu sunt un laş, Ignazio. Nu vei răni ceea ce iubesc. Restul depinde de tine. N-are nimic de-a face cu mine. Nu caut probleme. Nu le vreau. De-aia te-am şi rugat să stai departe.

Clatin din cap şi mă ridic de pe trepte.

— Probabil n-ar trebui să fiu aici.

Cobor și mă opresc în fața lui.

– E vreun motiv pentru care m-ai întrebat?

Mă gândesc să plec, pur și simplu, dar ce mama dracu'? Trebuie s-o zic, iar părerea lui despre mine cu siguranță n-are cum să înrăutățească lucrurile. Tata n-o să se abțină și cred că pur și simplu am nevoie de sinceritate brută.

– Karissa, femeia cu care am fost aici în ziua aia...

– Fata lui Johnny și-a Carmelei?

– Da, spun. A mers la poliție.

– Te-a dat în gât?

– Jură că n-a făcut-o.

– Și n-o crezi?

– Nu știu.

Așteaptă o secundă, apoi se așază în locul din care tocmai m-am ridicat eu.

– Spune-mi ceva, Ignazio... Zici că fata asta știe ce fel de persoană ești? Că știe tot ce-a fost între tine și părinții ei?

– Da.

– Și jură că nu te-a trădat?

– Da.

– De ce?

Întrebarea mă dezechilibrează cumva.

– De ce... ce?

– De ce nu te-a trădat? întreabă el. Mie îmi pare că ar avea toate motivele din lume ca s-o facă. Protejăm ce iubim. Așa că de ce nu te-a trădat?

– Asta e o întrebare bună.

– De ce a vorbit cu ei? Care a fost explicația?

– Le-a spus că persoana vinovată de atacul asupra mea e Carmela.

...rivește surprins.

— A dat-o în gât pe mă-sa?

— Așa zice ea, răspund. Spune că s-a gândit că e soluția perfectă să ne țină pe toți în siguranță, dar s-a pus în pericol făcând asta. Cine-o va proteja acum?

— Tu, spune el, fără să ezite. După cum am spus, protejăm ceea ce iubim.

— Nu sunt sigur că pot s-o fac.

— Haide, Ignazio. Ești în multe feluri care nu-mi plac, dar mereu am fost mândru de curajul tău. Nu mi-ai moștenit integritatea, dar mi-ai moștenit tupeul. Mi se pare că dacă e cineva care poate s-o protejeze, tu ești ăla.

— Dar Ray...

Mă întrerupe cu cel mai amar râs pe care l-am auzit, genul care-ți vâră o gheară în piept.

— Raymond Angelo, spune el, dând din cap. Nu mi-a plăcut niciodată tipul ăla. Nu-mi place cine e și nu-mi place în ce te-a transformat.

— Nu m-a transformat în nimic.

— Nu? După cum văd eu lucrurile, a creat un demon... L-a creat și se teme de el, după felul în care te ține sub papuc. Dar nu-i ești dator cu nimic. Nu contează ce crede sau ce vrea Angelo. Tu ai băgat fata în încurcătura asta.

— Eu n-am...

— Ba da, zice el, pe un ton dur. N-ar fi în situația asta dacă n-ai fi tu. Ai o parte din vină. Și dacă i se întâmplă ceva, o să porți și o parte din vina aia. Te-am crescut să fii bărbat. *Bărbat*. Nu asta.

Gesticulează spre mine.

— Dar sunt reguli, spun, reguli pe care le urmăm.

— Vrăjeală, spune. Crezi că cineva ca Raymond Angelo respectă regulile? Le inventează pe parcurs, ca să-i fie lui bine. Pentru că doar de asta îi pasă: de el însuși. Nu-i pasă de cartierul ăsta sau de oamenii din el și nu-i pasă de

tine. Crezi că poliției nu-i pasă? Uită-te în jurul tău și-ai să vezi cui nu-i mai pasă.

Acum câteva luni, i-aș fi luat apărarea lui Ray, dar în momentul ăsta nu pot. Tăcerea mea nu trece pe lângă tata, care râde și se ridică în picioare. Fără să spună la revedere, se îndepărtează făcând câțiva pași înainte să se întoarcă spre mine.

– Vrei sfatul meu, Ignazio?

Ezit, dar sunt de acord.

– Oamenii fac greșeli. Uneori, fac lucruri care nu-ți plac, pe care tu nu le-ai face. Dar asta nu înseamnă c-ar trebui să renunți la ei, c-ar trebui să-i ștergi din viața ta. Pentru că nimeni nu e lipsit de speranță atât timp cât încă respiră.

– E un sfat bun.

– E ceva ce maică-ta îmi spune de ani de zile, zice el. Eu n-am fost în stare să-l urmez, dar poate tu te vei dovedi un bărbat mai bun decât mine.

– Puțin probabil.

Râde.

– Da, ai dreptate. Dar alege *tu*, nu-l lăsa pe Angelo s-o facă. Pentru că îți garantez că alegerea lui Angelo îl avantajează doar pe el.

Stau acolo și-l privesc cum se îndepărtează pe stradă. După ce dispare, mă duc spre mașină pentru că vreau să plec înainte să se trezească mama. Conduc înapoi spre Brooklyn, cu vorbele tatălui meu în minte.

Ce-aș face dacă ar fi alegerea *mea*?

Aș face orice mi-ar sta în puteri ca s-o fac fericită pe Karissa. Aș merge prin foc, aș arde fiecare pod stricat și aș rupe fiecare legătură compromisă ca să-i ofer femeii ăsteia ce merită. I-aș da toată lumea, nu i-aș răpi-o. I-aș proteja viața, nu i-aș lua-o.

Dacă ar fi după mine, aș zice „la dracu' cu Ray".

La dracu' cu regulile lui.

La dracu' cu planurile lui.

Soarele începe să răsară când ajung în cartier, iar o liniște ciudată mă cuprinde, de parcă aș fi făcut alegerea fără să fi fost nevoie să o fac.

Ca și când nici măcar nu era o alegere de făcut.

Tata avea dreptate, oricât de mult nu mi-ar plăcea să recunosc.

Simt ușurare, dar senzația nu durează mult. În secunda în care îmi văd casa pe stradă, mi se ridică inima în gât și sunt cuprins de neliniște.

Poliția e aici.

O mașină e pe alee, în locul în care-mi parchez eu de obicei mașina, iar cealaltă este parcată la curbă. Intru în alee și aproape lovesc mașina de poliție nemarcată, și las Mercedesul cu fundul în stradă. Ies, trântesc portiera și mă grăbesc spre casă, cu inima cât un purice.

Nu e bine.

Nu e bine deloc.

Nu e bine absolut deloc.

Ușa de la intrare e descuiată și se deschide ușor. Dau peste un bărbat imediat ce-o deschid. Înainte să mai spun ceva sau să mă uit mai bine în jur, mă izbește sunetul unui plâns isteric. Mă uit în direcția de unde vine și o văd pe Karissa. Stă pe canapea, cu fața îngropată în palme, și plânge, în timp ce lângă ea stă un bărbat pe care îl cunosc foarte bine.

Jameson.

La mine în casă.

Pe canapeaua mea.

Cu Karissa.

— Ce se întâmplă aici?

Când mă aude, Karissa se îneacă cu un suspin. Își ridică privirea, uitându-se lung la mine. Ochii îi sunt roșii

...are pete pe față, e copleșită de durere. Deschide gura, iar ...intele îi ies cu pauze.

– Mama... A murit.

Nu reacționez pe moment și încerc să-mi îngrop ...ura care mă cuprinde. Se amestecă cu o stare de regret ...-mi provoacă greață. Au venit s-o anunțe. Au pus piesele ...ap la cap.

– Ieșiți din casa mea, spun uitându-mă spre polițiști. ...acum.

Încearcă să se certe cu mine, dar îi întrerup.

– Vă rog frumos să ieșișI de pe proprietatea mea, ...spun. E dreptul meu să vă înlătur.

– Să ne înlături? întreabă Jameson și se ridică, în ...timp ce ceilalți ies. E o amenințare, domnule Vitale?

– Nu, e un fapt.

– Așa?

– Da.

Clatină din cap și vine spre mine, oprindu-se chiar în fața mea. Se uită fix în ochii mei, fără să ezite, fără să clipească, fără nicio urmă de empatie în privire. Crede că m-a prins de data asta. S-a prins cum sunt. Dar nu mă cunoaște așa cum crede el, altfel ar ști că nu voi lăsa niciodată un om ca el să mă răpună. Suntem dușmani.

Oamenii ca mine?

Ne întâlnim sfârșitul în mâna prietenilor.

— Vrei să știi ce cred? întreabă el.

Nu răspund. Nu mă mișc. Nu-mi pasă ce crede despre nimic.

— Cred că este curios, continuă el, fără să simtă nevoia de a se grăbi, că nu pari absolut deloc surprins. O femeie alături de care ai crescut, mama logodnicei tale, e moartă, și tu nu ești deloc surprins, nu-i așa?

Din u...

— Curios, spune el din nou. E aproape ca și când ai fi știut.

Trece pe lângă mine și îl privesc în timp ce iese pe ușă și o închide în spatele lui. Plânsul s-a oprit, iar tăcerea se lasă peste încăpere. În momentul în care rămânem singuri, mă întorc spre canapea și întâlnesc privirea Karissei.

Mă privește cu o expresie îngrozită.

A auzit ce-a zis.

— Știai.

Îi tremură buza de jos și încearcă să se abțină, dar nu reușește. E un castel instabil din cărți de joc, care e pe punctul de-a se prăbuși sub propria greutate. E nevoie doar de o răsuflare, de forța câtorva cuvinte nepotrivite, ca să cedeze.

— Tu... o, Doamne, *nu*... n-ai făcut-o. Spune-mi că n-ai făcut-o!

Încep să-i curgă lacrimi care-i acoperă obrajii. Fără să spun nimic, pășesc spre ea, ignorând faptul că tresare când mă apropii. Mă așez lângă ea pe canapea și o trag în brațe, fără s-o las să plece atunci când încearcă să-mi scape. Lacrimile ei tăcute se transformă în hohote isterice, în timp ce eu o țin strâns și n-o las să plece.

— Spune-mi că n-ai făcut-o, plânge ea și se luptă cu mine. Spune-mi că n-ai fost tu!

— Șșș, îi șoptesc în păr. O să fie bine.

— Nu! Țipă ea și se îneacă înghițind cuvântul. Spune-mi! Spune-mi că n-ai făcut asta! Că *n-ai face* asta! După toate prin câte am trecut, după toate prin câte am trecut *eu*, spune-mi că n-ai face asta!

Nu așteaptă să-i spun.

Știe, în adâncul sufletului, că nu pot.

Nu vreau s-o mint, iar ea nu vrea să audă adevărul.

Liniștea se umple cu hohotele ei, pe măsură ce ostilitatea dispare și lasă locul tristeții. Plânge pe pieptul

mea și se cutremură violent în brațele mele. Încerc s-o consolez, dar cuvintele mele doar înrăutățesc situația.

Vina mă sâcâie până nu mai pot să respir. Durerea care o cuprinde pe ea pare să-și facă loc și în mine.

Eu am făcut asta.

Nu mai e nimic de zic.

Eu am provocat asta.

– Îmi pare rău, îi șoptesc. Îmi pare atât de rău, Karissa.

Cuvintele îi aduc înapoi furia și îi declanșează agresiunea. Mă lovește, se izbește de mine și-mi scapă din brațe, fiind șocat de violența ei. Se ridică în picioare, încă plângând, cu privirea sălbatică și cu fața roșie.

– Îți pare rău? spune cu voce tremurândă. Chiar îți pare rău?

– Da, recunosc, surprins de cât de serios vorbesc. N-am vrut niciodată să...

– N-ai vrut niciodată să mă rănești, spune ea ridicându-și mâinile, mascându-și durerea cu furia pe care i-o văd arzând în ochi. Nu regreți că i-ai făcut *ei* rău, nu? Nu-ți pare rău c-ai omorât-o, că i-ai luat viața, c-ai luat-o de lângă mine, nu-i așa? Nu, nu-ți pare! Chiar deloc!

– Mama ta nu era nevinovată.

– Nu era nevinovată? Niciunul dintre noi nu e! Mama a făcut greșeli, mama nu era perfectă, dar era mama mea! Era mama... mea... era *mama mea*. Ai omorât-o, ai răpit-o de lângă mine, și tot ce poți să spui e că nu era nevinovată? *Ce-i în neregulă cu tine?*

Prea multe, cred.

Mult prea multe ca să le înțeleagă oricare dintre noi.

– Spune-mi că e o glumă proastă, continuă ea, rugătoare, iar emoțiile i se schimbă atât de repede, că abia dacă pot să țin pasul. Spune-mi că nu e adevărat. Spune-mi că nu e moartă. Mi-ai spus că dacă voi veni cu tine în

ziua aceea, dacă n-o voi trezi, o vei lăsa să trăiască. Și-am făcut-o... am mers cu tine. Am stat cu tine. Am făcut tot ce-am putut ca s-o salvez. Am vrut să trăiască. Am dat-o chiar și pe mâna poliției! Spune-mi că n-a fost degeaba. Te rog. Spune-mi că nu e moartă cu adevărat!

Cuvintele ei mă umplu de vină care mă consumă, îmi transformă interiorul în gheață și-mi blochează mușchii în timp ce mă uit la dezastrul ăsta de femeie din fața mea. De-aia a stat cu mine? De-aia s-a deschis din nou în fața mea? A făcut-o doar ca s-o salveze pe maică-sa?

A fost vreodată despre mine? Despre *noi*?

Întrebările se învârt în mintea mea și alimentează gânduri amare care aproape îmi ies printre buze. Sentimentul trădării este atât de rigid, încât mi-e teamă că răspunsurile ar putea să mă distrugă, să mă sfâșie.

— Te rog, șoptește ea și-și pune mâinile pe pieptul meu, ca și când încearcă să se țină întreagă. Spune-mi că nu e adevărat.

Oftez și mă uit în pământ.

— Îmi pare rău, Karissa.

N-apuc să termin propoziția, Karissa se prăbușește la podea, lipsită de vlagă. Plânsul ei cutremură camera și-mi zguduie creierii. Închid ochii și-mi trec mâinile prin păr, strâng pumnii și trag, încercând să mă distrag de la durere. Lacrimile îmi înțeapă ochii, lacrimi pe care nu vreau să le plâng, lacrimi pe care nu vreau să le simt. Nu vreau. Nu vreau nimic din ce se întâmplă.

Voiam dreptate.

Tot ce-am primit a fost și mai multă durere.

Se spune că atunci când cauți răzbunare trebuie să sapi două gropi, una pentru celălalt și una pentru tine. I-am îngropat pe toți, am scăpat de cadavrele lor și-am lăsat o grămăjoară de cenușă în spatele meu, iar acum, tot ce-a mai rămas este propriul mormânt. Și l-am săpat... l-am săpat atât de adânc, că nu mai am cum să ies din el.

Nu mai am cum să ies și sunt la câteva secunde distanță de a o trage după mine, în el, și pe femeia pe care o iubesc.

– Pleacă.

Îmi iese pe buze fără să mă gândesc. *Nu pot* să mă gândesc la acest cuvânt pentru că monstrul din mine l-ar opri, ar opri acest moment de slăbiciune.

– Pleacă. Acum. Până să nu te mai pot lăsa iar să pleci.

– Ce?

Îi tremură vocea și e confuză. Deschid ochii și mă uit la ea. Vederea nenorocirii ei doare.

Trebuie să mă uit în altă parte.

– Pleacă, dacă vrei. Dacă vrei să pleci, pleacă. N-am să vin după tine.

– Nu?

Încerc să nu mă las rănit de speranța pe care o aud în vocea ei.

Încerc, dar nu reușesc.

Mă doare ca dracu'.

– Nu, spun. Dacă vrei să pleci, am să te las să pleci.

Se uită la mine lipsită de expresie și încearcă să înțeleagă ce-i spun.

– Nu vreau să pleci, îi spun pe un ton mai ridicat decât de obicei.

Nu m-am simțit niciodată în viața mea atât de vulnerabil cum sunt acum, când mă deschid în fața ei.

– Să te las să pleci m-ar ucide, continui. Așa că te rog să rămâi... să rămâi cu mine. E rândul meu să te rog să rămâi, de data asta. Dar e decizia ta. Nu pot face eu această alegere. Tu va trebui s-o faci. Rămâi sau pleacă.

Se ridică ușor în picioare și face un pas înapoi. Un pas. De atât e nevoie ca să mă sfâșie pe dinăuntru.

— Să nu te mai întorci, îi spun. Să nu te mai întorci niciodată. Dacă ieşi pe uşa aia, Karissa, pentru binele amândurora, nu te mai întoarce.

Ezită.

Una.

Două.

Trei secunde.

Apoi se întoarce cu spatele.

Închid din nou ochii. N-o privesc cum pleacă. Nu pot.

Când închide uşa în spatele ei, lacrimile alea care-mi ardeau ochii se revarsă.

Plâng pentru prima dată în douăzeci de ani.

Deci asta e suferinţa...

E linişte la clubul Cobalt în după-amiaza asta.

Kelvin stă în uşă, ca de obicei, şi îşi fereşte privirea când trec pe lângă el. Îl ignor şi traversez clubul, direct unde stă Ray cu alte câteva persoane. Toţi mă privesc şi tac. Bărbatul care stă lângă Ray se ridică şi eliberează locul, fără să fie nevoie de cuvinte. Mă aşez, şi eu tot tăcut, cu o expresie dură.

— Domnilor, spune Ray, dregându-şi vocea, de ce nu mă lăsaţi să stau puţin de vorbă cu ginerele meu...

Au trecut atâţia ani şi el tot aşa îmi spune.

Mă face să fiu parte din familie, mai mult decât fraierii ceilalţi, dar la finalul zilei, nu e mare diferenţă.

M-ar distruge mai rău decât pe ceilalţi.

Deja a făcut-o.

Câteva şoapte şi ceilalţi pleacă, însă Brandy, care e nelipsită zilele astea, rămâne în braţele lui Ray. Chelneriţa

De m

...propie și îmi întinde o sticlă de bere, dar ridic mâna ...refuz.

– Whisky dublu, îi comand.

Ezită.

– Vreți să... vreți să vi-l *torn* eu?

– Bănuiesc că încă mai e treaba barmanului, nu? ...dacă ai vreo fantezie, scumpo, n-ai decât.

Se uită la mine o secundă, apoi dă din cap și dispare ...berea. Îmi întorc privirea spre el și mă privește precaut. ...iar și Brandy pare surprinsă, pare să mă cunoască ...ficient cât să fie luată prin surprindere de ceea ce fac.

– Whisky, spune Ray. Îți place să riști? Îmi bei ...ătura... următorul lucru, cine știe, o să mănânci din ...ăncarea gătită de nevastă-mea.

– S-ar putea s-o fac, spun și mă uit la Brandy cum se strâmbă când aude de soția lui Ray. Apropo, când a fost ultima oară când ai petrecut niște timp cu Martina? De câte ori te văd, ești cu *ea*.

Brandy se schimbă iar la față și mă privește furioasă. Ray o privește și ridică ușor din umeri, apoi ia o gură din băutură.

— Facem ce ne face fericiți.

— Nu, facem ceea ce trebuie să facem, îi spun chiar când chelnerița se întoarce cu băutura mea.

O iau și beau din ea. E ca focul care-mi intră prin vene.

— Sau, cel puțin, asta am fost învățat întotdeauna. Facem ce trebuie, nu ce vrem, continui.

Ray mă privește cu atenție și îi ordonă chelneriței să plece când aceasta încearcă să-i umple paharul, apoi așteaptă până se îndepărtează ca să răspundă.

— Vrei să discutăm despre ceva, Vitale? S-a întâmplat ceva cu, ăi ...situația?

— N-o să mai fie o problemă, zic și mai iau o gură de whisky, să ard emoția pe care-o simt în piept. A plecat.

— Unde-a plecat?

Mă uit la el și sorb din băutură. E curios, asta e clar. Vrea să știe dacă e moartă, dar nu vrea să mă întrebe direct.

— Nu prea contează, spun rece. A plecat, ca toți ceilalți.

Rumegă o secundă ce tocmai i-am spus, lovind marginea paharului cu degetului.

— Cum așa?

— Am ajuns acasă ieri și am găsit poliția acolo, spun. Jameson era la mine acasă... la mine *în* casă.

— Așa că ai rezolvat treaba?

— Am rezolvat treaba.

Tehnic, nu e o minciună.

Nu e vina mea dacă înțelege greșit ce-i spun.

— A, știam eu, spune Ray plin de el, dând din cap și cu un zâmbet ușor pe buze. Deci acum ai înțeles.

Da, acum am înțeles.

Acum am înțeles ce nenorocit egoist este.

Acum am înțeles cât de periculos poate fi.

Acum am înțeles că tata avea dreptate, că Raymond Angelo nu e cineva pe care-ar trebui să-l admir, că nu m-a crescut să ajung așa.

Mâinile mele nu vor fi niciodată curate. Nu voi șterge niciodată ce-am făcut și nici nu vreau. Dacă cineva așteaptă scuze, trebuie să caute în altă parte. Singurul meu regret este Karissa – durerea pe care i-am provocat-o, felul în care am rănit-o, după ce am jurat că n-am s-o fac. Ea a primit singura scuză pe care o putea obține cineva de la mine. Dar acum a plecat, iar eu n-am ce să mai ofer.

— Acum am înțeles, îi spun și-mi termin băutura, apoi pun paharul pe masă. Și acum am ieșit.

Se holbează la mine în timp ce mă ridic.

– Ai ieșit?

– Am obținut tot ce-a fost de obținut, Ray. Am scurs până la ultima picătură și acum nu mai e nimic pentru mine aici. Am terminat ce-am început, ce aveai nevoie să fac... ce aveam nevoie să fac... iar acum am ieșit.

– Crezi că poți să pleci așa, pur și simplu?

– Nu cred că pot, spun. Asta *am să fac*.

Întind mâna spre el, ca să-l salut. O privește lung un moment, cu o expresie rigidă pe chip, apoi îmi întâlnește privirea. Îmi apucă mâna și mi-o strânge tare, aproape că mă doare.

Dar nu mă clintește.

Ar putea să mă împuște în față și nici n-aș clipi.

– Te-a distrus, îmi spune.

– Nu m-a distrus, spun. Doar m-a făcut să-mi dau seama că nu mai e nimic de salvat. Am murit odată cu fiica ta, Raymond. Sunt un zombi și nimeni nu iubește un monstru. *Nimeni*.

Îmi retrag mâna și mă uit la Brandy. Mă privește curioasă, iar eu o măsor din cap până-n picioare. E mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată.

Mă întorc spre Ray și dau din cap.

– Apreciază ce ai, cât timp ai. Numai Dumnezeu știe cât îmi doresc să fi putut păstra ce aveam.

Mă îndepărtez și ies, fără să mă obosesc să-mi iau la revedere.

Știu că nu ăsta e finalul.

Finalul va fi un glonț în capul meu.

Nimeni nu pleacă, dar eu am s-o fac.

Poate o să primesc o zi.

O săptămână.

Însă n-o să conteze, pentru că finalul o să vină oricum. Trăiesc cu o bombă cu ceas legată de piept și număr câte secunde mai am de trăit.

Dar, în fond, trăiesc așa de zeci de ani.

Conduc o perioadă, pentru că nu sunt pregătit să mă întorc acasă. N-am mai fost acasă de când a plecat ea, de când a ieșit pe ușă și nu s-a mai uitat înapoi. N-a trecut nici măcar o zi, dar se simte ca o eternitate. Nu și-a luat nimic, în afară de geantă, și și-a lăsat în urmă hainele și telefonul. Mi-aș dori să știu unde e sau ce face, doar ca s-o știu în siguranță, dar o promisiune e o promisiune.

E rezistentă.

Atâta vreme cât rămâne departe de locul ăsta nenorocit, o să reușească.

Trebuie să cred asta.

O oră mai târziu, ajung în Hell's Kitchen, în fața casei părinților mei. Ezit, apoi bat ușor la ușa veche din lemn. Dinăuntru, aud vocea mamei.. Mă sprijin de perete și-mi încrucișez brațele la piept cât aștept.

Un moment mai târziu, se deschide ușa și în prag apare mama. Michelle Vitale este frumoasă și arată mult mai tânără decât cei șaizeci de ani pe care-i are și știu că e naturală. E genul de frumusețe care vine după ani de dragoste necondiționată și lipsă de stres. Datorită faptului c-am stat departe de ea. Oricât de dor i-ar fi de mine și oricât de mult m-ar iubi, știu că-i e mai bine să nu facă parte din realitatea vieții mele. Eu știu asta și tata cu siguranță știe asta.

De-aia nu vrea să mă apropii de ea.

Dar astăzi nu pot să mă abțin.

Nu există alt tratament pentru durerea asta ca zâmbetul mamei.

Radiază când mă vede și icnește surprinsă, apoi mă ia imediat în brațe. Mă strânge tare. O strâng și eu pe ea.

Are un fel de-a mă face să mă simt din nou ca băiețelul de odinioară, nu doar ca umbra lui. Ca el *tot*.

– Ignazio, spune ea. Ce surpriză minunată!

– Mamă, spun și o sărut pe obraz. Arăți minunat, ca întotdeauna.

– O, păstrează-ți complimentele, spune ea și roșește în timp ce mă bate ușor pe piept. Intră, intră... tocmai pregăteam prânzul.

Ezit, apoi intru. Închide ușa în spatele meu și o încuie. Nu făceau asta niciodată când eram mic, nu s-au obosit niciodată să-și încuie ușile, la fel cum nu le păsa de paza de la restaurant. La fel ca acolo, mă întreb dacă ăsta e un semn al schimbării sau dacă e ceva ce tata a făcut din cauza mea.

O urmez în bucătăria micuță și mă așez pe un scaun.

Mama vorbește întruna, bârfește și bălmăjește, ca și când ieri ne-am fi văzut de ieri, și se comportă de parcă aș veni în fiecare zi să iau prânzul. Se comportă cu mine ca și cum aș aparține acestei familii.

Mi-e dor de asta.

Să aparțin.

O ascult fericit, iar vocea ei mă liniștește. Mai zic câte ceva când mă mai întreabă, dar altfel, o las pe ea să vorbească. După câteva minute, e întreruptă de telefonul care sună, iar ea se duce în sufragerie să răspundă. Stau în tăcere un moment și mă uit în jur. Totul arată ca acum mulți ani.

Se întoarce și pune niște spaghete pe farfurii, apoi se întoarce spre mine cu un zâmbet.

— Sper că ți-e foame.

Îi întorc zâmbetul în timp ce-mi pune farfuria în față și se așază și ea la masă. Îmi plec capul din reflex când spune o rugăciune rapidă, apoi apuc furculița și împung pastele

Nu sunt otrăvite, nu? întreb și iau o înghițitură.

Râde și se întinde peste masă ca să mă atingă.

— Știi bine, Ignazio. Cine, Doamne, iartă-mă, ar încerca să-mi otrăvească băiatul cu spaghete?

Ridic din umeri.

— Ai fi surprinsă.

Începe iar să turuie. Eu doar mă bucur de companie și de mâncarea gătită. Farfuria e practic curățată când i-o dau înapoi și mă las pe spate în scaun. N-apuc să-i mulțumesc, că auzim un ciocănit tare la ușă. Mă încordez în timp ce ea oftează exasperată și-și împinge scaunul ca să se ridice.

— Probabil că e taică-tău, zice și-și dă ochii peste cap. Mereu își uită cheile.

— Îl aștepți pentru prânz?

— Nu, dar nu mă surprinde că-i aici, zice ea. El m-a sunat mai devreme... a fost atât de surprins când i-am spus c-ai venit în vizită. A crezut că râd de el, a zis că nu-i vine să creadă că ești aici.

Mi se pune un nod în stomac.

Ea crede că surprinderea lui era un semn bun.

Eu știu că nu era.

Îmi dau scaunul în spate și mă ridic. O urmez și aud o voce familiară imediat ce deschide ușa de la intrare. Nu e tata, nu, dar se pare c-a trimis pe cineva. Nici nu mă așteptam la altceva din partea lui.

— Doamnă, Ignazio Vitale este aici?

Jameson.

Mama pare luată prin surprindere.

— Ăăă, da, sigur.

Se întoarce să mă cheme, dar eu sunt deja lângă ea. Îi întâlnesc privirea lui Jameson, care e extrem de amuzat. Orice motiv să mă hărțuiască e ca un bonus la salariu pentru el.

— Presupun că v-a sunat tata.

Jameson încuviințează.

– Nu știam că îți stă în fire să încalci proprietatea oamenilor.

– Și avem și niște întrebări pentru tine.

– Cum să nu aveți?

– Încălcarea proprietății? întreabă mama. Cine încalcă ce proprietate?

– Eu, îi răspund și mă aplec s-o sărut iar pe obraz. Mulțumesc pentru prânz, mamă. Mă bucur mult că te-am văzut din nou.

Ies pe terasă, iar un ofițer îmi pune cătușele.

– Puteți face asta când nu mă poate vedea? întreb. Din respect.

Întrebarea mea este, în mod deloc surprinzător, ignorată cu desăvârșire, apoi sunt lipit de perete și sunt forțat să duc mâinile la spate. Odată ce mi-au pus cătușele, mă târăsc spre o mașină din apropiere. Mă uit iar la mama, cum așteaptă în prag. Are ochii mari, e îngrozită. Într-o clipită, pare să fi îmbătrânit.

Ar fi trebuit să stau departe...

Nu spun nimic pe drumul spre secția de poliție.

Și nici când ajungem acolo.

Ca de obicei, așteaptă să mă interogheze până ajunge avocatul. Stăm în sala mică de interogatoriu, eu am brațele încrucișate la piept, iar Jameson și partenerul său, Andrews, stau aplecați peste masă.

— Despre ce este vorba? întreabă avocatul meu. Sper că nu vreți să ne puneți aceleași întrebări ca data trecută. Clientul meu nu știe nimic despre moartea lui Daniel Santino.

— Sau a lui John Rita... sau a soției lui John, Carmela?

N. știe nimic nici despre astea, nu?

— Sunt sigur că dacă clientul meu ar fi avut informații despre ei, ar fi venit la dumneavoastră. Dar doar pentru că se cunoșteau, nu înseamnă că știe ce s-a întâmplat cu ei.

— Și cu fiica lor, Karissa, întreabă Jameson cu privirea goală. Are vreo informație despre ea?

— Ce e cu ea? întreabă avocatul.

— Avem motive să credem că a dispărut.

— A dispărut?

Cuvântul îmi iese instant de pe buze. Avocatul îmi aruncă o privire care-mi transmite să tac, dar nu mă pot abține. Nu când e vorba de asta.

— Ce vă face să credeți că *a dispărut*? continui.

— Am primit un raport că...

— Un raport, intervin și-l întrerup. Cineva a făcut o plângere despre o persoană dispărută? Pentru că tocmai ați văzut-o acum mai puțin de douăzeci și patru de ore, domnule detectiv, deci nu înțeleg de ce ar primi departamentul dumneavoastră o plângere legată de un adult care-a fost văzut cu o seară în urmă.

Face o pauză și se uită la mine.

— Am primit informații de la o sursă.

— O sursă.

— Da, o sursă.

— Și ce v-a spus, mai exact, sursa asta? întreb. Pentru că vă asigur că nu lipsește și nu există niciun motiv ca cineva să creadă asta.

— Deci e la tine acasă, întreabă Jameson. Pentru că am fost acolo și n-a răspuns nimeni. Și nici la cursuri nu s-a dus azi.

— A plecat.

— A plecat, repetă el și brusc, înțeleg de ce o enervează pe Karissa când repet ce spune.

Tonul lui condescendent mă face să vreau să-l pocnesc.

– Unde a plecat? continuă.

– Va trebui s-o întrebați pe ea.

– Cum aș putea s-o găsesc? Unde ar putea să fie?

– Dumneata faci investigații, zic. Investighează.

Se uită la mine cu atâta ură, că aproape mă face să zâmbesc. *Aproape*. Se apleacă în față, peste masă, spre mine.

– E moartă, domnule Vitale? Ați omorât-o dumneavoastră?

– De ce aș face asta?

– Pentru că ne-a lăsat să intrăm ieri în casa ta, spune el. Poate asta ți-a pus, în sfârșit, capac.

– Credeți c-aș ucide-o pentru că a vorbit cu voi? întreb și îi imit mișcarea, aplecându-mă și eu în față.

Avocatul încearcă să mă oprească și să ne întrerupă, dar îl ignor.

– Dacă ar fi fost așa, n-ar fi trebuit s-o omor acum mult timp, *prima* dată când a stat de vorbă cu voi?

Ridică o sprânceană și văd o urmă de confuzie sinceră pe fața lui. Încearcă să-și amintească ziua când a vorbit cu el. Karissa mi-a spus adevărul, iată dovada. Dacă ar fi fost ea sursa lui, și-ar fi menținut expresia goală intenționat.

– Karissa, domnule detectiv, este în viață, așa că orice ți-a spus sursa, este o vrăjeală.

– Deci n-ai rezolvat-o pentru c-a vorbit cu poliția? întreabă el. Nu voia Raymond Angelo să scapi de ea?

– Raymond Angelo nu e șeful meu.

– A, da, pentru că ai ieșit.

În momentul în care spune asta, toate piesele se pun cap la cap. Practic, reia tot ce-am spus azi-dimineață. Și-a plantat un microfon, dar nu din cele electronice. Nu, a plantat un microfon sub forma unui șobolan. Sursa lui.

Era o singură persoană acolo.

Una care e mereu acolo.

Brandy.

— N-am nimic altceva de spus, spun așezându-mă înapoi în scaun și întorcându-mă spre avocat. Vrei să rezolvi treaba?

— Încerc, spune printre dinți, în mod evident enervat că am răspuns la întrebările detectivului, dar am obținut ce-am vrut.

Începe să-și recite poezia obișnuită, „acuzați-l sau dați-i drumul", „nu-mi mai hărțuiți clientul dacă nu vreți să vă pască un proces" – apoi mi se spune că pot să plec.

Pentru prima dată în viața mea, de câte ori am mai fost târât aici în cătușe, mi se face dosar.

Încălcarea proprietății.

— E un pic cam mult, nu? întreb eu în timp ce mi se iau amprentele. E o infracțiune minoră. Mama m-a invitat în casă.

— Tatăl tău ne-a relatat că ți s-a spus de mai multe ori să stai departe.

— Deci face plângere?

— Da.

Fără să vreau, încep să râd.

Ca să vezi.

Să-l las pe taică-meu să pună prima bilă neagră din cazierul meu. Nici nu pot să mă enervez.

Nu chiar.

M-a avertizat.

În repetate rânduri.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Înregistrarea se derulează la viteză normală, scaunul e aproape în întregime negru pentru că e noapte, dar e suficientă lumină pe aleea din spate ca să vezi ce se întâmplă. Mă privesc prăbușindu-mă la pământ în spatele barului Cobalt și urmăresc cum mă rănesc gloanțele ieșite dintr-o armă tremurândă de la doar câțiva metri distanță. Chiar și pe înregistrarea cu purici i se vede fața, nu e greu să-ți dai seama cine m-a atacat în seara aia.

Imediat după ce arma este golită și Carmela fuge, derulez înregistrarea și o iau de la capăt.

Cred că stau aici de mult timp. Prea mult. Ore, poate. Nu știu. Mă uit la același fragment al înregistrării, ca și când de data asta se va schimba ceva, ca și când m-ar putea face să simt și altceva în afară de disperare. Ca și când poate mi s-ar estompa regretul și aș simți din nou că am avut o justificare.

Nu funcționează.

Nu pot să-mi scot chipul Karissei din minte.

Oftez disperat, închid ochii și mă așez pe spate în scaunul de la birou. Mă frec la ochi. Trebuie să scap de frustrarea asta, de agresivitatea asta, înainte să explodez. Casa e liniștită, prea liniștită. Obișnuiam să apreciez liniștea de-aici. Dar astăzi se simte mai puțin ca pace și mai mult ca pedeapsă. Liniștea nu e un dar. E o pedeapsă.

Deschid ochii din nou exact în secunda în care Carmela se panichează și începe să fugă. Mă întind după câteva minute înapoi, s-o privesc din nou, buton,

când ceva îmi atrage atenţia. În colţul ecranului, sunt eu chinuindu-mă să mă urc în maşină, dar acum mă uit numai la Carmela, la strălucirea unui obiect care ajunge pe jos în timp ce ea fuge.

A scăpat ceva.

Dau înapoi câteva cadre, apoi pornesc din nou înregistrarea, pun pauză şi măresc. Am un nod în stomac şi o gheară în piept, când văd cum îi cad cheile din mână. Nu se întoarce după ele, nu le ridică, dispare în întuneric şi le lasă acolo.

Nu.

Nu e corect.

N-are cum.

S-a întors?

S-a întors doar pentru chei?

Dau pe repede înainte pornind din acel moment şi mă uit cum erupe haosul, oameni care intră în scenă ca să încerce să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Timpul trece repede, o oră, poate două, până cineva îmi găseşte, în sfârşit, cheile.

E un bărbat.

Pornesc din nou înregistrarea şi-l văd când se întoarce spre cameră.

Kelvin.

Nu-mi vine să cred: îl văd pe Kelvin cum aruncă cheile altcuiva, cuiva cu spatele la cameră, dar n-am nevoie să-i văd faţa ca să-mi dau seama că e Ray. Palmează cheile un moment, apoi le bagă în buzunar şi pleacă.

Apăs pe stop, ecranul se întunecă, iar în birou se face întuneric complet.

Ray a avut cheile mele în tot timpul ăsta.

Nenorocitul ăla *s-a jucat* cu mine.

Mă întind peste birou, unde e telefonul Karissei, şi-l ridic gândindu-mă la ce am de făcut. Îmi trec degetul mare

peste centrul ecranului spart, plin de vinovăție că n-am apucat să-i cumpăr unul nou.

Sunt un iubit îngrozitor.

Un logodnic îngrozitor.

Și un soț și mai rău.

Nu sunt un om bun, o tot dovedesc... iar și iar.

Apăs butonul de sus și sunt ușurat să văd că pornește. Jur că chestia asta are mai multe vieți decât o pisică. Îi deschid agenda de contacte și trec prin ele, deloc surprins să găsesc numele lui Brandy.

Acum înțeleg de ce a vrut să se împrietenească cu Karissa.

Încerca să ajungă la mine.

Nu mă pot abține să nu mă întreb dacă Ray știa. Dacă știe cine e adevăratul trădător. Dacă el a plantat sămânța discordiei, dacă a adus-o în schema noastră și a folosit-o ca să se asigure că totul se sfârșește așa cum vrea el. După cele văzute, nu m-ar mira.

Dacă nu sunt un avantaj, atunci sunt o povară, un obstacol pe care ar fi extrem de bucuros să-l îndepărteze din calea lui pentru a ajunge acolo unde își dorește. Până aici cu *sentimentele*.

Nu-mi place când nu sunt respectat și nici să fiu manipulat. Nu sunt una dintre jucăriile lui. Dar dacă vrea să facem un joc din asta, mă bag cu plăcere. Am să-i arăt bucuros cum se joacă jocurile astea.

Brandy locuiește într-un apartament scump din Manhattan, un penthouse, cu un portar și cu cea mai bună securitate pe care-o pot cumpăra banii. Ray îi plătește facturile, desigur. El plătește tot. Asta face aproape imposibil să ajung la ea. Nu există nicio modalitate să mă furișez fără să fiu văzut. Nu sunt prea îngrijorat dacă mă prind. Doar nu vreau să mă oprească.

Nu pot să mă duc la ea, așa c-am s-o fac pe ea să vină la mine.

Apăs butonul de apel, ascult cum sună... și sună... și sună. Sunt pe cale să închid și să încerc din nou când răspunde.

— Karissa?

— Brandy, spun calm. Sunt Ignazio Vitale.

— O, ăăă... Vitale. Bună. Ce pot să, ăăă... ce pot să fac pentru tine?

— De fapt, cred că eu aș putea să fac ceva pentru tine, spun. Făceam curat prin casă, știi tu... Karissa avea multe lucruri, lucruri de care n-o să mai aibă nevoie, așa că m-am gândit că poate ai vrea să te uiți prin ele, să vezi dacă ai nevoie de ceva.

Ezită.

— Eu, ăăă... nu știu.

— Uite, au fost niște zile grele. Nu e niciodată ușor să afli că cineva te-a dat în gât la poliție. Așa că am nevoie să faci asta pentru mine... să faci să merite ce s-a întâmplat. Nu vreau să risipesc toate astea.

— Bine.

Tot ezită, dar măcar nu refuză, așa e bine.

— Bănuiesc că... că ne vedem curând.

— Perfect.

Închid și mă holbez la telefon pentru un moment, apoi îl pun înapoi pe birou. Caut în sertarul de jos și scot o pereche de mănuși negre, pe care mi le pun.

Apoi aștept.

Aștept jumătate de oră, apoi patruzeci de minute. Trece o oră, apoi încă una, și aud o mașină oprindu-se în fața casei. Ies, deloc surprins să-l văd pe Kelvin la volan, cu Brandy coborând de pe locul pasagerului.

Cu mâinile în buzunare, ca să nu mă dau de gol, mă îndrept spre mașină și afișez un zâmbet pe față. E neliniștit. Văd asta în ochii lui.

— Hai înăuntru, îi spun lui Brandy. Dormitorul este sus și la dreapta. Eu mai stau de vorbă cu Kelvin.

Brandy merge direct înăuntru. N-ar refuza o ocazie să mă tragă cu ochiul. Niciun șobolan n-ar refuza așa ceva. Aștept până dispare, apoi mă întorc spre Kelvin.

– Pleacă, spun. O duc eu acasă mai târziu.

– Dar...

– Pleacă, repet. Brandy și cu mine avem niște afaceri de rezolvat, dacă înțelegi ce vreau să zic.

– A, sigur, spune și dă din cap. Înțeleg.

Crede că înțelege, dar habar n-are.

– Și ți-aș aprecia discreția, îi spun în timp ce pornește mașina. Știu că Ray îți semnează statul de plată, dar eu sunt cel pe care nu vrei să-l superi. M-ai înțeles?

– Da, am înțeles, mormăie el și-mi evită privirea. Să-aveți o seară bună, domnule.

– O, voi avea, zic. Cea mai bună din ultimul timp.

Pornește în viteză, cu cauciucurile scârțâind, iar eu râd în sinea mea și intru în casă. Închid ușa în spatele meu în liniște și ascult intens.

Aud zgomote sus, în dormitor.

Urc ușor scările, fără să fac vreun zgomot cât merg pe hol, și mă opresc în ușa deschisă. Mă sprijin de tocul ușii, încrucișez brațele și o privesc pe Brandy cum caută prin dulap.

Prin dulapul *meu*.

Îmi caută prin haine, apoi se concentrează pe raftul de sus, ochind containerul de metal cât o cutie de pantofi. O apucă, iar eu mă ascund când o dă jos și aproape o scapă. O așază pe pat și încearcă să-i scoată capacul.

O văd din întuneric cum se strâmbă când își dă seama că e încuiat.

— La naiba, mormăie ea. Unde e cheia?

Se întoarce și îngheață când mă vede în pragul ușii. E îngrozită, inspiră adânc și își ține respirația. Cred că mai ar [illegible] și face pe ea.

— Dulapul greşit.

Expiră tremurat.

— Eu, ăăă... eu doar m-am gândit... adică...

Continuă să se bâlbâie în timp ce eu mă îndepărtez de uşă şi îmi scot mâinile din buzunar. Începe să tremure când mă apropii, iar privirea i se fixează pe mănuşile pe care le port.

— Ştii, şi Karissa m-a întrebat odată ce e în cutia aia, zic eu. I-am spus că nimic. Desigur că nu e adevărat, pentru că e evident că e ceva acolo, dar nu a fost neapărat o minciună. Nu e nimic de care să-şi facă ea griji.

— N-am ştiut, zice Brandy imediat. Doar mă uitam, şi-am văzut-o, şi n-am ştiut.

N-are nicio scuză. Ştim amândoi asta.

Speră doar să trec cu vederea.

— Întreabă-mă ce e înăuntru, zic. Haide... *întreabă-mă.*

— Ce e înăuntru?

— Cum ar fi să-ţi arăt?

Se încordează când trec pe lângă ea ca să deschid sertarul de la noptiera de lângă pat, de unde scot una dintre agrafele uitate ale Karissei. O deformez şi i-o arăt.

— Vezi tu, nu există cheie pentru cutia asta... A existat una, mai demult, dar am scăpat de ea. Singura modalitate să o deschizi e s-o forţezi.

Durează o secundă s-o deschid, să fac combinaţia corectă de mişcări pentru ca lacătul să se descuie. Dau capacul într-o parte. O urmăresc pe Brandy cum se uită curioasă în cutie şi se încruntă când vede ce e în ea.

— E viaţa mea, îi spun. N-am deschis cutia asta de mult, mult timp, de când am încuiat-o, acum mulţi ani. Sau e viaţa pe care obişnuiam s-o am, oricum. După ce-a murit soţia mea, am încuiat puţinul pe care-l împărţisem cu ea în cutia asta şi-am ascuns-o. Toate celelalte le-am ars. Am îngropat amintirile într-un acces de furie şi am continuat

ea, uitând, în final, cine e bărbatul ăsta, spun arătând
spre cutie. Pentru că am devenit ăsta, în schimb, continui
uitând spre mine.

Se uită la mine, precaută.

Iau pe rând hârtiile din cutie – certificatul de căsătorie, certificatul de deces al Mariei, contractul casei pe care-o aveam –, ca să ajung la restul conținutului. Ceva vechi, ceva nou, ceva împrumutat și ceva albastru de la bunta noastră și alte câteva lucruri pe care ea le prețuia, *bucăți din ea la care n-am fost gata să renunț. Se aude* am zornăit de-aici, singurul lucru pe care l-am cumpărat *pentru bebeluș... singurul lucru pe care a apucat Maria să-l* aleagă. Poze, multe, multe poze și, în sfârșit, la fund de tot, verighetele noastre. Îi ridic inelul de logodnă, iar diamantul strălucește atins de lumina lunii care intră pe fereastră.

– Știi ce-am făcut ca să cumpăr inelul ăsta? întreb. Știi ce face un copil de 18 ani ca să-și permită un diamant atât de mare?

Clatină din cap.

– Făceam chestii pentru Ray, spun. Orice voia, orice avea nevoie, eu eram acolo. I-am spus că aș face orice pentru bani, ca să pot să-i ofer fiicei lui inelul pe care-l merita, iar el m-a făcut să muncesc pentru el. Veneam acasă noaptea cu sânge pe mâini și o mințeam pe față despre ce s-a întâmplat. Dar nu omorâsem niciodată pe nimeni. Nu luasem niciodată o viață. Nu mă pusese s-o fac... până am cumpărat inelul. După ce ne-am căsătorit, mi-a spus că avem un șobolan și că trebuie rezolvat. Nu știam ce vrea să zică pe-atunci. *Trebuie rezolvat*. Dar acum știu și sunt sigur că și tu știi.

Încuviințează.

Tremură, speriată.

Bun.

— Mi-a spus că încă-i sunt dator pentru banii pe care mi i dăduse pentru inel, dar dacă rezolvam ce trebuia, consi datoria mea ca plătită. Așa că am fost de acord. Și

el s-a uitat la mine în ziua aia și mi-a zis: „Ignazio, trebuie să-l omori pe cel mai bun prieten al tău". Iar eu n-am putut s-o fac. Șobolanii trebuie să dispară, dar... prietenul meu cel mai bun?

Clatin din cap și bag inelul de logodnă în buzunar, apoi închid din nou cutia și o las pe pat. Mă uit la ea, încercând să cuprind emoțiile pe care le-a răscolit faptul că am deschis-o.

— N-am putut s-o fac, dar bănuiesc că Johnny a putut. Mi-au trebuit aproape douăzeci de ani ca să-i întorc favoarea, dar am făcut-o în sfârșit, iar acum datoria e plătită. Și am învățat o lecție valoroasă în ziua aia, una pe care n-am s-o uit niciodată.

— Care? întreabă ea ușor.

— Scapi de șobolan înainte să părăsească vasul.

Înainte să reacționeze, mâinile mele sunt în jurul gâtului ei. O lipesc de perete și o dau cu capul de el atât de tare, ca lasă o adâncitură. Ochii îi ies din orbite cât se luptă cu mine, dar eu nu mă clintesc. O țin strâns până-i explodează vasele de sânge și până inima i se oprește, dându-și ultima suflare.

O bag în portbagaj și o duc în nord, la casa ascunsă din pădure. Bat la ușa din față la mult timp după miezul nopții, spre nefericirea lui Carter. Se uită la mine neîncrezător, apoi îmi dă cheile de la incinerator fără niciun cuvânt și se duce înapoi la culcare.

Nu fac asta ca să-mi ascund urmele sau crima.

Ray își va da seama.

Vreau să-și dea seama.

Doar vreau să mă asigur că nu mai rămâne nimic pentru care să jelească.

S-a jucat cu mine.

Așa că-i iau Păpușa.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Suferința nu dispare pur și simplu.

Poți s-o ignori cât vrei, s-o îngropi sau s-o înghiți, să te prefaci că nu există, dar e acolo. Rămâne acolo și te urmărește din umbră, stă în adâncuri și se hrănește cu furia ta, așteptând ziua în care se poate ridica și poate prelua controlul.

Nu, suferința nu dispare niciodată, pentru că suferința devine parte din tine.

Prinde rădăcini în tine și-ți pătrunde în sânge. Suferința pulsează în fiecare bătaie a inimii și îți umbrește fiecare respirație. Suferința înoată în spatele pleoapelor tale de fiecare dată când clipești. Trăiește în fiecare cuvânt pe care-l pronunți.

Suferința este un parazit nenorocit.

Știu, pentru că sufăr.

Am ignorat-o mulți ani, am mascat-o cu furie, dar nimic din ce-am făcut n-a determinat-o să dispară. În momentul în care m-am deschis din nou, când mi-am lăsat garda la pământ, suferința a preluat controlul.

Iarba are o nuanță vibrantă de un verde nenatural și pare să strălucească și mai tare sub cerul gri. Picăturile de apă lucesc, iar umezeala îmi trece prin pantofi. Sunt aici de douăzeci de minute, cred. Douăzeci de ore. Douăzeci de zile. Mai contează?

E prima dată în douăzeci de ani când vin aici.

Știu sigur.

Marmura din fața mea încă arată ca nouă, cu numele înscris pe ea. *Maria Angelo Vitale*. Pe mormânt stau flori proaspete. Câțiva trandafiri roz cu tulpină lungă. Cred că erau preferații ei. Nu mai știu. Începe să mă lase memoria. Astăzi, sunt florile ei preferate. Mâine, chipul ei. Deja i-am pierdut sunetul vocii. Am pierdut atât de multe. De ce nu le-am putut păstra?

Furia le-a luat, cred. Am rătăcit-o pe drumul spre răzbunare.

N-am făcut dreptate în amintirea ei, așa cum a zis și Ray.

A fost o nedreptate pentru toți, dar mai ales pentru mine.

Mi-a furat singurele bucățele din ea pe care le puteam păstra.

Fac câțiva pași mai aproape și mă opresc acolo unde m-am așezat în ziua în care a fost coborâtă în pământ. Port din nou același costum.

Aș putea să-l ard după asta.

— A trecut mult timp, zic. Mult timp.

Vocea mi-e atât de joasă, dar pare să fie purtată de vânt. Nu e nimeni aici în dimineața asta, nimeni în acest cimitir, dar nu e corect, vântul parcă fură niște cuvinte care-i erau menite doar ei. Mă enervează. În mod irațional, poate, dar de când sunt eu rațional?

Am vrut să omor o femeie nevinovată doar pentru că s-a născut.

— Nu știu de ce sunt aici, recunosc. Nu știu dacă ai vrea să mă vezi sau ce-ai crede despre mine dacă ai mai fi aici. Nu știu, Maria... dar știu că mi-e dor de tine. Am petrecut douăzeci de ani nenorociți fiindu-mi dor de tine, furios că n-am avut nicio șansă... am fost atât de al dracului de furios, că am uitat cum să trăiesc. Am încercat să-mi amintesc, dar e mai greu decât aș fi crezut. Mă simt vinovat. Vinovat, pentru că mi-am permis să fiu din nou

fericit. N-a ținut mult, dar am fost. E ușor să uiți suferința, știi, când îi ignori existența. Dar a venit înapoi și-acum sufăr al dracului de tare.

Scot inelul cu diamant din buzunar, mă uit la el sub cerul gri, apoi mai fac un pas în față și îl așez pe piatră, lângă flori. Mă întreb cine le-a lăsat. Mama ei? Tatăl ei? Vreun prieten care încă-și mai amintește de ea?

– Ar trebui să ții tu inelul, zic. Ar fi trebuit să fie îngropat cu tine. Nu m-am gândit atunci... ți l-au scos și erai deja în pământ când mi-am amintit. Cineva probabil că va veni și-l va fura înainte să se termine ziua, dar asta nu e o noutate. Se fură orice. Dar e al tău, nu al meu, așa că ți-l dau înapoi, de data asta, fără jurăminte.

Fac un pas în spate și mă uit din nou la flori. Par a fi nepotrivite. Poate pentru că sunt roz.

Cred că florile de culoarea piersicii erau preferatele ei.

– La revedere, Maria, spun. O parte din mine te va iubi întotdeauna, dar e timpul să plec acum și să încerc, în sfârșit, să controlez suferința asta.

Arunc încă o privire spre mormânt, apoi mă îndepărtez. Pășesc prin iarba umedă spre mașina mea care e parcată lângă curbă și pornesc spre casă.

A trecut o săptămână.

O săptămână de când a plecat Karissa.

În șapte zile, ar putea fi oriunde, departe în sud, sau poate în vest...

Undeva foarte departe.

A fost o săptămână lungă.

Nu pot să dorm.

Sunt amorțit fizic și epuizat emoțional. Nu mai am nimic de oferit. Paranoia mă consumă. Fiecare șuierat de vânt e un avertisment; fiecare foșnet de frunză e o

amenințare. Sunt obosit, atât de obosit. Doar vreau să se termine.

Parchez pe alee când ajung acasă, ies și închid portiera. Îmi fac încet drum spre casă, scot cheile și descui ușa de la intrare. O deschid cu atenție și îmi îngheață mâna pe clanță când aud un zgomot pierdut, sunete animate venind din birou.

Televizorul.

E pornit.

Nu l-am pornit toată săptămâna.

Eu nu mă uit.

Nu mă interesează.

Nimic de-aici nu mă interesează.

Mi se ridică părul pe șira spinării și mă cuprinde greața când iau mâna de pe clanță. Încet, fac un pas în spate. Sunt atât de atent la nenorocitul ăla de televizor, că abia dacă aud foșnetele din spatele meu, sunetul slab al cuiva care pășește prin iarbă.

E aproape când îl aud, prea aproape.

Mult prea al dracului de aproape.

Sunt neînarmat.

E prea târziu.

Mă întorc și primul lucru pe care-l văd este țeava unui pistol îndreptat direct spre mutra mea, de la câțiva metri depărtare. Ray e cel care îl ține, ține strâns arma și are degetul pe trăgaci.

Mă uit direct în ochii lui.

Pare deranjat.

Furie.

Tot ce văd e furie.

O recunosc, pentru că nu cu mult timp în urmă am simțit-o și eu. Este privirea pe care o întâlnesc de fiecare dată când mă uit în oglindă.

– Ai fost în casa mea, zic. Presupun că pe mine mă

Clatină din cap.

– N-am intrat în casă. N-a fost nevoie. Mașina nu

Știam c-ai să te întorci până la urmă.

Minte, cred.

Trebuie să mintă.

Cineva a fost acolo.

Eu n-am fost.

– Sunt surprins să te văd, îi zic calm, încercând

să-mi fac rost de un moment în care să gândesc. Credeam

că s-ar putea să fie Kelvin, sau unul dintre ceilalți băieți.

Nu prea obișnuiești să te murdărești pe mâini.

– Un bărbat își rezolvă singur treaba atunci când e

o chestie personală.

– Deci e personală.

– Știi că e.

Mâna nu i se clintește. Nu tremură.

O să mă împuște.

Știu asta.

Și n-o să rateze ținta.

Asta nu e o amenințare în van și nici nu transmite

vreun mesaj. Are o misiune, iar misiunea este crima.

Sfârșitul vine întotdeauna din mâna unui prieten. N-ar

trebui să mă aștept la mai puțin de la bărbatul care mi-a

fost ca un tată.

– Dă-i drumul, spun cu vocea fermă. Nu mi-e

frică. Poate ar trebui să-mi fie. Poate e monstrul din

mine, căruia nu-i e frică de moarte. Mă sperie mai tare să

trăiesc. E mult mai greu să trăiesc. Am murit deja o dată.

Fă-o, dacă vrei, îi spun. Trage-mi un glonț în cap. Fă-o

mândră pe fiică-ta.

Îi crește furia.

— Era prea bună pentru tine.

— Era, sunt eu de acord, dar m-a iubit.

Ray pune degetul pe trăgaci, iar eu continui să-l privesc în ochi. E ceva în neregulă cu mine, cred. Ar trebui să implor pentru viaţa mea. Ar trebui să-mi bată inima nebuneşte. Ar trebui să transpir măcar puţin. Ceva. Orice.

Dar nu simt nimic.

Din nou, nu e nimic.

Nimic, până îmi aud numele.

E ezitantă şi vine de undeva din spatele meu, din casă, o şoaptă slabă în acea voce familiară pe care nu credeam c-am s-o mai aud vreodată. *Naz*. E doar imaginaţia mea, îmi spun. N-am auzit-o cu adevărat.

Doar că am auzit-o.

O aud din nou. *Naz*.

De data asta, aude şi Ray.

E real.

Privirea i se mută în spatele meu, spre uşa deschisă, iar furia i se transformă în surpriză. Mă întorc rapid şi văd o pereche de ochi căprui şi blânzi, ezitanţi, dar lipsiţi de frică. Mă vede pe mine, dar nu-l vede pe el. Crede că sunt singur. Crede că doar stau aici neclintit.

Nu-i e frică de mine.

Nu-i mai e.

Karissa.

Nu e sigură ce să creadă despre tăcerea mea şi face un pas spre mine:

— Ignazio?

Începe să-mi bată inima mai tare, iar gândurile mi-au luat-o razna. *Iată unde era* emoţia. *Iată unde era* frica. *Iată unde era* adrenalina. Mă cuprind toate deodată până mă înec în ele, dar nu sunt pentru mine. Nu, absolut deloc. Sunt pentru *ea*.

Nu.

Nu.

La dracu', nu.

N-ar trebui să fie aici.

Karissa vine spre mine.

La fel face și Ray.

Mă uit disperat când la unul, când la altul.

Trec doar câteva secunde, doar câteva secunde rapide în care lumea încetează să se mai învârtă, în care te uiți în țeava unui pistol care știi c-o să-ți ia tot. Viața, poate, dar cu siguranță, motivul de-a trăi. Durează doar câteva secunde până arma caută altă țintă.

Ray ține peste umărul meu, spre ușă. Degetul apasă pe trăgaci în timp ce eu încep să urlu și sar la el. Se aude o împușcătură tare în urechile mele, o explozie cutremurătoare. Îl lovesc o secundă prea târziu, îl arunc la pământ, cu furia care mă consumă. Ne luptăm, iar eu îl lovesc și pun mâna pe armă, apoi îl bat ca să-l fac s-o lase din mână și o întorc spre el. Nu ezit. Nici nu mă gândesc.

Strâng arma.

Apăs trăgaciul.

La o secundă după ce se aude împușcătura, aud o inspirație ascuțită, șocul unor plămâni disperați să respire. Mă uit la Ray, care stă pe spate, pe iarbă, imobil. Nu mai respiră.

N-a venit de la el.

Nu.

Doamne, nu.

Mă uit direct spre ușa casei când sunetul mă izbește din nou. N-o văd pe Karissa. Nu mai stă acolo. Dar o aud.

O aud cum încearcă să respire.

Cum se chinuie să respire.

Mă îndepărtez de Ray şi arunc arma în iarbă, apoi intru alergând în casă, aproape împiedicându-mă de îndată ce intru pe hol. Sunt dâre de sânge pe podea în jurul Karissei. Stă pe spate şi apasă pe rana de la piept, încercând să blocheze sângele care curge prea repede. Cad în genunchi şi o iau în braţe, îi dau la o parte mâinile plăpânde. Îi rup tricoul, ca să nu stea pe rană. Rana este aproape de cutia toracică şi Karissa trage aer de fiecare dată când inspiră.

Căcat.

Îi ţin din nou mâinile apăsate pe rană şi o privesc.

— Ţine apăsat acolo, bine? Mă duc să aduc ceva să oprim aerul.

Alerg în bucătărie şi arunc lucruri prin jur căutând prin dulapuri şi găsesc o folie de plastic. Iau nişte leucoplast din sertar şi alerg din nou la Karissa, recunoscător că e exact cum am lăsat-o. Mă las pe podea şi îi dau mâinile la o parte, apoi rup nişte folie de plastic. Acopăr rana şi o strâng tare, apoi caut prin buzunare să-mi găsesc telefonul.

Cu o mână apăs tare pe rană şi cu cealaltă sunt la Salvare. Inima îmi bate foarte tare în timp ce mâinile ei pline de sânge se ţin de mine. Îi curg lacrimi pe obraz şi e panicată. Privirea îi e tulbure.

— Respiră adânc, iubito, îi spun cu vocea tremurând în timp ce-mi aşez telefonul ca să-l ţin cu umărul. Încearcă să te relaxezi. Cu cât devii mai agitată, cu atât mai tare o să-ţi bată inima şi cu atât mai mult sânge o să pierzi.

— *Care e urgenţa dumneavoastră?*

— Am nevoie de o ambulanţă imediat. Femeie, nouăsprezece ani, cu o rană deschisă în piept de la o împuşcătură.

Spun repede adresa, iar dispecerul încearcă să-mi dea instrucţiuni şi să mă convingă să rămân pe fir până ajunge ambulanţa, dar eu las telefonul să cadă pe podea

lângă mine, fără să închid. Încă îi mai apăs pe rană și încerc să-i încetinesc sângerarea, iar cu mâna liberă îi dau părul de pe față.

– Naz, șoptește. Naz...

– E în regulă, îi zic și continui să-i netezesc părul cât mă uit la ea. Sunt aici. Doar respiră, OK? O să fii bine atâta vreme cât respiri pentru mine. Crezi că poți să faci asta?

Dă ușor din cap.

– Doar continuă să respiri, îi șoptesc și mă bucur de fiecare inspirație, oricât de slabă. Doar continuă să respiri.

Încearcă. La dracu', îmi dau seama că încearcă, dar fiecare inspirație îi aduce o grimasă plină de durere. Fața i se contorsionează de plâns cât eu îi șterg lacrimile.

– Naz...

– Nu, spun clătinând din cap. Nu încerca vrăjeala asta. Nu mă lua cu *Naz*. Doar respiră și-o să fii în regulă. Îți promit. Nu poți să... nu pot să te pierd. Am nevoie să respiri, Karissa. Vine ambulanța imediat. Rezistă pentru mine.

Două minute.

Patru minute.

Zece minute.

Un secol.

Nu știu cât durează până aud sirene în depărtare și văd luminile în fața casei. Întâi poliția, apoi salvarea. Oamenii dau buzna în casă, ofițeri și personal medical. Cineva mă prinde și mă trage de lângă ea. Karissa își întoarce capul înspre mine când sunt dat afară din hol și nu-i aud vocea, dar îi văd buzele cum se mișcă și-mi spun numele.

Naz.

Sunt tras afară. E haos.

Mai trece încă un secol.

Sau poate doar un minut.

Nu știu.

Nu mai știu nimic.

— Continuă să respiri, îmi șoptesc. Respiră.

Polițiștii mă înconjoară iar Karissa e băgată în salvare.

Încerc să-mi fac loc prin mulțime și să ajung la ea, dar sunt tras. Sunt prea mulți oameni aici. De unde dracu' au venit? Oricât de mult țip, oricât de mult mă lupt, ambulanța pleacă fără mine și pornește în viteză pe stradă, cu sirenele pornite.

Clipesc de câteva ori. Oamenii vorbesc cu mine. Vocile le sunt estompate. Nici nu pot să gândesc. Mă prind strâns de păr și încep să merg în cerc, fără să spun niciun cuvânt, în afară de „respiră".

Nu știu când s-a întâmplat, dar de undeva a apărut Jameson. Casa îmi este înconjurată de benzi galbene care delimitează locul crimei. Stau pe treapta de la intrare, acoperit de sânge, și tremur. El e în fața mea, cu o expresie îngrijorată pe față. Îl văd în ceață și clipesc ca să-mi limpezesc privirea, iar atunci îmi dau seama că plâng.

Chiar plâng.

Din nou.

— Trebuie să plec, îi spun și încerc să trec pe lângă el. Trebuie să ajung la spital. Trebuie să fiu acolo.

Face un pas în fața mea și vreo șase ofițeri îl flanchează și-mi blochează calea. Mă uit la el și mi se umflă nările. Simt lacrimile care-mi ard ochii. Sunt și mai furios decât eram până acum.

— Vrei să mă oprești? îl întreb și fac un pas spre Jameson. Te provoc să încerci. Te *provoc*.

Bărbatul nu arată niciun semn de furie, iar privirea lui îngrijorată o părăsește pe-a mea ca să se uite în jur.

Atenția i se concentrează pe o movilită de pe iarbă, acoperită cu un cearșaf alb.

– Doar spune-mi ce s-a întâmplat, spune el și se întoarce spre mine cu o expresie sinceră. Ce s-a întâmplat?

Ezit.

– Mi-a împușcat logodnica, spun. Ne voia morți.

– Așa că l-ai omorât tu pe el.

– Așa că l-am oprit, îl corectez. S-a făcut dreptate, Jameson. Nu e ca și când ai primi ceva de la mine, dar oricum, munca ta s-a terminat aici. Am făcut-o eu în locul tău... *din nou*.

Clatină din cap, apoi se dă într-o parte.

– Haide, dă-i drumul. O să am întrebări pentru tine mai târziu, dar acum du-te la spital.

Trec pe lângă el, îmi iau cheile și mă îndrept spre mașină.

– Îl lași să plece? îl întreabă Andrews neîncrezător. Tocmai a mărturisit că l-a omorât și tu îl lași să plece?

– A fost legitimă apărare, spune Jameson. Și eu îl vreau în spatele gratiilor la fel de mult ca tine, dar nu vrem să părem băieții răi în cazul ăsta.

Mă urc în mașină și pornesc în viteză. Mi-am lăsat casa deschisă și plină de poliție, dar nu-mi pasă. Nu-mi mai pasă.

Pot căuta în fiecare cotlon, dacă vor.

Pot să-i și dea foc, din partea mea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Sălile de așteptare din spitale sunt Purgatoriul.

Sunt locul ăla între Rai și Iad, în care ești forțat să-ți aștepți pedeapsa, să aștepți o veste despre ce urmează să se întâmple. Nu e plăcut. De fapt, e tortură. Dar stai acolo și te agăți de speranță și-ți spui că nu e chiar atât de rău, pentru că știi că întotdeauna se poate și mai rău.

Pentru că știi că s-ar putea.

Sala este foarte luminată, iar becurile fluorescente de deasupra mea pâlpâie și mă deranjează. Fiecare pâlpâire îmi arde ochii. Fiecare mușchi din corp mă doare.

Un copil țipă în colț. Maică-sa plânge. Un bătrân strănută. O femeie nu se oprește din vorbit. Zgomotul mă înconjoară, o pâclă de haos de la care îmi țiuie urechile în timp ce mă țin de păr și mă uit spre ușă.

Mă uit.

Și mă uit.

Și mă tot uit.

Aștept să se deschidă și să-mi ofere ultima judecată.

Rai sau Iad.

Viață sau moarte.

Mă simt conectat la o perfuzie, cu un ac în braț, doar că nu mi-e clar dacă sunt într-o cameră de spital sau într-o cameră de execuție.

Alte câteva minute.

Continui să respir, înăuntru, afară, din nou și din nou, și să mă rog să facă și ea la fel. *Continuă să respiri.*

În final, ușa se deschide și iese un medic. Toată lumea îl privește cu speranță, dar el se uită direct la mine, cu expresia goală. Face o pauză, apoi ajunge în fața mea, agitat.

Mi se face stomacul ghem.

Nu.

Nu.

N-o spune.

Nu-mi spune că și ea a dispărut.

Nu-mi spune că ultimul ei cuvânt a fost numele meu.

— Domnule Vitale? Pot să discut cu dumneavoastră între patru ochi?

Îmi iau privirea de la el și mă uit din nou în cameră. Mama plânge din nou. Copilul încă țipă. Bătrânul își suflă nasul, iar femeia îi povestește despre nenorocitele ei de afte.

Deja e Iadul, m-am decis, nu e Purgatoriul.

— Doar spuneți, îi zic.

— Dacă insistați.

— Insist.

— E în recuperare.

Îmi trebuie câteva momente ca să înțeleg ce-a spus. Mă uit din nou la el.

— Recuperare?

Dă din cap.

— A fost aproape de limită la un moment dat... are un plămân perforat, câteva coaste rupte, dar am reparat daunele. A avut noroc că erați acolo când s-a întâmplat. Gândirea dumneavoastră rapidă i-a salvat viața.

Ar trebui să mă simt ușurat, dar nu e așa.

Nu i-am salvat viața.

Aproape că i-am luat-o.

– Mulțumesc, spun. Pot s-o văd?

– În curând, spune el. E încă inconștientă, dar va fi mutată într-un alt salon. Asistenta va veni după dumnea-voastră imediat ce puteți intra.

Abia după trei ore mă lasă să o văd.

Știu sigur de data asta, pentru că în loc să mă holbez la ușă, m-am holbat la ceas. În timpul ăsta, bătrânul a primit vești bune, femeia vorbăreață a adormit, iar mamei i s-a spus că lumea ei nu va mai fi niciodată la fel.

Asistenta mă conduce într-o cameră cu lumină difuză de la Terapie Intensivă. Mă opresc în ușă și mă uit la pat. Karissa stă complet nemișcată. Respiră, dar nu de una singură.

E conectată la un ventilator.

– Puteți sta câteva minute, spune asistenta, dar apoi am să vă rog să plecați. Deja s-au terminat orele de vizită, așa că va trebui să reveniți mâine.

Asistenta pleacă, iar eu rămân acolo, în ușă, și o privesc, și îi ascult inima pe monitor. Nu aștept să se întoarcă asistenta.

Plec pur și simplu.

Însă nu plec prea departe, ci ajung tot în camera de așteptare. Mă fac comod pe un scaun din colț, dar nu reușesc să adorm. Oamenii intră și ies toată noaptea și până după-amiază târziu. Ocazional, mă mai plimb pe holurile spitalului, iar minutele trec ca prin ceață.

Stau sprijinit de un perete de lângă Terapie Intensivă, după douăzeci și patru de ore de când a fost adusă Karissa, și încă port aceleași haine, cu sângele ei pe ele. Mă uit pe fereastră, în parcare, la mașinile care vin și pleacă, când se apropie cineva din spatele meu.

– Domnule Vitale?

Mă întorc și mă trezesc față în față cu medicul care mi-a dat veștile ieri. Face o pauză când se uită mai bine la mine și se bâlbâie un moment.

— Ați fost aici tot timpul ăsta?

— Da.

— Ar trebui să mergeți acasă, spune el. Odihniți-vă.

Arunc o privire peste hainele mele și clatin din cap.

— Nu-i nimic acolo pentru mine.

— Măcar duceți-vă să vă spălați, spune el. Haideți să vă aduc un halat. Avem dușuri pe care le puteți folosi.

Vreau să mă opun, să refuz, dar un duș sună bine. Îl urmez până la vestiarul de la etajul următor. Îmi oferă un halat de medic și o pereche de pantaloni, amândouă de aceeași culoare bleumarin, și-mi spune să nu mă grăbesc.

Stau mult timp sub apa călduță și spăl urmele roșii de pe pielea mea, încercând să scap și de amintiri, dar mă bântuie. De fiecare dată când închid ochii, îi văd fața albă ca varul, expresia șocată și sângele care-i țâșnea de sub piele.

În final, opresc apa și mă șterg, apoi îmi pun halatul și pantalonii. Arunc costumul direct la gunoi, apoi ies. Mă plimb din nou prin spital și ajung iarăși la Terapie Intensivă. Mă duc în camera Karissei și mă opresc în ușă.

E trează.

Mașinăriile încă mai piuie, dar nu mai e conectată la ventilator. O asistentă stă lângă patul ei și îi verifică semnele vitale, iar Karissa se mișcă puțin. Privesc curios, în tăcere, și aștept până când pleacă asistenta. Femeia iese și-mi aruncă un zâmbet.

După ce pleacă, pășesc ușor în cameră și o privesc. Privirea i se mută spre mine. Nu sunt sigur ce să spun. Pe vârful limbii îmi stă o scuză, încă o nenorocită de justificare, dar rupe ea tăcerea și vorbește prima.

— Iar furi halate?

la

Are vocea răgușită și plăpândă, dar glumește. Îmi ...ră de pe inimă și eliberează toată tensiunea de ... apropii și mai mult, încurajat de faptul că nu mi-a ... dispar.

– Ai spus că le împrumutăm, nu știi?

– Ba știu.

– Așa că încerc din nou lookul ăsta. Costumele ...mai plac deloc.

– Îmi place, zice ea și zâmbește ușor. Arăți... a ...toraș.

– A doctoraș, repet în timp ce îmi trag un scaun ...gă pat și mă așez. Va trebui să-mi amintesc asta.

Îi dispare puțin zâmbetul când mă privește. Întinde ...ina spre mine și îi tremură când încearcă s-o țină așa. ...fiez și o prind de mână, apoi o strâng între palmele mele. ...rece ca gheața.

– M-ai speriat, scumpo, îi spun ușor.

– Îmi pare rău.

– Nu-ți cere iertare, îi spun. Niciodată să nu-ți ceri iertare în fața mea. Asta nu e vina ta... e a mea. Dacă ar trebui cineva să-și ceară iertare, eu sunt ăla.

Dă ușor din cap.

– Doctorii spun că mi-ai salvat viața.

– Eu te-am pus de la bun început în situația asta, spun. N-ar fi trebuit să fii acolo. Ai plecat și ți-am spus să nu te mai întorci... ți-am spus că dacă pleci, să-ți vezi de drum, să nu te mai întorci niciodată. De ce erai acolo? La ce te gândeai?

Are vocea și mai joasă când răspunde.

– Mi-era dor de tine.

– Ți-era dor de mine, zic și râd neîncrezător. Serios... ți-a fo t dor de mine?

– Da

— De ce?

Se uită din nou la mine. Nu răspunde.

— Ar fi trebuit să te bucuri. Ți-am spus că nu voi veni după tine și n-am făcut-o. Erai liberă ca pasărea cerului.

— Asta era problema, spune ea. Știam că n-ai să vii.

— Credeam că asta îți dorești, Karissa. Ai vrut să te las să pleci, așa că te-am lăsat să pleci.

— Și eu am crezut că asta îmi doresc, dar ce-mi doream eu era o variantă. Îmi doream să am de ales. Îmi doream să-mi ceri să rămân .

— Dar ți-am cerut.

— Nu, nu mi-ai cerut. Ai spus că-mi vei cere să rămân, dar n-ai făcut-o niciodată. N-o faci niciodată.

N-are niciun sens pentru mine. E un argument slab. Nu contează cum am formulat-o... Dacă voia să plece, ar fi plecat, și a făcut-o. A plecat.

Și nu înțeleg de ce s-ar întoarce.

— Mi-a fost dor de tine, spune ea ușor, în timp ce o mângâi pe mână. Nu mă așteptam să-mi fie așa tare. Mi-a fost dor să vorbesc cu tine... mi-a fost dor de felul în care făceai mișto de mine, de felul în care te uiți la mine. Urăsc lucrurile pe care le faci... urăsc părți din tine, monstrul care poți fi uneori, dar nu-l urăsc pe bărbatul de care m-am îndrăgostit. De ăla mi-a fost dor.

— Nu sunt un om bun, Karissa.

— Nu ești nici unul rău, Ignazio.

E același argument, din nou.

— Credeam că urăști felul în care mă uit la tine.

— Așa e, spune ea, dar îl și iubesc.

Dau din cap și oftez adânc, apoi mă aplec și o sărut pe mână.

— Ar trebui să fugi foarte departe de mine.

– Știu că ar trebui, spune ea. Îmi doresc să pot.

– Dar poți.

Clatină din cap și se uită în altă parte, se holbează la tavan. Clipește încet și greoi.

– Nu știu de ce m-am întors, spune ea. Nu înțeleg nimic din toate astea, dar poate nici nu trebuie. N-ar trebui să fiu aici, dar sunt... n-ar trebui să te iubesc, dar o fac. Ai probleme, Naz. E ceva *serios* în neregulă cu tine. Dar poate e ceva în neregulă și cu mine, pentru că indiferent cât de mult încerc să te urăsc sau cât de mult încerc să stau departe de tine, nu pot. Te iubesc, dar nu înțeleg... nu înțeleg de ce-ai face-o, de ce mi-ai face asta, cum ai putea să te afli în punctul în care să mă rănești, când se presupune că și tu ar trebui să mă iubești.

– Nu a fost vorba despre tine.

– Cum poți să spui asta? zice cu vocea puțin mai tare și mai puternică. E vorba de mama mea.

– N-am vrut s-o fac, Karissa, spun. Nu m-am bucurat nicio secundă.

– Și asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

– Nu, spun și mă uit la mâna ei, urmărind cu privirea perfuzia din braț. Nimic din ce aș spune n-ar putea să te facă să te simți mai bine, Karissa. Ce e făcut e bun făcut și nu poate fi luat înapoi. Nu mă aștept la iertarea ta... nu sunt sigur nici măcar că *ar trebui* să mă ierți. Iertare... asta e cu siguranță ceva de care eu n-am fost capabil.

Plânge în tăcere, iar lacrimile îi curg pe obraji, continuând să se holbeze la tavan.

– Ea nu știa... despre ce plănuise el, despre ce-a făcut, decât după. Mi-a spus asta și o cred. Nu a știut până a fost prea târziu.

– Ar putea fi adevărat, spun eu, dar a petrecut ani de zile după, știind ce-a făcut, și totuși l-a protejat. L-a

ales pe el. În ciuda a ceea ce-a făcut, a refuzat să-i întoarcă spatele acelui bărbat.

— Așa mamă, așa fiică, zice.

O mângâi pe mână un moment și fac cercuri cu degetul mare pe pielea ei.

— Nu spun că ce-a făcut ea justifică ce-am făcut eu. Doar spun că mama ta a luat o decizie. Știa ce-ar însemna pentru ea. Ea m-a împușcat. Știa că jocul ăsta se va termina cu unul dintre noi mort și-mi pare rău că a fost ea, Karissa... îmi pare... dar nu poate să-mi pară rău că n-am fost eu.

Inspiră adânc, ca și când ar vrea să se calmeze, și închide ochii.

— Nu știu ce ar trebui să fac. O țin... în Watertown și mi-au spus că pot să vin, că pot... s-o iau, dar nu știu ce-ar trebui să fac.

— Poți s-o îngropi.

— Unde?

Tac un moment și mă gândesc la întrebare, apoi îi eliberez mâna. O ține în aer o secundă, apoi o pune înapoi pe pat și și-o odihnește pe piept.

— Am un loc, zic eu frecându-mă pe față.

Își întoarce capul să se uite la mine.

— Ai un loc?

— Cimitirul catolic St. John și Queens. Dețin un loc acolo.

— Da?

— Da, spun ușor. Cred că i-ar plăcea mamei tale. Johnny a fost îngropat acolo acum câteva luni, deci n-ar fi prea departe de el.

Karissa nu spune nimic, dar nu se opune, așa că e bine.

– Am să fac eu toate aranjamentele pentru tine, îi
și mă ridic. N-ar trebui s-o faci tu.

Dau să plec, când îmi aud numele.

– Naz, de ce ai un loc acolo?

– L-am cumpărat acum mult timp, spun din ușă,
când s-o privesc. Acolo e îngropată Maria.

– Dar nu vrei... ?

– N-am nevoie de el, spun înainte să termine
întrebarea. Eu nu am ce să caut acolo. Nu *mai* am. Viața
Mariei a fost marcată de violență... ar trebui să se poată
odihni în pace.

Karissa e externată abia peste două săptămâni.

Două săptămâni mai târziu, stăm pe iarba umedă din cimitirul tăcut, în fața coșciugului negru și lucios, așezat deasupra unui mormânt proaspăt săpat. Realitatea situației cuprinde mormântul, o reamintire dură a locului unde ne-a adus viața. Carmela și-a trăit viața pe fugă, iar moartea ei se simte cam la fel.

Izolată.

Nu e nimeni aici.

Nimeni care să împărtășească amintiri despre ea.

Nimeni care să-și ia rămas-bun.

Nimeni, în afară de mine și Karissa, de preot și angajații de la firma de pompe funebre. Mai departe văd o mașină de poliție fără însemne, dar nu se vor apropia mai mult.

Doar privesc.

Mă urmăresc, pentru că în ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat în ultimul timp, încă mai sunt hotărâți să mă prindă cu ceva.

Începem? întreabă preotul în liniștea încordată care se simplifică.

Karissa nu răspunde. Stă chiar lângă mine, într-o rochie neagră și simplă, atât de aproape că ni se ating brațele. Se clatină puțin. N-ar trebui să stea în picioare. Dar e încăpățânată... atât de incredibil de încăpățânată.

M-a ignorat când i-am spus să ne așezăm undeva.

Are lacrimi în colțurile ochilor. Și-ar fi dorit să fie acolo cineva căruia să-i pese, să apară cineva... altcineva, în afară de mine. Și-ar fi dorit ca viața mamei ei să fi contat și pentru altcineva în afară de ea.

Oftez și îmi întorc privirea de la ea ca să mă uit în jur și îngheț când văd pe cineva apropiindu-se. Mă surprinde.

Tata.

Poartă hainele lui obișnuite de muncă, pantaloni kaki și un tricou alb, cu șorțul murdar încă prins de talie. Îmi dau seama că a venit direct de la restaurant și că, din grabă, a uitat să și-l dea jos. Are un buchet de flori în mână și, când se apropie, văd că sunt trandafiri roz.

Trandafiri roz.

Mă uit spre mormântul de lângă. Deloc surprinzător, inelul a dispărut de mult, dar trandafirii rămân acolo. Ofiliți, sigur, dar sunt acolo.

Și cred că știu cine i-a adus.

Tata își ține capul în pământ și vorbește singur în timp ce se apropie. Karissa își ridică privirea la auzul vocii lui, iar ochii i se măresc când îl vede.

— Scuze c-am întârziat, spune ca pentru toată lumea. A zburat timpul pe lângă mine.

— Nu-i nicio problemă, spune preotul și îi strânge mâna, părând extrem de ușurat că a mai apărut cineva. Ne bucurăm c-ați putut ajunge.

Tata dă din cap, se întoarce cu spatele la el și așază florile pe coșciug, apoi face un pas în spate. Își ține mâinile în față și refuză să-mi întâlnească privirea cât stă acolo și așteaptă.

Preotul începe.

Nu sunt prea multe de spus.

Citește faptele denaturate ale vieții Carmelei, transmițând-o într-o caricatură pe care niciunul dintre noi n-o recunoaște, apoi își drege vocea și se uită spre noi toți, așteptând să zică ceva.

– Vrea să spună cineva câteva cuvinte despre dânsa?

– Eu.

Vocea tatălui meu atrage din nou atenția spre el. Preotul îi face semn să vorbească.

– O cunosc pe Carmela de când era copil, spune el și mimează statura unui copil care-i ajunge până la genunchi. Era cam atât de înaltă, știi, o mână de om și îndrăzneață. Obișnuia să vină la restaurant în fiecare zi în drum spre casă de la școală, iar eu o întrebam cum îi fusese ziua și, indiferent cât de bună fusese, ea mereu îmi povestea ceva rău. Mereu se plângea. Și îi dădeam o prăjitură, știi, una dintre alea proaspete. Îi ziceam să nu se îngrijoreze, că mâine va fi mai bine. Au trecut ani de zile de când am văzut-o... ultima oară când a venit în vizită și am întrebat-o cum i-a fost ziua, mi-a spus că tocmai a aflat c-o să aibă un bebeluș, așa că nu ar fi putut să se plângă nici dac-ar fi vrut. A luat prăjitura și-a plecat. N-am mai văzut-o niciodată. Și azi, de fiecare dată când fac fursecuri, mă gândesc la ea. Erau preferatele ei.

Karissei îi curg lacrimi pe obraz, dar zâmbește.

— Obișnuia să-mi facă și mie.

Se lasă din nou tăcerea. Preotul își drege vocea, apoi continuă.

Se termină la fel de repede cum a început.

Apoi, tata se apropie și îi ia mâinile Karissei în ale lui. C[illegible]ărută pe obraji, zâmbește oferindu-i cuvintele căld[illegible]e pe care nu le-a primit ultima dată.

— Vino la restaurant oricând, îi spune. Am niște prăjituri cu numele tău pe ele.

— Mulțumesc, șoptește ea. Am să vin.

O eliberează și face semn spre mine cu capul.

— Dar lasă-l pe-ăsta acasă data viitoare.

Apoi, preotul o ia deoparte pe Karissa, iar tata se întoarce spre mine și-mi întâlnește privirea. Se uită la mine un moment, tăios.

— Trandafiri roz, zic eu.

Ridică din umeri.

— Sunt preferații mamei tale, așa că mă gândesc că n-am cum să greșesc cu ei.

Se întoarce și ezită când îl strig.

— Uite...

Întinde mâna să mă oprească.

— Las-o așa, Ignazio. Orice-ar fi, nu vreau s-aud.

Se uită din nou la Karissa, apoi se întoarce iar spre mine.

— Doar nu mă face să mai vin la încă un mormânt din cauza ta.

Tata pleacă, iar eu mă gândesc, în timp ce el dispare din cimitir, că probabil asta a fost printre ultimele dăți când am vorbit cu el.

— Naz?

Mă întorc când mă strigă Karissa și o iau imediat în brațe, ținând-o strâns.

— Ești gata să plecăm de-aici? o întreb.

— Da.

Mai privește o dată în urmă, spre locul în care mama ei se va odihni pentru totdeauna, apoi se întoarce cu spatele. Ne ducem la mașină, ne urcăm, iar eu mă uit în oglinda retrovizoare și aștept ca poliția să înceapă să mă urmărească, dar face cale întoarsă.

Nu vin după mine.

Poate în altă zi, dar nu azi.

Oftez uşurat, mă întind şi îi iau mâna Karissei într-a

Nu mergem spre casă.

Karissa nu întreabă nimic.

Conduc spre nord, în afara oraşului.

Se uită pe fereastră şi mă ţine în continuare de mână, iar rămâne tăcută. Poate îi e teamă să pună întrebări. Poate are încredere în mine c-o duc undeva unde e sigur.

Nu ştiu, dar mă bucur de liniştea ei.

E mai confortabil decât m-aş fi aşteptat.

Casa doctorului Carter este liniştită, fără maşini şi fără oameni în jur. Opresc Mercedesul chiar în faţa casei şi opresc motorul, în timp ce Karissa priveşte confuză clădirea. E doar un semn micuţ într-o parte, dar îl vede imediat.

DR. MICHAEL CARTER
SERVICII VETERINARE

— Glumeşti, spune ea şi se întoarce spre mine. Credeam că e doctor.

— Este, spun. Doctor de medicină veterinară.

— Ai fost împuşcat, aproape ai murit şi în loc să suni la Salvare, tu m-ai pus să sun la un *veterinar*?

Neîncrederea ei mă face să râd, dar nu comentez. În schimb, deschid portiera.

— Haide, trebuie să-ţi arăt.

Iese din maşină după mine şi ne ducem direct în spatele casei. În momentul în care ajung la colţ, aud un mârâit şi mă opresc ca să mă uit la o pereche de ochi **căprui** ca nişte mărgele care strălucesc.

— Killer!

Karissa icnește și se îndepărtează de mine ca să fugă la el. Câinele încetează imediat să mai mârâie și începe să dea entuziasmat din coadă când o vede, tot țopăind în jurul ei. Karissa cade în genunchi și-și prinde câinele în brațe, în timp ce începe să plângă.

Cedează.

Plânge mult, în hohote.

O doare.

E *tortură*.

O simt cum iese din ea.

Există până în adâncul sufletului ei.

Nu e vorba despre câine, știu. Nu e nici măcar despre mama ei, neapărat, și cu siguranță nu este despre tatăl ei. N-are nimic de-a face cu el. Nu e despre mine, despre ea sau despre oricine altcineva. Nu e despre Daniel, sau Paul, sau Ray. E despre viață și despre cât de crudă poate fi uneori.

Cât de nedreaptă e viața.

Cu toții suntem implicați în asta.

Facem ce avem de făcut, luăm ce avem de luat și uneori îi rănim pe oamenii pe care jurăm că nu-i vom răni, dar o facem, pentru că viața ne obligă.

E o lume nebună.

Toți suntem monștri, dacă e să fim sinceri.

Îi întâlnesc privirea.

Îi citesc pe buze „mulțumesc".

Nu fac altceva decât să dau din cap.

Nu merit să-mi fie recunoscătoare.

Dar ea e genul de femeie care e recunoscătoare oricum.

Epilog

Am să-ți spun ceva ce mi-a spus și mie odată un om înțelept: nu întunericul e înfricoșător, ci ceea ce găsești în el.

Întotdeauna mi-a fost frică de întuneric; copil fiind, mi-a fost teamă că monștrii s-ar putea furișa în camera mea noaptea, dar acum știu că nu aveam de ce să mă tem. Nu pentru că monștrii nu există. Există. I-am văzut. M-am întâlnit cu ei. Unul m-a atacat în timp ce dormeam.

Ba chiar am devenit eu unul.

Nu, motivul pentru care nu trebuie să-ți fie frică de întuneric este că adevărații monștri stau și în lumină. Ei se ascund la vedere. Trucul e să-i găsești tu înainte să te găsească ei pe tine.

Nu sunt un om bun.

Nu sunt.

Știu.

Dar Karissa îmi spune că poate nu sunt nici un om rău. Sunt genul de om care trece repede de la lumină la întuneric, genul de monstru care stă în umbră.

Prin întuneric, mă uit la Karissa care stă în pat lângă mine. Mă privește precaută, cu privirea alertată și agitată în timp ce așteaptă o reacție. Gâfâi și încerc să-mi trag sufletul, încerc să mă calmez și să liniștesc valul de amintiri din capul meu.

Urăsc coșmarurile astea nenorocite.

Secundele trec, iar ea așteaptă, apoi se aude un zgomot pe hol, ceva care zgârie la ușa de la dormitor.

Mă panichez și nici nu stau pe gânduri, o prind protector pe Karissa și o forțez să stea în spatele meu.

Inima mi se oprește cât timp mă uit la ușă și îi simt mâinile pe mine.

— Relaxează-te, șoptește ea și mă apucă de braț. E Killer.

Killer.

Îmi trebuie un moment ca să înțeleg, dar nu mă relaxez, am mușchii încordați și umerii blocați. Îi zâmbesc ușor Karissei, apoi se apleacă spre mine și mă sărută.

Îi răspund cu un sărut când ea mă mângâie pe față și îmi șterge transpirația de pe frunte. Nu pune nimic la îndoială. Nu cere nimic. Eu îi ofer lumea, în schimb, ea îmi oferă încredere. Știm amândoi că n-o merit.

N-o s-o merit niciodată.

Dar sunt recunoscător și i-o arăt.

Mă așez deasupra ei și o sărut și mai puternic, și mai agitat. E instinctual, iar ea își deschide picioarele și mă primește. Sunt deja în ea. Cu ea, nu există ezitare.

Mi-am învățat lecția.

Acum găsesc și pace în întuneric. Cu ea, găsesc pace. N-o să uit niciodată, dar ea mă face să simt că e în regulă să-mi amintesc. E în regulă să-mi amintesc durerea și frica. E în regulă să recunosc că întunericul mă înspăimânta.

Pentru că am găsit puțină lumină în el.

Am găsit-o pe ea.

Zgârieturile pe ușă continuă, urmate de mârâieli, atunci când Karissa începe să geamă. Ea s-ar putea să aibă încredere în mine, dar Killer sigur nu are. El îi înțelege gemetele de plăcere ca semne de agresiune din partea mea și încearcă să spargă ușa ca să ajungă la mine.

De vreme ce știi să păstrezi niște secrete, hai să-ți mai zic încă unul:

Îmi mai era teamă de ceva, când eram copil.

Doar de un singur lucru.

Nenorociții de câini.

KARISSA

Barul e un haos total.

Toate separeurile sunt pline, funduri plantate pe toate scaunele, chelneriţele aleargă de colo colo, iar barmanii toarnă pahare după pahare de bere. Naz încă bea din aceeaşi bere pe care a comandat-o acum treizeci de minute. Îmi imaginez că e deja caldă, dar nu pare să-l deranjeze.

De fapt, nici nu pare să observe.

Stă în faţa mea, în separeul micuţ de lemn, relaxat, dar are o expresie goală. E aici fizic, dar mintea îi e în altă parte, foarte departe. Unde? Nu ştiu. Aş întreba, dar probabil că nu mi-ar răspunde.

Mi-ar spune doar să nu-mi bat capul.

Doar asta spune în ultimul timp când îl întreb câte ceva, când îmi spune că încep iar să gândesc exagerat de mult. Nu te îngrijora. Încerc să n-o fac, dar e greu, având în vedere prin ce-am trecut, având în vedere cine este.

Sau cine obişnuia să fie...

— Ai ieşit?

— Cât de mult poate un om ca mine.

— Ce înseamnă asta?

— Nu te îngrijora. Tot ce trebuie să ştii e că am terminat cu toate alea.

A ieşit.

A terminat cu toate alea.

Au fost tot felul de incidente în ultimul an. Conversații în șoaptă la telefon și dispariții în toiul nopții, pentru care nu oferă niciodată explicații și care duc la zile întregi de curățat obsesiv al mașinii sau în care e și mai paranoic decât de obicei. Poliția a venit pe-acasă de mai multe ori decât pot să număr, a întrebat despre situații și despre oameni, dar Naz întotdeauna simulează ignoranța.

„A ieși", pentru Naz, nu s-a întâmplat dintr-odată.

Îmi dreg vocea, ridic cheeseburgerul pe care mi l-a pus chelnerița în față acum un moment, când a trecut pe lângă noi. Iau o gură și-mi dau teatral ochii peste cap. Doamne, Dumnezeule, este Raiul pe o chiflă. Sunt surprinsă că nu aud trompete în depărtare, pe măsură ce mestec și-mi șterg grăsimea care mi se scurge pe bărbie.

Cel mai bun burger din lume.

— Jur, aș putea să mănânc așa ceva în fiecare zi, spun. La micul dejun, la prânz *și* la cină.

Naz mă privește. Nu mănâncă. Spune că nu-i e foame.

— Nu sunt sigur c-ar fi chiar sănătos pentru tine.

— Da, dar tot m-ai iubi și dacă m-aș îngrășa, să zicem, trei sute de kile, nu?

Îi apare un zâmbet în colțul gurii în timp ce se uită la mine, suficient cât să i se vadă gropițele.

— Așa e.

— Vezi? Nicio problemă.

— Sigur, până ți s-ar înfunda arterele de grăsime. Deja mă îngrijorez că s-ar putea să faci diabet de la atâta ciocolată.

Îmi dau ochii peste cap în loc să răspund și mai iau încă o înghițitură în timp ce el râde. O dau pe gât cu o gură de Cola, în timp ce chelnerița trece din nou pe lângă noi.

...ește puțin și îmi ia paharul gol de pe masă, apoi mă ...bă cu un zâmbet:

– Îți mai aduc unul, scumpo?

– Da, vă rog.

Se întoarce și spre Naz.

– Dumneavoastră vă aduc încă o bere?

Își scutură sticla. *Goală.*

– Sigur.

Chelnerița pleacă și se întoarce peste un minut cu ...turile. Berea e deschisă deja, dar Naz nici măcar nu-i ...ncă o privire și ia o gură.

Nu pot să mă abțin și zâmbesc în timp ce-l privesc. ...r cade pe gânduri, i se distrage iar atenția, dar nu mă ...eranjează. Nu chiar. Îmi oferă o șansă să-l privesc așa cum mă privește și el pe mine.

Sunt sigur că dacă ne-ar cunoaște oamenii, dacă ne-ar ști povestea... dacă ar citi scrisul minuscul care vine odată cu ea... s-ar întreba cum de sunt aici acum. Cum de pot să stau la această masă cu el, în fața lui, și să respir același aer pe care-l respiră el, să împart același spațiu pe care-l ocupă și el. S-ar întreba cum aș putea să mă uit la el și să simt altceva în afară de ură. Cum aș putea să mă uit la el și să nu-mi doresc să moară.

Adevărul este că și eu mă întreb asta uneori.

Mă face să mă întreb dacă nu cumva e ceva în neregulă cu mine. E vreo boală pe care am luat-o de undeva? Delir? Psihoză? Poate e sindromul Stockholm, sau poate e o boală cu care m-am născut. Nu e contagioasă, dar e genetică, e ceva ce am moștenit de la mama. Văd ceva din ea în mine. Mă împiedic pe același drum pe care a pășit și ea acum mult timp, un drum care i-a reconfirmat iub... nesfârșită pentru un bărbat asupra căruia moartea ...ese amprenta.

Mă întreb cum s-a simțit ea când și-a dat seama că bărbatul căruia i s-a oferit era același care i-a luat atât de multe. Mă întreb dacă s-a simțit și ea cum mă simt eu, dacă a văzut și ea ce văd eu: un bărbat defect, un suflet torturat, o urmă de speranță în interiorul cuiva pe care alții îl consideră complet lipsit de speranță. Mă întreb multe lucruri, dar nu voi găsi niciodată răspunsurile, nu voi avea niciodată o șansă să-mi adresez întrebările, mulțumită omului care stă acum în fața mea.

În unele zile, sunt extrem de furioasă pentru ce-a făcut, pentru cum m-a rănit, dar în alte zile... unele ca azi, când mă uit la el în liniște și văd o umbră de vulnerabilitate pe care, de obicei, o ascunde... am un sentiment dubios de ușurare. Ușurarea că n-o să mi se răspundă niciodată la întrebări, că n-o să trebuiască să aflu niciodată cât de distruși suntem cu toții, de fapt.

Termin de mâncat cât el își soarbe berea și se uită la cel mai apropiat televizor. E un meci de fotbal american. Mulțimea urlă din când în când, dar liniștea care ne înconjoară pe noi doi este confortabilă.

După ce-mi termin burgerul, îmi dau farfuria deoparte și mă uit la ecran. Nu știu nimic despre sport. O echipă albastră și una verde se lovesc unele de altele ca valurile unei mări tumultoase, amestecându-se și lovindu-se și făcând orice dracului au de făcut ca să puncteze.

Nu știu.

Nu înțeleg.

— Îmi trebuie o slujbă.

Atenția mi se îndreaptă din nou spre Naz când spune asta.

— Ce?

Oftează exasperat și se lasă pe spate în scaun, cu ochii la mine. Mă privește intens, dar rămâne impasibil.

După un moment, ridică din umeri.

– O slujbă, spune el din nou. Ceva de făcut.

– Ai nevoie de...? Adică, dacă e despre bani, eu...

Mă întrerupe cu un râs și mai ia o gură din bere.

– Stăm bine cu banii. Copiii noștri stau bine cu ei, la fel și copiii lor și copiii copiilor lor. Nu despre asta e vorba.

Mă holbez la el. A înșirat o mulțime de copii ipotetici și bărbat care nu a mai vorbit despre întemeierea unei familii de ultima oară când am păsit în Orașul Păcatelor.

– Dacă nu e vorba despre bani, atunci...

– Doar am nevoie de ceva, zice el, fără să se uite la mine, de data asta, privind fix masa la care stăm. Tu îl duci la școală. Tu vei avea ceva într-o zi, o *carieră*, eu n-am nimic.

– Ai destule, spun, deși știu exact la ce se referă când spune că n-are *nimic*. N-are atenție, n-are scop, nu face nimic.

Bărbatul ăsta și-a petrecut toată viața de adult căutând ceva, iar acum, că a găsit, doar stagnează, nesigur de direcția în care s-o apuce.

– M-ai întrebat odată ce-aș fi făcut cu viața mea dacă n-aș fi pierdut tot, spune el. Mă gândeam la asta mai devreme... mă gândeam ce fel de om aș fi fost dacă Johnny nu m-ar fi trădat.

– Și ți-ai dat seama?

– Nu știu, spune și-și termină berea, apoi pune sticla pe masă. Eram un copil neastâmpărat. Sigur, eram la facultate, dar cine știe cât aș fi rezistat, având în vedere că deja făceam chestii necurate pentru Ray. Voiam să fiu tot ce nu era tata... nu voiam să trebuiască să muncesc până la epuizare doar ca să pot plăti facturile. N-am vrut să ajung ca Giuseppe Vitale. Așa că presupun că, indiferent de orice, tot așa aș fi ajuns. Chiar dacă Johnny n-ar fi făcut asta, cineva, undeva, probabil ar fi făcut-o, și tot aș fi ajuns să fiu omul ăsta.

Sună cam demoralizant, ca și când conștientizarea acestui lucru l-a descurajat.

— Crezi că a fost soarta? Că te-ai născut să fii așa?

— Nu, se uită din nou la mine. Spun doar că alegerile mele m-ar fi adus, într-un final, tot aici. Nu pot să dau vina decât pe mine și îmi pare rău că eu, așa, i-am rănit pe toți cei pe care i-am iubit vreodată.

Aceste cuvinte îmi trimit un fior pe șira spinării.

Niciodată, într-un milion de ani, nu m-aș fi așteptat să-l aud spunând așa ceva.

Nu știu cum să reacționez.

— Deci, da... Face un semn spre chelneriță și cere nota. Am nevoie de *ceva*.

Scoate niște bani din portofel, îi aruncă pe masă, apoi se ridică. Se întinde după mine, iar eu mă uit la mâna lui o secundă, șocată.

Chiar a spus așa ceva?

Nu-mi vine să cred.

Ignazio Vitale chiar și-a acceptat vina.

Naz începe să râdă ușor cât timp eu rămân uimită și-l iau de mână, ca să mă ridic în picioare. Degetele ni se împreunează și plecăm din bar, intrând în holul MGM Grand.

Nu mă așteptam să ne întoarcem aici, să văd din nou acest loc, la atât de scurt timp după ultima noastră vizită. Cazinoul este aglomerat, chiar dacă e încă destul de devreme într-o seară de vineri, dar în loc să stăm aici, cu mulțimea, mergem în apartamentul nostru de la ultimul etaj.

E chiar și aceeași cameră în care am stat data trecută. Totul pare familiar, dar atât de extrem de diferit. De data asta, nu e nicio Brandy, nu e niciun Ray și nu e niciun tip pe care Naz să-l omoare la finalul zilei (cel puțin, așa sper). Nu e nicio treabă de rezolvat (de care să știu), nimic

...at (de care să-mi fi spus), nicio așteptare, decât să ...urăm de moment.

Nicio așteptare, decât să fim împreună.

Îmi place mult mai mult așa.

De cum ajungem în cameră și Naz deschide ușa, văd pe masă o sticlă de șampanie într-o găleată de gheață și un ...ou cu căpșuni acoperite de ciocolată alături. Zâmbesc ... mă duc la masă, iau o căpșună de pe platou, o ridic și o ...drept spre Naz cât el se apropie de mine.

– Pentru cineva atât de îngrijorat în legătură cu diabetul meu iminent, cu siguranță mă răsfeți cu o grămadă de chestii.

Zâmbește și scoate dopul sticlei de șampanie, apoi ia două pahare și toarnă în ambele puțin. Îmi întinde unul și-l păstrează pe celălalt, în timp ce eu mușc dintr-o căpșună.

– Nu-mi stă în fire să refuz nimănui nimic. Cu siguranță mie nu-mi refuz. Desigur, s-ar putea să te omoare într-o zi, dar nu sunt eu ăla care-ar trebui să te judece. Tot ce fac e menit să mă prindă din urmă, iar când o va face...

Ridică din umeri și ia o gură de șampanie, apoi zâmbește jucăuș.

— Sunt sigur c-o să fie multe polițe de plătit.

— Cine să le plătească? Tu?

— Sau ei.

— Cine sunt ei?

Pășește spre mine și mă încordez din reflex, cu paharul de șampanie într-o mână și căpșuna mușcată în cealaltă, în timp ce el mă apucă de bărbie, își apropie fața de a mea și mă mângâie cu degetul pe buza de jos. Expresia i se schimbă chiar sub ochii mei, joaca dispare și îi face loc privirii ăleia ciudate. *Acea* privire.

Monstrul.

Sună cam demoralizant, ca și când conștientizarea acestui lucru l-a descurajat.

— Crezi că a fost soarta? Că te-ai născut să fii așa?

— Nu, se uită din nou la mine. Spun doar că alegerile mele m-ar fi adus, într-un final, tot aici. Nu pot să dau vina decât pe mine și îmi pare rău că eu, așa, i-am rănit pe toți cei pe care i-am iubit vreodată.

Aceste cuvinte îmi trimit un fior pe șira spinării.

Niciodată, într-un milion de ani, nu m-aș fi așteptat să-l aud spunând așa ceva.

Nu știu cum să reacționez.

— Deci, da... Face un semn spre chelneriță și cere nota. Am nevoie de *ceva*.

Scoate niște bani din portofel, îi aruncă pe masă, apoi se ridică. Se întinde după mine, iar eu mă uit la mâna lui o secundă, șocată.

Chiar a spus așa ceva?

Nu-mi vine să cred.

Ignazio Vitale chiar și-a acceptat vina.

Naz începe să râdă ușor cât timp eu rămân uimită și-l iau de mână, ca să mă ridic în picioare. Degetele ni se împreunează și plecăm din bar, intrând în holul MGM Grand.

Nu mă așteptam să ne întoarcem aici, să văd din nou acest loc, la atât de scurt timp după ultima noastră vizită. Cazinoul este aglomerat, chiar dacă e încă destul de devreme într-o seară de vineri, dar în loc să stăm aici, cu mulțimea, mergem în apartamentul nostru de la ultimul etaj.

E chiar și aceeași cameră în care am stat data trecută. Totul pare familiar, dar atât de extrem de diferit. De data asta, nu e nicio Brandy, nu e niciun Ray și nu e niciun tip pe care Naz să-l omoare la finalul zilei (cel puțin, așa sper). Nu e nicio treabă de rezolvat (de care să știu), nimic

...(de care să-mi fi spus), nicio așteptare, decât să ...răm de moment.

Nicio așteptare, decât să fim împreună.

Îmi place mult mai mult așa.

De cum ajungem în cameră și Naz deschide ușa, văd ...masă o sticlă de șampanie într-o găleată de gheață și un ...tou cu căpșuni acoperite de ciocolată alături. Zâmbesc ...mă duc la masă, iau o căpșună de pe platou, o ridic și o ...drept spre Naz cât el se apropie de mine.

– Pentru cineva atât de îngrijorat în legătură ...diabetul meu iminent, cu siguranță mă răsfeți cu o ...grămadă de chestii.

Zâmbește și scoate dopul sticlei de șampanie, apoi ...a două pahare și toarnă în ambele puțin. Îmi întinde ...unul și-l păstrează pe celălalt, în timp ce eu mușc dintr-o căpșună.

– Nu-mi stă în fire să refuz nimănui nimic. Cu siguranță *mie* nu-mi refuz. Desigur, s-ar putea să te omoare într-o zi, dar nu sunt eu ăla care-ar trebui să te judece. Tot ce fac e menit să mă prindă din urmă, iar când o va face...

Ridică din umeri și ia o gură de șampanie, apoi zâmbește jucăuș.

— Sunt sigur c-o să fie multe polițe de plătit.

— Cine să le plătească? Tu?

— Sau ei.

— Cine sunt *ei*?

Pășește spre mine și mă încordez din reflex, cu paharul de șampanie într-o mână și căpșuna mușcată în cealaltă, în timp ce el mă apucă de bărbie, își apropie fața de a mea și mă mângâie cu degetul pe buza de jos. Expresia i se schimbă chiar sub ochii mei, joaca dispare și îi face loc privirii ăleia ciudate. *Acea* privire.

Monstrul.

Se uită la mine.

— *Ei* sunt toți cei care-mi stau în cale, spune cu voce joasă și tremur la auzul acestor cuvinte.

Frică. Excitație. Teroare. Bucurie. Senzațiile se luptă să preia controlul asupra corpului meu și se învârt în mine până-mi înmoaie picioarele. N-am niciun dubiu că vorbește serios și, oricât de înfricoșător ar fi să știu de ce e capabil, să știu ce n-ar ezita să facă, boala mea se bucură de siguranță. Ar ucide întreaga lume, ar arde-o până la temelii, dar partea aia din mine îl crede când spune că m-ar proteja *pe mine*.

Nu e antiglonț. Știu că nu e. Dar acum cred că a devenit rezistent la distrugere. După tot ce s-a întâmplat, Naz nu e cineva pe care să-l răpui ușor. Într-o zi, când o să moară, fie că se întâmplă mâine cu un glonț sau peste șaizeci de ani, de bătrânețe, Naz va pleca luptând. Nimeni nu-l va mai distruge niciodată.

Ochii lui îmi analizează fața încet și metodic, de parcă ar studia fiecare contur, apoi privirea îi rămâne asupra gurii mele. Își linge buzele, iar ale mele se deschid într-un răspuns, și expir tremurând. Închid ochii când mă sărută blând și gem de nerăbdare, așteptându-mă să devină și mai intens, în schimb, începe să râdă.

Deschid ochii și-l văd cum face un pas în spate, cu expresia din nou luminoasă. Monstrul a dispărut. Naz își ridică paharul în fața mea, apoi îl dă peste cap și se îndepărtează.

— Bucură-te de căpșuni, spune el. Mă duc să fac un duș.

Mă tachinează.

Îl privesc cum se îndepărtează, apoi mănânc restul de căpșună. Îl aud cum se mișcă prin camera de la etaj și aud apa cum pornește la baie. Eu stau aici și ascult zgomotele o secundă, încruntată.

Ar trebui să stau aici.

Pe bune.

N-ar trebui să mă duc după el.

N-ar trebui să-l deranjez.

Nu m-a rugat să vin cu el.

Așa că ar trebui să stau chiar aici. Ar trebui să beau mai șampania și să mănânc toate căpșunile și să zic la revedere cu tachinările lui.

Așa ar trebui.

Dar n-o fac.

Dau pe gât ce mai am în pahar, apoi îl pun pe masă și o iau pe scări. Păşesc uşor, pe vârfuri, spre baia de la etaj. Uşa e crăpată şi nu face niciun zgomot când o deschid uşor. Luminile sunt difuze şi e aburul acoperă şi oglinzile şi geamul, dar pot să-l văd stând acolo, sub duş.

E cu spatele la mine şi îşi spală părul cu şampon, iar parfumul puternic, bărbătesc, *de Naz*, ajunge până la mine. Doamne, bărbatul ăsta miroase mereu la fel de bine cum arată. Se simte ca un păcat, doar să respire pe lângă el ar face o fată să spună câteva rugăciuni.

Tatăl nostru, care eşti în Ceruri, lasă-l pe bărbatul ăsta să mi-o tragă în seara asta...

— Nu-i nicio surpriză.

Vocea lui mă face să mă încordez. Încă stă cu spatele la mine. Nu-mi aruncă nicio privire, dar nu pot să nu mă întreb dacă ştie că sunt aici.

Nu spun nimic.

Nu ştiu ce să spun.

Nu-i nicio surpriză?

Vorbeşte cu mine?

Îşi clăteşte părul relaxat, ca şi când nici n-ar fi vorbit. După un moment de tăcere, Naz se întoarce şi se uită la mine. Păşeşte în faţă, spre geam, şi-şi foloseşte mâna ca să şteargă aburul.

Încerc să menţin contactul vizual.

Încerc.

Din răsputeri.

Pe bune, chiar încerc.

Tare.

Dar ochii mei trădători au o minte a lor; corpul meu face ce vrea el. Privirea mi se îndreaptă spre pieptul lui şi spre cicatrici şi urmează linia părului până la penis.

Da, cu siguranţă tare.

Râsul lui e ascuţit şi-mi atrage din nou privirea la el, pentru că ştiu că m-a surprins când mă zgâiam.

— Asta eşti tu, zice el. Exhibiţionismul este slăbiciunea *ta*, infractoareo, nu a mea.

Simt cum mă înroşesc. Întinde un deget şi-mi face semn să mă apropii, în timp ce el deschide uşa de sticlă. Ezit şi mă duc spre el, iar el se sprijină de peretele duşului, încrucişându-şi braţele. Mă simt ca un copil care urmează să fie certat pentru c-a tras cu ochiul, după cum se uită la mine, foarte serios şi cu sprâncenele ridicate. Pare aproape *iritat*.

Ah, de ce mă excită şi mai tare?

Se uită la mine aşa cum m-am uitat şi eu la el acum o secundă.

— Pot să te ajut cu ceva? Ai nevoie de ceva?

Insinuarea este evidentă, cu toate că tonul lui e oricum, numai jucăuş nu. Cuvintele lui parcă taie. Când îmi întâlneşte din nou privirea, văd că a lui s-a întunecat. Monstrul a revenit şi are chef de teste.

Partea raţională din mine urlă să plec dracului de-acolo şi să-l las în pace, să facă duş, dar nu ascult. Ştiu, şi la fel ştie şi Naz. Ridică o sprânceană şi aşteaptă să-i răspund.

Nu pot să deschid gura.

– Ei bine? zice el după un moment. O să răspunzi întrebare sau trebuie să te *oblig*?

Dau să zic ceva, *orice*, dar nu pot să scot nici măcar o silabă când Naz mă apucă și mă trage spre el. O, drace, nici măcar nu *așteaptă* să-i răspund. Cuvintele se transformă într-un țipăt când mă trage, complet îmbrăcată, în duș, cu apa este fierbinte... Doamne, practic e *fiartă*. Mă mir că nu-mi arde sfârcurile.

Mă împinge sub duș și închide ușa. Apa se lipește de rochia mea și trage materialul în jos și mă udă direct pe piele. Încerc să scap, dar e prea puternic. Mă ține blocată acolo și mă lipește de perete. Mă apucă de coapse și mă ridică, în timp ce eu icnesc surprinsă, și își pune mâinile în jurul gâtului meu în timp ce eu încerc să mă agăț de viață.

– După cum am spus..., mă mângâie cu buzele de la bărbie până la ureche. Nu-i nicio surpriză.

– Te surprinde ceva vreodată?

– Nu.

Mă lipește de peretele dușului, cu o mână strânsă ferm în jurul meu și cu cealaltă între noi, încercând să-și găsească loc pe sub rochia mea udă. Respirația mi se accelerează când începe să mă frece prin chiloți, apoi își bagă mâna pe sub ei.

O, drace.

O, drace.

O, drace.

Are degetele aspre și pline de bătături și nu e deloc blând în mișcări, freacă repede și-mi trimite fiori pe șira spinării.

— Atât de udă, șoptește el.

— Ei bine... Îmi înfig unghiile în ceafa lui și mă prind de el, iar corpul mi se încordează de la senzațiile care mă cuprind. *Suntem* în duș, nu?

Naz râde malefic.

— Știi ce vreau să spun, scumpo.

Își bagă un deget în mine, apoi încă unul, în timp ce cu degetul mare îmi mângâie clitorisul. Îmi mușc obrazul și încerc să rămân tăcută, dar e inutil. Mușc atât de tare, că simt gust de sânge. Știe fiecare buton pe care să apese, fiecare centimetru de piele pe care să-l atingă, știe cum să mă împingă direct în brațele extazului. Cu o singură mână, bărbatul ăsta mă ridică pe pereți, mă face să gem și să cer mai mult.

Mai mult.

Mai mult.

Mai mult.

— Asta vrei? întreabă el. De asta ai nevoie?

Clatin din cap și închid ochii, în timp ce mă relaxez lipită de perete. Îmi curge apă pe față, mă ustură ochii, îmi intră rimelul în ochi, iar machiajul îmi curge pe față, dar sunt atât de aproape de orgasm, că nu-mi pasă.

— Mai mult.

— Cât de mult?

— Mult mai mult, mormăi și simt presiunea cum se acumulează și cum îmi gâdilă fiecare centimetru din corp. Căldura mă atacă violent, dinăuntru și de afară, și-mi lovește pielea în timp ce-mi blochează mușchii. Buzele lui Naz îmi găsesc pielea gâtului și încep să o sărute, făcându-mă să icnesc în momentul în care mușcă locul acela sensibil din spatele urechii. Degetele lui mă penetrează cu fervoare, iar eu mă frec de mâna lui și sunt din ce în ce mai aproape... mai aproape... și mai aproape...

— O, Doamne, atât de aproape, mârâi și-mi dau capul pe spate, în timp ce buzele lui fac cărare pe gâtul meu. Mă mușcă, tare, iar pielea îmi vibrează în jurul mușcăturii lui, în timp ce eu scap un țipăt din cauza durerii neașteptate. Corpul mi se încordează ca reacție, iar el își curbează degetele și găsește locul ăla.

Locul ăla.

Explodez, iar plăcerea, și durerea, și tensiunea, și
osurarea, și orice dracului o mai fi fost prin corpul meu
xplodează într-un milion de scântei chiar între picioarele
ele. Mă dau cu capul de perete și începe să mă doară.

Înainte să dispară plăcerea, Naz mă lasă pe
picioarele mele.

Îmi tremură genunchii și aproape cad din picioare,
dar Naz mă echilibrează. Mă trage în partea cealaltă a
dușului înainte să-mi trag răsuflarea, și mă întoarce cu
spatele la el.

Mă lipește de peretele masiv de sticlă care dă înspre
primul etaj al apartamentului. Materialul rochiei mele se
lipește de el la fel cum se lipește și de corpul meu care
tremură.

Nu spune niciun cuvânt – nicio silabă, niciun oftat, nici măcar o șoaptă pe pielea mea –, ci doar îmi dă jos chiloții și mă ridică suficient cât să intre în mine. Oftez și el face o pauză, apoi se echilibrează, ca să intre în mine. Mi-o trage atât de tare, atât de brutal, că aproape îmi vine să plâng în fața amestecului neașteptat de plăcere și durere. Doamne, nu eram pregătită pentru *asta*. Cu o mână mă ține de șold și cu cealaltă mă apucă de gât.

Trag adânc aer în piept și expir tremurat când plămânii sunt pe cale să-mi explodeze din nou și din nou. E tortură să aștepți ceva, să aștepți senzația amețitoare de a rămâne fără aer, de a-i aștepta degetele să apese jugulara. Sunt tulburată, aștept... aștept... aștept... sufocarea.

Dar nu vine.

Îmi vine să *țip*.

— Naz... Vocea mea e un mârâit. Te rog.

Nici nu știu ce-l rog. Vreau s-o facă? Nu știu. *Nu știu.*
Doar îmi doresc să-mi curme suferința, Doamne, doar
fă-o sau n-o face. Tachinarea e prea mult, amenințarea

iminentă a mâinii lui pe gâtul meu produce atât de multă adrenalină, că mi se înceţoşează vederea.

La dracu', nu ştiu ce vreau.

Dar el pare că ştie, pentru că mâna lui se mişcă şi strânge în aşa fel încât doar să mă facă să mă lupt pentru aer.

În câteva secunde, mă cutremură orgasmul, iar el îmi dă drumul în timp ce eu trag adânc aer în piept şi îi strig numele. Intră iar în mine, atât de tare, că mă mir că ne poate susţine sticla, că nu se crapă de la greutatea corpurilor noastre, iar trupul i se cutremură.

Mă îndepărtează rapid şi se dă în spate. Sunt luată prin surprindere şi ajung pe jos, lovindu-mă de gresie cu un sunet înfundat. Mă întorc şi mă uit la Naz şi îl văd şocată cum şi-o freacă repede şi tare ca să-şi dea drumul sub duş.

A trecut mult timp de când n-a mai făcut asta, să nu-şi dea drumul în mine. *Mult, mult timp*. Închid ochii şi stau cu gura întredeschisă, iar el respiră sacadat. E uimitor, nu-i niciun dubiu, dar ceva mă supără când mă uit la el.

Ceva nu e în regulă.

Se abţine.

După ce se mai linişteşte deschide ochii şi se uită la mine. Privirea înceţoşată şi distrasă de mai devreme s-a întors, iar fruntea i se încruntă la vederea mea pe podea.

— Eşti bine?

Dau uşor din cap.

— Cred că mi-am rupt curu', dar altfel...

Se întinde şi mă ajută să mă ridic, apoi mă trage înapoi sub duş. Îmi dă jos hainele grele şi ude şi le aruncă în colţul duşului, apoi mâinile încep să-mi exploreze pielea. Mă mângâie şi mă masează, ia săpunul şi mă spală cu grijă, apoi îmi spală părul cu şampon.

Îl las să-mi facă ce vrea.

Tace, dar parcă și-ar cere iertare.

Apoi, ia un prosop și mă șterge pe obraji și în jurul ochilor. Negrul rimelului pătează prosopul.

– Arăt ca un raton, nu-i așa?

Zâmbește.

– Ești frumoasă, iubito, nu-ți face griji.

Îmi dau ochii peste cap, dar nu-mi oferă prea multe *șanse să-l* contrazic. Oprește apa și deschide ușa de la duș, *apoi* iese. Ia un halat din cuierul de pe peretele de lângă, *îl pune* în jurul meu și mă freacă pe brațe și mă sărută pe *frunte.*

– De ce nu te duci să mai torni niște șampanie? *sugerează* el. Vin și eu imediat.

Mă duc jos, așa cum mi-a spus.

Durează ceva până vine.

Naz e distant tot restul serii. Din nou, e aici fizic, dar gândurile lui sunt departe. Îl mai întreb o dată dacă e în regulă, dar el doar îmi repetă mantra lui. *Nu te îngrijora.*

Bineînțeles că mă îngrijorez.

Și mă îngrijorez.

Și mă îngrijorez.

Mă întind în pat în noaptea aia și *tot* mă îngrijorez.

Adorm îngrijorată.

Visez despre asta.

Sunt îngrijorată.

Ceva mă trezește brusc în toiul nopții. Camera este cufundată în întuneric, umbrele cad peste tot, iar singura lumină pătrunde prin perdele care permit să intre o rază înăuntru. Stau întinsă pe spate, dar mă întorc și clipesc ca să alung somnul. Îngheț când văd că Naz nu e lângă mine.

Nu e prima oară când mă trezesc și lipsește.

De fiecare dată, sper că va fi ultima dată.

Oftez, mă ridic și mă frec la ochi. Presupun că lucrează. Presupun că, până la urmă, e aici pentru muncă. Sunt pe cale să mă ridic când începe să se miște ceva și mă sperii. Icnesc în momentul în care-mi dau seama că se vede o formă prin întuneric. Naz stă pe marginea patului, încă dezbrăcat, cu capul în jos, și se uită la podea, cu mâinile în fața lui.

Îmi ia un moment să mă calmez, să alung sentimentul de alertă. Înghit în gol de câteva ori, iar vocea îmi e groasă când îi pronunț numele.

— Ignazio?

Oftează adânc și se întoarce spre mine. Nu-i văd fața în întuneric, dar știu ce expresie are.

Tulburat.

— Am fost un prost, Karissa.

Are vocea joasă, aproape o șoaptă, și cuvintele sufocate.

— Atât de prost.

— De ce?

Îmi trag pătura peste mine, deși tonul lui supărat mă arde în piept. Ce-ai făcut?

— Nimic, spune el, apoi oftează din nou și continuă. Totul.

Aștept, dar nu zice mai multe.

Nu oferă nicio explicație.

— Nu înțeleg.

Clatină din cap și se uită spre mine.

— Nicio surpriză.

Devin și mai confuză, și mai îngrijorată când îi văd pumnii încleștați. Tăcerea este asurzitoare. Sunt atâtea de spus. Știu că sunt... doar că nu știu ce.

Ce ar trebui să spun?

Naz se ridică înainte să spun ceva. Cred că o să pornească, că o să iasă pe uşă, şi aproape că-l strig pe nume ca să-l opresc, în schimb el se întoarce spre mine.

Icnesc luată prin surprindere.

Naz îngenunchează. Nu, se aşază într-*un* genunchi. Doar unul. Chiar acolo, lângă pat, complet dezbrăcat, pe întuneric. Bărbatul ăsta îngenunchează lângă mine. Gândurile mi se învârt haotic şi nu reuşesc să-mi dau seama ce e în jurul meu. Nu ştiu unde stau. Plutesc, zbor, picioarele mele nu mai ating pământul. Mă face să cad în fund a doua oară într-o singură zi.

– Naz, spun cu vocea panicată, o, Doamne, Naz, ce faci...?

– Taci şi lasă-mă s-o fac, bine?

– Dar...

– Te rog, Karissa.

Te rog. A spus *te rog*.

Doar asta mă reduce la tăcere.

– M-am gândit toată ziua să fac asta, zice el. Toată ziulica mi-a stat pe creier. Ar trebui s-o fac? N-ar trebui s-o fac? Nu ştiam care e alegerea corectă. *Încă* nu ştiu. Dar nu mă mai pot gândi la asta. Aşa c-o fac şi sper din tot sufletul că ştii *tu* care e alegerea corectă, pentru că eu nu ştiu.

Am rămas fără cuvinte.

Efectiv, fără cuvinte.

Naz deschide pumnul, iar în palmă are un inel. Nu prea-l văd prin întuneric, nu chiar, dar îmi dau seama că e mai mic, nu ca inelul pe care mi l-a luat prima dată. Inelul ăla era pretenţios şi extravagant. Ăsta n-arată deloc precum unul pe care să-l fi ales el.

Arată mai mult ca unul pe care l-aş alege eu.

– L-ai aruncat pe celălalt, spune el încet. Aş putea să ţi mai cumpăr încă o mie ca ăla. Încă o mie de inele cu

diamante mai mari, mai strălucitoare, fiecare dintre ele și mai scump, dar n-ar însemna nimic, pentru că ar fi doar un inel. Un inel pe care l-am cumpărat cu bani pe care i-am câștigat făcând lucruri pe care nu ți le-aș recunoaște niciodată. Nici eu nu m-aș căsători cu mine cu un inel ca ăla. Nu m-aș căsători cu genul de persoană care-ar cumpăra un astfel de inel.

— Naz...

— Doar... *taci.*

Tac din nou.

— Așa că m-am dus la tata, continuă el, și l-am rugat să-mi dea inelul pe care l-a cumpărat el. A muncit pe brânci ca să și-l permită și i-au trebuit ani de zile. *Zeci de ani.* Eram adolescent când și-a permis, în sfârșit, să cumpere un inel adevărat. Și era un *nimic*, nici măcar un carat, dar a însemnat mult pentru ei.

Stomacul mi se face ghem. *Inelul mamei lui.* Michelle Vitale a murit acum câteva luni, subit, în somn. N-am apucat niciodată s-o cunosc, dar am mers la înmormântare cu Naz... și, deși a menținut distanța și nu s-a apropiat prea mult, nu a vorbit cu tatăl lui și nu a participat la priveghi, știu că a însemnat mult pentru el c-a putut fi acolo. Că a avut șansa să-și ia rămas-bun.

Dar se autoînvinovățește.

Știu c-o face.

Moartea mi-i ia pe toți cei pe care-i iubesc, mi-a spus în ziua aia. Singurul meu răspuns a fost: *Eu sunt aici ca să rămân.*

— Am mers la el și i-am cerut inelul ăsta, pentru că înseamnă ceva. Inelul ăsta a fost cumpărat cu bani pentru care un bărbat a muncit din greu pentru o femeie pe care a iubit-o mai mult decât orice. Acest inel este un semn de respect, și loialitate, și sinceritate. Este genul de inel pe care l-ar oferi un bărbat integru, un bărbat ca tatăl meu... un bărbat, îmi dau seama, pe care am fost un prost că n-am

...să-l iau ca model. L-am cerut și m-am aș...
...dar mi l-a dat. Mi l-a dat și mi-a spus: „Dac-o ...
...să crezi ce spui și trebuie să fie corect". Și cred...
...Dumnezeu știe cât de mult cred... dar nu știu dacă
...corect.

Se holbează la inel un moment, apoi îmi întâlnește privirea.

– Nu sunt un om bun, spune el, dar încerc. Încerc. Nu pot să-ți promit perfecțiunea. Nu pot să-ți promit că am să fiu ceea ce meriți, sau ceea ce ai nevoie, sau ceea ce vei vrea întotdeauna. Tot ce pot să-ți promit e că te voi iubi până-n clipa morții și voi petrece fiecare moment al vieții mele încercând totul pentru tine.

Face o pauză și-mi studiază chipul.

– Așa că te întreb...

Clatină din cap și își drege vocea.

– Vrei să fii soția mea, Karissa?

Mă privește de parcă aș putea să zic „nu".

Ca și când se *așteaptă* să spun „nu".

Ar trebui.

Știu că ar trebui.

Rațional, ar trebui să-l resping, să fug și să stau cât mai departe de el. Dar iubirea este oricum, numai rațională nu. Iubirea este urâtă și haotică. Iubirea n-are niciun sens. Și-l iubesc, oricât de imposibil ar părea.

Îl iubesc.

E ridicol.

Dar când mă gândesc acum la viața mea, nu mi-o imaginez fără el. Când mă gândesc la viitor, nu mi-l imaginez decât pe el. Bărbatul ăsta este într-un genunchi, gol-goluț și vulnerabil, iar eu aș putea să-l lovesc când e jos, ar putea să-l rănesc fie și numai cu o fărâmă din cât m-a rănit el, dar n-aș face decât să regret, pentru că

ce-avem noi, cred eu, e corect. Oricât de greșit ar fi de fapt, e corect pentru mine.

— Da, îi șoptesc. Da, vreau să fiu soția ta.

Răsuflă ușurat când întind mâna. Îmi pune inelul, care e puțin cam mare, dar care pare făcut pentru degetul meu. Se ridică și se apleacă peste mine, cu mâinile pe pat într-o parte și alta a mea, și mă sărută direct pe buze. Mă sărută tare, pasional și se urcă peste mine.

— Acum, îi șoptesc și îmi înfășor brațele în jurul lui. Vreau s-o facem acum.

— Vrei? întreabă cu buzele sărutându-mi gâtul și bărbia.

Mă sărută pe gât, acolo unde m-a mușcat mai devreme și mi-a lăsat urme, apoi se împinge în mine. I s-a întărit.

— O vrei, iubito? mă întreabă.

Tremur și îmi trec mâinile prin părul lui.

— Da, dar mă refeream... adică să ne căsătorim.

Se ridică puțin și ridică o sprânceană.

— Să ne căsătorim? Acum?

— Da, șoptesc. În seara asta.

— Dar...

— Taci, spun și-l întrerup, apoi îmi acopăr gura cu mâna în timp ce râd. Vrei să aleg o dată, nu? Ei bine, am ales. Azi.

Pare șocat, dar nu mă contrazice, ci îi apare un zâmbet în colțul gurii. Se apleacă peste mine și mă mai sărută o dată pe buze.

— Orice vrei tu, Karissa. E al tău.

Câteva ore mai târziu, după ce a răsărit deja soarele, stăm amândoi în capela micuță din MGM Grand. Nu sunt invitați, prieteni sau familie, ci doar străini ca martori și un bărbat care are licență să ne căsătorească. Nu port

...chie de mireasă. Naz nu poartă costum. Doar el și cu ...ine, și cel mai simplu jurământ.

Promit să te iubesc pentru totdeauna.

Este singura promisiune pe care o facem.

După ce bărbatul ne declară soț și soție, Naz mă prinde, mă trage spre el și mă sărută apăsat, mușcându-mi buza de jos. Mă îndepărtez și roșesc, iar Naz mă conduce spre ieșirea din capelă.

– Haide, spune, avem o căsnicie de consumat.

– Chiar așa?

– Absolut, spune cu voce joasă. Cred c-am să ți-o trag în față la Bellagio, în fața fântânii, undeva unde să ne vadă toată lumea.